Colin Falconer

VENIN

Exotic, palpitant,
plin de suspans şi tensiune;
un roman extraordinar

Campbell Armstrong

COLIN FALCONER

VENIN

Titlul original VENOM 1989
Traducerea Minai Dan Pavelescu

Pentru Tim şi Anthea

care au avut viziunea şi credinţa

CUPRINS

PROLOG: **August 1973**

PARTEA ÎNTÂI: **Adrienne: 1946—52**

PARTEA A DOUA: **Michel şi Valentine: 1954—64**

PARTEA A TREIA: **Moştenirea: 1967—68**

PARTEA A PATRA: **Reunirea: 1972**

PARTEA A CINCEA: **Muşcătura şarpelui: Aprilie iunie 1972**

PARTEA A ŞASEA: **Judecata: August 1973**

EPILOG

PROLOG

August 1973

Delhi

De la fereastra biroului său din centrul vechiului Delhi, judecătorul Sikander Reddy privea potopul musonului care se abătuse din zori asupra oraşului. Pe acoperiş, răpăitul ploii părea o rafală din mii de alice.

— Cinci minute, domnule judecător, îl anunţă un chip ivit în uşa întredeschisă.

Reddy încuviinţă absent şi continuă să se uite pe fereastră. Ploaia îl fascina. În anotimpul musonului existau momente când se părea că va continua la nesfârşit, fără oprire, până ce totul urma să dispară sub apă. Dar apoi, trecea ca orice alt anotimp, ca viaţa însăşi.

Cinci minute până la amiază. Cinci minute până la cel mai aşteptat proces din istoria Indiei. Judecătorul nu era obişnuit cu asemenea publicitate. În mod normal, modesta lui sală de tribunal din complexul Tis Hizari era aproape goală. Însă acum nu mai era un caz obişnuit.

În primul rând, acuzatul nu era cetăţean indian. Ba mai mult, adevărata lui naţionalitate trebuia stabilită. Era foarte posibil să nu aibă nici una. Se născuse în Saigonul postbelic, fiul nelegitim al unei franţuzoaice cu un indian. Dintre multele paşapoarte despre care se spunea că le folosise, nici unul nu fusese al său.

În al doilea rând, deşi acuzaţia era doar de tentativă de omucidere, poliţiştii din alte state asiatice continuau să strângă dovezi care-l implicau în crime nerezolvate din ţările respective. De pe plajele aurii ale Filipinelor şi până la poalele verzi ale Himalaiei, fuseseră găsiţi oameni sugrumaţi sau cu gâtlejurile retezate, şi fiecare dintre ei avusese o legătură cu acest individ.

Atâtea crime pe scară internaţionala erau suficiente pentru a atrage atenţia reporterilor. Mai era însă şi fata; tânără şi frumoasă. Franţuzoaică, un manechin al cărei chip apăruse pe coperţile unor reviste precum *Vogue* şi *Cosmopolitan.*

Iar acestei combinaţii atractive i se mai adăugase un alt personaj spectaculos; pe acuzat îl apăra Nawabul de Pashan, cel mai celebru avocat al Indiei, şi o figură impunătoare în orice circumstanţe. O personalitate.

Da, avea să fie o zi mare pentru ziarişti.

Şi totuşi, judecătorul Reddy nu-şi putu ascunde senzaţia de consternare când pătrunse în sala de judecată, la amiază. Soţia încercase să-l prevină la ce să se aştepte, dar când privi împrejur, spre feţele nerăbdătoare şi curioase, descoperi cu surprindere că-i tremură rău mâinile.

Încăperea era micuţă, lată de numai treizeci de paşi, cu o porţiune mai înaltă în capătul unde stătea acum judecătorul, cercetând audienţa. Temperatura dinăuntru crescuse în mod sensibil. Ventilatoarele din plafon se roteau lent, parcă încercând să agite un fluid vâscos.

Autorităţile nu-şi asumau nici un risc cu celebrul lor prizonier. Toţi cei din sală fuseseră supuşi unei percheziţii corporale înainte de a li se permite accesul dincolo de soldaţii care înconjurau încăperea, cu baionetele fixate la arme. Aceştia erau dublaţi de o echipă de poliţişti, experţi în judo. Acuzatul era aproape invizibil printre militarii înarmaţi.

Multe scaune fuseseră ocupate de reporterii ziarelor şi revistelor. Îşi trimiseseră reprezentanţi *Bangkok Post, Strait's Times, Paris Match, Le Figaro,* până şi *New York Times.* Judecătorul Reddy se întrebă cum aveau să reacţioneze văzând justiţia indiană în acţiune.

I se părea incredibil ca viaţa să-l fi ales tocmai pe el, dintre toţi judecătorii Indiei, să prezideze un asemenea spectacol public. Ştia că viitoarele generaţii de oameni ai legii n-aveau să-l ţină minte pentru capacităţile sale intelectuale sau pentru elocinţa lui; îşi cunoştea propriile limite, ba chiar simţea o anumită siguranţă alături de ele. Dar în felul lui, personal şi naiv, era onest — o calitate absolut remarcabilă într-o ţară unde judecătorii câştigă mai puţin de o sută cincizeci de dolari pe lună.

Tensiunea aşteptării determină o linişte bruscă şi dramatică. Se oprise până şi ploaia care răpăise toată dimineaţa pe acoperişurile Tis Hizari.

Totul trece. Până şi anotimpurile, până şi viaţa…

Nimeni nu-şi drese glasul şi nici nu bătu cu ciocănelul. Judecătorul Reddy privi spre procuror prin ochelarii săi cu rame groase din os şi încuviinţă din cap.

Procesul lui Michel Christian începuse.

Bombay

Joginder Krisnan îşi înfrână un alt val de durere. Din patul unde zăcea de cinci ani, îşi putea da seama după deplasarea umbrelor pe pereţi că sosise ora. Procesul începuse.

Pe noptiera de lângă pat exista o oglindă, în care se vedea o imagine oarecum distorsionată de convexitatea suprafeţei. Îi plăcea să se privească, şi să-şi descarce furia şi dispreţul. Deoarece acum nu mai rămăsese nici urmă de milă în el, nici măcar pentru sine însuşi.

Ceea ce zărea în oglindă îl umplea de repulsie; o siluetă atrofiată, picioarele retezate de la coapse, trupul spân şi slab ca al unei fete sub vesta albă, pătată. Cândva fusese înalt, cu corp de atlet şi pielea atât de deschisă la culoare, încât era mândru că de multe ori fusese luat drept european. Îl ajutaseră atât în afaceri, cât şi cu femeile.

În ultima vreme se îngrăşase, totuşi simţise şi atunci un fel de mândrie perversă, considerând că kilogramele suplimentare erau dovada începutului îmbogăţirii sale. Pornise câteva afaceri profitabile cu ateliere de croitorie în Saigon şi Bombay, şi anticipase o retragere liniştită într-o vilă luxoasă, undeva în colinele umbroase deasupra căldurii, prafului şi hărmălaiei din Maha Amma.

Acum însă, la numai cinci ani după ultima întâlnire cu fiul său, zăcea olog în odaia sărăcăcioasă, pe care i-o permiteau veniturile modeste.

În ziua aceea, în Saigon pierduse totul: picioarele, banii, mijloacele de trai. Nu mai lucrase la masa de croit. Îi rămăsese doar durerea permanentă, ca o pulsaţie, a picioarelor care nu mai existau, amintindu-i mereu de trădarea propriului sânge.

Auzi paşi pe scară. Uşa se deschise, şi în cameră întră băiatul lui cel mic, Ranchi, purtând o farfurie smălţuită, cu orez şi un curry apos. Joginder se strădui să se scoale în capul oaselor. Băiatul îl privi, fără să poată, ori să vrea să-şi ascundă dezgustul de pe chip.

— Ţi-am adus prânzul, tată.

— Da, da. Lasă-l.

Ranchi trânti farfuria pe noptiera, vărsând pe duşumea o parte din sosul de carne.

— Fii atent, idiotule!

Băiatul îl privi cu o încăpăţânare sfidătoare.

— Da, tată.

— Ieşi afară!

Ridică din umeri şi părăsi încăperea.

„Copiii!” se gândi Joginder. O povară şi un blestem. Fiii lui erau leneşi. Cândva i-ar fi azvârlit în stradă. Acum n-avea de ales, şi trebuia să-i ţină. În plus, după moartea nevesti-sii, cine i-ar fi făcut comisioanele şi ar fi gătit? Şi cum i-ar fi putut face să plece?

Se întinse după farfuria aburindă, şi simţi un junghi de durere în picioare. Icni, degetele lungi încleştându-se de rama metalică a patului, şi o sudoare rece îi acoperi fruntea. Era sudoarea aceea îngheţată şi unsuroasă care însoţeşte durerea bruscă şi teribilă. Chiar şi după atâţia ani, cele două gloanţe îi sfâşiau carnea zilnic. Descoperise că, tot mai des, îşi dorea să poată muri. Trecuse multă vreme de când se trezea dimineţile fără să încerce un sentiment de dezamăgire.

Dar înainte de a se putea odihni în mormânt, anticipa acea ultimă şi prelungită satisfacţie de a şti că şi *ăla* era mort. Din momentul arestării, Joginder nu se gândise la nimic altceva. Citise absolut tot ce apăruse în ziare. Îl îmbolnăvea faptul că unele din ele îl transformaseră într-un fel de erou.

Singurul său regret era că nu putuse merge la Delhi; însă, aşa olog, era imposibil. Îşi promisese o ultimă satisfacţie. În ziua când aveau să-l spânzure, avea să-şi permită extravaganţa unei sticle de vin franţuzesc, de import, şi să toasteze în momentul execuţiei.

Avea să savureze momentul, astfel încât să-l poată gusta din nou, ori de câte ori durerea se înteţea, şi urma să-l ajute să îndure lungile minute şi ore până ce cortina avea să coboare în sfârşit peste fragmentele vieţii lui.

Delhi

Când procurorul îşi începu rechizitoriul, Nawabul de Pashan sosi la Tis Hizari în toată splendoarea lui, urmat de un alai de asistenţi, admiratori şi ziarişti.

Nawabul era tipul de bărbat înaintea căruia se croieşte imediat un drum; afişă un aer indiferent şi se îndreptă spre un loc ce se eliberă imediat, la dreapta judecătorului. Intimidat, procurorul se bâlbâi. Nawabul îşi permise un surâs uşor; apariţia lui fusese perfect regizată. Procesul abia începuse, şi el marcase primul punct.

Nawabul de Pashan era zvelt şi grizonat, cu o adevărată coamă de păr pieptănată peste cap. Era foarte puţin pigmentat pentru un indian, genul de om căruia majoritatea indienilor se supun în mod instinctiv. Fusese unul dintre întemeietorii noii Indii şi autor al Constituţiei; pentru unii, precum procurorul, un memento dureros al faptului că, la douăzeci şi şase de ani după ce obţinuseră independenţa, Rajul continua să fie cu ei.

Chipul i se încreţi într-o strâmbătură de dezgust, studiind sala de judecată — expresia unui nobil care suportă duhoarea bălegarului, trecând pe lângă cocioabele slugilor sale. Rareori, Nawabul îşi murdărea mâinile cu un caz atât de vulgar, cum era o tentativă de omucidere.

De fapt nici nu se deranjase să participe la anchetele preliminare procesului şi era doar vag familiar cu detaliile cazului. Totuşi în India asemenea neglijenţă era lipsită de importanţă, mai cu seamă din partea unuia ca el. În ciuda unei aparenţe aristocratice, ba chiar decadenţe, Nawabul era un expert al stilului dur, intimidant, al anchetării martorilor, cu talentul de a transforma în ridicol cele mai clare dovezi.

Într-un cuvânt, era un luptător al tribunalelor, şi încă unul strălucit.

— De ce aţi acceptat cazul? îl întrebase un reporter străin.

— Cu siguranţă, nu pentru bani, îi răspunsese cu un zâmbet superior. Însă statul a comis un abuz faţă de tânărul meu client. Poliţia s-a comportat ruşinos. Principalele dovezi constau în scrisori şi rapoarte de la organele poliţieneşti din alte ţări. Ce legătură au ele cu cazul de faţă? Statul a încercat să dea consistenţă acuzaţiilor palide aduse clientului meu, prin anexarea unor acuzaţii nedovedite din străinătate. Am simţit că era de datoria mea să-l apăr pe acest om, pentru a proteja caracterul inviolabil al justiţiei în aceasta ţară.

În realitate, motivele Nawabului nu erau deloc atât de neprihănite. Cazul îl atrăsese aşa cum mierea atrage albinele, deoarece ştia ca avea să se bucure de toată atenţia publicului. Iar el era un individ care se bucura de strălucirea caldă a propriei aureole.

Aşezându-se în scaunul cu spătar, la câţiva metri de Michel Christian, nu-i aruncă acestuia nici măcar o singură privire. Realitatea era că nu-l interesa câtuşi de puţin.

De acum spectacolul era al lui.

Paris

Roland Fargeon era unul din cei mai buni chirurgi plastici din Franţa, dacă nu chiar din întreaga Europă. Lucra în secţia de arşi din St. Jerôme Hôpital, şi în decursul scurtei sale cariere iniţiase o serie de tehnici care fuseseră considerate deschizătoare de drumuri în reconstrucţia ţesuturilor faciale cu arsuri de gradul întâi.

Tragedia desfigurării era aceeaşi pentru toţi pacienţii. Totuşi, el simţea o anumită durere când lucra cu persoane care fuseseră frumoase. În ciuda priceperii sale, ştia că nu există un substituent pentru perfecţiunea creată în uterul vieţii.

Se încordă înainte de a pătrunde în rezervă. Descoperise că era greu să-şi privească detaşat meseria. Acesta fusese şi motivul pentru care hotărâse să lucreze cu victime ale arsurilor; chirurgia estetică de dragul ei nu-l interesa. Era un deschizător de drumuri şi un idealist; şi aidoma tuturor idealiştilor, nimic din ceea ce făcea, el sau oricare altul, nu era îndeajuns.

Pacienta stătea în pat, nemişcată, cu capul bandajat. Era după-amiază, şi jaluzelele fuseseră coborâte, ca să nu pătrundă razele puternice de soare, totuşi ştiu că femeia era trează după zvâcniturile nervoase ale mâini ei drepte, pe cearşaf.

Se aşeză pe marginea patului. După atâtea operaţii, continua să simtă un fior nervos când se apropia de clipa adevărului. Făcuse tot ce putuse cu ceea ce mai rămăsese din faţă. Îşi amintea că atunci când fusese adusă la spital, nu se pusese decât problema de a-i salva viaţa.

Însă mai târziu, văzuse o fotografie a fetei, ruptă de pe coperta ediţiei franceze a lui *Vogue,* şi fusese copleşit de o tristeţe mută; cât de fragilă era o asemenea frumuseţe!

Chiar şi acum, deşi cunoştinţele medicale îi spuneau că posibilitatea succesului era limitată, o parte din el continua să spere într-un miracol; să se roage ca, atunci când ultimul bandaj avea să fie scos, chipul să apară acolo, aşa cum fusese şi înainte.

Dar când desfăcu, grijuliu, pansamentele şi examină rezultatele operaţiei, se strădui să nu-şi trădeze dezamăgirea. Fata nu mai era un monstru, totuşi frumuseţea iniţială dispăruse. Rămăseseră numai umbre ale ei, în jurul ochilor şi pe obrazul ce nu simţise sărutarea fierbinte a flăcărilor.

Dacă ar fi avut ceva mai mult cu care să poată lucra…

— Iartă-mă, murmură el. Am făcut tot ce-am putut.

— Mulţumesc, Roland.

Cuvintele erau neclare, cicatricile de la gură deformând vorbirea.

— Poate peste alte şase luni… Am putea încerca altceva…

— Da, poate. Fata îşi feri privirea. Procesul începe azi. Cred că-i timpul să mă externaţi.

Delhi

În sala de judecată din Tis Hizari, procurorul Mohinder Singh privi cu o ură făţişă intrarea Nawabului de Pashan, aidoma unui maharajah pătrunzând în sala tronului. Tânărul îşi dădea seama că toate capetele erau întoarse; nimeni nu-l asculta.

Se aşteptase la aşa ceva. Procesul devenise un spectacol, cu acuzatul şi avocatul său luptându-se să atragă atenţia publicului.

Mohinder Singh era tânăr, foarte slab şi complet lipsit de simţul umorului. Trăsătura lui cea mai spectaculoasă erau ochelarii groşi, cu o nuanţă brună, care-i întunecau şi măreau ochii. Îi confereau un aspect de uliu.

Deşi comportamentul său n-o trăda, evidenta diferenţă dintre el şi avocatul apărării îi trezea o durere aproape fizică. Mohinder Singh purta o pereche de pantaloni negri, largi şi o haină neagră de bumbac, cu o manşetă destrămată şi cu urmele transpiraţiei ivindu-se deja între umeri. Turbanul albastru era strâmb şi pătat.

Nawabul însă avea pantaloni gri cu dunguliţe şi un sacou albastru din serj. Dar ceea ce era şi mai teribil pentru Singh, adversarul său părea stânjenit de atmosfera de etuvă din sală, de parcă înalta lui castă n-ar fi tolerat apariţia transpiraţiei în public.

Avocatul nu se grăbea să se aşeze. Singh izbuti să-şi desprindă privirile de la el şi continua să vorbească deşi ştia că, de fapt, nu-l asculta nimeni.

* * *

René Budjinski nu auzi nici un cuvânt din discursul procurorului. Retrăia acele ultime ore din Varanaşi, şi se întreba, aşa cum o făcuse de atâtea ori, dacă meritase. Ultimul an păruse nesfârşit, în aşteptarea acestei zile, când poate că sacrificiul se putea justifica.

Privea ceafa bărbatului dinaintea lui, privea o picătură de

sudoare apărând de sub turban şi găsind făgaşul unei cute pe gâtul cafeniu şi ridat.

Fusese suficient că-l prinseseră şi că crimele încetaseră? se întrebă. Ce aveau să-i facă? Exista vreo pedeapsă care să fie pe măsură?

Ridică ochii şi cercetă chipurile şi trupurile din sală. Michel stătea în scaun, ţinând mâinile încătuşate în poală. Se întrebă ce simţea. Derută! Teamă! Panică? Faţa lui nu trăda nimic.

Michel îl văzu, şi un surâs batjocoritor îi apăru pe buze.

Dar Budjinski nu-l văzu, aşa cum nu auzise nici lungul cap de acuzare al procurorului. Se pierduse din nou în reveria lui, privind un nor de fum înălţându-se deasupra fluviului cenuşiu şi auzindu-şi propriile răcnete. Trecuse un an, totuşi oroarea îi era proaspătă în amintire, ca şi izul îngrozitor de carne arsa.

Brusc îşi dădu seama că omul de lângă el îl privea. Coborî ochii şi văzu că mâinile i se încleştaseră de lemnul băncii şi tot trupul îi tremura cu forţa mâniei.

Dacă indienii nu-l condamnau, avea să-l ucidă cu mâna lui pe blestemat.

PARTEA ÎNTÂI

Adrienne 1946—52

1

Saigon

Iunie 1946

Adrienne Christian avea optsprezece ani, şi era încă virgină. Nu pentru că ar fi lipsit ocaziile, deoarece avea o frumuseţe clasică. Trăsăturile îi erau elegante, iar silueta perfectă. Avea părul lung, negru-albăstrui, încadrându-i chipul mândru. Îl azvârlea înapoi, peste umăr, printr-o mişcare neglijentă a capului, ca un mânz. Cândva fusese numită sculpturală; deşi era înaltă, mişcările ei deţineau o graţie şi o fluiditate care-i permiteau să valorifice darurile naturii. Pielea avea albeaţa marmurii, însă ochii erau surprinzător de verzi, semănând cu

două smaralde pe o mătase ivorie.

La şcoala catolică călugăriţele o pomeneau mereu în rugăciunile lor.

Era o după-amiază sufocantă de iunie, anotimpul ploios. Ploaia răpăia pe acoperişuri, inundând rigolele şi revărsându-se pe trotuarele crăpate. Rochia albastră a Adriennei era mânjită de noroi. Se grăbi pe lângă magazinele cu obloane de fier de pe Rue Le Loi, strângând umbrela la piept. Coti într-o fundătură laterală şi se opri înaintea prăvăliei micuţe ce aparţinea negustorului sikh de mirodenii, cu nările asaltate de aromele nucşoarei, şofranului şi anasonului. Ridică privirea. Deasupra treptelor înguste de lemn ce urcau din stradă atârna o inscripţie scrisă de mână:

J. K. S. Krisnan, Croitor

Scoase o hârtiuţă din poşetă, un bileţel cu scrisul regulat al tatălui ei.

— Asta-i, murmură ea.

Scutură umbrela şi urcă scara.

Când intră, Joginder Krisnan era aplecat deasupra unei vechi maşini de cusut cu pedala, lucrând o bluză de bumbac comandată de un căpitan francez pentru nevastă-sa. Ridică ochii şi privi fata cu o admiraţie evidentă. Era una dintre cele mai frumoase făpturi pe care le văzuse vreodată. Chipul i se încreţi într-un surâs blând şi leneş, pe care nu l-ar fi arborat niciodată în prezenţa domnului Christian.

— Vă pot ajuta, domnişoară?

Glasul avea moliciunea catifelei, şi vorbea franceza cu un accent englezesc.

— Am venit să iau un sacou, răspunse Adrienne. Pentru domnul Marcel Christian.

Joginder luă de pe masă un carneţel cu coperţi din piele şi-l răsfoi, prefăcându-se că ar căuta numele. De fapt, şi-l amintea perfect pe Marcel Christian. Un francez grizonat, care-i lătrase instrucţiunile de parcă vorbea cu unul dintre *les jaunes.* Un blestemat de arogant.

— Ah, da, domnul Christian. Sacoul cel alb.

— Tata mi-a spus că va fi gata azi.

— L-am terminat dimineaţă. O clipă.

Se întoarse şi dispăru într-o odăiţă alăturată.

Adrienne îl urmări cu privirea. Se aşteptase să semene cu

negustorul de mirodenii de la parter, cu dhoti şi turban de mătase. Însă Joginder Krisnan purta pantaloni albi din bumbac, o cămaşă descheiată la gât şi pantofi occidentali. De fapt, nu aducea câtuşi de puţin cu un asiatic. Mai degrabă… mai degrabă cu un meridional. Nu era arătos, ca ofiţerii francezi cu care dansase la Caravelle; era… frumos. Da, aşa era. Avea chipul calm şi senin pe care-l văzuse doar la statuile din temple. Pielea îi era uluitor de netedă şi de culoarea cafelei cu lapte. Avea ochii mari şi căprui, şi mâini delicate, cu degete lungi şi subţiri. Însă părul reprezenta trăsătura lui cea mai extraordinară. Era bălai. Contrastul dintre pielea închisă, de oriental, şi părul aproape-blond era fascinant.

Reapăru după câteva minute, şi Adrienne privi iute în altă parte, prefăcându-se indiferentă.

— Domnişoară?

Se răsuci. Ţinea în braţe un pachet învelit în hârtie cafenie. I-l întinse, privind-o cu o admiraţie nedisimulată.

Adrienne se îmbujoră.

— La ce te uiţi?

— Iertaţi-mă, murmură tânărul. Dar sunteţi cea mai frumoasă fiinţă pe care am văzut-o vreodată.

Îi întinse pachetul, şi degetele lui le atinseră pe ale fetei. Pentru o clipă, ochii li se întâlniră, şi Adrienne îl privi alarmată, brusc simţindu-se dezbrăcată în faţa lui.

Luă pachetul şi ieşi alergând din odaie, complet zăpăcită.

* * *

— Eşti tăcută astă-seară, Adrienne.

— Da, tată.

— Ce s-a întâmplat? N-ai scos aproape nici un cuvânt.

— Nimic, tată.

Marcel Christian împinse farfuria şi-şi şterse bărbia cu şervetul. Era un individ ordonat, şi detesta ocaziile care îi puteau strica echilibrul vieţii. De obicei, fiica lui nu era atât de închisă în sine. Ba mai mult, deseori, pălăvrăgeala ei îl obosea, mai ales în timpul meselor.

Mai Ong, bătrâna *boyesse,* luă farfuria şi dispăru în bucătărie. În cameră era linişte, cu excepţia murmurului greierilor, dincolo de uşile de sticlă şi de clinchetul delicat al argintăriei de porţelan, şi Adrienne plimba o bucăţică de pui pe farfurie. Marcel

Christian oftă, se lăsă pe spate în scaun şi o aşteptă pe Mai Ong să reapară cu coniacul.

Francezul era un bărbat înalt, cu membrele lungi. Avea părul grizonat, iar cutele adânci din colţurile gurii se mişcau într-un rictus ce constituia un tic. Gesturile îi erau rigide, de parcă anii de auto-disciplină strictă îi intraseră în sânge. Avansase, rând pe rând, prin funcţiile Serviciului Public, până devenise directorul Biroului de Informaţii şi Propagandă din Saigon. Cariera fixase în el două convingeri: importanţa disciplinei şi superioritatea incontestabilă a culturii sale.

Îşi iubea fiica, deşi nu-l încânta să-i fie alături. Îl irita permanenta vorbărie, dar se simţea stânjenit de tăcerile ei. Aproape cu uşurare, accepta că Adrienne se apropia de o vârstă când îi putea găsi un soţ potrivit.

Brusc fata trânti tacâmurile pe farfurie. În camera tăcută, zăngănitul răsună aproape ca o explozie.

— Adrienne?

— Nu mă simt bine. M-aş duce să mă întind puţin în cameră.

Azvârli şervetul pe masă şi se ridică. Marcel se sculă şi el.

— Să chem doctorul?

— Nu… e doar… Adrienne avu o inspiraţie… o problemă femeiască.

Privi cu o încântare secretă spre chipul tatălui ei, care se împurpură. Feminitatea fiicei sale continua să-l irite.

— Ah, sigur… bine, noapte bună, Adrienne.

— Noapte bună, tată.

Îl sărută pe obraz şi ieşi.

Dormitorul Adriennei se afla deasupra grădinii. Florile de bougainville înconjurau balconaşul ferestrei, dincolo de perdeaua moale de stambă, care flutura în briza slabă a nopţii. Fata închise uşa şi lăsă încordarea să i se scurgă din trup odată cu un lung suspin. Merse înaintea măsuţei de toaletă, şi-şi scoase pieptănii din păr.

— Boşorog tâmpit, murmură, mă sufoci.

În cameră era zăpuşeală. Adrienne stinse lumina, îşi scoase rochia şi se întinse goală pe pat, sub plasa împotriva ţânţarilor. Ridică braţele deasupra capului şi gemu încetişor — un sunet aproape neauzit. În pântece simţea o durere profundă şi arzătoare, tăciunii incandescenţi ai singurătăţii, sexului şi tinereţii năvalnice. Era obsedată de chipul croitorului pe care-l întâlnise în ziua aceea.

Degetele mângâiară pielea catifelată de pe interiorul coapsei, şi se gândi la conversaţiile în şoaptă de la şcoală, la confesiunile, reale şi imaginate, pe care i le făcuseră alte fete. Ispita păcatului o excita şi o îngrozea. Adeseori încerca să se închipuie în pat cu un bărbat, încerca să şi-l imagineze făcând dragoste cu ea, şi încerca să viseze cum avea să fie.

Fanteziile erau aţâţate şi reîmprospătate săptămânal, când dansa cu tinerii ofiţeri de armată *en tenue de soir* la *apéritifs dansants,* la Saigon Royal, sau când flirta întâmplător cu diplomaţi sau colonialişti la Cercle Sportif. Oricare dintre aceştia ar fi fost fericit s-o ajute să-şi împlinească visele, însă Marcel Christian era un tată prudent şi o însoţea pretutindeni.

Acum Joginder îi completase reveriile cu o nouă şi seducătoare ipostază. Îşi imagina o odaie întunecată presărată cu petale de lotus şi un pat de mătase purpurie. Muzica de sitar se strecura în cameră, iar aerul era încărcat de aroma smirnei. Stătea întinsă pe pat, ca şi acum, cu braţele ridicate languros deasupra capului şi părul răsfirat precum un evantai pe pernă. Apoi Joginder intra în încăpere dinapoia unor perdele subţiri ca pânza de păianjen, cu trupul gol, arămiu, lucios şi neted ca mătasea, şi se întindea pe pat, sărutându-i obrajii, gâtul, buzele, mângâindu-i părul, acoperindu-i corpul cu săruturi prelungi şi line. Aproape că-i putea simţi catifeaua pielii atingând-o, moale şi închisă la culoare precum coniacul lui Marcel. Restul fanteziei se topea într-o întunecime misterioasă, înapoia vălului umbrit al inimaginabilului, dar ştia că, într-un anume fel, se încheia printr-o culme de plăceri indescriptibile, toate desfătările ezoterice din *Kama Sutra* descătuşate pentru ea de mâinile experte ale amantului arian. Când imaginile se destrămară, rămase singură în dormitor, singură cu căldura umedă, înăbuşitoare şi dorul zbuciumat căruia nu-i putea găsi alinare.

Multă vreme se zbătu, fără să doarmă, ascultând scârţâitul asurzitor al greierilor şi întrebându-se ce ar fi zis tatăl ei dacă ar fi ştiut ce se petrecuse în odăile întunecoase ale închipuirii fiicei sale.

„Boşorog tâmpit”.

— Aş vrea să faci un drum până la croitorul acela indian.

Adrienne ridică ochii din manual şi simţi cum sângele i se scurse din obraji.

— Poftim, tată?

Marcel îi arătă smochingul din catifea albastră.

— Are căptuşeala ruptă, aici. Şi buzunarul ăsta s-a descusut.

În mod inexplicabil, fata se simţi cuprinsă de spaimă.

— Ţi le pot coase eu.

— Tu? Tu nu poţi coase nici măcar un nasture. Du-l indianului. Poţi trece pe la el mâine dimineaţă, în drum spre şcoală.

— Da, tată, murmură ea şi-şi feri privirea, de teamă să n-o trădeze dorinţa din ochi.

* * *

Când Joginder o văzu intrând în odăiţa lui, pe chip îi înflori un zâmbet.

— *Bonjour, Mademoiselle.*

Glasul Adriennei era răguşit.

— Tata vrea să-i repari smochingul.

— Bineînţeles.

Îşi desprinse cu greu ochii de la fată şi ridică haina, inspectând căptuşeala.

— Nu-i ceva greu. Va fi gata mâine dimineaţă.

— Este descusut şi un buzunar.

— Îl voi aranja.

Surâse din nou.

Adrienne simţea cum inima îi bubuie în piept. Încercă deodată un fior de dezamăgire. Tăcerea tânărului însemna că trebuia să plece. Simţea totuşi că şi el era speriat.

— Trebuie să fii foarte priceput, se trezi spunând. Eu nu ştiu să cos nici măcar un nasture.

Privirea lui o sfredeli.

— Poate că v-aş putea învăţa.

Adrienne îl fixă, neîndrăznind să vorbească.

— Poate…

— Poate când luaţi haina…

Fata simţi că o părăseşte curajul.

— Trebuie să plec la şcoală, se bâlbâi ea şi ieşi în fugă.

Însă a doua zi, Marcel Christian luă el smochingul. Nu mai exista nici un motiv ca Adrienne să revină. Mergând la şcoala catolică, trecea zilnic pe Rue Le Loi, şi de fiecare dată se oprea să privească inscripţia micuţă care atârna deasupra prăvăliei de mirodenii, la capătul fundăturii. Era un joc excitant, ştiind că dincolo de scara întunecoasă se afla ceva imoral şi interzis. Nopţile rămânea trează, jucându-se cu fanteziile ce o puteau

aştepta dacă suia treptele acelea.

* * *

De abia trecuse de amiază, şi străzile erau deja ude de ploaie. Şcolăriţele vietnameze pedalau spre casă în pantalonii albi de mătase, iar prin cafenele zarurile se rostogoleau pe mesele unde soldaţii francezi jucau *quatre — vingt — et-un.* Adrienne se opri la intrarea fundăturii, cu chipul încruntat. Îşi muşcă buza şi trase o linie în noroi cu vârful pantofului.

Se gândise la alibi cu multe zile în urmă. Pe atunci nu fusese decât un simplu joc. Se întrebase ce i-ar fi putut spune tatălui ei, dacă s-ar mai fi dus o dată la croitor. Însă găsind un pretext, înlăturase ultimul obstacol ce o împiedica.

Acum nu trebuia decât să găsească curajul.

Îşi trecu geanta de şcoală pe celălalt umăr şi inspiră adânc. Dacă tatăl ei avea să afle vreodată…

„Să-l ia dracu”, decise ea. „Ţap bătrân şi încrezut”. Porni spre capătul fundăturii.

Joginder era la locul său obişnuit, aplecat deasupra maşinii de cusut. O privi de-a dreptul surprins.

— Am venit să-ncep lecţiile, rosti fata.

* * *

Joginder era blând şi fermecător. De două-trei ori pe săptămână, revenind de la şcoală, Adrienne urca în odăiţa lui şi petrecea o jumătate de oră cu acul şi aţa. Era o elevă stângace, dar Joginder se dovedi un profesor răbdător. Nu încercă niciodată să o atingă, iar Adrienne se simţea atât uşurată cât şi dezamăgită.

Într-o după-amiază, stăteau alături la masa de lucru, şi tânărul îi demonstra tehnica tighelului dublu. Degetele îi erau iuţi şi agile. Întinse acul Adriennei.

— Ia. Acum încearcă tu.

— Nu pot.

— Adrienne, trebuie să încerci.

Ea luă acul şi se aplecă deasupra ţesăturii. Brusc, simţi răsuflarea lui fierbinte pe firişoarele de păr de la ceafă. Tresări, şi se înţepă în vârful arătătorului.

— Ah…

— Te-ai înţepat?

— Nu-i nimic.

— Sângerezi.

Joginder îi apucă mâna, parcă gata să mângâie o pasăre micuţă şi rănită. Apoi, încetişor, aşează arătătorul între buzele sale şi supse picătura de sânge. Ridică privirea spre fată, ochii lui mari şi căprui sfredelind-o, arzând precum doi tăciuni incandescenţi în odaia cu jaluzele verzi.

Adrienne îi întoarse privirea, pe măsura ce, încetişor, tânărul îi plimba degetul în jurul limbii sale. Îl urmărea, fascinată de trandafiriul buzelor sale şi de fildeşul dinţilor, legănându-se uşor pe scaunul ei, aidoma unei cobre în faţa îmblânzitorului de şerpi.

Brusc, Joginder îi coborî mâna şi o trase spre el. Îşi apăsă buzele pe buzele fetei, şi ea simţi căldura delicioasă a limbii sale explorându-i gura. Încercă să-l împingă într-o parte deoarece, cu toate că dorea să fie sărutată, o durea. Joginder o strânse cu mai multă pasiune, şi taburetul ei se răsturnă înapoi. Adrienne se pomeni lungită pe spate, pe duşumeaua din scânduri, cu tânărul deasupra ei.

— Nu aici, şopti ea.

Cu ochii arzând, Joginder o luă în braţe şi o purtă în dormitor.

* * *

Odaia era mobilată cu un pat din lemn, o masă şi câteva baloturi de ţesături, depozitate lângă peretele opus ferestrei. Tânărul închise uşa cu piciorul şi o aşează pe Adrienne pe pat. Mâinile lui trăgeau de nasturii bluzei din mătase, căutând moliciunea caldă a sânilor fetei.

— Adrienne, şopti el. Adrienne, cât de frumoasă eşti…

Se ridică şi ea îl privi dezbrăcându-se. Până atunci nu mai văzuse un bărbat gol şi, chiar în semiîntunericul încăperii, fu şocată de mărimea penisului său în erecţie. Era sigură că niciodată n-avea să o poată pătrunde. Brusc, dori să fugă, să iasă din cămăruţa strâmtă, să părăsească patul ce mirosea ciudat, însă era prea speriată. Pe neaşteptate, Joginder era deasupra ei.

— O să-ţi placă, Adrienne, murmură el. Foarte mult…

Îi trase fusta şi chiloţii, apoi rămase între picioarele ei, şi fata îl simţi împingându-se în ea.

Adrienne icni şi încercă să-l răstoarne, dar era prea greu. *O*

durea! Nu era deloc aşa cum îşi închipuise. Gemu din nou, cu sunetul slab şi disperat al unui animal hăituit, şi încercă să se rostogolească de sub el. Joginder îi confundă mişcările cu dovezi de pasiune şi împinse din bazin. Adrienne scânci.

Îl privi pe tânăr, al cărui chip era acum contorsionat în ceea ce părea reflectarea propriei ei dureri. Ochii îi erau ficşi, iar dintre buzele deschise răzbăteau gemete. Nu era deloc aşa cum trebuia să fie. Misterul minunat nu era decât un joc întunecat de violenţă şi durere.

— Mă doare, ţipă ea.

— Adrienne, icni Joginder. Adrienne…

— Te rog, mă doare…

— Te iubesc, Adrienne…

Abia începuse, şi se termină. Joginder mai icni de câteva ori, apoi se încordă şi scoase un şuierat scurt şi ascuţit. Se lăsă moale peste fată, greutatea lui inertă strivindu-i sânii.

Adrienne se rostogoli într-o parte, eliberându-se, şi lăsă capul pe spate, respirând adânc, trupul ei luptându-se cu valurile de şoc şi durere ce ameninţau s-o copleşească. Abia după multe minute, deschise ochii şi se ridică într-un cot.

Joginder zăcea aproape neclintit, cu braţele întinse, singurele mişcări fiind ridicările şi coborârile ritmice ale pieptului. Pe frunte, picăturile de transpiraţie scânteiau precum roua pe iarbă. Deschise ochii şi scoase un geamăt prelung de mulţumire.

— A fost minunat, Adrienne.

— Mai vreau.

— Ce? o fixă el.

— Mai fă-mi o dată, şopti fata.

Lunecă deasupra lui, şi cu vârfurile unghiilor urmări picătura de sudoare ce se prelinse pe pieptul său. Începu să-şi frece pântecele de al lui.

— Nu pot…

Adrienne strânse coapsele, astfel încât se afla între picioarele lui, de parcă ea era bărbatul, iar el — femeia. Se sprijini în palme, înălţându-şi partea superioară a trupului, şi începu să-şi rotească şoldurile într-un ritm lent, străvechi.

— Ba poţi.

— Adrienne…

— Mai vreau o dată.

Joginder icni, simţind muşchii tineri ai fetei prinzându-l şi storcându-l. La fiecare mişcare, sânii ei îi atingeau pieptul

precum trăsăturile line de pensulă ale unui pictor. Simţea cum îi revine bărbăţia.

— Unde-ai învăţat asta? întrebă el.

Adrienne nu-i răspunse, pentru că n-avusese niciodată un profesor. Pur şi simplu, ştia.

— Încă o dată, şopti ea, şi gura i se închise peste a lui, fierbinte, umedă şi foarte dulce.

* * *

— Unde-ai umblat, Adrienne?

Marcel Christian coborî pince-nez-ul şi închise cu un pocnet cartea pe care o ţinea în poală. Stătea în scaunul cu spătar împletit, în bibliotecă. Rafturile erau ticsite cu romane legate în piele şi enciclopedii, iar pe pereţii albi sclipeau reproduceri după Van Gogh şi Gauguin. Purta smochingul din catifea albastră pe care îl reparase Joginder.

Adrienne lăsă manualele pe dulăpiorul din hol şi intră în cameră, ţinând mâinile împreunate în faţă, străduindu-se să pară pocăită.

— Ai întârziat aproape două ore.

— Iartă-mă, tată. Am fost la catedrală.

— La catedrală? se încruntă derutat Marcel.

— M-am rugat pentru *Maman.* Au trecut zece ani de când…

— Da, ştiu. Referirea la răposata lui soţie îl stânjenea.

— Am promis că în fiecare zi din săptămâna asta o să-i aprind o lumânare.

Marcel îşi feri privirea. Nu se aşteptase la aşa ceva. Simţi cum furia i se destramă.

— Trebuia să-mi fi spus. Eram gata să anunţ poliţia.

— Iartă-mă, tată. N-am ştiut că o să-ţi faci griji.

— Pe viitor să mă anunţi ori de câte ori întârzii.

— Da, tată.

Bărbatul puse ochelarii pe nas şi deschise cartea.

— Bine, poţi pleca.

Flutură neglijent, din mână.

Adrienne ieşi din odaie. Avu nevoie de toată fiinţa ei ca să n-o ia la goană. Îi venea să alerge, să cânte, să ţipe. Nu mai era o fetiţă neştiutoare. Era femeie, şi era îndrăgostită.

Săracul tata. Dacă ar fi ştiut!

* * *

În după-amiaza următoare, o franţuzoaică drăguţă, cu părul negru ca tăciunele, sui în goană treptele ce urcau deasupra prăvăliei de mirodenii. Bătrânul sikh auzi bocăniturile pe scară şi chicotelile din croitorie. Se scarpină iritat şi mormăi ceva în barbă. *Ferengi!* Erau cu toţii nişte porci.

Joginder o ţinea pe Adrienne în braţe, savurându-i mireasma părului şi simţind corpul tânăr lipindu-se de el

— Mă temeam că n-o să mai vii, murmură el.

— Am fugit de la şcoală până aici. Se înecă de râs: Repede! N-avem mult timp. Trebuia să fiu la catedrală.

— La catedrală?

— Sunt o bună catolică. Nu ştiai? Acum, repede, du-mă-n pat!

Joginder încuie uşa croitoriei şi o urmă pe Adrienne în odăiţa din spate. Jaluzelele verzi erau coborâte, iar camera era întunecoasă şi fierbinte, cu aerul umed şi cald precum melasa. Adrienne era deja întinsă pe pat, goală, cu genunchii îndoiţi la piept, subţire şi mlădioasă ca o şerpoaică.

Joginder îşi înăbuşi o exclamaţie. Abia îi venea să creadă într-un asemenea noroc. Începu să-şi smulgă hainele.

Era un moment ce trebuia savurat. Nu numai că făcea dragoste cu o frumoasă franţuzoaică, dar se răzbuna şi pe tatăl ei.

2

Septembrie 1946

Bazilica Notre-Dame se afla în piaţă, vizavi de localul poştei şi telegrafului. Spre deosebire de omonima ei pariziană, era o clădire micuţă şi simplă, din cărămidă roşie. Treptele erau pline de cerşetori, care implorau sufletele milostive ale credincioşilor.

Într-o după-amiază, venind de la şcoala catolică, Adrienne traversă piaţa, dar în loc să intre pe Rue Le Lo, sui încet treptele, şi pătrunse în sanctuarul răcoros al catedralei. Rămase o vreme în haos, până ce ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, apoi porni printre bănci şi se aşeză într-una din strane, sub statuia Sfintei Fecioare, încetişor, se lăsă în genunchi şi plecă fruntea.

— Maica Domnului, murmură ea, te rog, nu lăsa să se întâmple. O să fac orice, orice. Te rog, scapă-mă!

Rostea cuvintele ca pe o rugăciune, însă nu le trăia, în minte, Dumnezeu şi Marcel aveau acelaşi chip, iar ea ştia ce avea să spună tatăl ei: *„Renunţă la iubitul tău indian”.* Însă n-avea să facă asta. Niciodată.

Rămase îngenuncheată mult timp, pe pardoseala de piatră a catedralei, privind crucea şi pâlpâitul luminărilor şi lăsându-se copleşită de disperare. Ce putea face? Tatăl ei n-avea să înţeleagă niciodată, n-avea să-l accepte niciodată pe Joginder. Avea să încerce s-o expedieze pe ea, era sigură.

— Maică Precistă, repetă ea, te rog, scapă-mă!

Privi statuia, şi ochii suferinzi o fixară fără să clipească, în cele din urmă se sculă şi ieşi în soarele puternic al după-amiezii.

Când ajunse acasă, Mai Ong îi deschise uşa. Bătrâna rânji, arătându-şi dinţii sparţi şi pătaţi de betel.

— Iar ai fost la rugăciuni? chicoti ea.

Adrienne o ignoră. O ura pe bătrână. Era obraznică şi mirosea urât.

— Nu-i treaba ta. Unde-i tata?

— A trimis vorbă. În seara asta întârzie la birou; are de lucru. Vezi, ai fi putut sta mai mult la catedrală.

„Ştie”, se gândi Adrienne.

— Adu-mi nişte ceai, rosti cu glas tare. O să fiu în grădină.

Bătrâna vietnameză porni către bucătărie, gârbovită aidoma unei vrăjitoare. Fata privi după ea, apoi îşi azvârli cărţile pe dulăpiorul din hol şi ieşi în grădină. Rămase pe verandă, în umbra bougainvillelor purpurii, privind papagalii jucându-se pe ramurile bananilor.

Ce să fac?

Tot nu putea înţelege pe deplin această trădare a propriului trup. Niciodată nu se gândise că legătura ei tainică putea avea vreo consecinţă, iar acum era prea târziu. Urma să aibă un copil. Tatăl ei n-avea s-o ierte niciodată.

Alergă în dormitorul de la etaj şi descuie sertarul de sus al măsuţei de toaletă. Scotocind înăuntru, scoase caseta cu bijuterii şi luă un inel mic de aur, încrustat cu smaralde şi ametiste. Scânteia în razele soarelui de după-amiază. Fusese al mamei ei.

Adrienne îşi muşcă buza şi puse inelul în geantă. Coborî grăbită treptele până în hol.

Mai Ong stătea în uşa bucătăriei, cu o tavă de argint şi o

ceaşcă de ceai chinezesc.

— Ceaiul tău, îi spuse.

— Nu-l vreau, strigă fata.

— Unde pleci?

— Afară, ţipă Adrienne, şi ieşi.

* * *

În după-amiaza următoare, Adrienne se prefăcu bolnavă şi plecă mai devreme de la şcoală. Dar în loc să meargă acasă, se îndreptă spre Cholon, cartierul chinezesc al Saigonului. Avea în portofel cinci mii de piaştri şi o adresă, pe care una din colegele ei i-o scrisese pe o bucăţică de hârtie.

Cholon era geamănul grotesc al Saigonului. Cândva fusese o aşezare aparte, dar periferiile celor două se întinseseră precum cancerul, şi acum erau contopite. Se spunea că era mai chinezesc chiar decât China, şi cel puţin o celebritate din Hollywood îi alesese fundalul pentru a filma o melodramă asiatică.

Copii cu pântecele umflate se ciorovăiau în noroiul uliţelor, între şirurile dărăpănate de bordeie. Oamenii mâncau, jucau cărţi, ghiceau viitorul, îşi scoteau dinţii, ba chiar făceau baie pe stradă. Cerşetorii şi câinii se ghemuiau unii în alţii în rigole. Culii mergeau, încovoiaţi sub poverile grele.

Adresa pe care o primise Adrienne se afla pe Su Van Hohn, lângă arena de curse. Era situată deasupra unei fundături strâmte, unde câini scheletici adulmecau printre mormanele de gunoaie. Adrienne strâmbă dezgustată din nas înaintea izului pătrunzător de fructe putrede şi a duhorii acre emanate de piaţa de peşte.

Prăvălia dărăpănată era ticsită de rafturi lungi cu vase din lut, şi se simţea un miros jilav de mortăciune. Fata se înfioră. Pe una din tejghelele de lemn se aflau stârvuri mumificate de lilieci şi şerpi.

Bătrâna *Bac Şi* era o chinezoaică Tonkin, cu păr rar şi sur şi dinţi mari, pătaţi de betel, semănând cu nişte vechi pietre funerare. Avea chipul ridat şi cafeniu ca al unei maimuţe, iar trupul i se stafidise înăuntrul hainelor albastre, pătrate, ce atârnau pe ea precum un giulgiu.

Stătea înapoia unei măsuţe pe care se aflau un mojar, un pisălog şi un abac.

— Ce vrei? şuieră în franceză.

— Am… am… am nevoie de ajutor, se bâlbâi Adrienne.

Când bătrâna se apropie, Adrienne observă şocată că avea un singur ochi. Celălalt era acoperit de boală; peste globul ocular se vedea membrana gălbuie şi opacă a unei cataracte. Bătrâna răsuci capul, astfel încât s-o privească cu ochiul cel sănătos, şi aşteptă.

— Sunt… sunt însărcinată, rosti fata.

Chinezoaica o lovi cu dosul palmei peste abdomen.

— Copil? Da? Arătă cu degetul: Copil?

— Da. Inspiră adânc. Vreau să scap de el.

— Rău la tine, don’şoară. Întinse mâna: Bani?

Adrienne deschise portofelul şi-i arătă cei cinci mii de piaştri.

— Am bani.

— Atât bani de unde? întrebă bătrâna, împungând-o cu un deget descărnat.

— Am vândut un inel.

Cealaltă încuviinţă din cap.

— Aşteaptă, rosti ea, şi dispăru în umbrele din fundul prăvăliei.

Când reveni, ţinea în mâini o ceaşcă de porţelan crăpat. O ridică aidoma unui potir spre Adrienne.

— Bea, îi porunci.

Adrienne luă ceaşca. Lichidul era negru-cafeniu, şi mirosea a mormânt.

— Bea, repetă bătrâna.

Pentru o clipă, fata ţinu ceaşca la buze, cu stomacul revoltându-se înaintea mirosului şi a ceea ce urma să facă. Şovăi. Era pe punctul de a comite un păcat de moarte. Cum ar mai fi putut vreodată solicita iertarea de păcate? Închise ochii şi zări o lacrimă pe obrazul Sfintei Fecioare.

— Nu!

Azvârli ceaşca pe duşumea. Aceasta se sparse, şi lichidul se vărsă peste picioarele bătrânei. Adrienne se răsuci şi fugi din prăvălie, cu zbieretele înfuriate ale zgripţuroaicei răsunându-i în urechi.

* * *

Joginder sări în picioare când auzi paşii familiari pe scară. Rămase lângă masă, aşteptând.

— Micuţa mea floare de lotus... O cuprinse în braţe, dar fata nu-i răspunse. Unde ai fost? Nu te-am văzut de aproape o săptămână.

— Strânge-mă în braţe, Jogi.

O privi. Faţa ei avea paloarea marmurii.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt însărcinată, Jogi.

— Ce?

Ea se desprinse din braţele tânărului, ca să-l poată privi.

— O să am un copil. Copilul tău.

Joginder răsuflă adânc. Ştia că Adrienne îl privea, aşteptându-i reacţia. Se strădui să zâmbească. Avea nevoie de timp, ca să se gândească.

— E minunat.

— Chiar aşa? îl cercetă atentă fata.

— Te iubesc.

— O să te însori cu mine?

„Tatăl ei n-ar accepta-o niciodată!”,

— Bineînţeles.

Adrienne îl strânse în braţe cu putere.

— Jogi, mi-e frică.

— E-n regulă, murmură el. Totu-i în regulă.

— Te iubesc, Jogi.

Joginder o lipi de el, şi se simţi imediat excitat. De o săptămână, nu se gândise la nimic altceva, aici, în singurătatea atelierului său. Îşi amintea trupul tânăr şi pietros, sfârcurile alb-trandafirii ale fetei şi pielea ca de marmură, şi o dorea chiar acum.

— Rămâi, rosti el.

— Încuie uşa.

O duse în odăiţa din spate, pe patul cel îngust din lemn. Imediat ce intrară, bărbatul începu să-şi smulgă hainele.

— Mă iubeşti? murmură Adrienne.

— Pe nimeni n-am iubit mai mult.

— Vrei să ţinem copilul, nu?

Joginder îi descheie bluza, şi buzele lui sărutară sînul cald şi catifelat.

— Da, iubito, da, şopti el şi o întinse pe pat.

La parter, Kamil Singh stătea pe un taburet în prăvălia sa, cu obloanele metalice coborâte, ferindu-l de arşiţa după-amiezii. Ochii lui cenuşii, posaci, se înălţară când auzi scârţâind

scândurile tavanului. De aproape o săptămână, fusese linişte. Acum fata revenise. *Ferengi!* Se duse la uşă şi scuipă în stradă.

* * *

Marcel Christian stătea în scaunul de trestie împletită din bibliotecă, ţinând în poală un volum legat în piele. Adrienne rămase în prag şi-l privi. Lumina blândă a veiozei accentua şuviţele argintii din părul bărbatului, pieptănat cu grijă. Brusc i se păru tot atâta de îndepărtat de ea cât şi Dumnezeul din rugăciunile copilăriei.

Şovăi.

— Tată…?

Marcel oftă prelung şi plictisit:

— Ce-i, copilă?

— Trebuie să-ţi spun ceva.

El închise cartea, oftând din nou.

— Despre ce-i vorba?

Adrienne se pregătise toată ziua pentru această discuţie, însă acum, când sosise momentul, ar fi dorit să poată fugi de acolo. Îşi dădu seama că nu ştia dacă el o iubea, sau dacă era măcar capabil de iubire. Avea puţini prieteni şi-şi petrecea cele mai multe seri aici, în bibliotecă, singur. Într-adevăr, nu şi-l putea aminti manifestând vreo emoţie după moartea mamei ei, când Adrienne avea opt ani. Putea doar bănui care aveau să-i fie reacţiile acum.

Îşi încleştă mâinile în faţă şi simţi cum unghiile îi pătrund în palme.

— Tată, o să…

Cuvintele i se opriră pe buze. Marcel o privi şi maxilarele i se încordară.

— Adrienne, ce s-a întâmplat?

Glasul îi suna iritat.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— S-a întâmplat ceva la şcoală?

— Nu, clătină ea din cap, nu la şcoală.

— Ei, haide, copilă. Dă-i drumul.

Lacrimile ţâşniră pe neaşteptate, surprinzând-o. Nu putea scoate nici un cuvânt, şi simţea picăturile fierbinţi prelingându-se pe obraji, orbind-o.

— O să am un copil! rosti înăbuşit.

Se aşteptase la furia lui — în cele mai frumoase închipuiri se visase chiar consolată — se pregătise pentru orice fel de reacţie. Dar nu se pregătise pentru absenţa oricărei reacţii.

Marcel Christian rămase nemişcat în scaun, şi aşteptă, până ce fata se opri din plâns. Când Adrienne îl privi, din nou, chipul îi era încremenit. Rămase minute în şir uitându-se la ea.

— Spune ceva! ţipă Adrienne.

Încetişor, se sculă din scaun, se apropie de bar şi-şi turnă un coniac dintr-o carafă de cristal. Mult timp, singura mişcare din odaie fu rotirea lentă a lichidului chihlimbariu în jurul bolului. Numai tremurul degetelor îi trăda emoţia.

— Cine e? întrebă în cele din urmă, cu o voce răguşită, sunând precum şmirghelul pe lemn.

— Îl cheamă... Joginder.

Coniacul se lăţi pe podea, bolul spărgându-se pe parchetul din cedru lustruit.

— Joginder? Adică...?

— Locuieşte pe...

— Un băştinaş? răcni Marcel. Te-ai culcat cu unul din *les jaunes?*[1]

Palmele i se încleştară în pumni şi făcu doi paşi către fată. O domina cu înălţimea, cu chipul încordat, cu trupul rigid de furie. Pentru o clipa, Adrienne crezu că avea s-o lovească. Tatăl ei n-o lovise niciodată. Nicicodată.

— Nu-i vietnamez. E indian. Şi-l iubesc.

— Îl iubeşti! Nici măcar nu ştii ce-nseamnă asta! De cât timp durează, domnişoară? şuieră el.

— De când i-am dus haina...

— Haina? E... e un croitor?

Adrienne încuviinţă. Era prea înspăimântată ca să vorbească. Marcel o înşfacă de păr şi o trânti. Ea ţipă, o dată.

— Nu!

— Târfă! Târfă proastă şi nerecunoscătoare!

Fata îl privi. Mânia îi transformase chipul. O venă se umflase şi-i pulsa la tâmplă. Era pentru prima dată că-l vedea pierzându-şi controlul şi, dincolo de teamă, simţea un fior plăcut de triumf. Izbutise să-l scuture pe boşorog din indiferenţa lui.

— Îl iubesc!

— Proasto! Eşti franţuzoaică! Eşti albă! Nu te culci cu culii!

[1] Galbeni (n.t.)

— Îl iubesc! strigă ea încă o dată.

— Târfă neruşinată! Eşti ca maică-ta!

În odaie se făcu tăcere. Prea târziu. Marcel îşi dădu seama ce spusese.

— Tată...?

— Ieşi, şuieră el, alb ca varul la faţă. Pleacă-n camera ta!

— Ce-ai vrut să...

— Ieşi!

Adrienne se ridică. Genunchii îi tremurau. Se împletici până la uşă, dar înainte de a ieşi, mai privi o dată îndărăt şi-l văzu pe tatăl ei luând de pe servantă fotografia sa şi a mamei ei şi azvârlind-o cu toată puterea de podea.

* * *

Parcă nu se întâmplase nimic.

Marcel stătea pe verandă, în umbra balconului, sub ghirlandele de bougainville purpurii. Soarele fierbinte al dimineţii se întrevedea ca printr-un filtru verzui înapoia frunzelor tamarinilor, iar grădina era scăldată în lumină. Masa rotundă din lemn de tec fusese acoperită cu o faţă de masă imaculată şi scrobită, iar tatăl ei stătea într-un şezlong lângă zid, mâncând unul din *croissant*-urile pe care Mai Ong le cumpăra zilnic de la Givral. Purta un costum tropical alb, impecabil, şi pe masă, lângă cafetiera din argint, se afla casca. Citea un *Le Figaro* vechi de o săptămână.

Adrienne se aşeză în celălalt şezlong, şi aşteaptă ca Mai Ong să-i toarne cafea neagră, aburindă. Privi cerul. Nori albi, uriaşi, precum baloturi de bumbac, se adunau deasupra, acoperind rapid azurul palid. Auzi în depărtare un tunet ameninţător, deşi spre est soarele strălucea pe un cer complet senin.

— Nu vrei să mănânci? o întrebă Marcel.

— Nu mi-e foame.

Bărbatul sorbi din cafea, îşi scoase ochelarii şi se lăsă pe spate.

— Te trimit înapoi în Franţa, îi spuse.

— În Franţa?

— O să aranjez pentru adoptarea copilului. Toţi vor crede că ai plecat în vacanţă. După aceea te poţi întoarce, şi va fi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Nu vreau să plec!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta mai din vreme. Cum ţi-ai aşternut, aşa o să dormi.

— De ce trebuie să mă-ntorc în Franţa?

— Mi se pare soluţia evidentă. Vrei să mă faci de râs faţă de toţi din Saigon?

Adrienne îşi muşcă buza.

— Numai la asta te poţi gândi?

— Chiar dacă tu nu crezi că numele nostru are vreo valoare, eu aşa consider. Vei naşte în Franţa, şi copilul va fi adoptat acolo.

— N-o s-o fac!

— Dacă doreşti să rămâi fiica mea, o să faci cum îţi zic eu.

— Vreau să mă mărit cu Joginder.

Marcel o ignoră. Scoase ceasul cu lanţ şi-l privi scurt. Apoi goli ceaşca de cafea.

— Chiar acum o să aranjez totul. Săptămâna viitoare, pleacă un vapor spre Marsilia.

Adrienne inspiră adânc. Până atunci, nu se opusese niciodată tatălui ei în mod deschis. Dar n-avea să-l lase să-i facă aşa ceva. Îl iubea pe Joginder. Nu-i păsa ce culoare avea pielea lui. Îl iubea şi era iubită. Laolaltă aveau să învingă prejudecăţile meschine ale celor precum tatăl ei.

— Eu nu plec.

Auto-controlul rigid al bărbatului începu să se destrame. Trânti ziarul pe masă, vărsând cafeaua pe ţesătura imaculată.

— Nu mai permit nici o clipă să continue idioţenia asta! Până la plecare vei rămâne în casă. Îţi interzic să-l mai vezi pe... băştinaşul ăsta!

— Îl iubesc. Vreau să mă mărit cu el

— Să te măriţi? Ai de gînd să-ţi petreci restul vieţii într-o odăiţă puturoasă?

— Într-o bună zi, Jogi va fi bogat. Are idei. Într-o bună zi o să aibă ateliere în Hong Kong şi Bombay şi..

— Prostii! E un ţigan împuţit, şi-aşa o să rămână!

— Vreau să mă mărit cu el, repetă Adrienne.

— Atunci, mărite-te! Dar dacă părăseşti casa asta, poţi să nu te mai întorci. O să uit c-am avut vreodată o fiică!

Adrienne se sculă încet, îndreptându-şi umerii.

— Perfect. Şi eu voi uita c-am avut vreodată un tată. Nici n-o să fie prea greu.

Marcel o privi plecând, cu pumnii încleştaţi într-o furie

zadarnică. *Mon Dieu,* ce mult semăna cu maică-sa! Aceeaşi mândrie. „Şi tot o curvă”, se gândi el cu amărăciune. Era din sângele ei. Nu-i nimic, să vorbească cât vrea despre iubire. Peste o săptămâna urma să fie pe vaporul către Franţa. N-avea s-o lase să-l facă de râsul tuturor, cum făcuse maică-sa. Avea să ţipe şi să zbiere, dar în cele din urmă, ştia el, n-avea să renunţe la casa aceasta frumoasă ca să trăiască în mizerie cu indianul ăla şi maşinile lui de cusut. Îşi cunoştea prea bine fiica pentru ca să nu ştie asta.

* * *

Joginder era la masa de lângă fereastră, aplecat deasupra tivului unui sacou. Auzind paşii pe treptele tocite din lemn, ridică privirea, cu zâmbetul servil rezervat clienţilor. Când o zări pe Adrienne, surâsul deveni adevărat.

— Adrienne?

Fata aşează cele două geamantane din piele maro pe podeaua atelierului.

— Jogi, şopti ea, am nevoie de ajutorul tău.

Croitorul se sculă şi se apropie de ea.

— I-ai spus tatălui tău… despre…

— M-a dat afară, minţi Adrienne.

De fapt, el încă nu ştia că plecase.

Joginder încuviinţă din cap. Bineînţeles se aşteptase la asta.

— Poate se va răzgândi când va vedea cât de mult… cât de mult ne iubim.

— Cui îi pasă? N-avem nevoie de el, Jogi. Noi ne avem unul pe celălalt.

Bărbatul o luă în braţe, pentru ca ea să nu-i poată vedea uşurarea de pe faţă. Desigur, nu se puteau căsători, însă el nu voia să rupă legătura, nu încă… Ştia că într-o bună zi va trebui să renunţe la trupul acela alb şi catifelat. Dar nu deocamdată. Întrebarea era cât avea să mai poată juca jocul acesta.

Noaptea târziu, când erau întinşi în pat, Adrienne şopti:

— Mă iubeşti, Jogi?

— Bineînţeles. Cu toată viaţa mea.

— O să te însori cu mine?

— Da, minţi el. Da, o să ne căsătorim. În curând.

Adrienne se întoarse, sprijinindu-se în cot. Bărbatul îi putea simţi ochii, încercând să străpungă bezna, să-i zărească chipul.

— Când?

— Sunt un croitor sărac. Eşti învăţată cu mult mai mult decât îţi pot oferi eu acum.

— Nu contează, răspunse ea, şi sinceritatea copilărească a glasului îl tulbură, noi ne iubim. Asta-i principalul.

— Până şi un croitor sărac are mândria lui. Tatăl tău va crede că te-am luat de soţie din alte motive.

— Dă-l dracului!

— Ai răbdare, Adrienne. Te rog.

Ea se lăsă pe spate, pe pernă. Îi simţi buzele atingându-i obrazul.

— Promiţi?

— Promit!

Mai 1947

În noaptea când se născu Michel, o furtună se abătu asupra oraşului dinspre Marea Chinei.

Adrienne rupse cearşaful de pe trupul ei gol, arcuindu-şi spatele când o altă contracţie o sfâşie, ţipetele ei acoperite de tunetele de afară. De multă vreme îşi abandonase omenescul în faţa durerii. Lumea devenise un loc de coşmar, ireal, cu feţe difuze şi zgomote apărând şi dispărând dintr-un iad de agonie ritmică, neîncetată. De două zile era în durerile facerii înapoia paravanului din bambus, scăldată în propria sudoare, încercând să împingă copilul afară din corp. Însă pruncul nu ieşea, şi Adrienne voia doar să moară.

Ţipă din nou, şi zbieretele aduseră una din călugăriţe, chipul alb şi zbârcit plutind brusc înaintea ochilor fetei, iluminat de un fulger sălbatic. Furtuna era chiar deasupra. Ceva răpăi pe acoperiş.

— Domnul te pedepseşte. Trebuie să te rogi pentru iertarea Lui.

Călugăriţele se interesau dinainte care din prunci erau nelegitimi. Era consolarea lor pentru bunătatea arătată păcătoaselor.

— Te rog… icni Adrienne, te rog.. Fă ceva…

— E voia Domnului, răcni bătrâna acoperind urletul furtunii, deşi ştia că dacă un doctor bun ar fi fost prezent ar fi putut s-o ajute.

Însă aici era un salon de caritate, iar doctorii erau prea puţini

şi pentru spitalele bune.

— Domnul ştie ce-ai făcut, şi te pedepseşte.

Spasmul trecu şi Adrienne inspiră adânc. Nu putea scăpa. Copilul era un monstru şi o ucidea încet.

Adrienne le invidia pe fetele cafenii care îndураseră durerile şi sarcasmele surorilor de caritate, iar acum îşi ţineau pruncii la sân. Aşa cum era Meo, o fată de numai cincisprezece ani, amanta unui tânăr ofiţer de artilerie; urma să se întoarcă, împreună cu copilul ei, într-un apartament confortabil de lângă râul Saigon, unde servitorii aveau să-i aducă băuturi răcoritoare şi ţigări.

Iar numai cu câteva ore în urmă, văzuse cum o vietnameză durdulie din Hue născuse un băieţel blond, al cărui tată era căpitan în marina franceză.

Ea însă zăcea în patul murdar şi puturos din salonul de caritate al spitalului, şi de patruzeci de ore încerca să-şi înfrângă suferinţa. Nu-i păsa de copil. Voia doar să scape de durerile îngrozitoare.

Simţi apropierea altei contracţii. Răcni şi-şi băgă în gură o şuviţă din părul lung, muşcând-o.

— Roagă-te Domnului să te ierte, o auzi pe călugăriţă, apoi chipul dispăru, şi rămase singură cu teribilul talaz al contracţiei ce se apropia şi cu răpăitul dezolant al ploii în geam. Îşi simţi unghiile pătrunzându-i în carnea coapselor când se arcui, dorind doar să scape de chinurile groaznice.

Suferinţa crescu, şi ea se auzi urlând şi blestemând pruncul şi bărbatul care-l zămislise.

* * *

Băiatul era imaginea leită a tatălui său. Avea acelaşi ten, ochii căprui-ciocolatii, iar smocul de păr era de culoarea nisipului. Când îl duse la sân, văzu că o privea, dornic parcă de dragostea ei.

Adrienne închise ochii. „Lasă-mă” se gândi ea. „Îl vreau pe Jogi, nu te vreau pe tine. Nu acum. Lasă-mă”.

— Ce s-a întâmplat, copilă?

Sora Odile nu semăna cu celelalte călugăriţe. Era o bătrâna blândă, cu obraji rumeni şi ochelari cu ramă din os.

Adrienne îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Nimic. Am nevoie de odihnă…

— Să ştii că fiecare prunc e un dar al Domnului.

Ar fi vrut să-i râdă în nas. Privind însă în ochii bătrânei, înţelese că vorbise din inimă.

— Aş fi preferat alte daruri, murmură ea.

Odile îi mângâie mâna.

— Ai o grijă… Nu-i vorba doar de prunc, nu?

Adrienne îi văzuse pe tinerii care le vizitau pe unele lăuze, ridicând copiii în braţe, aducând flori şi ciocolată. Se întreba de ce nu venise Joginder. Oare să-l fi alungat călugăriţele?

— A întrebat cineva de mine? Un indian… e înalt… nu-l poţi uita, dacă-l vezi. Are părul blond.

Odile clătină din cap. Înapoia lentilelor groase ale ochelarilor, ochii trişti păreau ai unei cucuvele.

— Deci asta-i…

— Îl cheamă Joginder. Joginder Krisnan.

— Nimeni n-a întrebat de tine, copila mea. Îmi pare rău.

— Poţi face ceva pentru mine? o prinse de braţ Adrienne.

— Dacă îmi stă în putere…

— Întreabă-l dacă poate veni. Are o croitorie lângă piaţa centrală. Nu-i departe…

— Bine, oftă Odile. O să văd dacă pot pleca, ceva mai târziu. Acum trebuie să te odihneşti. Trebuie să-ţi recapeţi puterile.

— Mulţumesc.

Sora Odile se întoarse seara târziu. Se opri lângă pat şi apucă mâna Adriennei.

Fata deschise ochii şi putu zări regretul pe chipul călugăriţei.

— Îmi pare rău, rosti aceasta. Am vorbit cu el. Spune că deocamdată nu poate veni. E prea ocupat.

Adrienne încuviinţă şi se întoarse cu faţa la perete.

3

Noiembrie 1947

Cândva, Saigonul fusese descris drept un liniştit orăşel francez de pe malurile râului Mekong. Acum străzile lui erau ticsite cu mitraliere şi baraje de sârmă ghimpată.

Pe măsură ce războiul din Tonkin înainta, o campanie de teroare fu îndreptată împotriva colonialiştilor din Saigon. Clădiri

cu proprietari francezi erau aruncate în aer, iar în râu începură să apară trupuri umflate de apă. În cafenele şi săli de cinematograf se azvârleau grenade, şi în fiecare noapte, după stingerea generală, mortierele din dealurile vecine trăgeau asupra suburbiilor.

În cartierul francez, uşile şi ferestrele caselor fuseseră baricadate; viaţa era cea dintr-un oraş asediat.

Zilnic se aflau noi atrocităţi. Un maior francez, rezident în Saigon Royal, chemase un frizer vietnamez să-l bărbierească în odaia sa. Din nefericire pentru maior, frizerul era un agent Viet Minh, care profită de ocazie şi-i reteză beregata.

Când proprietarul intră în cameră, îl găsi pe maior horcăind şi zbătându-se pe podea, înconjurat de o baltă tot mai mare de sânge.

Francezii nu voiau să recunoască, nici chiar în intimitate, că pierdeau războiul. Anual, numărul ofiţerilor care mureau în rândurile Forţelor Expediţionare Franceze era mai mare decât al celor care absolveau Academia Militară de la St. Cyr.

Pe fundalul asasinatelor şi atentatelor cu bombe, un alt război, mai mărunt şi personal, se îndrepta spre un deznodământ inevitabil.

* * *

Adrienne zăcea pe patul îngust, privind vopseaua ce se cojea de pe tavan, formând desene groteşti în umbrele nopţii. Ventilatorul scârţâia deasupra, eforturile lui pierzându-se în aerul umed şi dens. Odaia era înăbuşitor de fierbinte, chiar şi cu ferestrele deschise, iar cearşafurile erau îmbibate în sudoare.

Michel scoase un scâncet, foindu-se în pătuţul său din colţul încăperii.

Era trecut de miezul nopţii. În atelier, lumina se stinse, şi uşa scârţâi, deschizându-se. Joginder intră. Femeia îl privi, profilat pe fundalul ferestrelor, dezbrăcându-se. Când îşi scoase cămaşa, îi zări linia burţii. Începuse să se îngraşe. Prea multe ore petrecute în faţa mesei de croit. Şi remarcase şi cerculeţul arămiu şi spân din creştetul capului, unde începuse să i se rărească părul. Muncea prea mult. Îmbătrânea.

Afacerile lui înfloriseră, deşi banii nu ajungeau niciodată. Joginder o învăţase pe Adrienne să facă butoniere şi tivuri, şi acum angajase o altă fată, o vietnameză cu piele fină şi ochi

castanii. Într-o bună zi, ştia cu siguranţă, Joginder avea să fie un om bogat. Era singurul fragment ce supravieţuise din vis.

Se întrebă din nou când anume încetaseră să se mai iubească, sau dacă bărbatul o iubise vreodată cu adevărat. Chiar înainte de a-l naşte pe Michel, de îndată ce pântecele ei începuse să se ţuguie cu noua viaţă, se păruse că Joginder îşi pierduse interesul faţă de ea.

O vreme, imediat după naştere, Adrienne crezuse că redescoperiseră împreună scânteia pasiunii ce-i alăturase la început. Totuşi el îşi ignora complet fiul, ba chiar, pe măsură ce acesta crescu, deveni tot mai distant şi neatent. Îşi spusese că era vorba doar de ambiţia lui, însă în adâncul inimii pricepu teribila greşeală pe care o făcuse. Continua să trăiască alături de Joginder dintr-o mândrie încăpăţânată. Ştia că dacă îl părăsea avea să fie obligată să revină la tatăl ei, cerşindu-i iertarea şi ajutorul. N-avea s-o facă.

Simţi izul de transpiraţie al bărbatului, când acesta se trânti în pat lângă ea. Brusc fu copleşită de propria ei singurătate. Tânjea după cineva care s-o ţină în braţe, s-o atingă. Trecuse atâta vreme...

— Jogi...

— Nu acum. Sunt obosit.

Adrienne strecură mâna sub cearşaf, pe penisul moale al bărbatului. Îl frecă uşor, lipindu-se cu pântecele de el.

— Te rog, Jogi.

El îi împinse mâna, răstindu-se:

— Ţi-am spus că-s obosit!

Se trase într-o parte, rănită de respingere.

— Munceşti prea mult, şopti ea în beznă.

— Un bărbat trebuie să muncească din greu dacă vrea să reuşească.

— Îţi distrugi sănătatea.

În odaie se lăsă o tăcere lungă. Adrienne crezu că Joginder adormise. Îl auzi însă oftând prelung.

— Da... Asta voiam să-ţi spun.

— Să-mi spui...?

— M-am hotărât să fac o pauză.

— Jogi?

— Mi-am luat bilet pe un vapor spre Bombay. Vreau să-i vizitez pe-ai mei. Nu i-am văzut de aproape şase ani.

Femeia inspiră adânc.

— Şi eu?

— Tu rămâi şi ai grijă de atelier.

Deşi se aştepta la un asemenea răspuns, realitatea lui, o paraliza.

— Vreau să vin cu tine.

— Călătoria e prea obositoare. În plus, nu pot închide croitoria. Eşti singura în care pot avea încredere.

— Dar… cât o să lipseşti?

— O lună. Poate două…

— Te rog, lasă-mă să vin cu tine.

— Ţi-am spus, e imposibil. Culcă-te acum. Sunt obosit.

— Mi-ai zis mereu că o să-ţi cunosc familia. Ai zis că atunci când ne căsătorim…

— Culcă-te. Mai vorbim mâine dimineaţă.

— Jogi…

— Sunt obosit, repetă Joginder. Nu acum. Dimineaţă.

Îi întoarse spatele.

Adrienne rămase ascultând scârţâitul ventilatorului: ce se rotea deasupra, inutil, în atmosfera ca o melasă. Căldura din odăiţă era sufocantă. Disperată, azvârli cearşaful. Se pomeni gândindu-se la dormitorul ei din vila de pe Rue Catinat, aşternuturile din mătase, aroma florilor de bougainville ce ornau balconaşul ferestrei, perdelele din creton moale. Se blestemă pentru că lăsase totul în schimbul patului îngust şi mirosurilor de transpiraţie, sărăcie şi umezeală.

Ce făcuse?

— Mai mă iubeşti, Jogi? şopti ea în beznă.

Aşteptă să-i răspundă, ascultându-i ritmul monoton al respiraţiei. Dormea. Sau poate că se prefăcea. Oricum, bănuia că răspunsul era deja cunoscut.

Rămase privind în gol până ce sunetul clopotelor de la Notre-Dame pluti peste oraş, chemându-i pe credincioşi la liturghia de la ora şase, rezonanţa lor amestecându-se cu vacarmul tot mai puternic al bicicletelor şi *cyclopousse*-urilor de pe Rue Le Loi.

Când în cele din urmă adormi, îşi aminti cuvintele tatălui ei: „Cum ţi-ai aşternut, aşa o să dormi”.

* * *

Trecuseră aproape două săptămâni de la plecarea lui Joginder, când Adrienne hotărî în sfârşit ce avea de făcut. În dimineaţa

aceea se sculă devreme, înainte ca micuţa vietnameză, Sai, să fi ajuns la atelier, şi se spălă. Complet goală în minuscula odăiţă de baie, cu pereţii din faianţă albă, îşi turnă apă rece dintr-un vas înalt până la piept, folosind ibricul cu coadă lungă.

După aceea, trecu în faţa oglinzii crăpate, unde clienţii lui Joginder examinau croielile, şi se privi cu un ochi critic. Avea douăzeci şi trei de ani; era în floarea frumuseţii. Sânii mici şi rotunzi erau fermi, iar pântecul neted. Muncise din greu să-şi recapete silueta după ce născuse. Anii petrecuţi cu Joginder îi scofâlciseră obrajii, şi în colţurile ochilor şi gurii se săpaseră cute mici de disperare, însă în rest frumuseţea ei rămăsese neatinsă. Părul lung, negru şi mătăsos, alături de marmura pielii, continuau să atragă privirile bărbaţilor de pe stradă.

Frumuseţea era mica ei avere care-i putea aduce o dragoste de o noapte, aşa cum fusese cu Joginder, sau putea reprezenta paşaportul înapoi la viaţa de confort şi lux la care renunţase cu atâta uşurinţă. Ce proastă fusese! Îşi permisese o degradare completă, şi pentru ce? Pentru un vis căruia îi spusese iubire, o iluzie ce putea fi spulberată precum fumul odată cu ultimul geamăt al organismului. Strânse instinctiv pumnii, închizând ochii şi încercând să alunge amintirile şi ura amară, înăbuşitoare faţă de Joginder şi faţă de ea însăşi. *Folle, folle!* Lăsase totul, bogăţie, privilegii, tot ce-i aparţinea de drept, pentru două odăiţe sărăcăcioase şi urât mirositoare. Ei bine, nu mai putea rezista.

Se îmbrăcă în rochia verzuie cadrilată, pe care o purtase ultima dată în ziua când venise să trăiască cu Joginder, şi tamponă câteva picături de parfum *Joie* înapoia urechilor. Apoi merse la patul metalic din colţul camerei, ca să-l îmbrace pe Michel în hainele lui cele mai bune.

Asemănarea băiatului cu tatăl său era uimitoare. Chiar după patru ani, Adriennei nu-i venea să creadă că era fiul ei. Pielea castanie, părul blond şi ochii căprui continuau s-o uimească. Era greu de crezut că, odată făcuse parte din trupul ei.

Se aplecă deasupra pătuţului şi cele două braţe micuţe se întinseră drăgăstoase către ea.

— Hai, Michel, şopti femeia. Mama nu lucrează azi. Mergem să ne plimbăm.

— Unde? murmură somnoros băieţelul.

— Facem o vizită foarte importantă. Te rog să-mi promiţi că o să fii cuminte.

— La cine mergem? întrebă nerăbdător.

— Să-mi promiţi că o să fii cuminte. N-o să ţipi şi o să-ţi aminteşti ce te-am învăţat despre purtare. Promiţi?

— Da, mamă. Dar la cine mergem?

Adrienne începu să-l îmbrace cu cămaşă albă din bumbac şi pantaloni scurţi albaştri.

— Mergem la bunicul, îi spuse.

* * *

În ultimii patru ani, Adrienne trecuse zilnic pe lângă vila de pe Rue Catinat, în drum spre piaţă. Uneori văzuse chiar o siluetă mişcându-se îndărătul ferestrelor, şi ştiuse că trebuia să fie Marcel. De două ori se întâlnise cu el pe stradă, dar tatăl ei nu-i vorbise şi nici măcar n-o privise.

De fiecare dată o ignorase, de parcă n-ar fi fost decât o băştinaşă. Voise să strige la el, să-l facă s-o privească, totuşi mândria o împiedicase.

Acum, mergând pe aleea lungă dintre banani şi grădinile cochete, mărginite cu flori de tigru portocalii şi galbene, şi oprindu-se în cele din urmă pe familiara *porte-cochère,* împodobită cu bougainville purpurii, îşi opri un suspin de regret.

— Spatele drept! şuieră spre Michel.

Băiatul scoase pieptul în afară şi o strânse mai tare de mână.

Lăsă jos valiza maro uzată, inspiră adânc şi sună. Aşteptă.

Mai Ong deschise uşa. La început, chipul cafeniu de maimuţă nu arătă nici un semn de recunoaştere. Apoi încetişor, baborniţa râânji.

— Deci tu erai, chicoti ea.

Adrienne îşi îndreptă statura.

— Anunţă-l pe tata că sunt aici.

— Ai venit să-l vezi pe taică-tău, nu? A durat ceva… Privi spre Michel: Asta-i una din odraslele croitorului?

Femeia păşi înainte. Îi venea s-o pălmuiască.

— Spune-i tatii că-s aici! şuieră ea.

Mai Ong ridică sprâncenele, prefăcându-se surprinsă.

— Văd că nu ţi-ai pierdut bunele maniere. Se întoarse şi porni pe coridorul pardosit cu marmură, spre bucătărie. Aşteaptă aici. E pe verandă, ia dejunul. S-ar putea să nu vrea să fie deranjat, adăugă cu un rânjet lipsit de veselie, dezvelindu-şi dinţii înnegriţi de betel.

„Aici s-a ajuns”, se gândi cu amărăciune Adrienne. „Tatăl meu

mă va primi în bucătărie. Mă tratează ca pe o vagaboandă. Sau poate că aşa consideră că sunt.”

Privi holul, încercând să-şi amintească. Uşa bibliotecii era deschisă, iar scaunul din trestie împletită se găsea în acelaşi loc, lângă rafturile cu volume legate în piele. Aici era răcoare, iar casa avea un aer aproape sacru. Adrienne se gândi la ţăcănitul zgomotos al maşinilor de cusut şi la aromele pătrunzătoare de şofron şi anason care făceau parte din viaţa ei zilnică de peste cinci ani, şi se luptă să-şi stăvilească lacrimile de autocompătimire ce-i năvăliră în ochi.

— Deci te-ai întors.

Se răsuci. Marcel stătea în pragul sufrageriei, cu mâinile încrucişate la spate. Purta un costum tropical alb, proaspăt călcat, iar părul argintiu era pieptănat cu cărare. O privi cu zâmbetul îngheţat şi gol cu care îşi întâmpina întotdeauna musafirii nepoftiţi.

— N-o să cerşesc, se auzi Adrienne vorbind. Mai bine mor de foame.

— Observ că experienţa în partea mai neplăcută a vieţii nu te-a schimbat.

— Vrei să spui că nu m-a făcut slugarnică.

— Ştii ce vreau să spun.

„Dumnezeule, cât te urăsc!” îşi spuse Adrienne. Un singur surâs, o clipă de blândeţe, şi s-ar fi dizolvat în lacrimi la picioarele lui. În loc de aşa ceva, o făcuse să-l deteste şi mai mult.

— Ce vrei de la mine? murmură ea.

— Tu ai venit aici, îi reaminti Marcel, şi-şi mută atenţia asupra copilului cu piele cafenie. Se încruntă: Asta-i progenitura ta?

— Îl cheamă Michel.

— Numele este francez. Copilul însă nu. Ridică privirea către Adrienne: Să înţeleg că ai revenit cu picioarele pe pământ?

Femeia încercă să-şi înghită nodul din gât. *Blestematul!* Avea s-o facă să zică. Încuviinţă din cap:

— Vreau să mă întorc.

— Perfect. Nu însă şi copilul.

— Dar… cum adică?

— E un ţigan. Nu-l poţi aduce în casa asta.

Adrienne strânse şi mai puternic mâna băiatului.

— Sunt… sunt mama lui.

— Da, Adrienne, aşa este. Şi de aceea nu-i voi permite

niciodată să rămână în casa mea şi să-mi amintească de ruşinea ta.

— Tată…

— Tu te poţi întoarce, Adrienne. Dar fără copil.

Ea încercă să protesteze, dar nu-şi găsea cuvintele. Niciodată nu se gândise că avea să-i ceară aşa ceva. Ochii îi erau împăienjeniţi cu lacrimi de umilinţă şi derută. Nu putea face asta. Michel era copilul ei. Apucă valiza.

— Cum doreşti, tată. Porni cu băiatul spre uşă. *Allons-y!*

— Adrienne!

Se întoarse, rugându-se în gând ca Marcel să cedeze, însă expresia de pe chipul lui nărui speranţa abia înfiripată.

— Când te-ai săturat, trimite puştiul la orfelinat, şi apoi poţi veni acasă.

Ieşi, trântind uşa. Se grăbi pe alee, spre stradă, fără să-i dea drumul lui Michel, care alerga după ea.

* * *

Sai era aplecată deasupra Singer-ului, cu pedală, când Adrienne intră în atelier, urmată de băieţel. Ochii căprui scânteiară de o încântare secretă.

— Aţi plâns, rosti vietnameza.

— Nimic important.

Chipul oval şi drăguţ se încruntă.

— Joginder ar fi trebuit să vă ia cu el.

Adrienne o privi surprinsă. Ceva din tonul fetei o pusese pe gânduri. „Mă aţâţă”, se gândi. „Vrea să scape de mine.”

— Nu-i treaba ta ce face domnul Krisnan. Vezi-ţi de lucru!

Sai îşi ţugui buzele şi, când Adrienne îi întoarse spatele, maşina de cusut reîncepu să ţăcăne. Femeia intră în dormitor şi închise uşa. Lăsă jos geamantanul şi se azvârli pe pat, copleşită de gânduri.

— Lua-te-ar dracu, şuieră ea, iar mâinile îi prinseră perna şi o strânseră, lua-te-ar dracu, LUA-TE-AR DRACU!

— Mamă?

Degetele lui Michel îi atinseră părul.

— Nenorocitul dracului ce eşti!

— Mamă, ce s-a întâmplat? Ochii căprui ai băieţelului erau larg deschişi de mirare. De ce plângi?

„Ce-o să fac cu el?” se întrebă Adrienne. Copilul nu avea un

tată legal, şi nici naţionalitate; nu exista decât însemnarea făcută în catastifele spitalului catolic. Îl cuprinse cu braţele şi-l trase lângă ea, simţindu-i inimioara cum îi bătea lângă obraz, cârlionţii moi între degete.

— Ce-o să fac cu tine? întrebă ea cu voce tare.

Se auzi o ciocănitură. Uşa se deschise încet. Adrienne se răsuci. Era Sai.

— Ce cauţi aici? înapoi la treabă!

— V-am auzit plângând.

— Pleacă imediat!

Sai rămase în prag, privind-o. Părea că ia o hotărâre.

— Trebuie să vă spun ceva, vorbi ea în cele din urmă.

— Nu acum.

— Este vorba despre Joginder.

— Jogi? se încordă Adrienne.

— Ştiţi ce face, nu? urmă fata. Are o soţie în Bombay. De asta a plecat. Acolo e familia lui.

Adrienne izbucni într-un hohot lipsit de veselie.

— O soţie? Joginder?

— Mi-a spus despre ea. O cheamă Sushila.

— Ţi-a spus *ţie?* De ce să-ţi spună tocmai *ţie?*

Sai nu răspunse, dar, privindu-i chipul drăguţ şi silueta mlădioasă, Adrienne se gândi la orele lungi petrecute prin pieţe, departe de atelier, şi începu să înţeleagă.

— Ieşi imediat, şuieră ea.

— Am vrut doar să vă ajut, domnişoară, murmură Sai.

— Afară!

Vietnameza ridică din umeri şi părăsi odaia. După câteva secunde, Adrienne auzi din nou ţăcănitul maşinii de cusut. Rămase pe marginea patului, privind tencuiala desprinsă de pe pereţi, şi în desenele murdare i se păru că zăreşte chipul tatălui ei rânjind satisfăcut.

* * *

Joginder reveni după alte două săptămâni. Apăru târziu, în toiul nopţii, şi se strecură tăcut în pat lângă ea. După câteva minute, sforăia. În dimineaţa următoare, se deşteptă în zori şi trecu la masa de lucru din atelier.

Adrienne îmbrăcă rochia verzuie şi veni după el.

— Jogi…

Joginder ridică ochii de la cămaşa pe jumătate terminată şi lăsă jos acul.

— Micul meu lotus! Îi dai băieţelului un pupic?

— Nu.

— Adrienne? o privi el surprins. Tot mai eşti supărată pe mine?

— Vreau să ştiu dacă ai o soţie.

Ochii căprui şi calmi se feriră, iar obrajii i se întunecară.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— De la Sai.

— Ţi-a spus-o când am lipsit eu? Se strădui să zâmbească şi întinse braţul către ea. O să discutăm mai târziu despre asta. Acum ce-ar fi să sărbătorim întoarcerea mea?

Adrienne îi împinse mâna.

— Vreau să ştiu adevărul.

— Bineînţeles că am o soţie, înălţă din umeri Joginder. Ăsta-i obiceiul. Ne-am căsătorit când aveam treisprezece ani.

— Nenorocitule, şuieră ea. Îi venea să-i pălmuiască faţa zâmbitoare. De ce nu mi-ai spus?

— De ce? Pentru că nu-i important.

Adrienne rămase tăcută. Când vorbi, glasul ei tremura de furia ce o sufoca.

— Nu-i important? După ce-ai refuzat să te-nsori cu mine de-atâţia ani?

— Totul fusese aranjat de familiile noastre, răspunse Joginder. Eu n-o iubesc. E grasă şi are limba ascuţită.

— Atunci de ce nu divorţezi?

— Nu pot.

În clipa aceea, Adrienne înţelese de ce nu aveau bani. El îi trimitea în India.

— Dar... dar mi-ai spus că mă iubeşti.

— Te iubesc, dar trebuie să mă gândesc şi la copiii mei.

Femeia auzi ţipăt, şi-şi dădu seama că se desprinsese de pe buzele ei, o explozie nu atât de furie cât de umilinţă. Totul fusese o greşeală, o glumă crudă şi oribilă.

— Copiii tăi?

— Bineînţeles. Ţi-am zis, aveam treisprezece ani când ne-au căsătorit. Pe atunci ea nu era atât de grasă.

— Porcule!

— Să nu vorbeşti aşa cu mine!

— Ştiai că niciodată nu te vei putea însura cu mine. Şi nu mi-ai spus! M-ai lăsat s-ajung de râsul lumii!

Brusc, Joginder sări în picioare.

— Sigur că nu mă puteam însura cu tine! Nu ştiai asta, proasto?! Nu eşti hindusă! Religia mea mi-o interzice.

Adrienne era prea stupefiată ca să mai poată articula ceva. Pentru el sacrificase totul; ca să fie cu el, trecuse peste orice prejudecăţi; nici măcar o singură clipă nu se gândise că *el* nu voia să-şi amestece sângele cu al ei.

— Ţigan blestemat, şuieră ea. Ce mi-ai făcut?!

Joginder se încorda, şi privirea lui castanie sclipi de mânie. O pălmui cu toată puterea.

Femeia căzu pe spate. Când deschise ochii, Joginder se aplecase deasupra ei, cu faţa schimbata de furie.

— Curvă franţuzoaică!

O lovi din nou, cu dosul palmei, şi Adrienne simţi în gură gustul călduţ şi metalic al sângelui.

— Niciodată să nu mai spui aşa!

Ea îşi atinse cu limba buza inferioară şi o simţi umflată şi sângerând. Rânji cu răutate:

— Ţigane!

Joginder veni din nou spre ea, dar femeia era deja în picioare. Degetele apucară foarfecă ascuţită de pe masă. Când croitorul întinse mâna, Adrienne repezi vârfurile ascuţite spre faţa lui. Voia să-i şteargă pentru totdeauna zâmbetul acela larg de pe chip.

Însă Joginder era mai iute. Braţul ţâşni instinctiv în sus, şi Adrienne simţi o durere paralizantă când încheietura mâinii ei îl lovi în antebraţ, scăpând foarfeca.

Bărbatul o prinse, şi degetele îi strânseră încheietura precum o menghină, îndoindu-i braţul înapoi, spre spate, răsucindu-l între omoplaţi.

— Târfă nenorocită! scrâşni el. O să te-nvăţ minte!

Porni s-o târască spre uşa dormitorului.

— Ia mâinile de pe mine! zbieră Adrienne.

Când Joginder deschise uşa, ea izbuti să i se smulgă din strânsoare. Croitorul o lovi iarăşi, violent, trimiţând-o în genunchi. Îl auzi pe bărbat smulgându-şi hainele, apoi o trase de pe podea şi o azvârli cu faţa în jos pe pat. Îi ridică rochia şi-i rupse chiloţii subţiri din bumbac.

— Nu, gemu ea.

— Asta voiai, nu? îi şuieră el răguşit în ureche. Un amant ţigan?

Îi răsuci braţele la spate, cu o mână, iar cu cealaltă o prinse de păr şi-i trase capul înapoi. Adrienne simţi că se sufocă şi începu să gâfâie. Când bărbatul o posedă simţi o durere ascuţită, teribilă. Ochii i se umplură cu lacrimi arzătoare de suferinţă, ruşine şi ură. Încercă să se elibereze de sub el, dar îi prinsese încheieturile ambelor braţe. Strânsoarea era sălbatică. Odaia începu să se legene şi să se rotească înaintea ochilor.

El o pătrunse din nou, tot mai rapid. Dar Adrienne nu simţea nimic. Se gândea la biblioteca tatălui ei, la aroma havanelor lui, la puiul care se frigea în cuptor, la păsările verii ciripind în grădină printre florile tigrului, la păpuşile cu rochiţe albe, la cărţile legate în piele, la limonadă, la cafea proaspăt râşnită şi la fuste moi din sifon. Pentru o clipă deschise ochii, văzu bârnele crăpate ale tavanului şi cearşafurile pătate, simţi mirosul verzei răzbătând de afară, şi ştiu că avea să facă orice, orice sacrificiu, ca să recâştige toate lucrurile acelea care ar fi trebuit să fie de drept ale ei.

Brusc, Joginder se încorda, apăsând-o sub el, şi scoase un icnet scurt şi stins. Gâfâind, se lăsă moale peste ea. Se terminase. Adrienne auzi ţipete, şi-şi dădu seama că era Michel, privind înspăimântat, din pătuţul lui. Deschise ochii şi o văzu pe Sai în prag. Chipul oval era încreţit într-un surâs. Adrienne înţelese că totul luase sfârşit. Umilirea era completă.

4

Michel se sculă în capul oaselor şi o privi pe mama sa coborând goală din pat, şi ochii lui mari şi gravi o urmăriră la măsuţa de toaletă din colţ. Michel îşi adora mama, îi plăcea s-o vadă îmbrăcându-se, hipnotizat de mirosul ei fermecător, speriat, dar şi fascinat de puterea pe care ea o avea asupra lui. De multă vreme, băieţelul hotărâse că Adrienne era singurul lucru minunat din lume. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără ea.

Pe cât de profundă îi era dragostea pentru mamă, pe atât de teribil era valul de ură faţă de bărbatul care îi era rival. Uneori, când tatăl lui credea că el doarme, îi privea. Îşi amintea pielea tatălui, întunecată precum a lui, atingând albeaţa de marmură perfectă a mamei, îşi amintea gemetele obscene şi chipul mamei, răsucit spre el, cu ochii închişi şi buzele mişcându-se

într-un ţipăt mut. Revedea muşchii gâtului ei încordându-se şi răsucindu-se, în vreme ce capul se zbătea pe pernă. Nu ştia ce făceau, totuşi simţea că era ceva important, fundamental. Cumva, tatăl o chinuia pe mamă. Îşi amintea că se opriseră atunci când el plânsese, aşa încât se străduia în fiecare noapte să rămână treaz, ca s-o apere. Tata n-o mai chinuise pe mama de mult timp. Până ieri dimineaţă.

Michel îl ura.

Acum însă erau singuri. Joginder plecase la templu, să se roage lui Ganesh, aşa cum obişnuia în fiecare duminică dimineaţa. Soarele încă nu se ridicase dinapoia colinelor îndepărtate, iar cerul părea un fum violet. În ciuda orei matinale, în cameră era zăpuşeală. Văzu o picătură de transpiraţie scurgându-se printre sânii mamei.

Se uită cum Adrienne îşi pieptăna părul lung şi mătăsos, ce cobora pe umerii goi. Ştia că era cea mai frumoasă femeie care exista în lume. O privi îmbrăcându-şi rochia verde şi punând câteva haine în valiza cafenie, uzată.

— Unde mergem, mamă?

Adrienne tresări şi Michel văzu pentru prima dată cât de palidă era.

— Când te-ai sculat?

— Mergem iar la bunicul?

Ea îşi feri privirea.

— Trebuie să ies puţin.

— Pot să vin cu tine?

— Tu rămâi aici. Mama te roagă să fii cuminte.

Michel simţi primul fior de teamă.

— Plângi…

— Trebuie să plec… puţin. O să fie bine. Tata o să aibă grijă de tine.

Brusc, Michel ştiu că urma să se întâmple ceva îngrozitor. Ştia că trebuie s-o oprească cumva, însă îl împiedicau zăbrelele patului. Nu putea face nimic.

— Nu, mamă! Nu!

Adrienne luă valiza şi deschise uşa.

— Te rog, Michel, te rog…

Faţa îi sclipea în lacrimi. Strângea din ochi şi parcă se strâmba; minunata zeiţă semăna acum cu o bătrâna. Ce se întâmpla?

— Nu, mamă, NU!

Pentru încă o secundă, Adrienne îl privi, cu o expresie de oroare şi vinovăţie întipărită pe chip, o expresie pe care el n-avea s-o uite toată viaţa. Apoi uşa se închise, şi băieţaşul ascultă tocurile ei ţăcănind în josul scării de lemn, şi ieşind pe stradă, scâncetele lui de disperare răsunând în odăiţă mult timp după aceea.

* * *

Când Joginder reveni de la templu, ţipetele se puteau auzi din stradă. Grăsanul negustor sikh ridica obloanele de fier ale prăvăliei.

— Puştiul zbiară de mai mult de o oră, mormăi el.

— Bine, bine, pufni croitorul. Trase adânc aer în piept şi urcă în goană treptele.

Sai era aplecată deasupra Singer-ului cu pedală. Când îl văzu, păru uşurată.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Joginder. Ce-i scandalul ăsta?

Expresia de pe chipul fetei îl îngrijoră. Privi spre dormitor.

— Unde-i Adrienne?

Vietnameza rânji satisfăcută.

— A plecat.

— A plecat?

— Când am venit azi dimineaţă, m-am întâlnit cu ea pe scară. Era cu geamantanul. Mi-a zis să-ţi spun că nu se mai întoarce.

Joginder deschise uşa dormitorului. Michel era în picioare în pătuţul lui, congestionat la faţă de atâta plâns. Când îl zări pe bărbat, urlă şi mai tare, cu tot chipul crispat într-o mască de teroare.

— Gura! răcni Joginder la el. GURA!

Michel ţipă iarăşi, şi Joginder traversă odaia şi-l pălmui cu toată puterea. Băieţelul căzu, lovindu-se de zăbrelele patului, şi începu să scâncească de durere.

— S-a întors la taică-său.

Croitorul se răsuci. Vorbise Sai.

— De ce n-ai încercat s-o opreşti?

Fata strânse din umeri.

— Parcă aşa hotărâsem…

— Aşa hotărâsei *tu!* răcni el.

„Adrienne! Căţeaua! Îl abandonase cu ţâncul ei! Ei bine, dacă credea c-o să aibă grijă el, se înşelase”.

— Ce-o să faci? întrebă Sai, parca citindu-i gândurile.

Joginder strâmbă dezgustat din nas. Piciul se scăpase în pantaloni.

— Ia-l de aici!

— Nu-nţeleg, scutură din cap Sai. Ce vrei să fac?

— Nu mă interesează. Ia-l de aici.

— Să-l duc la orfelinat?

— Cum vrei. Poţi să-l arunci şi-n stradă. Nu-mi pasă. Să nu-l mai văd!

Mai târziu, în aceeaşi zi, după ce băiatul dispăruse, lui Joginder îi reveni buna dispoziţie. Cel puţin scăpase şi de franţuzoaică, şi de blestematul de copil. Parcă i se luase o greutate de pe umeri. Murmură câteva rugăciuni de slavă înaintea chipului lui Ganesh, atârnat de perete deasupra mesei de croit, şi aprinse un baton de smirnă drept jertfă şi măsură a mulţumirii sale.

Decembrie 1951

Era duminică după-amiază, şi arşiţa atârna deasupra oraşului ca o pâclă. Zvonul clopotelor catedralei plutea lent şi plin de jale. Adrienne şi Marcel Christian stăteau sub ventilatoarele lente ale terasei Hotelului Continental, privind înspre Rue Catinat şi spre străzile late, umbrite de tamarini, ticsite cu *cyclopoussuri* şi şarete, ţăcănitul copitelor acoperind strigătele negustorilor stradali, în depărtare, cenuşiul clădirilor, monumentelor şi cocioabelor se topea în indigoul diafan al mării.

Adrienne sorbi din *vin blanc,* ignorând ocheadele din restaurant. Ca orice enclavă de expatriaţi, colonia franceză din Saigon trăia din bârfă, şi ea ştia că fiica dezonorată a lui Marcel Christian devenise principalul subiect de conversaţie în toate saloanele oraşului. Ca întotdeauna imaculat în costumul său tropical, Marcel părea indiferent la priviri şi şoapte. Însă tatăl ei era un om căruia părea să nu-i pese de altceva decât de propria reputaţie, aşa încât ea putea doar bănui adevăratele lui sentimente.

— Eşti foarte tăcută, observă el.

— Chiar aşa, tată?

— Iartă-mă dacă îmi găseşti compania oarecum plictisitoare. Poate că nu-i atât de… exotică pe cât eşti tu obişnuită..

Adrienne îl privi, încercând să vadă dacă o ironiza.

— Ce mai vrei de la mine? Tu ai insistat să apar în public în

felul ăsta. Vrei să râd şi să chicotesc cu tine, ca o şcolăriţă?

Marcel păru stânjenit.

— Sigur că nu aştept recunoştinţă din partea ta, totuşi speram că…

— Recunoştinţă?

— Da, recunoştinţă, şi te rog fii amabilă şi vorbeşte mai încet.

— Pentru ce să fiu recunoscătoare? Vrei să-ţi mulţumesc că m-ai dat afară din propria mea casă şi după aceea m-ai obligat să-mi abandonez…

Adrienne nu putu rosti cuvântul. „Fiu” se oprea în gâtul ei. Sorbi din *citron pressé,* încercând să-şi păstreze calmul. Observă că paharul îi tremura în mână.

— Nu mi-ai lăsat de ales, Adrienne. Totuşi n-aş dori să discutăm despre trecut, ci despre viitor.

— Da?

— Eşti încă tânără. Mai ai timp să-ţi refaci viaţa.

— Viaţa asta îmi aparţine cu adevărat?

Marcel oftă, cu un gest dramatic pe care ea i-l văzuse de multe ori, atunci când nu-şi putea impune punctul de vedere.

— Te rog, Adrienne, trebuie să termini cu cinismele astea. Uită-te la tine. Ai fost o fată frumoasă. Ce se-ntâmplă acum? Nu mănânci suficient, şi eşti încercănată.

— Nu pot dormi.

— E nevoie să mergi la un doctor?

— Nu. O să-mi treacă.

— Eşti palidă, şi ai slăbit.

— Te rog, tată. N-am nimic. Sunt… probleme femeieşti.

Cuvintele avură efectul dorit, şi Marcel se întoarse cu obrajii îmbujoraţi. Adrienne îşi permise un zâmbet. O mică victorie.

Ştia totuşi că tatăl ei avea dreptate. Nu conta însă. Se întrebă ce se întâmplase cu orgoliul ei, deşi în ultimul timp avea alte probleme. În fiecare noapte se trezea şi-l auzea pe Michel plângând. Uneori, pe jumătate adormită, cobora din pat şi bâjbâia pe întuneric, încercând să-i găsească pătuţul şi să-l liniştească, dar se trezea şi-şi amintea că se afla în vila tatălui ei, iar Michel era în cealaltă parte a oraşului. Se frământa permanent, întrebându-se cum se purta Joginder cu băiatul, totuşi nu încerca să se întoarcă, sau să ia legătura cu el. Făcuse o alegere, şi acum trebuia să o accepte.

Nu numai trecutul o obseda pe Adrienne, ci şi viitorul. Nu-i venise ciclul. Poate că nu era mare lucru, deşi, de obicei, nu prea

întârzia. Poate că răzbunarea finală a croitorului fusese să lase în ea sămânţa altui copil. Dacă era însărcinată, ce avea să facă?

Privi dincolo de terasă, către traficul intens de pe stradă. Văzu, îngrozită, cum un autobuz apăru brusc de pe o stradă laterală, răsturnând un biciclist. Imediat se auzi un vacarm de ţipete, claxoane şi sonerii de biciclete, când ricşele şi Renault-urile ocoliră locul accidentului. Autobuzul frână, şi şoferul chinez sări afară, răcnind şi gesticulând.

În mod miraculos, accidentatul se sculă şi ridică bicicleta lovită. Şoferul autobuzului alergă spre el râzând şi-l bătu pe spate, în mod evident felicitându-l pentru norocul avut. Biciclistul zâmbi larg, îi scutură mâna şi porni pe trotuar, purtând bicicleta stricată.

— Asta-i diferenţa între occidental şi asiatic, rosti Marcel. E imposibil ca ei să-şi asume responsabilitatea propriilor acţiuni. Şoferul era vinovat, totuşi atât el cât şi amărâtul pe care l-a trântit nu s-au gândit decât să râdă pe seama norocului de a nu fi fost omorât. Probabil că se va duce acasă şi-şi va miza şi ultimul piastru într-un joc de cărţi.

— Vorbeşti ca un dascăl.

— Încerc doar să-ţi explic, cât pot mai subtil, de ce afacerea ta cu amărâtul ăla de croitor indian a fost din start sortită eşecului. Pur şi simplu, erai o altă bicicletă, draga mea.

O umbră apăru pe masă, şi Adrienne ridică ochii.

— Bună ziua, domnule Christian, rosti nou-venitul.

Marcel se întoarse.

— Ah, Jean-Claude. *Ça va?*

— *Oui, ça va.*

— Nu o cunoşti pe fiica mea? Adrienne, domnul este Jean-Claude Jarreau. Unul din oamenii mei de la birou.

Adrienne zâmbi. Bărbatul era înalt şi pleşuv, cu o mustaţă deasă.

— Bună ziua, domnule Jarreau.

— *Enchanté, Mademoiselle,* se înclină el.

— Bei cu noi un pahar de vin? îi propuse Marcel.

— *Merci, mais non,* răspunse Jean-Claude. Am venit strict cu probleme de serviciu. Azi a sosit în Saigon un ziarist de la *Le Figaro.* Am aranjat să ne întâlnim aici şi să-l pun la curent cu situaţia din Tonkin.

— Munceşti prea mult, Jean-Claude, îl tachină Marcel. Ai făcut foarte bine.

Jean-Claude o privi pe Adrienne. Femeia îi întoarse căutătura, gândindu-se că voia să-i vorbească. El roşi însă şi, ferindu-şi ochii, se bâlbâi:

— Atunci, pe diseară.

Se îndepărtă grăbit către scări, împiedicându-se la prima treaptă.

— Un tânăr foarte inteligent, comentă Marcel.

— Dacă zici tu, înălţă din umeri Adrienne.

— O să-ţi dai seama diseară.

— Diseară?

— Exact. L-am invitat la cină. Vrea să te cunoască.

* * *

Mai Ong aşeză puiul înaintea musafirului, şi părăsi odaia. Marcel ridică sticla cu Burgundy roşu şi-i umplu din nou paharul lui Jean-Claude.

— Pentru Franţa, toasta el.

— Pentru Franţa, repetă tânărul, şi băură toţi.

Adrienne îl urmări peste marginea paharului ei.

Jean-Claude Jarreau era poate mai tânăr decât crezuse la început. Avea o piele delicată şi albă, care-l făcea să pară aproape feminin, dacă n-ar fi fost mustaţa bogată. Era slăbănog şi cu oase lungi, iar costumul crem la două rânduri atârna pe el. Vorbise aproape tot timpul numai cu tatăl ei, deşi la răstimpuri îl surprinsese privind-o. Însă când se vedea descoperit, îşi muta imediat privirea. În mod limpede, era un prostănac.

Ea ştia, bineînţeles, de ce-l invitase Marcel la cină. Voia s-o mărite cu un tânăr acceptabil, şi să se spele pe mâini de orice responsabilitate. Se întrebă dacă tatăl ei putea fi chiar aşa naiv ca să-l aleagă tocmai pe acest individ.

Ridică o bucăţică de carne şi o mestecă încetişor, încercând să pară interesată. Cei doi discutau despre reporterul sosit în cursul dimineţii. Adrienne îşi înăbuşi un căscat.

Marcel se întoarse către ea.

— Sper că nu te plictisim cu toate astea…

— Deloc, făcu Adrienne. E fascinant.

— Jean-Claude e unul dintre oamenii mei cei mai buni. Îmi pare rău că-l pierd.

Adrienne îl privi pe tânăr.

— Aţi fost promovat?

Jean-Claude încuviinţă din cap.

— Preiau biroul din Dakar.

— Dakar? În Senegal?

— Va fi unul din cei mai tineri şefi de birouri regionale, completă Marcel. Îl aşteaptă un viitor de excepţie.

— Felicitări, surâse Adrienne, şi ridică paharul.

„Africa!” îşi spuse. „Chiar că vrea să scape de mine”.

După cafea, Marcel se scuză şi ieşi să fumeze o ţigară pe verandă.

— Vin şi eu, domnule, sări Jean-Claude.

— Nu, nu, se încruntă Marcel. Rămâi şi ţine-i companie fiicei mele. Nu lipsesc mult.

Ascultară în tăcere paşii bărbatului pe lespezile din piatră de afară. Jean-Claude bătea darabana cu vârfurile degetelor pe tecul lustruit al mesei. Mânată de un impuls, Adrienne îşi încrucişa braţele, accentuând decolteul, şi dezvelindu-şi pielea albă, contrastând cu mătasea albastră a rochiei. Văzu cum o mulţime de broboane de sudoare se ivi brusc pe fruntea tânărului.

— E o rochie foarte frumoasă, rosti el în cele din urmă.

— *Merci.*

Jean Claude îşi epuizase introducerile. Privi nervos în jurul sufrageriei, precum un animal hăituit. Brusc, femeii i se făcu milă.

— Când pleci spre Dakar?

— Peste trei săptămâni. Apoi, după o pauză: Îmi pare rău că plec.

— Da? De ce?

— Aş… aş dori să ne mai întâlnim.

— Poate că o să ne mai întâlnim, răspunse Adrienne, ştiind că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Puteţi să-mi turnaţi puţin vin?

— Sigur că da, încuviinţă Jean-Claude. Luă sticla şi din grabă o răsturnă, vărsându-i vinul pe rochie.

* * *

— E stângaci, şi nici nu se poate discuta cu el, rosti Adrienne. Habar n-am de ce l-ai invitat.

— Se pare că nu ţi-ai învăţat lecţiile prea bine.

— Ce lecţii?

— Noţiunile romantice nu-ţi oferă un acoperiş deasupra

capului şi nici de mâncare. Jean-Claude e un tânăr plăcut, pe care-l aşteaptă o carieră strălucită. Şi, din motive personale, pare să considere că reprezinţi culmea feminităţii.

— Poate că este un gentleman, însă eu doresc ceva mai mult de la un bărbat.

— Probabil să poată croi haine.

Marcel se întoarse şi luă carafa de cristal. Îşi turnă coniac, apoi se instala în scaunul favorit.

— O să-mi găsesc şi singură un soţ.

— Am impresia că nu înţelegi situaţia… Nu mai poţi rămâne în Saigon. Toţi au auzit de tine, toţi vorbesc despre tine. Asta-i şi motivul pentru care Jean-Claude Jarreau reprezintă o excelentă alegere. Peste trei săptămâni va fi în Dakar. Acolo nu te cunoaşte nimeni. Poţi începe o viaţă nouă, fără insulte, sau insinuări care să te urmeze pretutindeni.

— Nu m-a insultat nimeni.

— Nu le-am oferit ocazia. Saigonul nu-i decât un orăşel provincial francez înconjurat de asiatici. Niciodată nu-ţi vei acoperi trecutul. Nu aici.

Adrienne se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Sunt obosită. Mă duc la culcare.

— Mai gândeşte-te, Adrienne. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, gândeşte-te la mine.

Femeia surâse amar.

— Chiar mă-ntrebam când o s-o spui şi pe asta. Îşi privi rochia: Ia uită-te. E făcută praf. Noapte bună!

5

În seara următoare, Marcel Christian porni spre casă, fără grabă, pe Rue Pasteur. Strada era ticsită de biciclişti şi tineri funcţionari vietnamezi în cămăşi albe ieftine, întorcându-se acasă după o zi de muncă. Pe trotuare, bătrâne cu pălării de paie conice încercau să vândă baloane, în vreme ce fetele lor comercializau ţigări. Un camion plin cu soldaţi algerieni trecu pe lângă el, uruind.

Marcel Christian nu băga însă pe nimeni în seamă. Se gândea

la Adrienne, şi se întreba cu ce greşise el ca să aibă o asemenea fiică imorală şi neascultătoare. Îi dăduse totul, o trimisese la o şcoală de vârf, îi cumpărase haine după ultima modă şi o învăţase manierele impecabile ce ar fi trebuit să reprezinte paşaportul ei în straturile de vârf ale societăţii franceze, dacă şi-ar fi dorit aşa ceva. Drept răsplată, îl umilise, îi ruinase cariera, îl transformase într-un proscris şi un paria al comunităţii care, odată, îl respectase şi-l admirase. O iertase însă, îi acceptase întoarcerea acasă, şi ce căpătase drept mulţumire? Venin. Era imposibil de discutat cu ea. Aidoma maică-sii, înainte, era întruchiparea lui Nemesis. Chiar dacă ar fi trăit o sută de ani, nu le-ar fi putut înţelege pe femei.

Trecu pe lângă Café Givral, cu ferestrele acoperite de o plasă fină, pentru a preveni repetarea catastrofei din ultima lună, când o grenadă azvârlită înăuntru ucisese şase soldaţi şi rănise alţi şaisprezece.

Era ora *aperitif*-ului. Localul era plin cu *fonctionnaires* ca el şi ofiţeri din Corpul Expediţionar Francez. Aici se putea servi masa în linişte, bazându-te pe concluzia unanimă potrivit căreia fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc. La una din mesele de pe trotuar, un legionar german pocnea nervos din degete, chemând chelnerul.

Cafeneaua era puternic luminată şi, în pragul înserării, cerul avea o culoare cenuşiu-gălbuie. Marcel nu-l văzu pe vietnamezul în bluză gri de bumbac ţâşnind din fundătura alăturată lui Givral şi azvârlind grenada pe prag, la numai câţiva metri.

Simţi o zguduitură însoţită de un tunet, şi o perdea de lumină îl orbi. Apoi ceva îl izbi foarte puternic în piept. Căzu pe spate, şi pentru o clipă se gândi că un biciclist urcase pe trotuar şi se ciocnise de ei. Încercă să-l blesteme pe nevăzutul imbecil, dar nu reuşi să rostească nici un cuvânt. Rămase cu privirea pironită asupra cerului, după care totul se întunecă. Nu ştia că murea…

Nu auzi ţipetele răniţilor ce se zvârcoleau pe trotuar în bălţi de sânge.

Ultimul lui gând fu: „Chiar de-ar fi să trăiesc o sută de ani, tot n-o să le înţeleg pe femei”.

* * *

Adrienne stătea pe verandă, cu faţa inexpresivă, cu ochii privind, fără să vadă, bananierii, tamarinii şi ghirlandele de

bougainville purpurii. Tatăl ei murise.

— E mort, şopti ea, mort.

Se gândise că dacă rostea cuvintele cu voce tare, moartea ar fi devenit mai reală, însă nu era deloc aşa. Încă se mai aştepta să-l vadă intrând, dintr-o clipă în alta, pe uşile din sticlă, purtând smochingul acela ridicol de catifea, sau casca albă din plută, cu *Le Figaro* sub braţ, şi pe chip cu obişnuita încruntătură de dispreţ faţă de lume. Femeia se aşteptase să simtă ceva: părere de rău pentru felul cum îl tratase, uşurare deoarece el nu-şi mai putea impune voinţa. În loc de toate astea, nu era decât un vid.

Avocatul îi citise testamentul. Fusese şocată aflând că tatăl ei pusese clauze privind modesta lui avere, cu siguranţă adăugate cu cinci ani în urmă. Adrienne nu putea primi nici un franc până în ziua măritişului ei cu un cetăţean francez. Până atunci, banii rămâneau în bancă.

Cazul ei era şi mai complicat, deoarece acum ştia că este însărcinată, şi gândul îi îngheţa sufletul. Ce să facă? Administraţia se pregătea s-o trimită în Franţa. Până să ajungă la Paris avea să fie în luna a treia de sarcină şi fără nici un mijloc de existenţă. Ce bărbat s-ar fi însurat cu o femeie care aşteaptă copilul unui străin? Şi de dincolo de mormânt, tatăl ei continua s-o chinuiască.

Ce să facă?

Mai Ong apăru pe neaşteptate pe verandă.

— Domnişoară, domnul Jarreau doreşte să vă vadă.

La început, Adrienne nu recunoscu numele.

— Jarreau? Nu ştiu pe nimeni cu… *ah, oui.* Jean-Claude! Cel care mi-a stricat rochia cea mai bună.

— Să-i spun să plece?

— Nu, nu, îl primesc aici.

Chipul cafeniu şi ridat al bătrânei se strâmbă nemulţumit.

— Nici n-a murit bine taică-tău…

— Era prietenul tatii, nu al meu! izbucni Adrienne. Fă cum ţi-am zis şi condu-l înăuntru!

Jean-Claude purta costum şi cravată neagră, îndurând lipsa de confort din respect pentru Marcel. Soarele îi brobonise fruntea, iar obrajii îi ardeau. Rămase şovăind în picioare, tamponându-şi faţa cu o uriaşă batistă albă.

— Domnişoară, o salută el cu plecăciune. Am venit să vă prezint condoleanţele mele. Este o tragedie. Domnul Christian a fost una dintre persoanele cele mai respectate din departament.

— Mulţumesc, domnule Jarreau, încuviinţă femeia. Ia loc, te rog. Adu-ne o carafă de *citron pressé,* se adresă lui Mai Ong.

Bodogănind, bătrâna dispăru în casă.

— Nu cred că mă place, observă Jean-Claude.

— Ea nu place pe nimeni. Tata era singurul pe care-l accepta.

— A fost un act barbar. Cred că sunteţi zguduită.

— Aşa este, aprobă Adrienne, gândindu-se: „E foarte deschis şi sincer, păcat că-i atât de şters…”

— Ce veţi face acum?

— Voi fi trimisă în Franţa. Aştept înştiinţarea dintr-o zi în alta.

— Aveţi rude acolo?

— Un unchi. Însă nu l-am văzut de peste doisprezece ani. Dinainte de război. Nici nu ştiu dacă mai trăieşte.

— Sunt sigur, totuşi, că domnul Christian s-a îngrijit de viitorul dumneavoastră.

Adrienne reuşi să zâmbească.

— Da. A avut o grijă deosebită.

Mai Ong apăru, purtând o tavă pe care se aflau carafa cu limonada şi două pahare. După ce plecă, Adrienne întrebă:

— De ce aţi venit?

Tânărul păru surprins de întrebarea directă.

— Am… am vrut să mă asigur că n-aţi păţit nimic. Dacă vă pot ajuta cu ceva…

— A fost un gest drăguţ din partea dumitale, rosti Adrienne, şi-i oferi un surâs sclipitor. Ideea care i se înfiripase în minte din clipa sosirii tânărului începea acum să prindă contur: Îţi mulţumesc mult, Jean-Claude.

Îi privi chipul îmbujorându-se de plăcere, auzindu-se tutuit. De fapt, fu atât de încântat, încât scăpă carafa cu limonada pe pardoseală.

* * *

În săptămâna ce urmă, Adrienne se întâlni zilnic cu Jean-Claude. Prânzeau la Ramunche şi Valenco, şi cinau la Continental şi Caravelle. Jean-Claude era plin de atenţie şi întotdeauna curtenitor. Nu încercase niciodată s-o sărute. Adrienne devenise neliniştită.

Timpul trecea…

Primise înştiinţarea că vaporul ei urma să plece în miercurea următoare.

Mai avea la dispoziţie patru zile ca să devină doamna Jean-Claude Jarreau.

Nu fusese o hotărâre luată cu uşurinţă. Însă tatăl ei — şi o crudă întorsătură a destinului — nu-i lăsaseră de ales. Dacă se mărita cu Jean-Claude acum, îl putea convinge că pruncul, când avea să se nască, era al lui. Avea să-i ofere nu numai siguranţa unui soţ, ci şi îndeplinirea clauzelor din testamentul lui Marcel. Era unica soluţie.

Adrienne fusese şocată cât de repede se decisese. Experienţele vieţii înăspriră ciuta cu ochii umezi din adolescenţă. Fără chef, admitea că tatăl ei avusese dreptate. Acum ştia că nu putea trăi fără luxul cu care se învăţase de mică. În plus, îşi repeta, chiar dacă nu-l iubea pe Jean-Claude, îi era simpatic. Şi ştia că el o doreşte.

Numai de s-ar fi grăbit şi i-ar fi declarat-o.

* * *

În duminica aceea se plimbară, ţinându-se de mână, prin Grădina Botanică. Pe aleile umbrite, fete vietnameze în largile lor *ao-dai* din mătase mergeau pe biciclete, alături de băieţi părând oarecum ridicoli, în pantaloni scurţi, cămăşi din bumbac şi pălării de fetru. Deasupra, cocorii îşi construiseră cuiburile în ramurile cele mai de sus ale arborilor, penajul lor întrevăzându-se purpuriu pe verandele frunzişului.

În parc era o atmosferă de sărbătoare. În chioşcuri se vindeau buchete de flori artificiale, iar aproape sub fiecare copac, ghicitori bătrâni cercetau cu lupe ochii celor curioşi. Pe malul lacului, câteva fete frumoase, cu rochii lungi, intraseră desculţe în apa puţin adâncă, acoperită de o peliculă verzuie, în vreme ce băieţii se tăvăleau de râs şi le fotografiau.

Jean-Claude o conduse pe Adrienne pe o alee umbrită, simţind cum inima îi bubuie în piept. Niciodată până atunci nu se mai simţise atât de nervos.

— Adrienne… inspiră adânc. Adrienne, vreau să-ţi spun ceva.

— Da, Jean-Claude?

— În curând vei pleca, te vei întoarce în Franţa. Eu plec în Dakar. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată, şi…

— O să-ţi lipsesc?

— Oh, da, răspunse el şi privi fata surâzătoare de lângă el. Nu mai văzuse o făptură la fel de frumoasă. Oh, da, foarte mult!

— Dar celelalte fete? Şi ele o să-ţi lipsească?

Tânărul roşi. Adrienne îl tachina!

— Nu există alte fete.

— Nu te cred.

O altă răsuflare adâncă.

— Te iubesc, şopti el. Niciodată n-am mai simţit aşa ceva pentru o femeie.

Îi spusese. Se aştepta ca ea să ţipe, să-l pălmuiască, să fugă. Rămase însă nemişcată, privindu-l atentă.

— Chiar aşa, Jean-Claude? Chiar mă iubeşti, cu adevărat?

— Ştii că da.

— Nu cunoşti multe lucruri despre mine.

— Nimic nu m-ar putea face să simt altceva.

Bineînţeles că auzise poveştile. Tot Saigonul aflase despre fiica lui Marcel Christian. Se zvonea chiar că ar fi avut un copil cu un băştinaş. Jean-Claude nu crezuse în nici unul din zvonuri, şi deşi n-ar fi recunoscut nici chiar în sinea sa, stigmatul Adriennei îl atrăgea. Îi oferea un avantaj pe care nu-l avusese faţă de alte femei. Era tânără, era frumoasă, era educată, ce să-şi fi dorit mai mult? Avea să fie o soţie perfectă pentru un ofiţer francez. Chiar cu o seară în urmă, pe terasa hotelului Continental, observase doi tineri trăgând cu ochiul spre ea şi le citise invidia pe chip. Toată viaţa, Jean-Claude fusese stânjenit în prezenţa femeilor, şi a avea o femeie dorită de alţi bărbaţi reprezenta pentru el o senzaţie inedită. În plus, în scurtă vreme urmau să plece în Dakar, şi acolo puteau începe o viaţă nouă. Numai dacă ea ar fi spus da…

— Ce spui, Jean-Claude?

— Adrienne… înghiţi un nod uriaş: Vrei să fii soţia mea?

Femeia oftă.

— Vai, Jean-Claude, şopti ea. M-ai luat pe nepregătite. Lasă-mă să mă gândesc…

* * *

Când franţuzoaica în rochia albă de muselină urcă scările, Joginder Krisnan afişă o expresie de servilitate îndelung repetată. Aceasta se schimbă repede în surpriză, apoi în dispreţ.

— Ce cauţi aici?

Înapoia lui, maşina de cusut a lui Sai se opri din ţăcănit. Adrienne Jarreau închise umbreluţa pe care o purta ca să se

ferească de soarele amiezii şi privi în jurul camerei, ticsită de spectrele unor amintiri amare. Mirosul puternic de şofran şi anason îi făcea greaţă.

— Plec din Saigon. Apoi curioasă înaintea reacţiei lui Joginder, adăugă: Mă mărit.

— Şi? înălţă din umeri, indiferent, croitorul.

— Vreau să-l văd pe Michel.

Bărbatul se scărpină nervos pe abdomen.

— De ce?

— Vreau să-mi iau rămas bun.

— Nu poţi. Nu-i aici.

— Când se întoarce? întrebă Adrienne.

Ştiuse că n-avea să fie uşor. Avusese nevoie de toată hotărârea ei ca să revină aici. Nu ştia ce spera să obţină, doar că trebuia să-l mai vadă o dată pe băiat. Poate să-i explice... Să-şi mai atenueze sentimentul de vinovăţie.

— N-ai înţeles, explică Joginder. Nu-i aici, nu ştiu unde-i.

— Nu-i aici?

— Dacă ţineai atât de mult la el, trebuia să-l fi luat cu tine.

Pentru o clipă, Adrienne tăcu, privind chipul rotofei, ostil al bărbatului pe care, cândva, crezuse că-l iubise, şi pe cel oval, rânjind al fetei dinapoia lui. Brusc, pricepu ce spuneau.

— Nu, gemu ea. Nu se poate să fi făcut aşa ceva...

— Era al tău. Eu nu l-am dorit niciodată. Ştiai asta.

— Era şi fiul tău!

— Aveam deja doi fii înainte de-a veni în Saigon. La ce să-mi doresc încă unul?

Adrienne se rezemă de perete.

— Dumnezeule, unde-i?

— Ţi-am zis, nu ştiu. Mai vrei şi altceva?

Femeia se împletici în jurul scărilor, şi alergă înapoi spre Rue Catinat, urmărită de înţelegerea teribilă a ceea ce făcuse, şi ştiind că n-avea să scape niciodată de furia îngerilor.

Iunie 1952

Sora Gabrielle stătea la fereastră şi privea în curte. Suspină. Uneori îi venea tare greu să păstreze credinţa într-un Dumnezeu iubitor, în mijlocul acestei mizerii.

Totuşi mizeria nu reprezenta o experienţă inedită în viaţa ei. Se născuse cu treizeci de ani în urmă în Saigon şi văzuse

suferinţa în nenumărate şi oribile forme. Tatăl ei fusese ucis în bătaie în timp ce lucra pe o plantaţie din Rung Sat, în perioada anilor 1920, când exploatarea cauciucului căpătase o dezvoltare uluitoare. Doi fraţi deveniseră dependenţi de opiu şi muriseră treptat, schelete vii. Şi văzuse două dintre colegele ei călugăriţe, violate şi măcelărite de soldaţii japonezi invadatori în Hué. Violenţa şi distrugerea reprezentau pentru Vietnam tot atât cât *nuoc mam* şi *ao-dai.*

Actualul război dintre Viet Minh şi francezi făcuse mulţi orfani. Aici cel puţin căpătau mâncare şi un adăpost. Cu toate astea, se întreba pentru ce-i mai salva. Era un păcat să gândească aşa; trebuia să menţii credinţa.

Privi un băieţel care traversă încet curtea şi se trânti într-un colţ, rezemându-se cu spatele de perete. Se numea Michel. Fusese adus cu şase luni în urmă, palid şi flămând. Maică-sa îl abandonase pur şi simplu. El spunea că era franţuzoaică. Franţuzoaică, pentru numele lui Dumnezeu!

Gabrielle ştia că băiatul n-avea să supravieţuiască. Mânca puţin şi nu se împrietenise cu nici un alt copil. Nu vorbea cu nimeni. Abia putea bănui suferinţele prin care trecuse. Acum, când îl privea, el lăsă capul între genunchi, aşa încât părul surprinzător de blond îi căzu peste faţă, ascunzându-i ochii.

Nu, el n-avea să supravieţuiască.

PARTEA A DOUA

Michel şi Valentine 1954—1964

6

Crăciun

— Băiatul e un animal. O fiară. Nu ştiu ce vom face cu el.

Ochii stareţei sclipeau pe chipul cafeniu, de maimuţică. Degetele prelungi răsuceau nervoase mărgelele rozariului din poală. Sora Gabrielle n-o văzuse niciodată atât de agitată.

O privi ascuţit pe femeia mai tânără.

— Haide, spune. Ce ai de gând?

— Nu ştiu ce să spun, Maică Stareţă. Băiatul e dificil…

— Dificil!

— Totuşi sunt sigură că, cu timpul…

— Este aici de peste trei ani, soră. În perioada aceasta a provocat mai multe necazuri decât toate celelalte sute de copii care au trecut pe la noi.

— Da, Maică Stareţă, înclină capul sora Gabrielle.

Bătrâna lovi nervoasă cu palma în tăblia mesei.

— Mă înspăimântă. Mă uit în ochii lui şi văd doar răul.

— E doar un copil…

— Da, dar într-o bună zi va fi un bărbat.

Stareţa se sculă şi se apropie de fereastra cu jaluzele verzi, acum deschisă. Ascultă glăscioarele subţiri şi dulci ale copiilor, cântând „O noapte sfântă” în capelă. Era mândră de Le Sacré-Coeur. Orfelinatul putea adăposti aproape o sută cincizeci de copii, orfani de război, sau nedoriţii *métis* ai soldaţilor francezi. Purtau şi un nume: *bui doi.* „Praful vieţii”. Cei bătuţi, cei flămânzi, cei schilozi. Călugăriţele oferiseră adăpost şi ajutor la câţi putuseră.

Însă acesta… acesta era altfel. Le scuipa blândeţea în faţă, refuza deseori mâncarea, deşi oasele i se vedeau prin piele, le înjura şi le lovea cu pumnii.

Doar sora Gabrielle se putea apropia de el.

— Ce doriţi să fac? întrebă aceasta.

— Nu ştiu. Mă rog întruna pentru el. Şi tot n-am auzit răspunsul.

— Suferă, Maică Stareţă.

— Toţi copii aceştia suferă! Totuşi n-am văzut niciodată atâta ură şi venin la vreunul dintre ei. Câţi ani are? Opt, poate nouă, nu mai mult…

— Sunt convinsă că odată cu trecerea timpului…

— Îţi apreciez credinţa, soră. Pe mine însă mă îngrijorează din punctul de vedere al celorlalţi copii. Prezenţa lui are un efect nefast asupra lor.

Ridică privirea. O şopârlă micuţă şi albicioasă ţâşni dintr-o crăpătură a plafonului şi se adăposti înapoia unei icoane a Fecioarei Maria.

— A venit ceva din partea Serviciului de Imigraţie Francez, Maică Stareţă?

Bătrâna clătină din cap. Cu doi ani în urmă, bazându-se pe evidentul sânge european al băiatului, solicitaseră repatrierea lui în Franţa. Încetineala unor asemenea formalităţi era notorie.

— Poate în curând…

— Poate, soră. Pentru noi ar putea fi un răspuns, dar mă tem că nu va fi şi pentru cei care vor fi atinşi de viaţa lui.

De cealaltă parte a curţii, dintr-una din clase, răsunară strigăte. Peste câteva clipe, se auziră paşi alergând, şi sora Thérèse deschise larg uşa.

— Maică Stareţă, veniţi repede!

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Michel! L-a înjunghiat pe Karn!

* * *

În clasa pustie, Michel stătea pe un taburet, lângă catedră, privind gresia maronie a pardoselii. Lângă fereastră, pe podea, se zărea o pată stacojie de sânge.

Sora Gabrielle rămase lângă uşă şi o privi pe stareţă apropiindu-se de băiat. Ţinea în mâna dreaptă un cuţitaş cu plasele din os.

— De unde-l ai?

Michel o privi, morocănos.

Bătrâna se aşteptase la un semn de căinţă. Exasperată, lăsă braţele să-i cadă pe lângă trup.

— Pentru numele Domnului, ce-ai făcut? Puteai să-l fi omorât.

— Dacă o să mai râdă de mine, aşa o să fac.

— Citeau lecţia, Maică Stareţă, interveni sora Thérèse. Michel are unele greutăţi la citit.

— L-ai înjunghiat pe Karn pentru că a râs de tine?

Michel nu-i răspunse. Ochii adumbriţi o priveau întunecaţi şi răi.

Stareţa se răsuci spre Thérèse.

— Care-i starea lui Karn?

— O tăietură la braţ. Nimic grav.

Bătrâna îi întinse cuţitul.

— Du-l înapoi la bucătărie, soră.

După ce plecă, se întoarse către sora Gabrielle.

— Trebuie să-l trimit de aici.

— Vă rog, Maică Stareţă. Mai daţi-i o şansă. Pentru iubirea Domnului.

Mâna stareţei se ridică la crucifixul de lemn de la gât. Pentru o clipă, păru nehotărâtă.

— Mă copleşeşti, soră, vorbi ea în cele din urmă. Sper că această încredere a ta se va dovedi justificată.

— Vă rog…

Stareţa încuviinţă, aproape imperceptibil. Sora Gabrielle înclină capul în semn de mulţumire.

Îngenunche apoi în faţa băiatului. În cei trei ani de când se afla în orfelinat, părea că îmbătrânise cu o sută. Chipul îi era tras, pielea întinsă peste pometii obrajilor şi nas, iar ochii gravi erau afundaţi în orbite. Tricoul alb şi zdrenţuit era larg pe trupul slăbuţ, iar de sub şorţul prea mare, picioarele păreau nişte catalige subţiri.

— Michel, rosti tânăra călugăriţă, trebuie să înţelegi că noi vrem să te ajutăm. Te iubim. Maica Stareţă te iubeşte. Eu te iubesc.

— Tu-i iubeşti pe toţi.

— Da. Da, aşa este.

— Atunci la ce-i bună dragostea ta pentru mine?

Sora Gabrielle se chinui să găsească un răspuns la replica neaşteptată. În cele din urmă, spuse:

— Trebuie să ai încredere în noi, Michel. Te rog! Ai încredere în noi.

Michel hârâi din gâtlej şi o scuipă în faţă.

Sora Gabrielle o auzi pe stareţă icnind, stupefiată.

Pentru o clipă, călugăriţa putu doar să-l privească pe băiat, surprinsă şi puţin înspăimântată de furia teribilă din ochii lui. Apoi se aplecă şi, încet, se şterse cu poala albă de *ao-dai.*

După aceea se aplecă şi-l sărută pe Michel pe frunte.

* * *

Nu existase nici o clipă în care Michel să nu creadă că mama lui n-avea să se întoarcă la el.

Până şi în nopţile lungi şi înfometate, când dormise pe străzi sau bântuise bulevardele cartierului francez, rugându-se s-o vadă, nu existase măcar un moment când să abandoneze speranţa.

Când călugăriţele îl aduseseră aici, se auto-convinsese că era numai o absenţă temporară şi că în scurt timp mama lui urma să apară la poartă, să-l cheme şi să-i explice că totul fusese o

greşeală.

Însă o altă părticică din el cunoştea adevărul. Privirea ei din dimineaţa aceea când plecase îi era de-a pururi întipărită în memorie. Ştiuse ce avea să facă.

Înţelegerea faptului că fusese trădat nu se petrecu brusc. Psihicul lui n-ar fi acceptat-o. Se dezvoltase treptat, o sămânţă amară ce-i încolţise adânc în suflet şi crescuse, aidoma tuturor durerilor, într-o mânie rece şi teribilă.

Se retrăsese în sine, cultivându-şi cu grijă ura faţă de mamă şi faţă de lume.

Călugăriţele erau bune cu el, însă pentru asta le dispreţuia şi mai mult. Ştia că încercau să-l facă aidoma lor, ca să-l poată răni iarăşi. La urma urmei erau femei. Şi maică-sa fusese tot femeie.

Ceilalţi copii îl lăsau în pace, înspăimântaţi de tăcerea lui şi de accesele neaşteptate de violenţă. Până şi călugăriţele se temeau de el.

Cu excepţia surorii Gabrielle.

Ea nu părea deranjată de blestemele şi insultele sale. Indiferent ce ar fi făcut, îi lua apărarea. Michel ajunsese la concluzia că era nebună.

Însă astăzi îl zguduise.

O putea revedea, cu scuipatul prelingându-se pe fruntea netedă şi arămie, surâzând ca o cretină, razele soarelui reflectându-se din lentilele ochelarilor. O văzu ştergându-se cu *ao-dai* şi apoi aplecându-se deasupra lui, şi sărutându-l. Avusese impresia că cineva îl lovise în piept. Anesteziat de atâta vreme de furia cea rece, simţise brusc o înfiorare ce-i lipsise.

Acum, zăcând întins în bezna dormitorului, ascultând suspinele şi bolboroselile incoerente ale unora dintre copiii mai mici, era încercat de îndoieli. Luna plină, strălucea prin plasa de ţânţari ce acoperea fereastra. O privi multă vreme, gândindu-se.

* * *

Şirul lung de copii şerpuia peste lespezile curţii. Sora Gabrielle se afla în umbra mănăstirii, înapoia mesei de lemn, turnând fiertura apoasă de orez, cu un polonic, în castroanele care i se întindeau. Soarele de abia răsărise, dar deja, dincolo de gard, strada era ticsită de biciclete, *cyclopousse* şi bătrâne gârbovite, cu pălării conice de paie, împingându-şi cărucioarele la piaţă…

Călugăriţa scufundă polonicul în fiertură şi când îl ridică, se

opri. În faţa ei era *le metis,* Michel. Întotdeauna băiatul ţinea capul plecat, uneori, privind morocănos pe sub sprâncene, însă în dimineaţa aceasta o privea deschis în ochi. Ea îi zâmbi şi-i umplu castronul.

Brusc, băiatul se întinse, îi apucă cealaltă mână şi o sărută. Apoi se întoarse şi fugi.

Sora Gabrielle privi după el, uluită.

— Domnul fie lăudat!

Se răsuci. Era sora Thérèse.

— Vezi, soră, rosti triumfătoare sora Gabrielle, se pot petrece şi miracole.

* * *

Din ziua aceea, sora Gabrielle căpătă o a doua umbră. Michel apărea lângă ea în fiecare dimineaţă, ajutând-o să aleagă orezul pentru dejun, şi apoi o urmărea tăcut din clasă în clasă până la siesta de amiază. Nici atunci nu se întorcea în dormitor, ci dormea lângă uşa chiliei călugăriţei.

După amiază, stăteau împreună în clasă şi ea îi ajuta la citit, iar serile băiatul o însoţea în capelă să-şi rostească rugăciunile.

În fiecare duminică, o însoţea de-asemenea în capelă, ajutând-o să pregătească vinul şi prescurile pentru liturghie.

Toate celelalte călugăriţe din Sacré-Coeur considerau transformarea un miracol. Doar maica stareţă nu era impresionată.

— Ar trebui să fii mai atentă cu copilul ăla, o preveni pe sora Gabrielle. Schimbarea din el s-ar putea să nu fie atât de profundă pe cât crezi.

— Nu înţeleg, Maică Stareţă.

Bătrâna îşi atinse crucifixul din lemn de la gât.

— Nu consideri atenţiile lui obositoare?

— Ba da, dar…

— Dovedeşte acelaşi devotament şi faţă de alte surori?

— Nu…

— Nu! Cu celelalte se comportă ca şi până acum.

— E totuşi un progres. Nu ne putem aştepta la prea multe, atât de repede.

— Progres, soră? Poate… Sau poate nu-i decât un cerc închis.

— Mă tem că nu vă înţeleg, Maică Stareţă.

— Soră, eu am lucrat mulţi ani la spitalul Miséricorde de aici,

din Saigon. Am văzut mult sânge. Dacă te tai superficial, după un timp, sângele coagulează... Ştim cu toţii lucrul ăsta. Însă în spital am văzut câţiva copii care s-au născut fără aşa ceva. La ei sângerarea nu se opreşte. Nu se pot vindeca.

— Dar anul trecut, când a căzut în curte, Michel...

— Nu mă refer la trup, soră. În cazul lui, *sufletul, sufletul* e cel care sângerează. Deocamdată, tu ai stăvilit hemoragia. Dar trebuie să fii atentă să nu devină prea dependent de tine, deoarece când te va pierde, va sângera şi mai rău. Cine-l va lecui atunci?

— Înţeleg, Maică Stareţă, înclină capul sora Gabrielle.

— Fii atentă, soră.

* * *

Când călugăriţa ieşi din odaia stareţei în lumina puternică a după-amiezii, Michel o aştepta. O urmă.

— Unde mergi?

— La capelă.

— Să te rogi?

— Da, să mă rog.

— De ce?

— Pentru că asta-i dorinţa Domnului.

— De ce? Când ea nu-i răspunse, Michel urmă: Ce-a spus stareţa despre mine?

Sora Gabrielle se opri şi privi băieţelul. Ochii mari şi întunecaţi o fixau deschişi, fără ocolişuri. Tânăra fu impresionată, ca întotdeauna, de forţa ce părea că se ascunde îndărătul lor.

— De unde ştii că am vorbit despre tine?

— Am ascultat la fereastră.

— Nu-i frumos să tragi cu urechea. Ţi-am mai spus.

— Da, soră.

Ea se întoarse şi porni mai departe.

— Dar ce-a spus?

— Dacă ai ascultat, atunci ştii ce-a spus.

— Am auzit, dar n-am înţeles.

— Lăudat fie Domnul!

Intrară în capelă. Era semiîntuneric, şi de pe crucifix, chipul lui Christos îi privea din agonia lui mută.

— Trebuie să faci o penitenţă, spuse sora Gabrielle..

— De ce?

— Pentru că ai tras cu urechea. Douăzeci de Ave Maria. Poţi îngenunchea lângă mine în timp ce mă rog.

— Da, mamă.

Sora Gabrielle încremeni. Parcă cineva îi turnase gheaţă în suflet.

— Ce-ai spus?

Michel se îndepărtă.

— Nimic.

Îl apucă de umăr şi-l răsuci spre ea.

— Nu sunt mama ta. Pricepi? Te iubesc, Michel, dar, nu pot fi niciodată mama ta.

— Da, şopti el. Înţeleg.

Dar când plecă de lângă ea, sora Gabrielle se gândi la cuvintele Maicii Stareţe, şi-şi dădu seama că bătrâna avusese dreptate.

Băiatul sângera încă.

8

Băiatul cu chip rotund îngenunche deasupra lui şi rânji:

— Te-a bătut?

Michel deschise ochii. Zăcea pe pardoseala din piatră a unei celule înguste. Încercă să se scoale în capul oaselor, dar junghiul de durere din spate şi de peste fese îl făcu să geamă. Se întoarse încetişor pe o parte şi privi în jurul lui. În celulă mai erau patru băieţi. Unul dintre ei stătea întins pe spate, cu pleoapele pe jumătate întredeschise, dar cu ochii daţi peste cap. De-a lungul venelor de pe braţele şi picioarele slăbănoage se vedeau înţepături de ac. Respira greu, iar pe buze avea stropi de salivă. Vizavi de el dormea un alt băiat, cu picioarele scheletice îndoite într-un unghi nefiresc, inutile. Poliomelita, bănui Michel.

Ceilalţi doi erau mai mari. Stăteau rezemaţi de perete, privindu-l indiferenţi, cu ochi goi, pierduţi.

Cel cu chipul rotund îi întinse o gamelă metalică. Pe braţ avea un tatuaj: *Nimeni nu mă iubeşte.*

— Ţi-am păstrat nişte orez. Mi-l poţi da mâine, din porţia ta.

Michel înşfacă gamela şi începu să înfulece lacom.

— Eşti drăguţ, urmă băiatul. Lui Thien îi plac ăştia drăguţi. De-aia ai ajuns în halul ăsta.

— ’Tu-i morţii mă-sii de nenorocit, mormăi Michel folosind cuvintele cele mai urâte pe care le ştia.

— Mie-mi zice Fără-nume. Ţie?

— Michel.

— Francez, da? Ochi-rotunzi… De-acolo ai năsucul ăsta?

Fără-nume continua să-i zâmbească, cu faţa la numai câţiva centimetri de el. Era un tonkinez rotofei, cu obrajii ca două mere arămii şi ochi iuţi. Fusese tuns zero, şi părul care abia începuse să-i crească părea o mirişte neagră.

— Ce-ai făcut?

— Am furat cina unui american.

Michel înghiţi şi ultimele boabe de orez.

— Eşti vietnamez?

— Maică-mea era franţuzoaică. O curvă nenorocită.

— A murit?

Michel îşi strecură degetele sub cămaşă şi pipăi dungile umflate de pe spinare şi sângele închegat în locurile unde paftaua îi sfârtecase carnea.

— Sper că nu, murmură el.

— Nu-ţi face griji cu mardeala. Întotdeauna îi cafteşte pe puştii noi. Mai ales p-ăia care nu vor să facă pe fetiţele.

— Ce-i locul ăsta?

— Van Trang. E-nchisoare de copii.

— Cât ne ţin aici?

— Cât vor. Tu câţi ani ai?

— Nu ştiu. Tu?

— Vreo nouă. Nici eu nu ştiu. Fără-nume îl studia atent. De când eşti pe străzi?

Michel se gândi să spună o minciună, dar renunţă.

— De trei zile.

— Rahat, clătină celălalt din cap. Fată mare… îşi puse mâna pe umărul lui Michel: Nu-i nimic, Ochi-rotunzi. Am eu grijă de tine.

* * *

Michel fu tuns zero, ca să nu facă păduchi, îi dădură un castron din metal şi o cană de cositor. De două ori pe zi, stătea la rând pentru porţia de orez şi bucăţica de peşte sărat, cu oase. De-abia putea fi mâncat, şi chiar când reuşea să-l înghită, căpăta pe tot trupul o eczemă care-i provoca mâncărimi insuportabile.

După câteva zile, ca toţi ceilalţi copii, arunca peştele şi se mulţumea cu orezul.

Femeile care găteau în bucătăriile închisorii primeau o sumă săptămânală ca să cumpere alimente pentru copii, întotdeauna cumpărau orezul cel mai ieftin, şi nu se oboseau, niciodată să cureţe peştii de solzi sau măruntaie. Diferenţa de bani şi-o însuşeau.

Raţia zilnică, sărăcăcioasă pentru un copil vietnamez, de-abia ajungea ca să-l ţină în viaţă pe Michel. Slăbi şi mai mult.

Noaptea dormea pe pardoseala de piatră a celulei, ascultând ţiuiturile înnebunitoare ale ţânţarilor deasupra capului, tânjind după inconştienţa întunecată a somnului, şi în acelaşi timp temându-se de ea, deoarece noaptea şobolanii ieşeau din canalizare şi-i muşcau de degete. Odată se trezise şi se pomenise privind un bot cu mustăţi despre care crezuse că era al unei pisicuţe cenuşii, întinsese mâna spre ea, dar fugise. Abia atunci pricepuse că era un şobolan, lung de aproape treizeci de centimetri. În noaptea aceea rămăsese treaz, prea speriat ca să adoarmă.

Rănile de pe spate se infectaseră şi făcuseră puroi.

Iar în fiecare zi aveau instrucţie. Thien îi încolona şi-i punea să mărşăluiască aidoma soldaţilor în soarele dogoritor al amiezii. Instrucţia continua până când cel puţin o duzină de băieţi leşinau datorită arşiţei. Respectivii căpătau corvezi pentru după-amiază: curăţenia în bucătării şi toalete. Thien îi învăţa ce însemna disciplina.

Michel nu leşinase niciodată, deşi fuseseră momente când cerul, clădirile şi solul păreau să plutească în faţa ochilor, estompându-se şi tremurând, iar stomacul său gol trimisese valuri de sudoare rece, erupând aidoma unei eczeme pe toată pielea.

Se împleticise de multe ori, dar nu căzuse niciodată. Thien îl învăţa ce însemna disciplina, şi Thien era un profesor bun.

Oricum, nu conta prea mult. Bărbatul nu-l uitase pentru scuipatul pe care şi-l ştersese de pe obraz. La două-trei zile, paznicii veneau la celula lui Michel, când băiatul zăcea pe podea, epuizat după instrucţie. Îl târau afară pe coridor apoi în biroul directorului, şi-l băteau cu beţe de bambus, în vreme ce Thien privea, suflând rotocoale de fum spre tavan.

Disciplină.

Zilele, săptămânile şi lunile se suprapuneau în conştiinţa lui

Michel într-un coşmar de durere, foame şi disperare. Şi treptat, mica sămânţă de rău care-şi găsise adăpost în sufletul lui începu să încolţească.

* * *

Pe neaşteptate se petrecură două lucruri care modificară rutina zilnică din Van Trang.

Totul începu cu răcnetul prelung şi pătrunzător ce răsună din biroul lui Thien într-o după-amiază toridă şi apăsătoare, când ploaia răpăia pe acoperiş, ridicând aburi din asfaltul curţii. Din celulele lor, băieţii auziră paşii alergând pe coridoare şi ţipetele lui Thien. Mult mai târziu, vui şi sirena ambulanţei.

Cel care le-a dezvăluit misterul a fast Fără-nume.

— Thien a avut după-amiază un puşti nou, le spuse el noaptea, cu ochii strălucind. Frumuşel ca Michel…

Michel se strâmbă la el.

— Ce s-a-ntâmplat?

— I-a muşcat-o! Fără-nume lovi podeaua cu palmele, aţâţat. Thien şi-a lăsat pantalonii în vine, şi băiatul i-a luat-o în gură şi i-a muşcat!

Toţi băieţii bătură din palme şi ţipară încântaţi. Toţi cu excepţia lui Michel.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Fără-nume.

— Voiam să-l fac eu să sufere. Voiam eu să-l văd urlând. Nu să aud c-a făcut-o altul.

N-au aflat niciodată ce s-a mai întâmplat cu puştiul cel nou. Niciodată.

Când sosi noul director, bătăile încetară. O infirmieră, Ochi-rotunzi din spitalul Saigon îi vizită la câteva zile şi le distribui haine, săpun şi medicamente. Când Phuong, unul din băieţii din celula lui Michel, avu diaree şi începu să vomite, el trimise după infirmieră.

Femeia era dintr-un loc numit Australia, o ţară de care Michel nu auzise niciodată până atunci. Era înaltă, cu membre lungi, osoase, şi cu pielea albă şi pistruiată. Vorbea englezeşte, însă vocea ei avea un accent curios, pe care Michel nu-l putea înţelege. Parcă măcăia o raţă.

Michel şi Fără-nume o priviră când se aplecă să-l examineze pe Phuong, degetele ei lungi pipăindu-i abdomenul, luându-i pulsul. Îi pusese sub limbă un mic termometru argintiu, şi când îl

privi, clătină din cap îngrijorată. Se încruntă văzând muşcăturile de şobolani de pe glezne şi crustele de murdărie de pe faţa băiatului.

Când se ridică, spuse ceva către noul director, iar acesta ridică din umeri şi încuviinţă din cap. Peste o jumătate de oră, unul din paznici îl scoase pe Phuong din celulă. De la fereastra zăbrelită, îl văzură pus în Peugeot-ul cel vechi al infirmierei.

— Îl duc la spital! şuieră Fără-nume.

Michel încuviinţă. Phuong nu ştia, dar el găsise o cale de evadare.

* * *

— Se întoarce Thien, şopti Fără-nume.

Erau în patru labe, pe coridorul din faţa biroului directorului, frecând piatra pardoselii cu perii de sârmă tare. Aveau între ei o găleată cu apă şi un calup de săpun.

— De unde ştii?

— Mi-a zis un paznic. A spus: „Dacă-nainte vorbea piţigăiat, să-l auzi acum!”

Băiatul începu să chicotească. Părea să considere chestia foarte amuzantă.

Michel era îngrozit.

— Dacă se-ntoarce, trebuie s-o ştergem de-aici. Blestematul se va răzbuna pe noi toţi.

— Şi-n special pe tine, nu? chicoti Fără-nume.

Lui Michel nu mai trebuia să i se reamintească. După venirea noului director, fusese destul de mulţumit să rămână în închisoare. Cel puţin erau hrăniţi, chiar dacă mâncarea de abia îi ţinea în viaţă. Nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla înapoi, pe străzi.

Dar dacă se întoarce Thien, el trebuia să fugă.

— Dac-o şterg, vii cu mine?

Fără-nume păru ofensat de întrebare.

— Păi crezi că fără mine ai face faţă?

Michel luă săpunul şi-l rupse în două. Întinse o bucată celuilalt băiat. Apoi băgă jumătatea lui în gură şi începu s-o mestece.

— Mănânc-o, bolborosi el.

— Ai căpiat?

— Mănânc-o!

— O să te facă să borăşti.

Michel se forţă să înghită.

— Da. O să ne facă să borâm. Şi dacă-l mâncăm pe tot, o să vomităm în aşa hal încât o s-o cheme pe Ochi-rotunzi.

Fără-nume şovăi, apoi băgă în gură săpunul din leşie. Gustul îl făcu să icnească, dar strânse din dinţi ca să nu verse. După aceea, înghiţi.

Când terminară, merseră la unul din paznici şi-l anunţară că le mai trebuie săpun. Paznicul îi duse la magazie. Intrară, şi Fără-nume luă un calup de săpun. În clipa când paznicul îşi mută privirea, Michel şterpeli încă două bucăţi, strecurându-le în buzunarele şorţului.

Reveniră la treabă şi terminară de frecat pardoseala, în vreme ce mestecau sârguincioşi cele trei bucăţi de săpun.

* * *

Michel se chirci pe o parte şi vomită, însă îşi golise de mult stomacul, şi spasmele nu-i aduceau decât fiere în gură. Mirosul degajat de propriul corp îi umplea nările. Simţi infirmiera atingându-i fruntea cu palma ei umedă şi răcoroasă, apoi punându-i sub limbă termometrul cel argintiu…

Îl zări pe Fără-nume, vizavi de el, în cealaltă parte a celulei. Chipul lui era contorsionat de crampele stomacale.

— Te-n mă-ta, Ochi-rotunzi, şopti el. Eşti nebun de legat!

— Gura! şuieră Michel. A mers!

— O s-o mierlim!

Michel o auzi pe infirmieră ridicându-se şi părăsind celula. Închise ochii şi gemu, când stomacul îi zvâcni din nou. După câteva minute, femeia reveni, urmată de director.

Băiatul nu putea înţelege tot ce spunea, dar recunoscu cele două cuvinte pe care dorea să le audă.

Spitalul Saigon.

* * *

Spitalul se găsea în centrul oraşului, lângă piaţă, şi era cel mai sărăcăcios şi aglomerat din Saigon. Holul de la intrare fusese transformat într-un fel de sală de urgenţă, şi era mobilat cu cinci-şase tărgi aşezate pe suporţi de lemn. Când erau ocupate, pacienţii erau puşi direct pe podea.

Când ajunseră la Spital, rămăseseră de gardă două infirmiere şi un student la medicină.

Cei trei se strânseseră în jurul unei tărgi, unde un bătrân gâfâia, sufocându-se, cu o mână, aidoma unei gheare maronii, agitându-se şi încleştându-se prin aer.

Infirmiera care-i adusese se ghemui pe vine lângă ei, pe duşumea, privindu-i. Apoi studentul vietnamez îi spuse ceva în engleză, şi ea se sculă, să-l ajute.

Michel întoarse capul. Fără-nume se afla pe targa de lângă el, tras la faţă de durere.

— Cum te simţi?

— Nu mă mai doare. Tu?

— Mai bine, încuviinţă Michel. Crezi că poţi merge?

— Acum?

— De ce nu?

Michel se ridică într-un cot, învingându-şi valul de greaţă care ameninţa să-l copleşească. Privi în jur. Australianca uitase de ei; aplecată peste targă, făcea ceva deasupra bătrânului. Michel se sculă în genunchi şi se târî către uşă. Fără-nume îl urmă.

Băiatul se ridică în picioare. O sudoare rece, jilavă îi cuprinse tot trupul, şi pentru o clipă fu nevoit să închidă ochii şi să se sprijine de perete, când lumea se învârti şi se clătină. Reuşi să se controleze, apoi ameţeala trecu. Se simţea slăbit şi năuc, dar ştia că putea ajunge până la poartă. Se întoarse spre Fără-nume.

— Gata?

Tovarăşul lui încuviinţă, prea sleit ca să poată vorbi.

Michel mai privi o dată îndărăt. Nu-i văzuse nimeni. Se împletici spre poartă, urmat de Fără-nume. După câteva minute, se aflau iarăşi pe străzile Saigonului.

* * *

Norii galbeni-roşiatici ai amurgului conturau parcă mai precis pe cer ruinele clădirilor bombardate. Izul de vreascuri arse de la focurile de gătit plutea spre oraş.

— Şi-acum? întrebă Michel.

— Vii cu mine, îi zise Fără-nume. Te duc la mine acasă.

Fără-nume se descurca prin străduţele întunecoase de parcă ar fi fost în mijlocul zilei. Michel gâfâia, străduindu-se să ţină pasul, în vreme ce silueta celuilalt se răsucea şi cotea prin fundături, în străzile întortocheate şi acoperite cu moloz din Arroyo Chinois unde, cu câteva luni în urmă, se desfăşuraseră cele mai aprige lupte dintre ARVN şi Binh Xuyen. Odată cu

căderea nopţii, scheletele pe jumătate năruite ale clădirilor se înălţară spectrale şi dezolante pe fundalul cerului luminat de o lună gălbuie.

Brusc, Fără-nume se opri şi-l prinse de braţ pe Michel.

— Jos!

Sări în gura neagră a unui crater şi dispăru imediat în beznă.

— Haide, sări! şuieră el.

Michel trase aer în piept şi-l urmă, sărind orbeşte în întuneric, aterizând violent şi răsucindu-şi glezna. Fără-nume îl ajută să se ridice.

— Aproape am ajuns.

Se găseau în ruinele unei foste pivniţe. Jumătate din podea se prăbuşise, lăsând o parte acoperită cu grohotiş ce cobora în subsol, iar restul duşumelei şi ruinele etajelor formau un fel de acoperiş. Din bezna acelei grote răzbătea o lumină stranie. Escaladând peste bârne rupte, Michel văzu că lumina provenea de la un foc în jurul căruia se zăreau trei siluete micuţe.

Una dintre acestea sări brusc în picioare şi porni în goană către ei. Michel zări ceva scânteind în întuneric.

— Trei-degete! Dinh! Ochi-de-tigru! Eu sunt!

Silueta se opri.

— Fără-nume?

Era glasul unei feţe.

— Am adus un prieten.

— Un prieten? se auzi o voce de lângă foc. Rahat! Asta-nseamnă mai puţină mâncare pentru restul.

— Hai, rosti Fără-nume, împingându-l pe Michel înaintea lui. Stai jos. Fă-te comod.

Michel se lăsă să cadă printre bucăţile de cărămidă şi mortar. Fără-nume se ghemui lângă foc. Michel îşi dădu brusc seama că cei de acolo frigeau ceva pe o ţepuşă lungă, pe care-o roteau deasupra flăcărilor.

După câteva clipe, văzu şi ce anume frigeau.

— Un şobolan, şopti el.

— S-a-ntors foaia, murmură încântat Fără-nume. În Van Trang ne muşcau ei. Acum îi muşcăm noi.

Îi ajută pe ceilalţi să ia frigarea de pe foc, şi fata care alergase spre ei tăie animalul cu cuţitul. Michel închise ochii, obosit, şi ascultă foşnetele şopârlelor, şoarecilor şi şerpilor de casă prin dărâmăturile din jur.

Fără-nume îl înghionti. Deschise ochii. Băiatul îi întindea o

bucată de carne înnegrită de funingine.

— Ia!

Michel o luă şi trase cu degetele de ea.

— Nu aşa. Aşa!

Fără-nume băgă o bucată de şobolan în gură şi muşcă puternic. Oasele îi trosniră între măsele, şi un firicel de seu i se prelinse pe bărbie, sclipind în lumina focului.

— Unu' care mănâncă săpun poate-nghiţi şi o bucăţică de fripturică, nu?

Michel băgă bucata de carne în gură şi mestecă. Mintea i se revolta la ideea de a mânca şobolan, totuşi stomacul accepta cu disperare orice hrană, ghiorăind apreciativ în beznă.

Băiatul închise iarăşi ochii şi se întinse în moloz, ca pe o saltea moale. În depărtare auzi focuri de armă şi eşapamentul unei maşini, sunetele însingurate ale nopţii. Pisicile miorlăiau şi ţipau aidoma unor prunci, explorând un maldăr de gunoaie.

Se gândi la Adrienne.

Se întrebă ce făcea acum. Dormea undeva, în cearşafuri moi. Sătulă de mâncare bună, la căldură şi în siguranţă.

„Iar pe mine m-a abandonat aici. Ei bine, voi supravieţui", promise el în tăcerea nopţii.

„Voi supravieţui, şi mă voi răzbuna pe toţi. Pe toţi"

— Şi-n special pe tine, Adrienne, rosti el cu glas tare. În special pe tine.

9

1960

Dakar, Africa Occidentală

Dakarul era bijuteria Africii Occidentale Franceze şi tot atât de francofil cât însuşi Parisul. Limba cea mai utilizată era franceza, existau restaurante franţuzeşti, magazine de modă aprovizionate direct de St. Faubourg St-Honoré, iar în port tricolorul flutura la prova navelor ancorate.

Zgârie-nori moderni se înălţau deasupra minaretelor şi cocioabelor băştinaşilor medina. Pe străzi se plimbau senegalezi musulmani înalţi, îmbrăcaţi, în *djellaba* via colorate, alături de

femei cu *moussoires* libertine, aidoma unor turbane, *bous-bous* lor largi rotindu-se într-un caleidoscop de culori.

Timp de opt luni pe an, soarele strălucea zilnic pe un cer senin, reflectat de clădirile albe şi scânteind în albastrul oceanului. Aerul era proaspăt şi plăcut.

Vila lui Jean-Claude şi Adrienne Jarreau se afla în Plateau, cartierul francez elegant şi prosper, ce se ridica deasupra golfului Bernard şi Capului Manuel. În grădină, mistreţii mai adulmecau şi scormoneau cu râturile pe sub copacii acacia, iar rândunicile ţâşneau din cuiburi, proiectându-şi umbrele iuţi şi micuţe pe balcoanele albe.

Era spre sfârşitul după-amiezii. Adrienne moţăia pe verandă într-un fotoliu din împletitură de nuiele, ascultând bâzâitul hipnotic al insectelor din grădină. Briza oceanului îi atingea obrajii, purtând cu ea aroma de *cacchouetes* — alune prăjite — de la una din fabricile din afara oraşului.

Auzi paşi. Era Valentine.

— Bună, mamă.

Adrienne deschise ochii.

— Ah, *ma petite,* tu eşti. Vino şi dă-i mamei un pupic.

Ascultătoare, Valentine o sărută pe obraz. După aceea se aşeză pe unul din scaunele din trestie.

Adrienne o privi. Era o fetiţă deosebit de frumoasă, înaltă pentru vârsta ei, cu picioare zvelte şi arămii, şi cu părul negru lucios precum penele unui corb. Astăzi îl purta strâns într-o coadă de cal la spate, şi doi cârlionţi lungi se legănau lângă obraji. Pielea i se înnegrise ca abanosul sub soarele african şi accentua albeaţa strălucitoare a dinţilor atunci când zâmbea.

Cu opt ani în urmă, când o văzuse întâia dată, se îngrozise. I-o pusese în braţe cu ombilicul pulsând de viaţă şi-i venise să plângă. Valentine se născuse cu o piele măslinie şi un smoc de păr negru şi aspru. Pielea Adriennei era albă precum marmura, iar a lui Jean-Claude la fel. Până şi medicul păruse stânjenit.

Rămăsese înspăimântată în patul din spitalul militar, anticipând scena când Jean-Claude avea să întindă spre ea un deget acuzator, cerând să afle identitatea adevăratului tată. De abia trecuseră şapte luni de la căsătoria lor în Saigon, iar pruncul avea trei kilograme şi jumătate.

Spre surprinderea ei, Jean-Claude acceptase imediat copilul ca fiind al său.

— Are părul negru al tatei, murmurase el, dar trăsăturile sunt

ale mele.

Adrienne încuviinţase, oftând uşurată. Acum, privind fetiţa, se întreba cât avea să mai poată continua amăgirea. Asemănarea dintre mamă şi fiică era uluitoare. Părul, ochii, guriţa perfect formată... parcă privea într-o oglindă, dar o oglindă fumurie. Tenul Valentinei era măsliniu. Nu exista absolut nimic din tatăl ei, a cărui piele, ca şi a Adriennei, era albă.

— Hai să stăm puţin de vorbă, zise Adrienne. Cum a fost la şcoală? Ai învăţat multe?

— Da, mamă.

— Ia povesteşte-mi şi mie.

Valentine începu să vorbească, mângâind-o pe păr, glasul ei blând şi dulce liniştind-o şi relaxând-o. Adrienne se cufundă în pernele albe şi moi ale somnului, alungind, fantomele care o obsedau.

Închise ochii şi aţipi.

* * *

Valentine privi firul de salivă din colţul gurii mamei, prelingându-se încetişor spre bărbie. Acum, când n-o mai putea vedea nimeni, fetiţa se strâmba dezgustată, simţind mirosul acrişor de vin din răsuflarea femeii. Ochii îi căzură pe sticla goală de *vin ordinaire* de lângă scaun. Mama ei o dezgusta.

Nu-şi putea aminti să fi fost altfel. Dintotdeauna maică-sa fusese aşa, grasă şi leneşă ca o pisică bătrâna. Deseori se întreba ce văzuse tatăl ei la ea.

La toate astea se mai adăuga şi băutura. Chiar la numai opt ani, Valentine îşi putea dă seama că Adrienne devenise dependentă de vin. Îi părea rău, dar detesta să stea lângă ea. Privi tânjind către grădină şi stâncile de sub aceasta. În curând, mama avea să fie complet adormită, şi putea evada.

— Michel, murmură Adrienne prin somn. Iartă-mă, Michel.

Valentine tresări, auzind numele necunoscut.

— Mamă? Se apropie mai mult de ea. Mamă?

Aşteptă multe minute, dar Adrienne nu mai spuse nimic, şi secretul pe care-l întrevăzuse atât de ademenitor fu tăinuit iarăşi în lumea viselor ei. În cele din urmă o lăsă, şi o zbughi în lumea cea minunată a grădinii scăldată în soare.

* * *

Când Jean-Claude sosi în casă, spre seară, Adrienne continua să doarmă în fotoliul din împletitură, sforăind cu gura deschisă. Observă dezgustat că era tot în cămaşă de noapte.

— Jemal! Jemal, unde eşti, pentru Dumnezeu?

Băiatul de casă apăru ca prin farmec.

— Domnu'?

— De când stă aici doamna Jarreau?

— Doisprezece şi jumătate, domnu, clătină slugarnic din cap Jemal. Pare rău. Pare rău foarte.

Jean-Claude îi întinse casca şi bastonul.

— Nu te mai scuza atât, pentru Dumnezeu, doar nu-i vina ta. A băut.

— *Un peu, M'sieur.*

— Bine, poţi pleca, îi făcu semn bărbatul iritat. Reveni spre nevastă-sa, o apucă de umăr şi o scutură: Adrienne!

Femeia ridică o pleoapă, îşi eliberă braţul şi adormi la loc.

— Adrienne! O scutură din nou.

Ea deschise ochii. Se îndreptă şi-şi şterse saliva rece de pe buze cu dosul palmei. Brusc, Jean-Claude şi-i aminti pe opiomanii pe care-i văzuse în Saigon: aceiaşi ochi goi şi pierduţi, aceleaşi buze căzute.

— Ce vrei?

Glasul i se auzi răguşit.

— Tu ce crezi că faci? şuieră Jean-Claude. Dacă vrei să dormi, du-te-n camera ta. Nu horcăi aici în faţa servitorilor, ca drojdierii de pe Malul Stâng!

— Fac ce vreau, mormăi Adrienne. Vreau ceva de băut. Jemal! Jemal!

Băiatul apăru pe verandă. Jean-Claude se răsuci.

— Pleacă! Imediat, în bucătărie!

— Jemal, adu-mi ceva de băut! strigă femeia.

— Am zis să pleci imediat! În bucătărie!

Jemal şovăi, uitându-se de la unul la celălalt, apoi dispăru.

— Cum îndrăzneşti? se răţoi Adrienne la soţul ei.

— Ai băut destul.

— Lasă-mă-n pace.

— Nu. Trebuie să discutăm.

— Nu vreau să discut. Lasă-mă dracu-n pace!

— Nu mai pot îndura situaţia asta. Nu vezi ce face din tine? Nu-ţi pasă?

— Du-te dracu!

Adrienne se sculă împleticindu-se şi încercă să treacă pe lângă el. O prinse de braţ şi o împinse înapoi în fotoliu. Ochii îi scânteiară de furie, dar Jean-Claude citi şi teamă în ei. Îşi apropie chipul de cel al femeii.

— Te rog, Adrienne. Te rog, termină cu asta.

— Ce să termin? Ce tot vorbeşti?

— Ce s-a întâmplat? Nu-mi poţi spune? De ce ne faci asta?

— Nu fac nimic.

— Nu, nu faci, ai dreptate. Nu faci absolut nimic. Stai aici, zi după zi, şi te-mbeţi.

— Ce-ţi pasă? Tu nu te gândeşti decât la serviciul tău.

— Nu-i adevărat! Îmi pasă de tine! Îmi pasă de noi!

Adrienne încercă să se ridice.

— Ce naiba, nu acum. O să discutăm mai târziu.

Jean-Claude o împinse înapoi, mult mai violent.

— Nu, o să discutăm acum!

— Chiar vrei să ştii ce se-ntâmplă? Adrienne strânse buzele într-o linie subţire şi albă. Mă plictisesc, Jean-Claude. Mi-e silă de Dakar. Mi-e silă de viaţa noastră.

— Şi migrenele? Coşmarurile şi vorbitul în somn? Tot din cauză că te plictiseşti?

— Poate că da.

— Dar eu? Şi de mine ţi-e silă?

— De tine mi-a fost întotdeauna silă.

Jean-Claude simţi că ceva plesneşte în el. Se întinse şi o pălmui cu atâta putere încât capul femeii zvâcni într-o parte. Privi aproape înmărmurit un fir de sânge care i se scurse din buză pe bărbie.

Adrienne ridică mâna la gură şi se şterse, apoi îşi privi degetele.

— Dumnezeule, şopti bărbatul. Iartă-mă.

Căzu în genunchi în faţa ei. Scoase din buzunar o batistă mare şi albă şi încercă să-i tamponeze buza.

Adrienne îi împinse mâna în lături.

— Te rog, Jean-Claude. Lasă-mă singură. Nu-i nimic de făcut. Doar să mă laşi în pace, te rog.

— E vorba de ceva ce am făcut eu?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci de ce? De ce mă chinuieşti în halul ăsta?

— Pentru că eşti aici, răspunse Adrienne.

Se sculă încet şi plecă, lăsându-l în genunchi pe verandă.

* * *

Pitonul dormea la umbra chiparosului uriaş, în apropierea bălţii de noroi în care trăia hipopotamul. Aşa încolăcit, părea un furtun de grădină abandonat. Valentine se furişă prin lăstăriş, apropiindu-se ca să vadă mai bine.

Frumuseţea şarpelui îi tăia răsuflarea. Era fascinată de luciul castaniu al solzilor, de puterea suplă a trupului. Se ghemui în patru labe, privind, abia îndrăznind să respire.

Pământul alb şi tare îi ardea tălpile desculţe, şi ţopăi de pe un picior pe celălalt. Era foarte aproape; niciodată nu fusese atât de aproape de un piton de stâncă adult.

Bineînţeles, era mult prea mare pentru colecţie. Se întrebă cât de lung putea fi, dacă şi-ar fi descolăcit inelele uriaşe. Vreo opt metri, sau poate mai mult.

Se înfioră excitată la gândul că era atât de aproape.

Făcu încă un pas. Unul din degetele de la picioare se lovi de muchia ascuţită a unei pietre, şi instinctiv fata ţipă, şi căzu în genunchi.

Şarpele simţi, mai degrabă decât auzi, vibraţiile strigătului. Imediat se descolăci, şi peste câteva clipe dispăru, foşnind prin iarba înaltă.

— Zut!

De necaz lovi cu pumnul în pământ, apoi se aplecă să examineze degetul. Îşi julise pielea şi de sub unghie apăruse sângele.

Se sculă şi porni, şchiopătând, spre vilă. Soarele coborâse deasupra golfului Bernard; probabil că era mai târziu decât crezuse.

Spera că tatăl ei nu ajunsese acasă. Era foarte alarmat când Valentine pleca singură.

Sărmanul tata. Îşi făcea prea multe griji.

* * *

Soarele tocmai coborâse înapoia stâncilor, turtindu-se de ocean; o minge cărămizie uriaşă. Valentine şchiopătă, traversând grădina, evitând să calce cu toată greutatea pe piciorul accidentat. Jean-Claude nu se zărea nicăieri. Cu puţin

noroc, întârziase la birou.

Dar când se furişă pe lângă casă, sperând să se strecoare neobservată în bucătărie, îi auzi glasul strigând-o dinapoia ferestrei salonului. Apoi oblonul crem se descinse violent, şi Jean-Claude se aplecă în afară, cu chipul împurpurat de mânie.

— Valentine! Vino-ncoace!

Fata se opri şi se întoarse, evitându-i privirea.

— Da, tată? rosti ea cu un glas dulce, plin de nevinovăţie.

— Unde-ai fost?

— Iartă-mă că am întârziat, tată. Îţi promit că n-o să…

— Trebuia să fii în camera ta şi să-ţi faci lecţiile!

Valentine îşi privi tatăl. Firescul ei respect pentru nervii lui era temperat de ştiinţa că-l putea juca pe degete oricând ar fi dorit. Părea chiar uşor ridicol când era furios, ca un şoricel iritat. Ştia că n-ar fi putut rămâne supărat pe ea multă vreme, şi-l iubea pentru asta.

— Da, tată, murmură fata.

— Ţi-am mai spus să nu te aventurezi de una singură! Te-ai jucat prin tufişuri?

— Da, tată.

— În iarba asta înaltă, departe de oraş, există şerpi periculoşi. De câte ori trebuie să te previn?

— Da, tată.

Încruntarea îi dispăru, odată cu furia. Valentine aştepta, cu capul plecat.

— Te-ai lovit, spuse el în cele din urmă.

Fata îşi privi piciorul. Din degetul mare continua să-i curgă sânge.

— Ar trebui să fii mai atentă, spuse Jean-Claude. Apoi, cu o voce mult mai blândă: Intră, să te bandajez. Şi grăbeşte-te. Trebuie să te îmbraci pentru cină.

* * *

Cina era momentul zilei pe care Valentine îl ura cel mai mult. Adrienne se trezea rareori înainte de amiază, aşa încât la dejun era numai ea cu tatăl ei. Cina era singurul moment când se întâlneau toţi trei.

Rămaseră tăcuţi câtă vreme Jemal îi servi cu pui şi orez pe farfuriile albe din porţelan. Valentine frământa între degete marginea de dantelă a feţei de masă, simţind cum bumbacul

apretat al rochiei îi muşcă pielea de sub braţe.

— Stai dreaptă, Valentine, îi reaminti Jean-Claude.

Fata stătea vizavi de mama ei la masa lungă din cedru. Vedea că Adrienne avea prea mult roşu pe obraji, iar rujul i se întinsese în colţurile gurii. Tocmai ridicase sticla de Burgundy şi-şi umpluse încă un pahar. O parte din vinul roşu se vărsă pe masă, formând o pată care se lăţi rapid.

— Nu crezi că ai băut destul? o întrebă Jean-Claude.

— Ştii că-mi place să beau un pahar de vin la cină, replică femeia. Nu mai fi pisălog.

Valentine luă cuţitul masiv de argint şi începu să taie puiul. Învăţase că dacă termina cina repede putea să plece în camera ei, fără să mai aştepte desertul, pretextând că avea lecţii.

— Valentine iar s-a jucat prin tufişuri, vorbi Jean-Claude.

— Las-o să facă ce vrea.

— E periculos. Aş dori să fii în stare s-o supraveghezi, când eu nu sunt acasă.

— La naiba, mai lasă copilu-n pace, răbufni Adrienne. A fost bine azi la şcoală, scumpete?

Valentine încuviinţă, cu capul plecat. Singurele ocazii când mama ei i se adresa erau atunci când voia să-i facă necaz lui Jean-Claude.

Ridică ochii spre tatăl ei.

— Ce-i acela „sânge amestecat”? întrebă ea.

Brusc se lăsă o linişte apăsătoare. Valentine pricepu că spusese ceva teribil, dar nu putea înţelege ce anume putea fi.

Jean-Claude îşi privi soţia, pământiu la faţă. Adrienne împinse farfuria cu cina neterminată, evitându-i căutătura.

— Eu mă duc să mă culc, murmură ea. Se sprijini de masă pentru a se putea scula şi se împletici spre uşă.

Jean-Claude şi Valentine rămaseră tăcuţi, ascultându-i paşii pe scară.

— Ce s-a întâmplat, tată?

— Nimic, zâmbi forţat bărbatul. Unde-ai auzit expresia aceea, Valentine? *Sânge amestecat.*

— De la unul din colegi. André Gondet. Mă necăjea. Zicea că tatăl lui i-a spus că eu am sânge amestecat.

— Fă-te că nu-l auzi. Nu înseamnă nimic. Voia doar să te necăjească. Asta-i tot.

* * *

În noaptea aceea, stând în patul ei şi privind perdelele învolburate de briză, Valentine se gândi la discuţie şi se întrebă de ce o minţise Jean-Claude. Simţea că motivul avea o legătură cu mama ei.

Ştia acum că ea era diferită. Nu voia însă aşa ceva. Dorea să fie fetiţa lui tăticul, aşa cum fusese mereu, totuşi simţea că acest lucru n-avea să mai fie posibil.

Zărise teama lui, iar acum era şi ea înspăimântată.

10

În duminica următoare, Jean-Claude şi Valentine luară parte la liturghie. Se duceau în fiecare duminică, fetiţa purtând rochia ei cea mai bună şi ţinând umbreluţa ca s-o ferească de soare. Uneori luau cabrioleta trasă de ponei, însă de cele mai multe ori, Jean-Claude prefera să meargă pe jos.

Adrienne nu mai fusese la biserică de foarte mult timp, şi încetase s-o întrebe dacă nu vrea să-i însoţească.

Era o zi senină, cu soarele strălucind pe cerul azuriu. Reveniră spre casă pe drumul ce trecea prin parcul de lângă Palatul de Justiţie şi apoi urca pe faleza de deasupra plajei Madeleine.

Lângă unul dintre arbori, Valentine zări un grup de copii şi recunoscu câţiva colegi de-ai ei de la şcoala franceză. Erau prietenii lui André, băiatul care o necăjea. Strânse mai tare mâna tatălui ei şi privi în altă parte.

Nu-şi dădu seama de unde apăruse, dar mai târziu se gândi că probabil stătuse ascuns înapoia copacului, aşteptându-i. Se ivi, chiuind ca o nălucă, înfăşurat într-un cearşaf alb şi cu faţa înnegrită cu cremă de pantofi.

— Valentine e ţigancă! Valentine e cioară!

Aleargă spre ea, răcnind şi chiuind, ţopăind în faţa ei, în vreme ce copiii ceilalţi râdeau în hohote. Fetiţa rămase nemişcată, privindu-l, şi simţind cum se înroşeşte până în vârful urechilor, de ruşine.

Jean-Claude reacţionă cu întârziere. Poate că şi el fusese uluit de neaşteptata întrerupere a plimbării lor duminicale.

Când se repezi după el, André era deja departe. Copiii se împrăştiară râzând, lăsându-l pe Jean-Claude să privească după

ei şi să izbească nervos cu bastonul în pământ.

— *Petits salauds!* răcni în urma lor. Fir-aţi ai dracu' de derbedei!

Până atunci, Valentine nu-l mai auzise pe tatăl ei înjurând. Lăsă capul în jos.

Jean-Claude se întoarse alb la faţă şi tremurând din tot trupul. O apucă brusc de mână şi porni grăbit spre casă.

Valentine fu nevoită să alerge ca să ţină pasul.

Ajunşi în faţa vilei, îi dădu drumul, urcă treptele tropăind şi se trânti într-un scaun de pe verandă. Fetiţa îşi scoase mănuşa albă şi începu să-şi frece mâna; i-o strânsese atât de puternic încât îi amorţiseră degetele.

Când ridică ochii, tatăl ei plângea; nu lacrimi blânde, ci hohote uriaşe care-i scuturau întregul corp, cu capul între genunchi, cu lacrimile căzând pe scândurile albe ale duşumelii. Era prima dată că-l vedea plângând. Parcă cineva îi apucase inima şi i-o zdrobise complet într-o menghină.

— Tată…

— Iartă-mă, Valentine, iartă-mă…

— Te rog, tată, nu mai plânge…

— Oh, Doamne, îmi pare-atât de rău!

Valentine se apropie de el şi întinse o mână, încetişor, de parcă putea atinge o flacără. Era pur şi simplu îngrozită de felul cum o glumă stupidă, de copii, îl rănise atât de mult. Pe ea n-o duruse, ci se simţise mai degrabă stânjenită. Nu i se păruse ceva prea important.

Important era faptul că-l rănise *pe el.*

Lăsă mâna pe umărul tatălui ei, simţindu-i osul sub bumbacul subţire al hainei, şi avu impresia că însăşi copilăria ei dispare pe măsură ce-i absorbea durerea lui Jean-Claude. Bărbatul era complet lipsit de apărare, iar ea îl legănă, îi vorbi şi încercă să-l aline. Tot timpul, inima ei ardea de un foc teribil pe care nu-l cunoscuse până atunci, şi-şi jură că avea să-l facă pe André să plătească pentru ce-i făcuse tatălui ei.

Brusc ştiu şi cum avea să procedeze.

* * *

Stabili întâlnirea, şi-l aşteptă sub unul din acacia din grădină. Briza înviorătoare sufla peste Plateau dinspre golful Bernard, iar insula Goree stătea de strajă printre coamele înspumate ale

valurilor.

Lumina reflectată de pereţii albi ai caselor din Cap Manuel era orbitoare, şi Valentine miji ochii când auzi vocea lui André. Apăruse pe drumul prăfuit, cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi.

— Ce-i? o întrebă. Te-ai supărat pentru ieri? A fost o glumă.

— Nu m-am supărat.

André ridică din umeri. Părea dezamăgit.

— Atunci de ce m-ai chemat?

Valentine plecă privirea.

— Tu ai sărutat vreodată o fată?

Băiatul tăcu o vreme, apoi răspunse:

— De multe ori.

— Vrei să mă săruţi şi pe mine?

André scoase mâinile din buzunare şi se apropie.

— Aici?

— Nu, ne poate vedea cineva. În altă parte.

Îl apucă de mână:

— Vino.

Pivniţa era răcoroasă şi mirosea a mucegai. Treptele de piatră care coborau din grădină erau reci sub tălpile ei goale. Singurele raze de lumină se strecurau prin crăpăturile din uşa masivă de cedru şi prin ferestruica, zăbrelită din perete.

André şovăi în capul scării.

— E-ntuneric, zise el.

— Ţi-e frică?

— Eh, pe naiba!

— Hai, atunci.

— Ce-i asta? întreba băiatul urmărind-o.

— E pivniţa. Vezi, ăsta-i vinul tatei. Dar el nu coboară niciodată aici. Numai Jemal. Şi Jemal n-o să spună.

— Ce n-o să spună?

Valentine îl apucă de mână şi-l conduse către capătul îndepărtat al beciului. Ceva se mişcă prin beznă, şi se auzi un foşnet slab, precum al frunzelor suflate de vânt peste verandă.

André se opri, mijind ochii. Distingea lângă perete câteva forme neclare, care puteau fi nişte lăzi. Valentine înainta şi se aplecă, îngenunchind.

Pe măsură ce ochii băiatului se obişnuiră cu bezna, îşi dădu seama cu groază că formele întunecate nu erau lăzi. Erau cuşti în care se mişcau nişte vietăţi.

Mai înaintă un pas.

— Sunt şerpi!

— Sunt frumoşi, nu-i aşa? şopti Valentine emoţionată.

André recunoscu într-una din cuşti strălucirea satinată, cenuşie şi solzii de culoarea cositorului vechi. Icni, alarmat.

— Christoase, Valentine, ăla-i un mamba!

— Ţi-e frică? rânji fetiţa din întuneric.

— De unde dracu-l ai?

— Eu l-am prins. Dormea sub smochin. I-am prins capul cu o crăcăna.

André îşi dădu seama că-şi subestimase colega.

— Isuse Christoase!

— N-o să-l ţin pe vecie, urmă Valentine. În curând o să-i dau drumul. Uneori îmi place să vin aici şi să mă uit la el. E atât de puternic şi de frumos. Nu?

— Dacă unul din petits salauds ăştia te muşcă, te-ai curăţat. Atât de frumoşi sunt…

Valentine se sculă şi, cu o mişcare rapidă, deschise o cuşcă şi strecură mâna înăuntru. Apoi se întoarse spre el, iar dintre degetele pumnului drept străluceau doi ochi mici, portocalii.

Băiatul simţi cum i se înmoaie picioarele. Ţinea una din blestemăţiile alea în mână!

— Ce faci?

— Vreau să-ţi dau o lecţie.

Ajunsese la numai un metru de el.

— Nu-nţeleg, am…

— Vreau să te-nvăţ minte să nu mai râzi niciodată de mine în faţa lui tata!

— Valentine! Ţi-am zis, a fost o glumă…

— Perfect. Tu ai râs. Acum o să râd eu.

André se dădu un pas înapoi şi căzu pe spate.

— Valentine…! zbieră el, şi ţipătul se reverberă în jurul pereţilor beciului şi în sus prin casă. Valentine, te rog…!

Fata continuă să înainteze. Ajunsese acum deasupra lui, şi André îşi dădu seama că era lipsit de orice apărare. Capul mic şi rău al şarpelui dansa în faţa ochilor săi, şi zări limba micuţă a reptilei şfichiuind aerul, parcă savurându-şi prada.

— Aşa de bună a fost gluma ta, că tata a plâns. A rămas pe verandă şi-a plâns, şi-a plâns, şi-a plâns!

— Termină! Te rog! Iartă-mă! Ia-l, te rog, Valentine… nu!

Brusc în pivniţă se auzi glasul lui Jean-Claude:

— Valentine!?

Fata ridică ochii şi zări în uşă silueta tatălui ei. Pufni de necaz. André prinse ocazia, se sculă şi fugi.

— Ce Dumnezeu făceai, domnişoară?!

Valentine duse şarpele înapoi în cuşcă şi încuie capacul.

— Zut! şuieră ea. Asta-i! Am dat de dracu!

* * *

Când Adrienne îl anunţase, la câteva săptămâni după ce se căsătoriseră, că era însărcinată, Jean-Claude rămăsese stupefiat. Nu numai Adrienne venise cu o taină în căsătoria lor. O boală glandulară din copilărie îl lăsase steril pe Jean-Claude, însă se ferise să-i spună fetei, de teamă să nu-l refuze.

La început, încercase să se convingă că doctorii greşiseră. Însă în clipa când îşi zărise fiica, temerile lui se confirmaseră. Nu el era tatăl.

Repetase însă de atâtea ori bucuria de-a ţine pruncul în braţe, încât atunci când medicii îl introduseseră în salonul alb unde soţia lui zăcea epuizată în pat, îşi asumase imediat rolul cuvenit. Dar chiar în vreme ce o legăna pe Valentine, se gândea cu disperare ce anume ar fi trebuit să facă.

Dacă-i pomenea Adriannei despre bănuielile sale, ar fi putut pierde totul… o nevastă superbă, şi o fiică minunată, aproape perfectă. Chiar dacă după aceea ar fi iertat-o, totul avea să fie ruinat. Tovarăşii săi *fonctionnaires* urmau să-l privească atât cu milă, cât şi cu dispreţ, iar cariera îi putea fi serios compromisă. Jean-Claude Jarreau era un bărbat inteligent. În acele câteva secunde, gândurile îi fulgerau prin minte şi se întrebă: „De ce să pierd totul?”

De aceea se întoarse către Adrienne, şi zâmbetul lui larg fusese cât se poate de sincer. Ţinându-şi fiica pe un braţ, se aşezase pe marginea patului şi-şi cuprinsese nevasta cu cealaltă mână. În gând îşi spusese că era un om înţelept şi hotărâse să lase ambele secrete în ungherele întunecate ale unor trecuturi personale, acolo unde puteau face prea puţin rău.

Cu fiecare zi ce trecea, era tot mai surprins cât de frumoasă devenea Valentine. O arăta plin de mândrie prietenilor, însă nu permitea nimănui s-o ia în braţe. Era permanent atent şi grijuliu. Ajungea să scâncească o singură dată în coşuleţul alb din odaia ei, şi el era deja acolo, liniştind-o. Stătea ore întregi lângă ea, îi

privea pielea arămie, părul negru şi mătăsos şi ochii mari, verzi şi se minuna de neaşteptatele circumstanţe care contribuiseră pentru a-i oferi o fată atât de frumoasă.

Reprezentase şi consolarea pentru inexplicabila transformare ce se abătuse asupra femeii iubite. De mult timp nu se mai întreba de ce soţia lui, cândva superbă, se transformase într-o alcoolică grasă şi şleampătă, sau de ce nu mai putea schimba nici măcar câteva cuvinte cu el fără să-l jignească. Se învăţase în schimb să trăiască doar pentru Valentine, „îngeraşul" lui.

Acum însă, când se afla în birou şi-şi privea „îngeraşul" pe care îl găsise, doar cu câteva minute în urmă, agitând un şarpe în faţa unui băieţel, îşi dădea seama cât de orb fusese. Castelele de fildeş, pe care le clădise cu atâta grijă, i se năruiau sub ochi.

Îşi compusese o expresie de dojana severă:

— Ei bine, ce-ai de zis?

— Iartă-mă, tată, şopti Valentine.

Jean-Claude îşi simţi mâinile tremurându-i.

— Să te iert? Să te iert? Ţineai un şarpe în faţa băiatului!

— Era un pui de piton de stâncă. Nu i-ar fi făcut ni-nici un rău. Eu l-am domesticit.

— Dar băiatul nu ştia asta.

— Nu, surâse Valentine. A făcut pe el de frică, nu?

Jean-Claude răsuflă adânc, simţind cum mânia îi creşte în piept şi-l sufocă. Fata nici măcar nu încerca să arate o urmă de regret…

— De când ai… reptilele acelea în beci?

— N-o să mi le iei?

— Te-am întrebat de când le ai.

— Nu mai ştiu, răspunse ea cinstit. Unele sunt de vreo şase luni. Nu le ţin niciodată mai mult de atât.

Bărbatul încercă să uite ceea ce auzise. Nu se putea gândi la pericolele la care se expusese Valentine.

— Unii din şerpii aceia sunt otrăvitori, îi spuse el. Într-una din cuşti era un mamba negru, care…

— Ştiu. E favoritul meu. E cel mai frumos.

Jean-Claude nu mai auzise pe cineva să numească „frumos" un mamba.

— E şarpele cel mai periculos din Africa…

— Sunt foarte atentă cu ei. Jemal mi-a arătat cum să-i prind. Trebuie să foloseşti un băţ special.

— Nu vreau să mai aud, se bâlbâi Jean-Claude. Ce făceai cu

băiatul acela? Spune-mi!

Pentru prima dată, ochii fetei se înlăcrimară întristaţi.

— Iartă-mă. Te rog să mă ierţi. Pentru tine am făcut-o.

— Pentru mine?

— Ieri, în parc, a râs de mine. Te-a făcut să plângi. N-o să permit nimănui s-o facă.

Bărbatul îşi simţi mânia destrămându-se, ca flacăra unei lumânări în vânt.

— Oh, Valentine! Doamne, ce-o să ne facem cu tine?

Şi o strânse în braţe, ştiind că nu mai putea să apere pe nici una dintre ele de adevăr.

* * *

Jean-Claude Jarreau închise după el uşa dormitorului şi-şi privi soţia. Era întinsă pe pat, tot în cămaşa de noapte, sorbind vin alb şi privind o revistă. Exact aşa cum o lăsase dimineaţa.

Se întrebă din nou ce se întâmplă cu viaţa lui. Adrienne fusese atât de frumoasă cândva, atât de minunată şi semeaţă. Acum devenise şleampătă şi se îngrăşase; avea chipul rotund sub stratul gros de pudră şi petele de ruj, iar trupul odată perfect fusese ruinat de inactivitate şi băutură. Era obsedată de fantomele fără nume care păreau că o vizitează tot mai des cu scurgerea anilor.

Se gândi la trecut, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci, şi încercă să înţeleagă care fusese momentul ce adusese transformarea dintre ei, dar răspunsul era întotdeauna acelaşi. Pur şi simplu, niciodată nu fusese o mare diferenţă. Chiar înainte de căsătorie, ea se schimbase cumva, imperceptibil.

Ceva se petrecuse în Saigon, şi ea îşi adusese spectrele în Dakar, iar viaţa tihnită pe care o duceau sub cerul senin nu făcuse nimic pentru a-i linişti frământările. Jean-Claude îşi aminti acum istoriile care circulau prin Saigon şi se blestemă pentru că fusese un prost, ignorându-le. Ceea ce i se întâmplase înainte de măritiş lăsase răni care nu se mai cicatrizau.

Încercase şi-n alte rânduri să discute problema cu Adrienne, dar totdeauna ea devenea nervoasă, uneori chiar isterică, aşa încât încercase să se obişnuiască cu aceste bruşte schimbări de comportament, spunându-şi că vor trece cu timpul.

Din păcate, se amplificaseră.

Acum, intrând în dormitor, se simţi copleşit de sentimentul

propriei sale pierderi. Era prea târziu pentru minciuni. Poate că în sfârşit puteau pune degetul pe rana lor comună.

Se aşează pe marginea patului.

— Iubito, şopti el.

Adrienne ridică ochii. Părea incapabilă să-şi focalizeze privirea. „Doamne”, gândi bărbatul, „iarăşi este beată”.

— Ce-i?

O prinse de mână. Era îngheţată.

— Mă mai iubeşti… un pic?

— N-am chef de-aşa ceva, Jean-Claude…

— Nu, nu, nu mă referam la asta.

De fapt, nici nu mai dorea să-şi amintească de când nu mai avusese chef.

Simţi cum îl inundă durerea, şi se întoarse cu spatele.

— Ea ştie, Adrienne. A trebuit să-i spun. Chiar acum, copiii o necăjesc la şcoală şi…

— Ce? Nu-nţeleg. Ce tot bâigui?

— Valentine! I-am spus! I-am spus că nu eu sunt adevăratul ei tată. Ăsta-i adevărul, nu?

Adrienne îşi trase răsuflarea.

— Idiotule!

— Aşa este, nu?

— Şi ce dacă? Nu-i fata ta, ei şi? Dac-ai ştiut-o de la-nceput, de ce n-ai zis nimic?

— Înainte părea că nu contează. Acum e altceva.

— Oare?

— Cine-i tatăl?

— Nu mai ţin minte.

Jean-Claude o prinse de umeri şi o scutură. Vinul se vărsă pe aşternuturi.

— Te rog, Adrienne! Termină! Opreşte-te! Hai să nu ne mai minţim, şi să terminăm cu toate astea. Bun, deci copilul e al altui bărbat! Pe mine nu mă interesează asta! Nu m-a interesat niciodată! Şi bărbatul acela era… de culoare. Nu-mi pasă! Nu poţi pricepe?

Vocea Adriennei era încărcată de dispreţ.

— Ce contează dacă-ţi pasă sau nu?

Bărbatul îi dădu drumul şi-şi îngropa faţa în palme. N-o mai înţelegea deloc. Dacă o înţelesese vreodată…

— În curând ne vom întoarce în Franţa.

— Nu vreau în Franţa. Îmi place aici.

— Dakarois vor deveni independenţi anul acesta. Administraţia va fi desfiinţată. Ţi-am mai spus, nu putem rămâne. Trebuie să merg acolo unde mă trimit.

— Da, sigur că da. Fugi. Jean-Claude! Stai, Jean-Claude! Sări prin cerc, Jean-Claude!

— Este serviciul meu! îşi înăbuşi furia şi o mângâie pe mână, sperând s-o domolească. Poate că va fi mai bine. În Franţa sunt doctori buni.

— De ce ne trebuie doctori? Nu suntem bolnavi…

— Pentru tine, Adrienne. La Paris există doctori care sunt specialişti în chestiunile legate de nervi…

Tresări văzând expresia de pe faţa femeii.

— Crezi că-s nebună, nu? Adrienne se năpusti asupra lui, cu degetele încovoiate ca nişte gheare. Eu n-am nimic! Tu eşti de vină! Din cauza ta am făcut-o!

— Despre ce vorbeşti? întrebă Jean-Claude retrăgându-se în celălalt capăt al camerei. Ce-ai făcut din cauza, mea?

— Pleacă de aici! Luă paharul şi-l azvârli spre el, făcându-l ţăndări de perete. Ieşi!

— Te rog, Adrienne…

— Ieşi, lua-te-ar dracu!

Jean-Claude închise încetişor uşa în urma lui. Auzea dinăuntru suspinele şi blestemele înăbuşite ale Adriennei, care plângea şi bătea cu pumnii în pernă. Tremurând din cauza nervilor provocaţi de accesele de isterie ale soţiei lui, porni pe coridor şi porunci unui servitor să-i facă patul în altă odaie.

* * *

Adrienne rămase întinsă pe pat, privind umbrele lungindu-se peste podea şi adunându-se treptat în penumbra, amurgului. Un ţânţar bâzâi lacom lângă plasa de deasupra patului.

— Michel, şopti ea în întuneric, te rog, iartă-mă…

„Mai era oare viu? Nu. Mai mult ca sigur mort, flămând, undeva pe o stradă din Saigon, cu ani în urmă”.

— Eu l-am omorât. Eu l-am lăsat să moară.

Ochii i se îndreptară spre crucifixul de pe perete. Atârnând acolo în licărul crepusculului, chipul lui Christos părea că se strâmbă într-un rictus dispreţuitor. Femeia ştia că acolo nu exista iertare. Şi nici în sufletul ei. Nu se dusese nici măcar la spovedanie. Deşi poate că era. Mai bine că nu fusese dezlegată

de păcate. Voia să sufere. O merita.

— Mi-am abandonat fiul.

Renunţase la el în schimbul acestei vieţi de tihnă şi lux. În mod ironic, confortul avea acum un gust amar. Crezuse că putea uita Saigonul, însă o urmase aici, iar amintirile îi atârnau de gât precum o piatră de moară, şi cu fiecare zi greutatea ei o apăsa tot mai tare. Dorea numai să doarmă, pe vecie, şi niciodată să nu mai fie nevoită să-şi privească viaţa.

— Oh, Michel! Ce s-a-ntâmplat cu tine?

Da, îşi merita chinurile. Şi Jean-Claude. De ce n-o părăsea? Cum de mai putea răbda? Era imposibil să nu-l chinuiască, deoarece din cauza lui îşi părăsise băiatul. Oferindu-i ei speranţa… o cale de evadare… N-avea să-l ierte pentru asta.

— Michel, te rog, iartă-mă…

Treptat, încăperea se scufundă în beznă, şi Adrienne închise ochii, ca să oprească amintirile.

— Unde eşti acum, Michel?

11

Saigon

Saigonul devenise o otreapă de oraş. Linsese cizmele soldaţilor japonezi şi francezi, şi le vânduse femeile sale, iar războiul îi îmbogăţise pe unii din locuitorii lui, pe conducătorii de *cyclopousse*, pe cerşetori şi pe falsificatorii de artă veche.

Cândva fusese un oraş al bicicletelor. Acum acestea fuseseră înlocuite cu Vespe şi Lambrette, camioane de armată şi tancuri. Pe zidurile albe ale oraşului apăruseră inscripţii: „SPRIJINIŢI PREŞEDINTELE DIEM”

Ca orice târfă, Saigonul îşi folosea farmecul pentru a masca mizeria. Pe trotuarele late şi mărginite de arbori ale lui Rue Catinat, rebotezat acum Tu Do, se plimbau vietnameze frumoase, superbe în ao-dai strânse pe trupuri, alături de călugări în rase galbene, care mergeau cu pas graţios şi măsurat. Însă înapoia grădinilor înflorite şi zidurilor crem şi vernil ale fostelor vile coloniale, se găseau dărăpănăturile, cocioabele din carton şi bui-doi, copiii străzii, care aşteptau în fiecare colţ, roind pe lângă hoteluri şi pieţe cu palma întinsă, o generaţie de

orfani şi abandonaţi, fără locuinţă, fără mâncare şi fără speranţă.

* * *

Michel avea treisprezece ani. Cunoştea deja patru limbi: franceza, engleza, vietnameza şi chiu-chao, dialectul chinez din Cholon. În plus, devenise un hoţ expert. Putea spinteca o poşetă cu lama şi scoate portofelul fără să fie văzut. Putea şterpeli sacoşe din portbagajele Hondelor ce târguiau pe strada Ham Nghi. Avea propria lui reţea de tăinuitori şi cunoştea cel puţin şase granguri ai bursei negre. Strada era căminul lui.

Deja era cu un cap mai înalt decât Fără-nume şi ceilalţi băieţi vietnamezi de aceeaşi vârstă. Era slăbuţ, însă cu muşchi tari şi încordaţi ca sârmele. Purta o şapcă de basebal Brooklyn Dodgers şi un tricou alb, cu un pachet de ţigări Lucky Strike băgat sub mâneca stângă. În buzunarul din spate al şortului avea o brichetă Zippo şi un şiş cu arc.

Pielea lui cafenie şi trăsăturile regulate îl ajutau să se piardă în mulţime şi doar două amănunte păreau să-i stabilească descendenţa europeană. Înălţimea şi părul blond. Însă şi mai extraordinari erau ochii săi, rotunzi şi negri, şi nu tocmai egali. Dădeau impresia că cele două jumătăţi ale feţei sale fuseseră create separat, apoi lipite laolaltă. Efectul era surprinzător şi hipnotic.

* * *

— Uite ce-am umflat azi, rosti Michel.

Scotoci prin buzunarele voluminoase ale şortului de marinar american şi scoase un Rolex masiv, cu o brăţară lată, argintie. Îl întinse celorlalţi.

Fără-nume fluieră încetişor.

— De unde?

— De la un grăsan de american, lângă Caravelle. I l-am tras de pe mână şi am fript-o.

Trei-degete îşi deşertă pe jos coşul de nuiele. Conţinea şase săpunuri Lux, douăsprezece cutii de lapte Carnation şi câteva paste de dinţi Colgate.

— Am fost în tabăra refugiaţilor. Ajutoare americane.

Ochi-de-tigru scoase din buzunarele fustei kaki nişte bancnote albastre. Fără-nume le luă şi le examina nemulţumit.

— Cere-le să-ţi dea dolari.

Fata i le smulse înapoi.

— Dacă vrei dolari, cordeşte-te tu cu ei.

Trei-degete ridică săpunurile şi pasta de dinţi.

— Mă duc să le vând la piaţă.

— Ia, îi azvârli Michel ceasul. Vinde-l şi p-ăsta.

Fără-nume arătă cu capul spre Dinh, care zăcea întins la adăpostul unei table ondulate rezemată de peretele coşcovit al clădirii. Gemea încetişor. O muşcătură de şobolan de pe coapsă se infectase. De dimineaţă fusese umflată şi fierbinte. Peste rană se formase o crustă subţire de sub care supura un puroi galben verzui.

— N-ar trebui nişte doctorii pentru Dinh? întrebă Fără-nume.

— Facem rost din tabără, răspunse Michel.

— Alea-s numai pentru cap. Ne trebuie ceva mai bun.

— Doctoriile-s scumpe. Ne trebuie haleală.

Fără-nume scuipă în praf.

— Câteodată, rosti el încet, vorbeşti ca un Ochi-rotund.

— Câteodată, replică Michel, tu vorbeşti ca o babă.

— Trebuie să ne purtăm de grijă.

— O să moară. De ce să mai stricăm banii pe ei?

Fără-nume clătină din cap. Muşchii maxilarului îi zvâcniră sub pielea arămie.

— Am greşit cu tine. Niciodată n-o să fii unul de-al nostru. Trebuia să te fi lăsat în Van Trang.

— Dacă nu eram eu, ai fi putrezit acolo.

Băiatul sări în picioare, şi un şiş îi apăru în mână.

— Eu zic să luăm doctorii, Ochi-rotunzi.

Michel se sculă. Era mult mai înalt decât micuţul tonchinez. Duse mâna la buzunar, şi lama scânteie în soarele dimineţii.

— Eu zic să nu luăm.

Începură să-şi dea târcoale, şi ceilalţi se retraseră, făcându-le loc.

Brusc, o bubuitură seacă spintecă văzduhul dimineţii. Amândoi băieţii tresăriră şi se întoarseră, uitând de luptă.

— Asta a fost aproape, şuieră Michel. Fără-nume ascunse cuţitul.

— Haide!

* * *

Barul era unul dintre locurile favorite ale tehnicienilor americani care locuiau în Caravelle. Însă de data aceasta, plasa anti-grenade de la ferestre nu ajutase la nimic; un Vietcong lăsase un *plastique* sub o masă. Când Michel şi Fără-nume sosiră, strada era acoperită de trupuri, iar gemetele răniţilor se înălţau într-un vaiet general. În depărtare, sunau sirenele ambulanţelor.

Flăcările continuau să pâlpâie peste bârnele carbonizate, întregul parter al imobilului fusese distrus, pereţii spulberându-se spre exterior şi împroşcând cu cărămizi şi lemne clădirile din jur.

Apăru un jeep verde ARVN, şi unul din soldaţi începu să izoleze zona cu panglici din plastic.

— O s-aşteptăm, murmură Michel.

* * *

În noaptea aceea, copiii se strecurară printre dărâmături, culegând resturile, aidoma unor şacali. Trei-degete găsi un ceas. Brăţara metalică fusese răsucită şi deformată, iar geamul era spart, totuşi continua să funcţioneze. Putea fi vândut la piaţă pentru câţiva piaştri.

Ochi-de-tigru strecură în buzunar cerculeţul de aur găsit pe un deget retezat.

Spiţeria de lângă local era pustie; un perete se prăbuşise, şi podeaua era acoperită cu moloz şi sfărâmături, amestecate cu aşchii şi bucăţi din rafturi şi sertare. Michel scotoci printre ele, băşicându-şi mâinile de la cărămizile şi bârnele încă fierbinţi.

Bac si comercializa atât produse moderne, cât şi tradiţionale. Printre borcanele sparte şi sticlele cu ierburi, plante şi insecte uscate, băiatul găsi şi medicamente occidentale — sticluţe cu pastile, purtând nume lungi şi indescifrabile. Strecură o jumătate de duzină în buzunare.

Când reveniră în adăpostul improvizat din beciul năruit, Michel le azvârli pe grămăjoara de obiecte descoperite în ruine.

— Doctorii pentru Dinh, rosti el.

Fără-nume cântări în palmă una din sticluţe.

— Man-drax, citi el încetişor. Asta ce face?

— E doctorie, strânse din umeri Michel.

Fără-nume deşurubă căpăcelul şi deşertă câteva tablete.

— Câte să-i dăm?

— Două, zise Ochi-de-tigru. În tabără, totdeauna te pun să iei

două.

— Da’ Dinh e rău bolnav, interveni Trei-degete. Mai bine să-i dăm patru.

* * *

Fumul se înălţa în văzduhul fierbinte al serii. Sub zidurile beciului, umbrele se lungiră, acoperind totul. În beznă, jarul focului lucea portocaliu ca un ochi de pisică.

— Picioru-i mai nasol, comentă Fără-nume. Miroase şi pielea din jur parcă-i verde. N-a fost bună doctoria aia.

— Să-i dăm altceva, spuse Trei-degete. Luă alt flacon. Astea ce-s?

Fără-nume le luă şi silabisi:

— Co-deină. Da… De ce nu?

* * *

— Tot mai doarme? întrebă Ochi-de-tigru.

Fără-nume încuviinţă din cap.

— Poate că moare.

— Sau poate că-i din cauza doctoriei, vorbi Michel. Americanii au pastile care te fac să dormi.

— Dacă nu se trezeşte, nu-i putem da altele, spuse Fără-nume, privind în foc.

Michel rosti:

— Cred că-i o doctorie foarte tare. Doarme de aproape două zile.

— Nu-i bună dacă nu te face decât să dormi. Arunc-o!

— Uneori eşti tare idiot, clătină din cap Michel.

— Bine, Ochi-rotunzi, şi tu eşti ăla deştept! Ce ne trebuie nouă Man-draxul ăla?

Michel rânji şi-i spuse.

* * *

Ochi-de-tigru avea ocupaţia ei. Fără-nume sau Trei-degete îi erau peşti pe străzile aglomerate din Cholon, printre nenumăraţii tehnicieni tunşi perie şi antreprenori americani în cămăşi hawaiene, sau salopete MACV largi. Tranzacţia se aranja într-o fundătură, apoi fata îi ducea într-un mic hotel chinezesc, unde

închiria o cameră cu ora.

Americanii erau mari şi grei, şi o durea, însă era mai uşor decât să fure, iar dacă pretindea că-i virgină, îi plăteau de două ori mai mult. Le plăcea ca ea să ţipe puţin, şi uneori nici nu trebuia să se prefacă. Totuşi unii erau destul de drăguţi şi-i dădeau ţigări Camel, ciocolate Hershey sau sticle de Coca-Cola.

Michel avusese ideea de a ridica puţin miza jocului. Fata îi privi studiind strada şi-l aşteptă să-i aducă un client.

— Hei, domnu', vrei culci sora meu? Număr unu. Gaură strâmtă.

Americanul îşi curăţă dintre dinţi resturile prânzului cu o scobitoare din lemn.

— Sora *ta* sau a bunică-tii?

Deşi Michel putea vorbi engleza perfect, folosea dialectul stâlcit al străzii. Constatase că afacerile erau mai profitabile dacă americanii îl considerau un simplu proxenet.

— Tânără. Număr unu. Vino şi vede.

Trase de mâneca bărbatului. Cămaşa era imprimată cu banane galbene şi ananaşi portocalii pe fundalul unor palmieri verzi.

— Cât?

— Vino şi vede, rânji Michel. Fata număr unu. Aici, domnu'.

Bărbatul îl urmă după colţul fundăturii. Ochi-de-tigru era rezemată de zid. Purta o rochie subţire şi simplă din bumbac alb, iar braţele şi picioarele cafenii păreau fragile ca nişte crenguţe. Ochii adumbriţi îl privară cu indiferenţă.

Americanul se opri, surprins. Scoase scobitoarea dintre buze şi, inconştient, îşi trecu degetele prin părul rar, roşcat.

— Câţi ani are?

Ochi-de-tigru avea treisprezece ani, şi le spunea clienţilor că are şaisprezece. Michel privi individul, scoţând vârful roz al limbii şi muşcându-l nervos între buzele roşii şi umede, aidoma, unei şopârle care-şi apreciază prada. Ceva anume îi spunea că bărbatul acesta era diferit de ceilalţi.

— Unşpe, îi răspunse.

Bărbatul trecu pe lângă el şi se opri înaintea vietnamezei. Puse o palmă uriaşă pe sânul micuţ al fetei.

— Ce dracu', încă nici nu i-au crescut ţâţele.

Nu era însă un reproş; în glas i se auzea plăcerea.

Michel îl studie cu coada ochiului. Chelia trandafirie sclipea sub cârlionţii roşcaţi. Avea vreo patruzeci de ani, şi poate cândva

fusese puternic, dar acum stomacul i se revărsa peste cureaua pantalonilor, umflat şi moale.

— E virgină sor-ta?

— Da, da, rânji Michel.

* * *

Ochi-de-tigru porni spre hotel, urmată de american. Acesta voia să se culce cu ea, dar nu dorea să fie văzuţi laolaltă pe stradă. Lângă hotel, Michel îi dădu fetei o sticlă de bere Michelob şi patru pastile Mandrax.

— Când îi dai berea, le sfărâmi şi le bagi în sticlă, îi şopti.

— Bine, încuviinţă Ochi-de-tigru.

Era nervoasă.

— Şi nu uita să ţipi. Eşti virgină.

Ochi-de-tigru pufni ofensată.

— Ştiu ce să fac. Am fost virgină de mai multe ori decât poţi tu număra.

* * *

Când Ochi-de-tigru ieşi după o oră din hotel, în dreptul taliei i se zărea o umflătură, iar ochii îi străluceau aţâţaţi. Portofelul americanului îi era strecurat în chiloţi.

Intrară într-o fundătură laterală, şi Ochi-de-tigru îşi ridică poalele rochiei şi scoase portofelul. Michel i-l smulse din mână.

— A mers? întrebă el.

Altceva nu-i venise în minte.

— Da, da. Fata chicotea triumfătoare şi surescitată. La început n-a vrut berea, dar l-am făcut s-o bea. Am zis că-i un obicei vietnamez. Dup-aia a-nceput să-şi scoată ţoalele. Zâmbi larg: Avea o burtă ca o balenă. Da’ să nu-ţi vină să crezi, o socoteală numai atât. Ridică degetul cel mic. S-a suit pe mine şi n-am gândit că poate nu i-am dat destule doctorii. Şi deodată n-a mai împins aşa tare. Şi brusc a adormit. Aşa, călare pe mine. Credeam c-o să mă turtească.

În vreme ce povestea, Michel deşertă portofelul. O fotografie a americanului cu o femeie şi două fete zâmbitoare, cu păr lung, şaten. „Nu cu mult mai mari decât Ochi-de-tigru”, se gândi el surprins. Nişte cărţi de vizită. O legitimaţie de intrare la un club particular din San-Francisco. Le azvârli printre gunoaiele de pe

jos.

Din compartimentul cu fermoar se revărsă un teanc de dolari şi piaştri vietnamezi. Michel îi numără rapid.

— Cin’zeci şi doi de dolari şi două mii de piaştri, şuieră el.

Ochi-de-tigru bătu fericită din palme. Michel clătină din cap uluit. Azi viaţa îl învăţase două lucruri importante: Puterea sexului şi puterea medicamentelor americane.

12

Inscripţia declara:

SPRIJINITI-L NUMAI PE PREŞEDINTELE DIEM…

NU DAŢI INFORMAŢII VIETCONGULUI

Sub zid, două pisici cu colţii galbeni se scuipau şi se băteau pentru resturi de mâncare, printre grămezile de gunoaie. Trei-degete luă o bucată de cărămidă şi o azvârli în ele, alungându-le.

Lângă el, Ochi-de-tigru ţinea în poală capul lui Dinh. Sudoarea curgea în pârâiaşe pe chipul băiatului, care se zbătea şi gemea, delirând. Ochi-de-tigru îşi trecu degetele prin părul lui, legănându-se încetişor, înainte şi înapoi.

— I-a putrezit piciorul, rosti Fără-nume. Ar trebui să-l ducem la spital.

Michel aprinse o Lucky Strike, şi suflă fumul prin colţul gurii, aşa cum văzuse pe câţiva soldaţi americanii din Caravelle.

— De ce? Oricum, e mort.

— Poate că-i pot da doctorii, zise Ochi-de-tigru.

— N-o să facă aşa ceva. O să-l lase într-un colţ, să moară cu ceilalţi.

— Nu-l putem lăsa să moară aşa…

— De ce nu?

Fără-nume scuipă în praf.

— Auzi, Ochi-rotunzi, eşti o scârbă şi jumătate.

Michel înălţă din umeri.

— Eu zic că vă pierdeţi vremea.

* * *

Spitalul pentru copii Nhi Dong se găsea pe Su Van Hahn, lângă arena de curse. Duhnea a fructe putrede, iar rarele adieri de vânt aduceau câte un *iz* dinspre piaţa de peşte din apropiere.

Michel aşteptă în stradă, în vreme ce îl duseră pe Dihn înăuntru. Din clădire ieşi un bărbat în uniformă kaki, purtând o boccea învelită cu o pătură zdrenţuită. Lângă poartă aştepta răbdătoare o vietnameză bătrână în salopetă neagră. Bărbatul îi dădu bocceaua. Când ea întinse mâinile, pătura căzu, şi Michel văzu că înăuntrul se afla trupul unui adolescent, probabil de o vârstă cu el.

Tăcută, femeia luă leşul şi se îndepărtă, împleticindu-se, purtându-l în braţe.

— Într-o bună zi ai putea fi tu, este?

Michel se răsuci pe călcâie. Era Fără-nume.

— Nu. N-o să mor. Nu încă. Nu până n-o să-nchei conturile.

— Ce conturi?

— O să vezi.

— Eşti nebun, Ochi-rotunzi. Cred c-ai ceva la cap.

— Poate.

— Nu vrei să ştii ce-i cu Dinh?

— Nu.

Michel se îndepărtă. Fără-nume privi după el. Se întoarse către Trei-degete şi Ochi-de-tigru, şi-şi ciocăni tâmpla cu degetul.

Trei-degete ridică din umeri. Cu toţii ştiau, fără s-o spună, că Michel era cel mai deştept şi cel mai puternic. Poate că într-o bună zi, aveau să aibă nevoie de el. Îl urmară.

* * *

Dinh nu muri. Peste câteva luni reveni pe stradă, un alt cerşetor şchiop printre hoardele ce împânzeau oraşul.

Poate că ar fi murit de foame, însă gaşca strângea tot ce se putea şi împărţeau egal. Până şi Michel fusese de acord cu aranjamentul, deoarece lucrau în echipe, şterpelind. În plus, Ochi-de-tigru făcea rost de mai mulţi bani decât oricare dintre ei, şi insistase că, dacă ceilalţi voiau să-i pescuiască clienţi pentru a împărţi profiturile, atunci Dinh trebuia să capete parte egală.

Ochi-de-tigru avea aproape paisprezece ani. Era tot slăbuţă, cu membre micuţe, fragile precum hârtia din orez. Însă chipul oval era extraordinar de frumos, cu ochi căprui, uriaşi, piele

catifelată de culoarea mierii şi dinţi albi, regulaţi. Nu se încurcase niciodată cu sutiene capitonate şi tocuri-cui, aşa cum purtau celelalte fete de stradă. Ştia că existau bărbaţi cărora le plăceau fetiţele, şi deja, chiar înainte de pubertate, îşi ascundea vârsta.

Clienţilor le spunea că are doisprezece ani.

Într-o seară, Michel o aştepta lângă hotelul Eighty Eight din Cholon. Era cu unul din clienţii regulaţi, un furnizor scund, cu ochi ca de uliu, din Texas. Michel era nerăbdător. În afară de bani, bărbatul aducea întotdeauna şi cadouri, şi abia aştepta să vadă cu ce venise acum.

Peste o oră, fata apăru cărând un coş greu din trestie. Michel alergă spre ea şi-i luă coşul de pe umeri.

— Ce ţi-a dat?

— Dă-l în morţii mă-sii, scuipă Ochi-de-tigru. Michel zări o dâră de sânge pe buza ei. Mă ia la palme, şi după aia se târăşte pe jos numa-n chiloţi şi-mi zice să-l iert. Şi-mi arată pozele copiilor lui din America. I-am zis... că-i ultima dată. N-am nevoie de muişti ca el.

Băiatul n-o asculta. Răsturnase coşul pe jos. Conţinea o duzină de ciocolate Hershey, vreo şase pachete de Lucky Strike, două sticle de Seven-Up şi o jumătate de sticlă de whisky Jack Daniels.

— Cât ţi-a plătit?

Ochi-de-tigru ridică poalele tricoului kaki de armată pe care-l purta drept rochie, îşi strecură mâna în chiloţii albi de bumbac şi scoase un teanc de bancnote. Le aruncă băiatului.

— Ia uită-te! exclamă el. Merită o buză umflată.

— Hai să plecăm. În seara asta nu mai vreau să fac aşa ceva. Acuşi se dă stingerea.

Michel începu să arunce totul înapoi în coş.

— Cum e?

— Ce?

— Să te ciocăneşti cu tipii ăştia. Îţi place?

— Înainte mă durea. Acum nu mai sunt nimic. Îşi înclină capul pe un umăr: Tu ai făcut-o vreodată, Ochi-rotunzi?

Michel privi în altă parte.

— Sigur că da. Ce dracu?!

— Vrei s-o faci şi cu mine?

Brusc, gura băiatului se uscă. Până acum, totul păruse un joc. „Vrei cioc-cioc sora-meu, domnu? Fata număr unu. Curată, virgină”.

— Vrei, Ochi-rotunzi?

— Da… sigur.

Glasul îi era răguşit. Ochi-de-tigru zâmbea.

— Haide-atunci.

Fata îi luă coşul din mână şi-l aruncă pe pământ. Apoi se răsuci, proptindu-se cu spatele de zid. Îl trase violent spre ea.

— Dă-ţi jos pantalonii.

Michel privi în jur. La capătul fundăturii, putea zări automobilele şi bicicletele de pe strada puternic luminată, şi auzea un glas de american răzbătând peste vuietul serii.

— Nu ne poate vedea nimeni, şopti fata. E-ntuneric.

Michel îşi coborî pantalonii. De abia îşi stăpâni un icnet de surpriză, simţind degetele lui Ochi-de-tigru în jurul penisului său.

— E moale.

Nu ştiu ce să-i răspundă. Ştia ce-ar fi trebuit să facă dar parcă încremenise. Se aplecă s-o sărute, însă fata întoarse capul. O simţea frământându-i penisul. Îl durea.

Din depărtare auzea sirenele şampanelor pe râul Saigon. Ca niciodată, era conştient de mirosul de gunoaie, petrosin şi urină din fundătură.

Puse o mână nesigură pe pieptul fetei şi simţi proeminenţa micuţă a sfârcului ei. Degetele experte ale lui Ochi-de-tigru începură să-l furnice, şi simţi un nod în piept şi o durere arzătoare în vintre.

— Aşa-i mai bine, murmură Ochi-de-tigru. O simţi strecurându-şi mâna pe sub tricou şi coborându-şi chiloţii. Trebuie să mă ridici.

Michel îşi trecu braţele sub subsuorile ei şi o ridică încet. Rămase surprins cât de uşoară era. Fata îl cuprinse cu picioarele în jurul mijlocului, şi cu mâna dreaptă îi călăuzi membrul înăuntrul ei.

— Împinge. Hai, împinge! Împinge!

Băiatul strânse din ochi înaintea durerii neaşteptate.

— E bine?

— Da, şopti ea. E micuţă. Americanii o au mare, şi mă doare.

Michel se simţi jignit de comparaţie. Furios, începu să pompeze în ea cât putea mai tare. O simţea caldă şi strâmtă. Scoase un geamăt înaintea noilor senzaţii: tensiunea insuportabilă de sub pântece, plăcerea aflată la limita durerii…

Brusc îşi aminti de o odăiţă deasupra lui Rue Le Lot, cu un pat tare din lemn, o masă de croit şi baloturi de ţesături sub

fereastră. Văzu sclipirea întunecată de pe spinarea tatălui său, şi-şi revăzu mama, cu chipul contorsionat într-un rictus de aceeaşi plăcere-durere, buzele deschizându-se într-un ţipăt mut.

Adrienne, Adrienne.

Dar când deschise ochii, nu era ea. Era o fetiţă vietnameză, slăbănoagă, cu ochii pe jumătate închişi de concentrare, şi Michel simţi un val de furie totală, cum nu mai cunoscuse niciodată.

* * *

Fără-nume era în extaz. Stătuse toată seara în preajma lui Café Givral, aşteptând o ocazie. Îl văzuse pe americanul cel gras în costum tropical, îmbătându-se cu coniac Martell la una din mese, şi de fiecare dată când îşi scotea portofelul, putea zări teancul gros de dolari americani şi piaştri vietnamezi.

Când bărbatul se împleticise afară din local, căutând un taxi, de abia simţi ghiontul lui Fără-nume care se izbise de el în trecere. Abia pe bancheta din spate a taxiului, pricepu ce se întâmplase, dar băiatul se afla deja la două străzi depărtare.

Fără-nume porni spre hotelul Eighty Eight, ca să i anunţe pe ceilalţi despre norocul lui. Îl găsi pe Michel în fundătură, purtând pe umăr coşul lui Ochi-de-tigru.

— Ochi-rotunzi! Ştii ce lovitura-am dat?! Eh? Cin’zeci de dolari şi cinci mii de piaştri!

Michel părea că nu-l aude. Privea în gol.

— Hei, Ochi-rotunzi! Ai păţit ceva? Ai fumat *ma thuy?*

— Nu n-am nimic. N-am nimic…

— Unde-i Ochi-de-tigru? La ciocăneală?

— Ochi-de-tigru?

— Hei, ce-i cu tine? Trezeşte-te!

— E rănită.

— Rănită? Ochi-de-tigru? Fără-nume îl zgâlţâi pe Michel. Vorbeşte! Unde-i?

Michel întoarse capul spre fundătură. Fără-nume îl împinse într-o parte şi alergă în beznă.

— Tu-i maica mă-sii!

Ochi-de-tigru zăcea inertă lângă zid. Faţa nu i se distingea, însă Fără-nume recunoscu tricoul kaki şi corpul slăbuţ, de fetiţă. Se aplecă şi o atinse pe faţă, dar tresări imediat ca ars. Îşi privi degetele acoperite de un lichid cald, lipicios.

— A fost un american, rosti Michel. A ieşit din hotel, căutând-o. Era nebun. Nu l-am putut opri.

— Tu-le neamu lor de muişti! zbieră Fără-nume.

— O lovea într'una…

Fără-nume bâjbâi în beznă, căutând pulsul fetei, apoi îşi lipi capul de pieptul slăbuţ.

— S-o ducem la spital? întrebă Michel.

— La ce bun? E moartă.

Tonchinezul se sculă în picioare. Chipul lui Michel era ascuns în penumbră.

— N-ai scos şişul?

— Am încercat. Nu l-am putut opri…

Fără-nume clătină din cap. Ce rost avea să ai cu tine un găligan ca Michel, dacă nu te putea apăra la nevoie? Poate că nu era decât o amăgeală. Poate că, la urma urmei, era un laş.

De fapt, acum nu mai conta.

— Bine. Haide. Las-o, şuieră el. Ne-ntoarcem la furat bagaje.

13

Până la şaptesprezece ani, Michel se transformase dintr-un adolescent înalt şi cu privire pătrunzătoare într-un tânăr arătos. Ochii şi gura lui deţineau unda aceea de sălbăticie care plăcea femeilor; părul blond care-i ajungea pe umeri îl făcea să semene mai degrabă cu unul din tinerii tehnicieni sau ziarişti americani decât cu hoţul care devenise. Statura şi trăsăturile erau europene: pielea şi ochii întunecaţi — asiatici. Se pierdea precum un cameleon atât în cafenelele din cartierul francez, cât şi cartierul chinez din Cholon.

Era conştient de sexualitatea lui şi de modul cum îl priveau femeile, indiferent de categoria socială; într-o dimineaţă, lângă Hotelul Caravelle, descoperise ce armă puternică putea fi aceasta.

Caravelle semăna cu un tort multietajat, având nouă etaje din beton şi sticlă. Trepte de piatră lustruită urcau până la recepţia mobilată cu imitaţii orientale din plastic. Hotelul era condus de americani, care-l preferau tradiţionalului Continental, aflat de cealaltă parte a pieţii.

Numărul mare de americani îi atrăgea pe Michel şi pe Fără-

nume. Michel stătea călare pe Vespa, lângă trotuar, fumând şi uitându-se după poliţie sau ARVN, în vreme ce Fără-nume plasa *ma thuy* soldaţilor.

Văzuse fata singură pe terasă, bând cafea. Îl privise, şi Michel îi zâmbi.

Ea roşise şi-şi ferise privirea.

Era o „Ochi-rotunzi”; probabil americană, se gândi Michel, dacă stătea în Caravelle. Nu era frumoasă, dar era zveltă, cu un păr negru şi cârlionţat ce-i ajungea până la jumătatea spatelui. Avea o bluză roz şi pantaloni kaki-verzui. O ziaristă, probabil. Toţi reporterii americani purtau cel puţin un obiect de vestimentaţie militară. Până şi femeile.

Când ieşi din hotel, Michel îi surâse din nou.

— Bună. N-ai nevoie de-un taxi?

Ea îl ignoră şi porni pe trotuar. Michel lăsă scuterul şi o urmă.

— Hei, sexy!

Fata se răsuci, roşie la faţă.

— Nu vreau să cumpăr nimic.

— Nici nu vând ceva.

— Pleacă, te rog.

— Eşti nouă în Saigon, nu?

Ea îşi muscă buza:

— Şi?

Michel strânse din umeri. De fapt, fata nu-l interesa. Era însă curios să vadă ce avea să se întâmple.

— Nimic. Pari speriată, asta-i tot. Mi se pare că ai nevoie de cineva care să-ţi arate dedesubturile.

— Vrei să mă agăţi?

— Poate.

Fata îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte. „Semn bun”, se gândi Michel. Dacă o preocupa felul cum arăta, însemna că era interesată.

— Câţi ani ai? îl întrebă.

— Nouăsprezece, minţi Michel.

— N-ar trebui să fii în armată?

— Nu sunt vietnamez. Sunt francez.

Fata dădu să se întoarcă.

— Nu-i las pe bărbaţi să mă agate pe stradă.

— Unde vrei să te agăţ? Ne întâlnim acolo.

— Ai destulă impertinenţă…

Tânărul zâmbi.

Ea ezită, apoi rosti:

— Caravelle. La unsprezece.

* * *

Întârziase aproape o oră. Michel aştepta într-un colţ cu o sticlă de bere „33”. Era gata să plece, când ea apăru, cu faţa şi bluza scăldate în transpiraţie.

Zâmbi uşurată când îl zări.

— Mi-a fost teamă că n-o să aştepţi.

— Aş aştepta oricât o fată frumoasă.

Ea ignoră complimentul exagerat.

— Mi-am luat acreditarea de la vietnamezi. Au zis că la MACV durează şi mai mult. Doamne, ce cald e!

Michel comandă două beri.

Fata scoase din poşetă un pachet de Lucky Strike şi-şi aprinse o ţigară, lăsând capul pe spate şi suflând fumul spre plafon. Michel o privi. Era mai în vârstă decât crezuse la început, poate douăzeci şi cinci, sau douăzeci şi şase de ani. Avea nasul pistruiat şi ochi căprui-deschis, ce păreau ciudaţi, încadraţi de părul foarte negru.

Bănui că siguranţa ei era o mască, şi în momentul acela întrezări puterea ce stătea în el. Se rezemă de perete.

Acum ştia ce avea de făcut.

— Nu ştiu cum te cheamă, spuse fata.

— Michel.

— Pe mine Susan. Susan Howard, completă ea zâmbind scurt, De unde ai ştiut că sunt nou-venită?

— Ţi-am spus. Păreai speriată. Toţi se uită speriaţi în jur când ajung prima dată aici. Relaxează-te. O să te obişnuieşti.

— Dacă trebuie să ştii, e prima mea misiune în străinătate. Până acum n-am ieşit din America.

— Nu-i nimic. Nici eu n-am părăsit Saigonul.

— Aici te-ai născut?

— Tata e francez, minţi Michel. Are afaceri aici.

Sosiră berile.

Susan sorbi prelung din paharul ei, apoi linse spuma de pe buza superioară. Puse coatele pe masă şi se aplecă înainte.

— De obicei, nu mă las agăţată pe stradă. Nu ştiu de ce te-am lăsat pe tine. Poate pentru că sunt departe de casă.

— Poate…

— Dar pentru că te-am lăsat să mă agăţi, nu înseamnă şi că te voi lăsa să te culci cu mine.

Michel zâmbi larg.

— Bineînţeles că nu. Nici nu m-am gândit la aşa ceva.

* * *

Michel ieşi din baie, cu părul ud şi picături de apă încă prelingându-se pe pielea netedă şi arămie a pieptului. Purta doar un prosop în jurul mijlocului.

Până atunci nu mai intrase într-o cameră de hotel, de asemenea, nu fusese într-o baie cu apă caldă cu robinet şi duş. Era impresionat de lux, de moliciunea covorului sub tălpi, uluit de răcoarea produsă de aerul condiţionat.

„Într-o bună zi”, îşi promise el, „într-o bună zi, aşa voi trăi şi eu. Voi locui în hoteluri mari, o să dorm pe cearşafurile moi, cu apă caldă în baie, şi o să privesc de sus străzile, în loc să dorm pe ele”.

Într-o bună zi…

Susan îl aştepta în pat, acoperită cu un singur cearşaf. Se întinse languroasă, când tânărul intră în dormitor.

— Repede, murmură ea.

El se aşeză pe marginea patului şi ridică sticla.

— Ce-i asta?

— Iisuse! I-o smulse din mână. Ai cotrobăit prin dulăpior?

— Eram curios…

— E vopsea.

— Pentru ce?

Susan se încruntă, încercând să vadă dacă râdea de ea. Totuşi părea că vorbeşte serios.

— Pentru păr. De fapt sunt roşcată, şi nu-mi place culoarea asta.

Trânti sticla pe noptieră, şi cearşaful lunecă de pe trup. Michel o privi.

— Nu-i nimic, rosti el. De fapt, nici eu nu am nouăsprezece ani.

Se întinse leneş şi-i cuprinse un sân în palmă, urmărind lent cu degetul mare conturul unui sfârc.

Fata se înfiora şi se lăsă înapoi pe perne, punându-şi mâna peste a lui.

— Nu mă face s-o regret, murmură ea.

Michel îşi desfăcu prosopul şi se întinse pe pat.

— Nu, şopti el. O să fie cum n-ai visat niciodată.

* * *

— E moartă, Michel! Moartă!

Erau în staţia de autobuz de pe strada Petrusky, Michel şterpelise un pepene dintr-o piaţă apropiată şi acum îl despica atent cu şişul.

Muşcă dintr-o felie şi-şi şterse zeama de pe buze cu dosul palmei.

— Cine-i naiba-i moartă?

— Ziarista aia... americanca! Aia cu care-ai vorbit ieri lângă Caravelle. Au găsit-o-n cameră, şi...

— Uşurel. Ce tot vorbeşti?

— E moartă, Michel! Hotelul e plin de poliţai. Toţi vorbesc numai despre asta. Au găsit-o sugrumată în pat.

Michel îşi tăie încă o felie de pepene.

— Şi?

— Şi te caută pe tine, tâmpitule! Toţi ziarişti americani din Saigon te-au văzut cu ea-n Caravelle. Ai belit-o, Michel!

— Nu te mai bucura atâta.

— Nu trebuia s-o omori, idiotule!

— Avea o sută de dolari în geantă. Ceasul şi inelele mai făceau un sutar. Nu merita?

— Nu trebuia s-o omori!

— N-am vrut. Se zbătea, şi-am încercat s-o potolesc.

Da, se zbătea, îşi aminti Michel. Chiar înainte ca degetele lui să se strângă în jurul gâtlejului femeii, ea bănuise probabil ce intenţiona să facă, şi se luptase cu pumnii şi unghiile. Însă o pironise dedesubt şi, în ciuda diferenţei de vârstă, el era puternic, aşa încât nu fusese prea dificil.

Îşi amintea cum îi simţise gâtul trosnind, ca o crenguţă.

Tot nu era sigur ce anume îl împinsese s-o facă, dar ţinea minte uşurarea care-l inundase după aceea, un orgasm nu de plăcere, ci de mulţumire. Durase ore întregi, o pace aproape de transă.

Păcat de fată...

Deşi, la urma urmei, era o curvă.

— Nu poţi ucide un american în camera lui şi să scapi, spuse Fără-nume. O să-ntoarcă oraşul cu fundu-n sus ca să te

găsească.

— Poate…

— Poate pe dracu! Dintotdeauna am ştiut că eşti un nenorocit periculos. Nu credeam că eşti şi prost.

— Potoleşte-te. Baţi câmpii ca o babă.

— Eşti nebun! Dacă vrei să scapi, mai bine-ntinde-o din Saigon.

— Nu plec nicăieri, declară Michel, şi mai tăie o felie. Vrei şi tu?

Fără-nume se întoarse cu spatele, pufnind. La urma urmei, îl prevenise. Dacă idiotul avea să aştepte să-l găsească poliţia, era treaba lui. Nu dorea să fie prin preajmă când urma să se întâmple.

Dintotdeauna le spusese celorlalţi că era nebun.

În curând avea să fie nebun şi mort.

* * *

Mai târziu, în aceeaşi după-amiază, Fără-nume reveni pe lângă Caravelle, căutând clienţi. Două vânzătoare de ţigări se încăieraseră lângă intrare, pentru un loc mai bun. Văzu un american înalt, cu părul negru, ieşind din mulţimea de lustragii, cerşetori şi schilozi care vindeau ţigări Capstan şi Juicy Fruit.

Porni după el, şi adoptă şoapta teatrală, exersată îndelung, care-i conferea mister:

— Hei, domnu'… vrei cumperi smac? Vrei cioc-cioc sora meu? Orice vrei, domnu'…

Tânărul nu se opri.

— Hei domnu' vrei ceva, domnu'?

— Vreau să te uiţi la mine.

Americanul se opri şi se întoarse.

Fără-nume se retrase un pas. „Ce dracu mai era şi asta?"

Americanul îşi scoase ochelarii de soare şi rânji:

— Mai crezi că trebuie s-o şterg din Saigon?

— Iisuse Christoase! Ochi-rotunzi!

Michel îşi trecu mâna prin părul negru tuns perie.

— Americanii zic: „Nu te-ar recunoaşte nici mă-ta". Ce zici, maică-mea m-ar recunoaşte?

— Dar… cum ai făcut…?

— Vopsea, răspunse Michel, şi o tunsoare. Dup-aia m-am dus la barul Caravelle, şi nici unul din idioţii ăia nu s-a uitat de două

ori la mine. Şi erau toţi acolo, şi povesteau cum l-ar înhăţa pe nenorocitul care-a mierlit-o pe gagică. Iar eu stăteam lângă ei!

Fără-nume clătină din cap. Transformarea era incredibilă, însă nu era vorba numai de tunsoare şi de ochelarii de soare. Michel îşi transformase ţinuta, modul cum îşi ţinea capul şi umerii şi felul în care păşea. Îşi lepădase sângele asiatic precum un şarpe pielea.

— Ai fost înăuntru? întrebă Fără-nume, indicând hotelul cu o mişcare a capului.

— Da, şi-am stat printre ei şi i-am blestemat şi eu pe vietnamezi. Ba chiar i-am făcut cinste unui grăsan! Ghici ai cui erau banii?!

— Chiar că eşti nebun!

— Nu, nu-s nebun. Sunt invizibil. Aici, în Asia, pot fi orice doresc: oriental sau occidental, oricând vreau. Asta-i moştenirea mea. Şi-am de gând să mă folosesc de ea.

Se îndepărtă prin mulţimile de pe Tu Do, ignorând apelurile cerşetorilor, care-l urmau sau îl trăgeau de mânecă. Brusc, Fără-nume simţi un fior de teamă. Puţin îi păsa de americană, totuşi crimele erau un joc periculos. Prietenul lui, Ochi-rotunzi era, cu siguranţă, un tip aparte.

De asemenea, era foarte, foarte periculos.

PARTEA A TREIA

Moştenirea 1967—1982

14

August 1967

Paris

— S-ssst! şopti Valentine, şi căzu cu zgomot pe treptele din lemn, chircindu-se de râs.

— Pentru Dumnezeu! şuieră băiatul. O să ne-audă taică-tău!

Se aplecă, să o ridice. Brusc ea îi cuprinse gâtul cu braţele, şi băiatul îi simţi buzele calele, îndulcite de vin peste gura lui, limba ei fremătându-i fierbinte înăuntru. Sărutul îl electriza, şi gemu simţind cum stomacul i se contractă şi membrul îi intră imediat în erecţie.

Se lăsă peste ea, dar Valentine se zvârcoli, ieşind de sub corpul lui, şi porni în goană pe treptele scârţâitoare din lemn, spre apartamentul de la ultimul etaj.

— Valentine! şopti el cu glas răguşit, doritor şi dezamăgit.

Pe palier, se întredeschise o uşă, şi din prag îi privi o femeie căruntă cu o rochie lungă, neagră. Băiatul simţi miros de varză fiartă şi parfum ieftin. Se sculă de jos şi alergă după Valentine.

Ieftinul *vin ordinaire* pe care-l băuseră în curtea şcolii îi încetinise reflexele. Până o prinse din urmă, ea ajunsese deja pe ultimul palier, scotocind după chei în buzunarul rochiei înflorate. Le şterpelise chiar în după-amiaza aceea din poşeta mamei ei.

— Valentine! gâfâi băiatul.

Fata îl privi surâzând, şi el încremeni, cu ochii rugători, stângaci, disperat şi neavând încă şaisprezece ani.

Valentine păşi spre el, şi băiatul savura aroma vinului roşu şi parfumul corpului ei. Apoi îl sărută din nou, mai apăsat şi mai excitată, şi el o cuprinse în braţe contopindu-se cu trupul fierbinte şi tânăr. Se desprinse din sărutare şi-şi îngropa faţa în părul ei.

— Te iubesc, îi şopti, ştiind că suna precum un idiot. Nu-i păsa.

Uşa apartamentului se deschise larg înapoia lui, lumina

revărsându-se pe palier.

— Valentine!

Băiatul se desprinse surprins şi se trezi privind în ochii lui Jean-Claude Jarreau.

„Zut!” îşi spuse. „Am dat de dracu!”

Însă dacă Valentine se sperie de apariţia neaşteptată a tatălui ei, nu lăsă să i se citească pe chip. Dimpotrivă, bătu nervoasă din picior.

— Tată! Îl apucă pe băiat de umeri şi-l împinse în jetul scării. Du-te! şuieră ea. *Allez!*

Băiatul ezită o clipă, apoi ţâşni de lângă ea şi se năpusti în josul scării. Privi o singură dată îndărăt, dar Valentine şi tatăl ei dispăruseră deja înapoia uşii care se închisese cu zgomot.

— Ştii cât e ceasul?

Valentine privi deschisă în ochii lui Jean-Claude. Străluceau de supărare, grijă şi tristeţe.

— Iartă-mă, tată.

— Să te iert! Strâmbă nemulţumit din nas. Ai băut!

— Da.

Bărbatul se strădui să-şi controleze furia care, cu numai câteva clipe în urmă, ameninţase să-l copleşească. Voise — ba nu, *se aşteptase* ca fata să se dezvinovăţească. Însă chipul ei nu trăda nici regret, nici vinovăţie. Simţi că-i cedează nervii.

— Cine era băiatul ăla?

— Un coleg de clasă.

Jean-Claude îşi petrecuse ultimele două ore, plimbându-se agitat prin apartament. Dorea cu disperare o căinţă din partea fiicei sale, o justificare a nervilor lui.

— Te comporţi ca o curvă!

— Să nu-mi vorbeşti aşa! îl fulgeră fata.

— Asta-i adevărul! explodă Jean-Claude. Ce făceaţi acolo?

— Ne sărutam. Atât.

— N-ai decât cincisprezece ani!

— Şi?

Bărbatul înghiţi un mod, când ea ridică bărbia cu un gest sfidător. Semăna atât de mult cu maică-sa, şi în atâtea privinţe... Nu doar în ceea ce privea răsfăţul, temperamentul şi mândria. Avea aceeaşi ochi de smarald, păr negru şi graţia felină pe care le avusese cândva Adrienne. Pe măsură ce membrele lungi şi trupul slăbuţ al copilei parcurgeau cu rapiditate metamorfozele adolescenţei, curbele dulci ale feminităţii o asemănau pe zi ce

trecea cu mama ei. Totul, cu excepţia pielii. Pe când Adrienne avea pielea de marmură, a Valentinei era cafenie, dar de o frumuseţe de netăgăduit.

— Eşti fiica mea, insistă Jean-Claude, nu uita! Doresc să te comporţi ca o doamnă!

— Ce-i gălăgia asta?

Jean-Claude se întoarse. În pragul dormitorului, pe fundalul luminii veiozei, apăruse Adrienne. Părul îi era răvăşit, şi chiar în penumbra holului, bărbatul îi putea vedea pieile care-i atârnau de sub bărbie.

Comparaţia cu fiica ei era prea totală, prea reală. Îi venea să plângă.

— Nimic. Du-te şi culcă-te.

Adrienne păşi în hol, împleticindu-se.

— Ţipai…

— Du-te la culcare.

Băuse iarăşi. Putea simţi mirosul. „Dumnezeu ştie ce-a făcut în camera ei”, se gândi el cu amărăciune. Trecuseră ani de zile de când nu mai dormiseră împreună.

— Nu s-a întâmplat nimic, mamă, interveni Valentine.

O apucă de braţ şi o conduse înapoi în dormitor. Jean-Claude privi uşa închizându-se, apoi se lăsă să cadă în scaunul cu spătar înalt de lângă fereastră.

Se întrebă din nou ce se întâmplase cu viaţa sa. Nevasta lui, cândva fermecătoare, îşi petrecea tot timpul închisă în dormitor, cu o sticlă de vin, deformându-se şi buhăindu-se, bântuită de fantome fără nume. De când veniseră în Paris, întorşi din Dakar, petrecuseră nenumărate ore prin clinici medicale şi pe coridoare întunecoase cu iz de mucegai, purtând teancuri tot mai înalte de acte, în vreme ce el căuta cu disperare leacurile care să poată exorciza diavolii din soţia lui.

Nimic nu fusese de folos. Starea ei se înrăutăţea.

Iar în curând, Jean-Claude era sigur de asta, avea să dispară şi îngeraşul lui. Începuse să aibă prieteni. La *cincisprezece ani!* Deja înmugurirea sexualităţii ei şi ochii verzi, atotştiutori îl înspăimântau.

Simţi cum umerii i se gârbovesc. Tot ceea ce iubea se năruia. Nevasta, beţivă, era complet indiferentă la prezenţa lui, singură acum într-o lume populată de spectre.

Şi Valentine… Valentine, îngeraşul lui, singura lui alinare, avea să se ducă în curând. Peste cel mult câţiva ani.

— Tată? Ce-i? Te rog, nu te ambala. Iartă-mă. N-o să mai fac.

— Vino-ncoace.

Întinse braţele către ea. Valentine i se aşează pe genunchi, şi bărbatul îi simţi degetele mângâindu-i blând şuviţele rare de păr castaniu de pe frunte. O cuprinse cu un braţ după mijloc. În ultima vreme, îi venea foarte greu să-şi mai atingă propria fiică.

— Gata, tată… O să fie bine.

— Eşti o fată bună, Valentine, şopti el.

O privi în ochi, două iazuri întunecate, tivite cu verde, şi se înfioră. Nu mai era loc de căinţe. Ea era fiica Adriennei, nu a lui, şi se întrebă ce pasiuni şi daruri alcătuiau teribila ei moştenire.

Îi îndreptă cu blândeţe o şuviţă de pe obraz, şi se întrebă cât avea să dureze până să dispară tot ceea ce preţuia el.

15

Saigon

Michel se rezemă pe ghidonul Hondei, ochii lui negri neastâmpăraţi aţintiţi asupra smogului fierbinte şi zgomotos al traficului şi aglomeraţiei de pe trotuare. Era după-amiază, şi străzile erau ticsite cu elevi în uniforme albastre, tineri ARVN cu chipuri de adolescenţi şi vietnameze în salopete negre şi *non-la* conice din paie, purtând fructe mango şi ananas în coşurile împletite.

Ambală motorul, şi aşteptă.

La douăzeci de ani, crescuse înalt şi zvelt, aşa cum fusese tatăl lui, cu aceiaşi ochi căprui, frumoşi, cu irisul negru şi mare, lăsând impresia de temperament şi pasiune. Îşi lăsase iarăşi părul blond să-i crească până la umeri, contrastând puternic cu măsliniul pielii.

De pe locul din spatele său, Fără-nume se aplecă puţin:

— Acolo, şopti el.

Michel privi în direcţia degetului întins. O vietnameză grăsuţă, de vârstă mijlocie, într-un *ao-dai* larg mergea pe trotuar. Pe braţul dinspre stradă se legăna o poşetă mare din piele.

Michel încuviinţă şi ambreie cu o mişcare a încheieturii mâinii drepte. Apoi traversă brusc strada, ignorând claxoanele asurzitoare ale motocicletelor şi taxiurilor.

Se apropie cât mai mult de bordură, fără s-o scape din ochi pe femeie.

Când trecură pe lângă ea, Fără-nume întinse brusc mâna, degetele înhăţând experte cureaua genţii şi smulgând-o de pe braţ. Femeia ţipă, încercă s-o prindă şi căzu în genunchi.

— Frige-o! răcni Fără-nume.

Michel acceleră la maxim şi se strecură prin mulţimea de taxiuri şi motociclete.

* * *

Michel simţi primul pericolul. Privi peste umăr şi văzu jeepul alb-verzui al poliţiei apărând de pe o stradă laterală şi poliţistul în uniformă albastră care alerga pe trotuar, descheind tocul revolverului de la şold.

— Băga-mi-aş! blestemă el.

Viră pe sens interzis, prin faţa unei Lambrette, care se răsturnă, azvârlindu-i pe conducător, soţia lui şi cei trei copii.

Auzi ţipătul unei femei.

Primele două focuri de armă fură acoperite de vacarmul claxoanelor.

Brusc, zări pe trotuar, în faţă, chipul înspăimântat al unui băieţel. Apoi acesta se prăbuşi, şi o vietnameză se repezi urlând.

Rămaseră în urmă, el continuând să slalomeze printre oameni, căutând cu disperare străduţa care-i să-i salveze.

Auzi încă o împuşcătură, urmată de un bufnet surd, şi-l simţi pe Fără-nume lăsându-se moale pe spatele lui, apoi căzu de pe şea.

Scuterul derapa sub el, ghidonul răsucindu-se sălbatic, Michel reacţiona instinctiv, dându-şi drumul şi plonjând înainte. Izbi o tarabă, răsturnând pe pavaj bolurile cu supe şi raţele galbene. În clipa când atinse solul, ţâşni în picioare şi o luă la goană prin mulţime, sprijinindu-se mai mult în piciorul stâng, deoarece simţea o durere pătrunzătoare în glezna dreaptă.

Privi o clipă înapoi. Fără-nume zăcea în mijlocul străzii, ochii lui încremeniţi privindu-l într-un apel tăcut, de dincolo de moarte. Pe spatele tricoului alb se zărea o pată mare roşie.

„Păcat”, se gândi. „Totuşi, mai bine decât să fiu eu”.

Auzi sirena poliţiei, urmărindu-l.

Se năpusti în străduţa laterală, şi alergă, şchiopătând, pe lângă chipuri surprinse, speriate, încercând sa se piardă în

furnicarul de funcţionari, elevi, cerşetori, vânzători ambulanţi şi oameni de afaceri. Fugi până când simţi că-i ard plămânii, şi pe ochi i se lăsă valul roşiatic al epuizării. Se găsea acum într-un cartier al Saigonului pe care nu-l recunoştea.

Fluierele poliţiştilor răsunau teribil de aproape.

Ridică ochii. Deasupra capului, o inscripţie anunţa cu litere aurite pictate de mână:

Compania de croitorie Saigon— Bombay

Epuizat, se împletici înăuntru.

Era linişte, răcoare, lumină discretă. Deasupra se rotea un ventilator metalic, masiv. Pe peretele stâng, pe jumătate acoperit de o perdea din catifea roşie, se vedea un şir de haine puse pe umeraşe. Michel întoarse capul şi zări un tânăr arătos, cu ochii speriaţi, îmbrăcat într-un tricou alb, pătat şi blugi.

Tresări, apoi îşi dădu seama că îşi privea propria imagine. „Bineînţeles”, se linişti el. „O croitorie… Oglinzi… Potoleşte-te!”

Brusc, perdeaua de lângă oglindă fu dată într-o parte şi dinapoia ei apăru un individ gras, chel, cu smocuri de păr blond-argintiu şi fălci căzute.

Pentru o clipă, cei doi se priviră, iluzia timpului fiind suspendată pentru amândoi. Michel îşi compară imaginea din oglindă cu bărbatul de lângă ea. Simţi cum ceva i se rupse din piept, ceva fierbinte şi greu, ca o bucată de metal încins.

— Ce doriţi? întrebă indianul.

Michel privi. Bărbatul… imaginea lui din oglindă… iarăşi bărbatul. Brusc, înţelese. Înţelese.

— Ce doriţi? repetă Joginder. Cine sunteţi?

Tânărul auzi sirenele şi ţignalele poliţiei pierzându-se în depărtare. Pericolul trecuse. Acum se putea întoarce peste canal, prin labirintul de străduţe în Cholon. Porni către uşă.

— V-am întrebat ce doriţi? rosti din nou croitorul şi în glas i se simţi o undă de panică.

Michel îl mai privi o dată ca să-şi întipărească figura în memorie, şi părăsi în fugă prăvălia.

* * *

Joginder Krisnan ar fi trebuit să fie un om fericit. Tocmai vânduse un costum nou unui colonel american din Caravelle. Colonelul era un ofiţer important, şi-i promisese croitorului că-l va recomanda prietenilor săi. În orice altă zi, Joginder ar fi fost în

culmea extazului.

Nu însă şi în seara aceasta. Revenind spre atelier prin străzile întunecate ale Saigonului, chipul lui masiv era încreţit de griji.

Ignora mâinile întinse ale cerşetorilor şi strigătele negustorului de gustări, care-şi pictase pe geamul dughenei un tigru înaripat, dezgolindu-şi colţii. Se grăbi mai departe, legănându-se în stilul caracteristic persoanelor foarte grase, cu transpiraţia pătându-i cămaşa largă din mătase albă. Era cufundat în gânduri, şi nici nu simţea aromele de smirnă arsă venind dinspre pagoda, sau mirosurile puternice de usturoi şi anason provenite de la prăvăliile de pe stradă.

Deţinea acum trei croitorii, două în oraşul lui de baştină, Bombay, şi una în Saigon, pe Ngo Duc Ke, cu un apartament de şase camere la etaj, şi patru angajaţi. Soţia îi născuse patru băieţi, şi pe primii doi îi pregătea să preia atelierele, şi să-i asigure o retragere timpurie.

Era adevărat, nevastă-sa era o hoaşcă cu buze pătate de betel şi trup de balenă, însă el îşi aranjase afacerile în aşa fel încât nu trebuia să petreacă în compania ei decât cel mult o lună la câţiva ani odată. Avea o metresă vietnameză care gătea şi deretica; de asemenea, se dovedise o croitoreasă capabilă şi, pe lângă faptul că-i îndruma pe feciorii lui, le supraveghea pe cele trei vietnameze angajate pe durata plecărilor sale.

Când se plictisea de ea, avea destui bani să cumpere talentele târfelor chinezoaice din Cholon, deşi constatase că nevoile lui sexuale erau în descreştere. Aproape invariabil prefera un *bhel puri* bun.

Da, Joginder Krisnan ar fi trebuit să fie un om fericit.

Aşa şi fusese, până în după-amiaza aceea de acum două zile. Apariţia în croitorie a tânărului agitat şi cu părul răvăşit îi tulburase temporar liniştea succesului. Pe neaşteptate se îmbolnăvise de cancerul fricii.

Cunoştea chipul acela, şi totuşi nu recunoştea îl şocase. Mai degrabă, senzaţia stranie de *déjà-vu,* de parcă se zărea pe el însuşi cu douăzeci de ani în urmă. Pielea de culoarea cafelei cu lapte, faţa, trăsăturile... Şi părul... Părul de culoarea nisipului, aproape identic cu al lui, acel accident genetic atât de rar la cei de un sânge cu el. Da, se revăzuse în tânărul acela.

Germanii aveau un cuvânt pentru asta. Care anume? *Doppelgänger.* Asta era. Totuşi, pe Joginder Krisnan îl deranja mai mult bănuiala că apariţia unui geamăn în această etapă a

vieţii sale nu era întâmplătoare.

Se gândi la franţuzoaică. Adrienne… Puştiul nelegitim de care-l scăpase Sai, pe vremea când locuia încă în odăiţele strâmte de pe Rue Le Loi. El să fi fost oare? Trebuia să fi murit de mult, unul din *bui doi,* praful vieţii. Dar, dacă supravieţuise? Sau, prin absurd, dacă-şi recunoscuse tatăl?

Coti pe străduţa croitoriei. „Nu-ţi mai face griji, bătrân nebun”, îşi spuse. „Bineînţeles, că nu te-a recunoscut, chiar dacă ar fi fost el.”

Avusese patru ani când îl părăsise Adrienne.

„Termină cu grijile!”

În clipa aceea, simţi o mână astupându-i gura şi trăgându-i capul pe spate. Icni, simţind cum i se înmoaie picioarele. Se zbătu, încercând zadarnic să se desprindă din încleştarea braţului. Îl strângea de gât ca o menghină.

Un cuţit scânteie în penumbră. Joginder îşi simţi urina caldă prelingându-se pe picior.

„O să mor”.

Dumnezeule, mă omoară!

— Acum ar trebui să-ţi tai beregata.

Joginder încercă să deschidă buzele, să cerşească milă, însă mâna care-i astupase gura nu-şi slăbea strânsoarea.

— Nu te zbate că nu te ajută la nimic, continuă glasul. Dumnezeule, cât de gras eşti! Parc-aş spinteca un porc.

Mâna se ridică de pe gura croitorului, dar braţul se încolăci în jurul maxilarului, precum un piton, strângând atât de puternic, încât Joginder crezu că aveau să-i sară ochii din orbite.

— Te rog, icni el. Nu mă omorî! Ce vrei? Bani? Am bani! Te rog, nu m-omorî!

— Îmi faci greaţă, şuieră glasul.

Brusc, Joginder fu eliberat şi căzu în genunchi, gâfâind şi încercând să-şi recapete suflul. Se gândi prea târziu să fugă. Când înălţă privirea, cuţitul scânteia la câţiva centimetri de faţa lui.

— Priveşte-mă!

Croitorul ridică ochii şi mai sus. Simţi o dâră de salivă prelingându-se din colţul gurii pe bărbie.

Era Doppelgänger-ul.

— Da, rosti tânărul. Eu sunt Michel. Mă mai ţii minte?

— Cred că greşiţi, clătină din cap Joginder. Nu cunosc nici un…

Bombeul îl lovi sub bărbie, azvârlindu-i capul pe spate, şi-şi

muşcă limba. Apoi Joginder căzu în faţă, izbindu-se cu nasul de pavaj. Gemu, şi gustul metalic al sângelui îi umplu gura. Mai simţi nişte mâini iuţi şi experte golindu-i buzunarele, dar nu-i păsa. Poate că dacă nu se clintea, Michel avea să-l creadă mort.

Simţi cum i se luă din buzunar portofelul, apoi răsuflarea fierbinte a lui Michel în ureche

— Mulţumesc pentru pensia alimentară, tată. O să mai vin.

Joginder nu se îndoia câtuşi de puţin

16

Decembrie 1967

Paris

Cele două ţigări sclipeau în prag. Era seară, şi luminile se aprinseseră pe stradă, proiectând arce strălucitoare pe caldarâm. Ghemuite în pragul clădirii, cele două fete păreau că se înfioară.

— Ce o să faci după *baccalauréat*? întrebă Valentine.

Madeleine trase adânc din ţigară. O făcea să se simtă mai matură, plină de importanţă.

— Vreau să mă fac manechin.

— Vorbeşti serios?

— Ştiu ce crezi tu. Probabil că ai dreptate. N-am faţă de aşa ceva.

— Nu mă gândeam la asta…

— Nu puteam avea toate corpul tău, Valentine. Tu poţi deveni actriţă.

— Termină cu prostiile!

— Vorbesc serios. Tu ce vrei să faci după şcoală?.

— Nu ştiu, încă nu m-am gândit…

— Toate ne gândim la asta. Ce ai *vrea* să faci, dacă ai putea face orice, dacă ai putea merge oriunde doreşti?

Valentine tăcu multă vreme. Se înfioră. Era târziu. În depărtare, luminile de pe Turnul Eiffel străluceau roşii în noapte.

— Aş vrea să călătoresc. Nu doar în Europa. În ţări exotice. În India, în Thailanda, genul ăsta de ţări…

— Ah, râse Madeleine, vrei să fii hippy. Să porţi flori în păr.

— Nu. Mi-ar place să fiu bogată. Să locuiesc în hoteluri luxoase şi să mă plimb în limuzine.

— Şi bărbaţii? O să ai mulţi iubiţi?

Valentine se încruntă în întuneric. Madeleine vorbea întruna despre bărbaţi. Probabil că o făcea deoarece era încă virgină.

— Nu; mi-aş dori unul singur. Înalt, brunet şi puţin nebun. Sălbatic, dar romantic. Asta-mi doresc. Strivi ţigară pe pragul de piatră. Nu sunt însă decât vise de adolescenţă. Deocamdată ar trebui să încerc să mă hotărăsc ce voi face după *baccalauréat.* Mai îmi dai o ţigară?

O vreme, fumară în tăcere, savurând mai mult fumatul pe ascuns, decât gustul amar al ţigărilor.

— Ce-i pe-acasă? întrebă Madeleine.

— Rău.

— Maică-ta?

— Da.

Parcă auzindu-le, din apartamentul de la ultimul etaj răsună zbieretul unei femei.

— Doamne, iarăşi… suspină Valentine cu o undă de disperare în voce.

Vârful incandescent al ţigării ei descrise un arc prin aer, poposind pe trotuar.

— Valentine…

Fata se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Ne vedem mâine la şcoală.

* * *

Adrienne Jarreau fusese din nou hăituită de demoni.

Toţi aveau acelaşi chip: păr de culoarea nisipului, piele precum cafeaua cu lapte şi ochi inegali, hipnotici şi îngrozitori. În seara aceasta reveniseră s-o acuze, să-şi răcnească insultele şi acuzaţiile. Ea îşi astupase urechile şi ţipa, încercând să acopere sunetele propriei vinovăţii.

„M-ai abandonat.’”

— Nu! N-am vrut: a se-ntâmple aşa!

„Am flămânzit în stradă ca un câine!”

— N-am vrut-o!

„Am murit bucăţică cu bucăţică, pentru că nu te poţi gândi decât la tine.”

— Te rog, lasă-mă-n pace!

Chipul lui Michel apăru în faţa ei, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet de dispreţ ură şi mânie.

„Va trebui să suferi, aşa cum am suferit şi eu!”

Cuvintele răsunau şi i se reverberau în minte, şi Adrienne începu să-şi zgârie obrajii cu unghiile, încercând să ajungă la vocea fără trup dinăuntrul ei şi s-o smulgă de acolo.

— Te rog... nu!

„Te blestem! Să nu-ţi găseşti niciodată odihna!”

— Nu! Te rog! Te rog!

* * *

Când Valentine intra în dormitor, Adrienne se tăvălea pe podea. Pe noptieră zăcea o sticlă de vin răsturnată, încăperea duhnea a alcool şi parfum.

— Nu! N-am vrut şi se întâmple aşa!

Jean-Claude îngenunche lângă ea şi o apucă de încheieturile mâinilor, încercând s-o potolească. Femeia se zvârcolea, se zbătea şi gemea. Prin colţurile gurii i se prelingeau bale.

— N-am vrut-o!

— Ce n-ai vrut? Ce? strigă Jean-Claude.

Adrienne părea că nu-l aude, ori vede. Îl privea ca pe un străin. „Nu”, îşi spuse Valentine „nu ca pe un străin. Ca pe călăul ei”.

Brusc, Adrienne se încordă şi se rostogoli într-o parte, smulgându-se din mâinile bărbatului. Se târî pe duşumea, traversând odaia spre Valentine. Involuntar, fata se dădu înapoi.

— Nu! ţipă ea. Te rog, lasă-mă!

Jean-Claude se azvârli spre soţia lui, o cuprinse cu braţele şi încercă s-o oprească.

— Tată? rosti Valentine.

Bărbatul păru că o observă pentru prima dată. Încercă să zâmbească. Părea stânjenit.

— E-n regulă scumpo. Am eu grijă de mama. Are un fel de criză... Atâta tot.

Adrienne începu să-şi sfâşie obrajii, unghiile ei lungi, stacojii, lăsând dâre late pe pometi. Valentine căzu în genunchi şi o prinse de mâini.

— Mamă! Nu!

Jean-Claude văzu sângele de pe chipul nevestei sale şi începu să tremure din tot corpul. Doar faţa îi rămăsese calmă,

încremenită într-un surâs ce aducea mai mult a rictus.

— N-are nimic, îi spuse Valentinei. Nu-ţi face griji. N-are nimic.

Adrienne îşi arcui spinarea, lăsând capul pe spate şi urlă.

— Te rog… nu!

— Mamă? Ce-i? Ce s-a întâmplat? Te doare ceva?

Femeia încercă să se smulgă.

— Nu! Te rog! Te rog!

— Mamă? Ce-i! Ce s-a-ntâmplat?

* * *

Valentine privi orologiul din bronz aurit de pe servantă. Era aproape miezul nopţii. Jean-Claude ieşi din dormitor.

— E-n regulă, rosti el. Doarme acum. Sedativul şi-a făcut efectul.

Se prăbuşi într-un fotoliu. Trupul i se gârbovi, înfrânt, inert precum al unei păpuşi.

— Ce-i tată? Ce are?

— Nu ştiu. Îşi ascunse faţa în palme.

— E tot mai rău, nu?

Jean-Claude nu-i răspunse. Valentine se aşeză pe braţul fotoliului şi-l cuprinse cu braţele pe tatăl ei. Îl simţea slăbit, şi nu doar fizic. Îi ea milă de el. Dacă ar fi fost mai puternic…

— O să-i treacă, murmură el.

— Trebuie iarăşi internată?

— Nu, nu. O să-i treacă. Pot avea grijă de ea. O să-i treacă.

Valentine rămase multă vreme nemişcată, privind în flăcările portocalii ale şemineului. Vântul sufla puternic zăngănind un ochi de geam. Jean-Claude închise ochii lăsându-şi capul pe braţul fiicei sale.

Valentine îl mângâie pe păr.

Se gândea la Adrienne.

Nu ştia ce se întâmpla cu mama ei.

Nici măcar nu era sigură că dorea să afle.

17

Saigon

Viaţa lui Joginder Krisnan se schimbase foarte puţin în urma războiului ce devenise un fundal al ţării sale în aceeaşi măsură în care fusese şi jungla, timp de aproape douăzeci de ani. Compania de croitorie Saigon-Bombay îl îmbogăţise; purta inele cu rubine, iar metresa lui îi născuse doi băieţi — amândoi lucrători excelenţi, deşi nici unul nu avea mai mult de doisprezece ani. Şi, graţie escaladării războiului, el devenise avut.

Deşi trebuia să plătească taxele VC — fiecare întreprinzător din Saigon era obligat să achite o anumită cotă cadrelor Vietcong — adunase douăzeci de milioane de piaştri în seiful din colţul biroului. De trei ani nu mai trimitea bani în Bombay. Îl suspecta pe cumnatul lui că-l înşeală, şi în plus, nu avea încredere să-i dea pe mână sume prea mari. La următoarea vizită în India, avea să-l însoţească ca să-l ajute să cumpere casa de deasupra golfului Back, pe care o râvnise dintotdeauna.

Visa cu ochii deschişi, stând dezbrăcat pe marginea patului şi privind o picătură de sudoare, prelingându-se pe piept şi mai departe, pe stomac. Era sufocant în odăiţă. Micuţa Meo îşi înăbuşi un căscat şi se sculă în capul oaselor în pat; degetele ei apucară penisul moale şi-l masară experte, în vreme ce-i strecură vârful limbii în ureche.

— Scumpu, ne ciocănim? murmură ea tărăgănând cuvintele. Eşti *bamilam!* Eşti treiş'cinci!

Treizeci şi cinci era simbolul vietnamez al virilităţii. Joginder o împinse într-o parte.

— Lasă-mă-n pace, mârâi el.

Nepăsătoare, fata se ghemui lângă perete. Luă o trusă de pe noptiera şubredă, singurul mobilier al încăperii, exceptând patul, şi începu să-şi pilească unghiile.

Dincolo de peretele din placaj scârţâi un pat, şi Joginder auzi gemetele teatrale ale altei fete, care mulţumea un căpitan din 1st. US Cavalery. O micuţă şopârlă *chinhook* albă ţâşni, rotindu-şi ochişorii, de-a lungul bârnelor albe, negeluite ale plafonului.

Joginder îşi spunea că impotenţa lui se datora lui Meo. Fetele cu adevărat drăguţe erau păstrate pentru americani. Acum, majoritatea lor mestecau gumă, se machiau şi purtau fuste roz-electric. Unele dintre ele aveau până şi ceasuri ieftine americane, şi le admirau peste umărul clienţilor când aceştia erau deasupra.

Acum îi părea rău că nu se oprise în cafeneaua din colt.

Se trezi gândindu-se la Adrienne. Pe atunci nu avea asemenea probleme. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să fie mai blând cu ea. De fapt, la ce bun? După atâta timp, ar fi fost bătrână şi grasă, ca şi nevastă-sa. În plus, era prea autoritară. Îl trata ca pe un culi.

Ei bine, se părea că după atâţia ani ajunsese să se răzbune pe el. După acea primă noapte, când Michel îl bătuse şi-i luase portofelul, Joginder încercase să se auto-convingă că tânărul n-avea să mai revină, iar pe măsură ce zilele se transformară în săptămâni, temerile lui începură să se destrame.

Apoi pe neaşteptate, într-o seară, când se afla în restaurantul lui preferat, aşteptând meniul favorit, *rogan josh* şi *paratha,* Michel apăruse şi se aşezase calm la masa lui. Joginder se holbase îngrozit şi neîncrezător.

— Bună, tată.

Michel purta ochelari de soare cu lentile oglinzi şi un tricou alb, iar părul blond-nisipiu era pieptănat cu grijă. Trebuia să admită că era un tânăr arătos. Aşa cum fusese şi el cândva.

O zărise pe drăguţa casieriţă vietnameză privindu-l admirativ din capătul opus al localului. Patronul o zărise şi el, neatentă la bilele abacului, şi o pălmuise după ceafă.

— Nu pari încântat să mă vezi, continuase tânărul.

Joginder privise disperat după un poliţist.

— Pleacă de lângă mine, şuieră el.

Michel zâmbise şi se lăsase pe spate în scaunul din fier forjat.

— Văd că nu ţi-au rămas urme. Îmi cer scuze pentru ultima noastră întâlnire, tată. Uneori îmi dau frâu liber sentimentelor.

— Nu-mi mai zice-aşa! Nu-s tatăl tău. O să te dau pe mâna poliţiei.

Surâsul dispăruse de pe chipul lui Michel. Se aplecase în faţă, şuierând ameninţător:

— Ascultă-mă! Ştiu cine eşti. Noi doi avem acelaşi sânge. Ai o datorie faţă de mine. O datorie destul de mare…

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— O sută de mii de piaştri. Pregăteşte-i. O sută de mii de piaştri, şi n-o să mai mă vezi niciodată.

— Sunt sărac. N-am atâta…

— O sută de mii de piaştri, repetase Michel şi se sculase.

— Dar unde… când? se bâlbâise Joginder, gândul de-a pierde atâţia bani îmbolnăvindu-l pur şi simplu. Totuşi dorea cu disperare să scape în sfârşit de această fantomă violentă a

trecutului său.

— Pregăteşte banii, spusese Michel, apoi dispăruse printre soldaţii ARVN şi americani de pe strada Nguyen Van Thieu.

După două săptămâni, Michel apăruse pe neaşteptate lângă el în Tu Do. Joginder simţise un braţ prietenos în jurul umerilor, pe când se grăbea spre Caravelle, unde avea probă la un om de afaceri american.

— Mi-ai adus moştenirea? întrebase un glas nepăsător.

Joginder nu-l recunoscuse imediat pe Michel, deoarece avea părul vopsit în negru. Acum se pierdea în marea de chipuri asiatice, precum un cameleon.

Tresărind, croitorul căutase în buzunarul de la piept şi scoase de acolo plicul gros pe care-l purtase pretutindeni în ultimele două săptămâni.

— Uite. Ia-l, şi lasă-mă-n pace, bolborosise el.

— Nu-i prea mult pentru câte am suferit…

— Pleacă, şi lasă-mă naibii!

Michel rânjise, strecurând plicul în cămaşă. Apoi dispăruse, tot atât de brusc pe cât apăruse. Joginder răsuflase uşurat, fericit că se terminase.

Însă de abia începuse.

Michel reveni, din nou şi din nou, hăituindu-l oriunde ar fi mers. Întotdeauna voia mai mulţi bani. Joginder se gândise să meargă la poliţie, dar ştia că poliţia n-ar fi putut — şi nici n-ar fi intenţionat — să facă nimic. Erau mai ocupaţi cu urmărirea cadrelor Vietcong prin Cholon. În plus, Michel era precaut. Niciodată nu apărea de două ori în acelaşi loc. Uneori, Joginder nu-l vedea câteva zile, alteori trei-patru săptămâni. Dar în cele din urmă, venea.

Şi întotdeauna voia mai mult.

Oftând, croitorul se sculă şi începu să se îmbrace. Privi fata din pat, care-şi inspecta şi lustruia preocupată unghiile stacojii. Femei… întotdeauna aduceau numai necazuri. De ce nu putuse Adrienne să aibă grijă de fiul ei, ca o adevărată mamă?

Oricum, ce se întâmplase era terminat acum. N-avea nici un rost să mai zgândăre trecutul. Problema cu Michel nu avea să se rezolve de la sine. Trebuia găsită o soluţie. Cumva, greşelile trecutului trebuiau reparate.

Altfel, în curând Michel îi putea cere să-i facă acte de adopţiune.

„Da,” se gândi. „Asta-i!”

Brusc, ştiu ce avea de făcut. Era atât de simplu, încât se opri din încheiatul nasturilor şi râse în hohote. De pe pat, fata îl privi alarmată.

Joginder simţi cum povara multor luni i se ridică brusc de pe umeri. Îşi frecă palmele încântat şi începu să-şi descheie cămaşa. Cum de nu-i venise ideea asta până acum?

Înaintă în patru labe de-a curmezişul patului, pântecele uriaş legănându-s sub el ca burta unei purcele.

— Haide, curviştiră chinezoaică cu bot de câine, chicoti el rostindu-şi insultele în indiană, giuvaierul şi-a regăsit strălucirea!

* * *

Când ieşi în soarele fierbinte al după-amiezii, Michel îl aştepta pe locul din spate al unei *cyclopousse.*

— Urci, tată?

Joginder tresări surprins.

— Michel…

— Te-ai distrat bine?

Cu un efort de voinţă, croitorul se stăpâni. Se lăsă pe bancheta din piele jupuită, alături de tânăr. Conducătorul vietnamez, cu trup sfrijit, îmbrăcat în salopetă neagră, şi o *non-la* acoperindu-i ţeasta rasă, se ridică pe pedale şi porni în cacofonia de claxoane şi clopoţei.

— Nu pari încântat că mă vezi, tată.

— De ce aş fi? Nu vrei altceva decât bani. Nu mi-ai dat niciodată ocazia să discut cu tine.

Zâmbetul leneş dispăru, şi Joginder se înfioră, simţind valul de ură de dedesubt.

— Cam târziu pentru flecăreli familiare, nu crezi?

— Am greşit cu tine. Nu neg. Poate că dacă mi-ai da ocazia, m-aş revanşa.

Michel se îndreptă atât de violent încât conducătorul vehiculului fu nevoit să răsucească brusc ghidonul spre stânga, ca să nu se izbească de bordură.

— Să te revanşezi?! Să te revanşezi c-ai aruncat în stradă un băieţel de patru ani?

— Asta a fost demult, îşi feri privirea Joginder. Cu toţii ne mai schimbăm… Ţi-am spus: nu neg că ţi-am făcut mult rău.

Se întoarse cu faţa spre tânăr, la timp pentru a vedea cum îndoiala apăru în ochii lui Michel. Mânia de până atunci fusese

înlocuită de speranţă.

— Bine, atunci poţi începe cu încă o sută de mii de piaştri. Poate c-o să te ajut să-ţi depăşeşti regretele.

Fuseseră prinşi în traficul de lângă dunga întunecată a râului Saigon. Copii cu pântece ţuguiate şi câini galbeni, costelivi, se zbenguiau pe uliţele noroioase dintre cocioabele din lemn care se înşirau de-a lungul canalelor puturoase.

— Uită-te la ei! îi arătă Michel. La asta m-ai condamnat tu! În vreme ce te îmbuibai cu fripturi, eu mă luptam cu câinii pentru resturile de mâncare din Cholon! Tânărul se ambalase din nou. Acum a venit rândul tău să plăteşti! şuieră el şi se pregăti să coboare.

Joginder se întinse şi-l prinse de mână.

— Stai! Vreau să-ţi spun ceva!

Michel îl privi surprins. După aceea, ridică din umeri şi se lăsă înapoi pe banchetă. Croitorul inspiră adânc.

— Fiecare greşeşte când e tânăr. Puţini dintre noi au avut şansa să-şi îndrepte greşelile. Nu-ţi cer să mă ierţi. Lasă-mă doar să încerc să repar tot răul pe care l-am făcut.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-aş putea oferi mai mult decât bani. Îţi pot dărui o viaţă nouă.

Joginder simţea ochii lui Michel sfredelindu-l, în vreme ce pe faţă i se perindau umbre de îndoială, speranţă şi suspiciune.

Îşi umezi buzele şi continuă.

— În curând, voi pleca din Saigon. Lucrurile merg rău aici. Vietcongul a făcut viaţa mizerabilă pentru toţi. O să închid prăvălia şi mă întorc în India. Mai am două ateliere în Bombay. Familia mea trăieşte acolo; am o soţie şi patru fii. Inspiră adânc: Aş dori să vii cu mine.

— De ce? rânji Michel.

— Îmi trebuie încă un om să m-ajute să conduc atelierele. Eşti tânăr. Te pot învăţa. Nu vreau să mai lucrez mult timp. Vei fi fiul meu adoptiv. O să ai o familie…

Michel nu răspunse. Privi strada, prăvăliile, dărăpănate, barurile şi tarabele, lustragii şi invalizii de război şi peste tot uniformele verzi ale ARVN-ului şi soldaţilor americani.

— Nu vrei să scapi de aici? insistă Joginder.

— Cum mă pot încrede în tine? întrebă în cele din urmă Michel. Glasul îi era răguşit şi încordat.

— Te rog. Dă-mi o şansă.

Îl privi şi încercă, iarăşi, senzaţia tulburătoare că privea trecutul printr-o oglindă. Într-adevăr, Michel aducea foarte mult cu el. Până şi în privinţa caracterului suspicios.

Brusc, tânărul coborî. Sări din *cyclopousse,* aproape răsturnând-o şi trimiţând-o în calea unei Vespe. Motociclistul derapă şi căzu în rigolă, de unde începu să blesteme.

Când croitorul îşi luă ochii de la el, Michel dispăruse.

Ei bine, făcuse tot ce putuse.

Acum trebuia doar să aştepte.

* * *

Într-o seară târziu, peste o săptămână, Joginder lucra în atelier, cu opaiţul sfârâind deasupra lui. Se aplecă să verifice cusăturile unui sacou pe care-l făcuse unui ofiţer din statul major al marinei. Îşi puse pe nas ochelarii cu lentile ca două semilune şi regla mosorul vechii maşini Singer cu pedală. La uşă se auzi un ciocănit încet.

Joginder se sculă, frecându-şi ochii cu încheieturile degetelor.

— Cine-i?

Nici un răspuns. Croitorul oftă adânc şi deschise uşa.

— Michel!

— Bună seara, tată.

Simţi un fior de spaimă prin măruntaie.

— Vrei bani…

— Nu, clătină din cap tânărul. Vreau să merg în Bombay.

Joginder zâmbi şi desfăcu larg braţele.

— Bine-ai venit în familia mea, rosti el şi păşind înainte, îl îmbrăţişă.

* * *

— De ce nu pot locui aici?

— Pentru că soldaţii te vor găsi şi vei fi înrolat în armată. Poate că pe stradă poţi să-i ocoleşti, dar aici vin cel puţin o dată ne săptămâna, căutându-i pe cei care fug de serviciul militar.

— Şi tu? Te întorci în India?

Joginder încuviinţă din cap.

— Într-o bună zi… Totuşi atâta vreme cât aici mai sunt americani, e rost de făcut bani. Războiul e bun pentru micii meseriaşi ca mine. Dar când se va termina, mă întorc în Bombay

şi mă las de croitorie. Să se ocupe feciorii de afaceri. Se întinse şi-l bătu uşor pe Michel pe braţ. O să ai ce moşteni!

Se găseau în biroul răcoros de deasupra prăvăliei de pe Ngo Duc Ke. Vizavi se deschisese un cinematograf chinezesc. Printre jaluzele, Michel vedea afişul pictat de mână: un chinez cu ochi oblici, purtând o Stetson şi masacrând indieni cu AK—47. Roşul şi verdele ţipătoare îţi asaltau ochii. Se întoarse către Joginder, care turna ceai negru în două ceşcuţe de porţelan pătate.

— N-ai identitate, vorbi croitorul, n-ai acte. În lumea asta nu poţi exista fără acte.

— Sunt fiul tău. Îmi poţi obţine un paşaport indian.

— Da, dar nu-i uşor... Spitalul nu ţi-a înregistrat naşterea. Am fost la consulatul Indiei. Insistă că trebuie să petreci douăzeci de luni în India şi să înveţi una dintre limbi, ca să poţi obţine cetăţenie.

— Nu-nţeleg, scutură din cap Michel. Atunci cum o să ajung în Bombay?

— Nu-ţi face griji. Am aranjat totul. Joginder deschise sertarul şi scoase câteva hârtii. Am căpătat o adeverinţă de tranzit din Vietnam în India. O să călătoreşti pe vaporul *Siam.*

— Şi după aceea?

— După un an de stat în Bombay, o să capeţi acte. Vei deveni cetăţean indian ca mine. Atunci, dacă o să vrei, te poţi întoarce aici ca să lucrăm împreună. Important este că o să ai identitate. Se lăsă pe spate în jilţul din piele şi mahon, şi duse mâna la piept într-un gest de mulţumire. Şi atunci voi putea şi eu să dorm fără griji.

Michel închise ochii. „Ar fi fost atât de simplu să te omor”, se gândi el. În seara aceea, pe străduţă fusese decis să-i taie beregata. Ceva îl oprise. Nu mila. Pur şi simplu, voise să-l facă să sufere mai mult.

Abia mai târziu pricepuse că Joginder era bogat, poate mult mai bogat decât îşi închipuise el. Nu mai era nevoit să fure din magazine sau de la soldaţii americani, şi-şi putea satisface pasiunea de a paria la luptele de cocoşi sau la cursele din Su Van Hahn.

Cu toate acestea, îşi promisese că într-o bună zi avea să-şi exercite răzbunarea finală. Acum, în mod neaşteptat, omul căruia îi zicea, în bătaie de joc, „tată” îi oferise speranţa, îi dăduse un viitor. I se propusese să schimbe supravieţuirea de pe o zi pe alta cu siguranţa. Avea să-l ia de pe străzi şi să-i dea o

familie.

„Mă pot încrede-n tine?” se gândi el privind în ochii croitorului. Era surprins cât de mult dorea ca răspunsul să fie afirmativ.

În lumea lui, bunătatea era un lux. După bombardarea orfelinatului, când el avea abia opt ani, n-o prea întâlnise.

— Te-am urât foarte mult, îi spuse lui Joginder.

— Nu-ţi cer să uiţi trecutul. Doar să-l cântăreşti faţă de viitor.

Michel aprobă din cap.

— Când plec?

— Mâine, zâmbi croitorul. Mâine începi o viaţă nouă.

18

Ianuarie 1968

Drumurile amăgitoare, Bombay

Michel privi marea cafenie, murdară. În ultimele câteva ore, aerul se îmbâcsise cu mirosurile uscatului, duhoarea de urină, praf şi putreziciune ce se întinde într-o miasmă puturoasă la mulţi kilometri de coastă. Bombay se găsea imediat după indigoul orizontului. Până dimineaţă, cargobotul ruginit avea să fie ancorat înaintea zidului Porţii şi a clădirilor dărăpănate şi pătate, gotice sau coloniale, de pe chei.

Trecuseră aproape două săptămâni de când plecase din Saigon. În ultima seară stătuse lângă balustradă şi, solemn, îşi luase rămas bun de la tatăl său, simţind izul de mâl, petrol şi excremente al râului. Păruse ireal, un vis preschimbat în realitate.

— Fratele meu te va aştepta în Bombay, îi spuse Joginder. I-am scris şi i-am povestit totul despre tine. O să aibă el grijă de toate. Scoase un plic din buzunar: Uite nişte bani, să ai de buzunar.

În plic erau două mii de piaştri.

— Sper să aud lucruri bune despre tine. Îi întinsese mâna.

Michel i-o scuturase. Era moale şi parcă feminină.

— O să te mai văd vreodată? îl întrebase.

— De câte ori trebuie să-ţi spun?… Imediat ce obţii cetăţenia, te poţi întoarce dacă doreşti. Abia aştept.

— În caz de nu... în caz că se-ntâmplă ceva, vreau să-mi spui cum o cheamă.

— Pe cine? întrebase Joginder.

— Pe mama.

Brusc zâmbetul croitorului dispăruse.

— De ce vrei să-l ştii?

— Spune-mi-l.

— Nu poţi uita ce s-a întâmplat? A trecut mult de atunci. Gândeşte-te numai la ziua de mâine.

— Spune-mi cum o cheamă.

— Adrienne, oftase Joginder. Adrienne Christian.

— Cum era?

Bărbatul îşi tamponase faţa şi gâtul cu o batistă albă, mare. Chipul lui cafeniu era acoperit de sudoare.

— Nu mi-o mai amintesc prea bine. Nu uita că au trecut peste douăzeci de ani de atunci. Avea părul lung şi negru...

— Da, îmi amintesc.

— Mai ţii minte? Aveai doar patru ani...

— Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Vreau să ştiu cum... era. Ai iubit-o?

— Era un diavol. Toate femeile sunt diavoli.

— Totuşi trebuie s-o fi iubit!

— Nu vreau să discutăm despre asta.

— Trebuie să ştiu. Vreau să aflu totul despre ea.

— De ce? A trecut mult timp. Trecutul a rămas în urmă.

— Nu, murmurase Michel, şi ochii păruseră că-i scânteiază drăceşte în lumina amurgului. Nu, trecutul e totul. Este mereu cu noi.

— Ei bine, eu am uitat-o, răspunsese Joginder. E timpul să plec. În curând, ridicaţi ancora.

— Trebuie să aflu. Michel îi prinsese braţul. Unde-i acum?

— De unde să ştiu? N-am mai văzut-o.

— Poate ai auzit ceva...

Joginder îşi tamponase din nou faţa.

— Ştiu doar că a plecat din Saigon la câteva luni după... după ce te-a abandonat. Atât. Uit-o! Nu te ajută cu nimic.

— S-a recăsătorit?

— Habar n-am. Cred că da. De ce atâtea întrebări?

— Pentru că-ntr-o bună zi, o s-o găsesc.

— Imposibil!

— Nu, nu acum. Trebuie să fie o cale, şi dacă este, o voi face.

— De ce?

— Pentru că are o datorie. Şi trebuie să mi-o plătească, aşa cum mi-o plăteşti tu. Brusc, Michel îşi pusese braţele pe umerii croitorului şi-l îmbrăţişase. Buzele lui atinseseră obrazul celuilalt. Mulţumesc, tată. Tu m-ai salvat. Mi-ai redat un cămin.

Joginder păruse stupefiat de neaşteptata dovadă de afecţiune. Îşi descheiase gulerul cămăşii.

— Fac doar ceea ce trebuie să fac, rosti el. La revedere, Michel.

— *Au revoir.*

Peste o oră, *Siam* părăsi docurile saigoneze şi porni în Marea Chinei de Sud, şi în scurt timp luminile vaporului se pierdură în noapte.

* * *

Michel se trezi cu câteva clipe înainte de atac. Un al şaselea simţ îl avertizase, deşteptându-l înaintea pericolului fără nume.

În cabină era beznă. Prin hubloul minuscul de lângă cuşetă, Steaua Polară sclipea aidoma unei gămălii incandescente. Michel simţi cum muşchii stomacului i se încordează şi-şi coborî picioarele din pat, scrutând a cent cabina.

Auzi uşa trosnind şi deschizându-se, şi câteva umbre se năpustiră spre el. Un braţ îl prinse de gât. Michel lovi cu cotul, apoi cu călcâiul.

Un bărbat icni în întuneric.

Apoi alte braţe îl înşfăcară şi se simţi ţintuit pe podea.

Michel se zbătu cu disperarea unui animal sălbatic, muşcând, zgâriind cu unghiile, lovind cu picioarele în atacatorii nevăzuţi.

Un pumn îl lovi în plină faţă şi forţa lui îl paraliză, amorţindu-i muşchii. Îl izbi încă o dată, şi ridică braţele ca să se apere.

Atunci ceva dur lovi sub pântece şi se auzi urlând, apoi se ghemui pe duşumea, încercând să se protejeze de lovituri. Se prinsese cu ambele mâini de zona vătămată, căutând parcă durerea incredibilă dintre picioare.

Unul din atacatori i se sui cu genunchii pe spinare, îi trase braţele la spate şi i le legă cu o sfoară subţire care îi intră în pielea încheieturilor.

Altcineva îl prinse de păr şi începu să-l izbească cu fruntea de podeaua metalică, o dată şi încă o dată.

Leşină.

* * *

Când deschise ochii, se afla într-o odăiţă atât de mică încât de abia putea întinde picioarele. Nu exista nici un fel de mobilier, iar unul din pereţi se curba odată cu bordul vaporului. Pe duşumea plescăia apă pătată cu ulei. Nu erau hublouri, şi după mirosul de motorină şi vomă, bănui că se găsea sub linia de plutire.

Căldura era de-a dreptul palpabilă, aidoma unei melase. Avea braţele legate la spate, şi cel mai mic gest îi trimitea fulgere de durere prin încheieturi. Simţea în gură o fiere lipicioasă. Tuşi şi scuipă, apoi încercă să se ridice în capul oaselor. Ţipă când sfoara îi tăie carnea încheieturilor şi se lăsă să cadă înapoi în apa ruginie din santină.

Se strădui să se gândească, să-şi explice coşmarul.

Ce se întâmplase? Căpitanul hotărâse să scape de el? Atunci de ce aşteptase până în Bombay, de ce nu-l azvârlise peste bord din prima noapte.

Era o nebunie.

Tot capul îi zvâcnea de la loviturile primite.

Deocamdată nu putea face nimic. Gemând, închise ochii şi aşteptă.

* * *

În India, ianuarie este o lună de secetă. În jurul Bombayului e doar cu puţin mai răcoare decât în musonul de la mijlocul anului, temperatura rămânând permanent în jur de 30°C. După-amiaza, soarele parcă arde până şi oxigenul din aer. Trăieşti ca într-o etuvă.

Când mâini violente l-au smuls pe Michel din celula sa, temperatura sub punţi atinsese aproape 50°C. În acele câteva ore, tânărul se deshidratase, iar buzele îi erau crăpate, umflate şi sângerând. Fu târât, încă inconştient în cabina căpitanului, cu limba umflată în gură ca o fructă strivită. Îl aşezară în scaunul tare din lemn din faţa cuşetei.

Capul i se bălăngănea moale.

Căpitanul Parwit Charankorn îl privi şi-şi înăbuşi orice regrete. Ştia ce avea de făcut. Câştiga treizeci de dolari pe lună, navigând cargobotul între Saigon şi Bombay, şi avea o soţie şi nouă copii în Bangkok. Când croitorul indian îi băgase sub nas

teancul de rupii, nu putuse rezista ispitei.

Se întoarse către unul din marinarii care-l aduseseră pe Michel.

— Dă-i nişte apă.

Bărbatul dispăru pe coridor şi reveni după câteva momente cu o gamelă. Împinse capul lui Michel pe spate şi-i turnă apă în gură. Tânărul scuipă şi tuşi, zbătându-se.

* * *

Michel deschise ochii şi se trezi privind chipul încruntat al căpitanului Parwit. Plutea deasupra capului său, cu obrajii rotunzi şi lucioşi de culoarea bronzului ars. Încercă să vorbească, dar cuvintele refuzau să se formeze.

— Eşti un pasager clandestin, rosti căpitanul într-o engleză stâlcită.

Tânărul clătină din cap alarmat, privind în jur zăpăcit şi speriat. Îi recunoscu pe cei trei marinari. Îi văzuse zi de zi. Cu căpitanul se întâlnise doar de vreo două ori, dar cu siguranţă şi el îl văzuse. Ştiau că nu era un pasager clandestin. Era un coşmar, un vis teribil de real.

Poate că avea febră şi delira. Peste o clipă avea să se trezească, iar visul cel îngrozitor să ia sfârşit.

— Eşti un pasager clandestin, repetă căpitanul.

— Nu, croncăni Michel. Ta… tata. A plătit… biletul meu… în Saigon.

— Cum îl cheamă?

— Krisnan… Joginder Krisnan, răspunse Michel.

Capul îl durea îngrozitor. Avea senzaţia că urma să se despice în două.

— N-am auzit de numele ăsta. Unde ţi-s actele?

— În cabină…

— N-ai nici o cabină. Eşti un pasager clandestin.

— Tatăl meu a… începu Michel şi se opri.

Într-o clipă pricepuse totul, cu o limpezime absolută, orbitoare. Joginder!

— Eşti un pasager clandestin, rosti a patra oară căpitanul Parwit. Trebuie să te predau autorităţilor din Bombay. Înţelegi?

— Cât ţi-a dat Joginder?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Duceţi-l pe punte. Şalupa poliţiei trebuie să vină dintr-o clipă în alta.

Michel se năpusti înainte, răsturnând scaunul, repezindu-se cu dinţii spre faţa căpitanului.

Însă înaintea ochilor nu-l zărea pe micuţul thailandez cu chip rotund. Vedea chipul cafeniu şi masiv al tatălui său şi voia să-i sfârtece beregata precum un lup.

Căpitanul se dădu înapoi şi dezechilibrându-se, căzu într-un colţ al cabinei. Michel se rostogoli şi încercă să se ridice, însă cei trei marinari îl ţintuiră pe podeaua cabinei.

Tânărul se zbătea şi se zvârcolea sub ei, înnebunit de furie, cu pupilele dilatate şi buzele însângerate. Smucindu-se, se izbea de duşumea aidoma unui rechin eşuat.

Palid şi tremurând, căpitanul Parwit se sculă în, picioare.

— Lua-ţi-l, le vorbi marinarilor. Repede! E dement!

* * *

Michel adulmecă închisoarea portului Bombay, chiar înainte s-o vadă.

Era legat cu cătuşe de alţi trei bărbaţi, toţi indieni, într-o dubă, iar prin ferestruica zăbrelită din uşă vedea furnicarul de pe stradă, claxonând şi răcnind, care trase de boi, biciclişti, camioane şi cotigi vechi, concurând cu zbieretele vânzătorilor de baloane şi psalmodierile *saddhus în*tr-un vacarm cacofonic.

Iar peste toate, ca un nor sumbru, atârna mirosul greu de urină şi putrefacţie.

Bărbatul de lângă el îl înghionti cu cotul.

— Aia-i închisoarea, rânji el arătându-şi cioturile cafenii care îi mai rămăseseră din dinţi.

— Doamne!

— Ce-ai făcut?

— Nimic. Tata… Michel se opri, încă prea şocat ca să poată povesti trădarea. N-am acte.

Indianul frecă degetul mare cel arătător.

— Ai bani?

— Am o mie de piaştri.

— Piaştri? Ce-s ăia?

— Bani vietnamezi.

Bărbatul începu să râdă. Se întoarse către ceilalţi doi prizonieri şi spuse ceva în hindi. Ei rânjiră şi clătinară din cap către Michel, parcă bucurându-se de stânjeneala lui.

— De ce râdeţi?

— Păstrează banii. O să ai mare nevoie de ei. Mai ales ca să te ştergi undeva. Dacă n-ai rupii sau bani americani, degeaba.

Michel izbi în peretele metalic al dubei, scrâşnind de furie.

— Blestematul! Când o să pun mâna pe el, o să-i tai ouăle şi o să i le-ndes pe gât, în morţii mă-sii!

— Dac-o să poţi ieşi, amice…

— Cum adică, *dacă?* Nu-s decât un pasager clandestin. O să mă trimită înapoi în Vietnam, nu?

— Nu pe gratis. Şi mai întâi trebuie să fii judecat.

— Ce?!

— Mai bine ai fi ucis pe cineva, rosti indianul. Cum am făcut eu. Ar fi fost mai uşor.

— Ce dracu tot spui?

— Uită-te bine-n jur, amice. N-o să mai vezi lumea.

Michel simţi primii fiori de panică.

— Cât o să mă condamne?

— Şase luni. Dar nu asta-i problema. Mai întâi trebuie să fii judecat.

— Şi?

— Nu cunoşti ţara. Ca să fii judecat, îţi trebuie un avocat. Avocaţii trebuie plătiţi. Fără avocat, în India poţi aştepta mult şi bine la-nchisoare. Poţi să şi putrezeşti acolo. Cui îi pasă?

Michel se întoarse cu spatele spre chipul rânjitor şi răsuflarea acră.

Cui să-i pese? Nimănui.

Nimănui…

Nu, n-avea să lase lucrurile aşa. Totdeauna se întâmplase la fel. Mai întâi maică-sa, apoi Joginder. Amândoi speraseră că avea să se piardă şi să moară.

O să le-arate el. Cumva, o să se răzbune. Nu ştia cum, dar avea s-o facă.

O să plătească ei…

Data viitoare viclenia lui Joginder n-avea să-l mai salveze.

Şi apoi, o va găsi pe Adrienne. Da, da, o să plătească ei…

19

Închisoarea portului Bombay

Ziduri din lut, de culoarea muştarului, unde vulturii se aşezau cu priviri răutăcioase, curăţindu-şi penele negre şi lucioase şi întinzând gâturi lungi, roz, deasupra curţii, examinându-i pe amărâţii ce-şi târşâiau picioarele dedesubt. Duhoarea respingătoare de urină amestecată cu praf se fixase în aerul uscat, încins. În jurul porţilor medievale din lemn, s-au adunat femei cu sufertaşe de curry, orez fiert şi fructe uscate, în vreme ce paznicii în uniforme ponosite, cenuşii, le privesc tăcuţi, bărboşi, neclintiţi.

Andrew Kaplan stătea în umbra îngustă dinafară bordeiului din lut din „secţiunea occidentală”, ascultând tropăitul gardienilor de pe zidul aflat la numai câţiva metri depărtare. Părul blond şi lins îi ascundea tinereţea. Era palid şi slab, şi purta o cămaşă murdară, brodată, pe care o cumpărase dintr-un bazar din Kabul. Coastele i se distingeau limpede sub pielea pistruiată a pieptului.

Se afla în închisoarea din Bombay de şapte luni, când fusese arestat cumpărând haşiş de la un puşti indian cu dinţii strâmbi, care era informator al poliţiei. Imediat expediase o telegramă familiei sale, în San Francisco. De data aceasta, tatăl lui refuzase să-i achite cauţiunea.

Paul Kaplan sperase ca fiul său să se implice în afacerile familiei, aşa cum se făcea de trei generaţii în Kaplan Marine. Andy însă îşi lăsase plete, părăsise şcoala şi asculta zi şi noapte discuri cu Rolling Stones şi Beatles. Într-o bună zi, Kaplan, exasperat de nepăsarea lui, îi pusese în vedere să părăsească locuinţa. Fusese doar o ameninţare aruncată în vânt, dar peste două zile, Andy dispăruse. Fusese una din puţinele ocazii când îşi ascultase părintele.

Kaplan nu mai auzi de el, până când primi o ilustrată cu Partenonul, pe care scria un singur cuvânt: *Andy.* Fusese expediată din Atena.

După două săptămâni, Andy scrisese din nou. Era în închisoare, în Istanbul. Avea nevoie de bani.

Încă de două ori, în Teheran şi Kabul, Kaplan îşi scosese fiul din necazuri trimiţând-i bani. De fiecare dată obţinuse promisiuni că avea să revină în Statele Unite. De fiecare dată, Andy continuase pe drumul drogului de-a curmezişul Asiei.

Acum, Kaplan decisese să-i dea o lecţia.

Andy îşi acceptase soarta cu calm. Ştia că, în cele din urmă, când tatăl lui avea să considere că durata pedepsei fusese suficientă, avea să-l scoată din închisoare.

Aşa făcea întotdeauna.

În după amiaza aceea caniculară de ianuarie, privi curios, totuşi nepăsător, noul prizonier escortat prin curte de doi soldaţi. Era înalt, cu părul blond, lung până la umeri, pielea cafeniu-deschisă şi ochii surprinzătorii de închişi la culoare, aproape negri. Hainele — un tricou şi blugi — erau zdrenţuite şi murdare, dar individul se deplasa cu graţia unei pantere, privind în jur cu un calm aproape arogant.

Chiar şi atunci când doi soldaţi îl prinseră de braţe şi-l împinseră cu răutate, trântindu-l pe pământul tare ca piatra, la picioarele lui Andy, nu trăda vreun semn de înfrângere ori disperare. Se ridică senin şi-şi scuturâ hainele soioase şi îmbibate de sudoare, ca şi cum ar fi îndepărtat o scamă de pe frac.

— Bun-venit în Hilton Bombay, rosti Andy.

— Mulţumesc. N-o să rămân prea mult aici.

Americanul râse şi întinse o mână osoasă:

— Andy Kaplan.

— Michel... Pentru prima dată, tânărul folosi numele pe care-l aflase cu numai două săptămâni în urmă: Michel Christian.

— Eşti franţuz?

— Maică-mea era... Michel privi paznicul sikh cu moletiere, parcurgând zidul înalt de cinci metri de deasupra lor, cu o carabină Enfield atârnând pe umăr. Trebuie să ies de-aici.

Andy îi urmări căutătura.

— Crezi că poţi sări atât de sus?

— Există şi alte căi...

— Sigur că da. Poţi să-mpingi bani. Sau să mori. De ce te-au băgat aici?

— Cică aş fi pasager clandestin.

— Nu-i prea rău, strânse din umeri Andy. Ai lovele?

— Nu.

— Atunci trebuie să faci rost. Unde-s ai tăi?

— N-am familie.

— Cineva trebuie să existe. Fiecare avem o familie.

Michel îl privi, şi ochii îi scânteiară ameninţător. Dar când vorbi, glasul era calm şi controlat.

— Nu. Eu n-am.

— Atunci eşti mort, clătină din cap americanul. Indienii or să te lase să putrezeşti aici.

Michel părea că nu-l ascultă. Privea dincolo de bordei, spre

pereţii închisorii. Strigătele negustorilor din bazar răsunau, reverberându-se din zidurile curţii interioare.

— Cât e până la zid?

— Cui îi pasă?

— Dacă l-am putea trece, am fi liberi.

Andy îl privi îngrozit.

— Eşti nebun. Dacă te-apropii de el, te-mpuşcă ca pe un câine.

— N-o să mă-mpuşte dacă n-o să mă vadă.

— Vrei să devii invizibil?

— Nu, răspunse Michel. Vreau să sap un tunel.

* * *

Împărţeau bordeiul cu alţi doi prizonieri: un american şi un canadian de limbă franceză.

Soni era boboc la UCLA[2] când Kennedy fusese asasinat în Dallas. La Universitate descoperise drogurile şi formaţia Doors. Îşi lăsase părul lung, abandonase facultatea şi se mutase în cartierul Haight-Ashbury. În 1965 fusese recrutat în armată. În 1966 îşi pierduse braţul drept, la nord de Da Nang.

Avea ochii injectaţi de la fumul iritant al puternicului haşiş afgan pe care i-l procuraseră, contra cost, chiar paznicii. Purta o eşarfă în jurul ciufului de păr castaniu, şi alterna între realitate şi o lume psihedelică, mormăind neinteligibil în barbă.

Canadianului i se spunea Belmondo. Numele lui adevărat era Serge Duval, dar îşi căpătase porecla de la Andy, datorită asemănării sale cu actorul francez. Pretindea că avea o casă cu două etaje în Quebec, şi, cumva, reuşea să-şi păstreze aparenţa unei elegante vestimentare. Era de fapt o iluzie datorată personalităţii lui deoarece cămaşa de mătase era ruptă la subsuori, iar pantalonii crem din bumbac erau cârpiţi şi murdari de noroi.

Fusese arestat de poliţia indiană sub acuzaţia de falsificare. Când îi deschiseseră bagajele pe aeroportul Bombay, găsiseră douăzeci şi trei de paşapoarte.

Pufnise dispreţuitor când Michel îi expuse planul său.

— E *fou,* zisese el, pământul de-aici... vezi? E ars de soare. Lovise cu palma în sol, parcă subliniindu-şi părerea. E ca şi cum ai încerca să sapi cu unghiile în piatră!

[2] University of California Los Angeles (n.tr.)

— Nu te-am întrebat dacă-i posibil, replicase Michel calm. Doar dacă vrei să ajuţi.

— *Mais non!* I-am băgat bani unui avocat să mă scoată de aici pe cauţiune. De ce să risc totul într-o nebunie ca asta?

Erau adunaţi într-un colţ şi vorbeau în şoaptă, o precauţie inutilă deoarece nici unul dintre paznici nu putea înţelege franceza. Singura lumină provenea de la opaiţul atârnat în tavanul bordeiului.

Michel se întoarse către Soni, care se legăna înainte şi înapoi pe călcâie, fără să înţeleagă nimic din conversaţia ce se purta în jurul lui. Îi vorbi în engleză:

— Vreau să sap un tunel, din colibă, pe sub zid, în bazar. Înţelegi?

Soni chicoti şi-şi agită ciotul braţului, cu ochii pierduţi în luminile lui de vise.

— Să mori tu!

— Ne-ajuţi? îl întrebă Michel.

Drogatul bolborosi ceva şi continuă să se legene înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

— În seara asta nu faci nimic cu el, zise Andy. O să-l întrebăm mâine dimineaţă.

— Bine, înălţă din umeri Michel. Întinse mâna: Dă-mi lingura.

— Lingura?

— Cu ce să sap?

Belmondo lăsă capul pe spate şi hohoti:

— O lingură! *Magnifique!* Pân-o s-ajungi la zid, o să te scoată de-aici în scaun cu rotile.

— Lingura, repetă Michel ignorându-l.

Andy îşi desfăcu bocceaua micuţă şi-i întinse lingura lui de metal. Îi plătise unui paznic o *ghusa* — o şpagă — ca să i-o cumpere din bazar.

Michel se duse în colţul opus al colibei şi începu să zgârie pământul tare ca piatra.

— Lasă-l o oră, făcu Belmondo, şi-o să se sature. N-o să sape nici măcar cât să umple lingura! Dup-aia mai vorbim despre tunele. *Imbecile!*

* * *

Canadianul îl subestimase. Michel nu intenţiona câtuşi de puţin să abandoneze lucrul. Săpând, se gândea la Joginder şi

Adrienne. Râcâia pământul roşcat şi dur precum cărămida, cu lingura şi cu unghiile, şi, în gând, le promitea amândurora că aveau să regrete ceea ce-i făcuseră.

Gândul îi dădea puteri.

Săpă toată noaptea, oprindu-se când paşii gardianului se apropiau, odihnindu-se şi trăgându-şi răsuflarea, apoi reluând lucrul când bocănitul se îndepărta. Menţinu acest ritm: săpat-odihnă-săpat până ce prima geană a zorilor se strecură în bordei.

Când Belmondo şi Andy se deşteptară, săpase aproape un metru.

— Patru zile! radie el triumfător. Patru zile şi ieşim de aici!

* * *

— E nebun! *Fou!* Dacă paznicii o descoperă, am belit-o cu toţii! Belmondo stătea pe marginea gropii şi o privea îngrozit. O să-mi distrugă toată munculiţa!

Ghemuit pe sol, Michel îl privea amuzat.

— N-o s-o găsească. O s-o acoperim cu saltelele.

— Şi pământul? Ce-o să faci cu el? Îl faci grămadă afară?

— Nu, răspunse Michel cu un ton convingător. O să-l întindem prin colibă. Pietrele mari le putem băga sub cămaşă şi arunca în budă.

Andy zâmbi. Pentru prima dată, înţelegea că planul de evadare putea reuşi. Îl privi pe noul-venit cu alţi ochi.

Belmondo se uită spre Michel cu o furie neputincioasă, pricepând şi el că tânărul era departe de imbecilul de care râsese aseară. Se întoarse către Andy, aşteptând să-l susţină.

Americanul înălţă din umeri, parcă spunând: *Ce-avem de pierdut?*

Tremurând de furie, canadianul se aplecă şi-l trase pe Michel de picioare.

— Termină! N-o să mă bagi în belea cu tunelul tău idiot!

Zâmbetul îngheţă pe chipul lui Michel.

Genunchiul i se înălţă şi-l izbi pe Belmondo între picioare, iar mâinile i se mişcară atât de repede încât Andy nici măcar nu văzu loviturile.

Pe neaşteptate, canadianul era întins pe spate, cu sângele curgându-i din nas şi din gură.

— Iisuse, gemu Belmondo.

Ridică mâna şi scuipă un dinte în palmă.

— Iisuse Christoase, ce mi-ai făcut? scânci el ca un copil.

Michel se aplecă şi-i vorbi cu glas scăzut, calm şi tăios.

— Eu vreau să ies de-aici. Şi nimic — *nimic* — n-o să mă oprească.

* * *

Soni stătea lângă uşă bordeiului, afară, cu tobele bongo între genunchi, bătând un ritm neînţeles, cu braţul cel bun şi fredonând fals un cântec despre iubire şi frăţie.

El trebuia să acopere zgomotele dinăuntru.

Andy intră în bordei, cu o gamelă conţinând orez slinos şi un *chapati* pe jumătate crud. Din gaură se vedeau numai tălpile lui Michel.

Americanul îngenunche şi-l atinse pe gleznă.

— Michel! Ia! Trebuie să mănânci.

Întinse mâna şi-l ajută să iasă. Michel lucra fără odihnă de aproape optsprezece ore. În mod incredibil, nu dădea nici un semn de oboseală.

— Vii cu mine? întrebă el luând gamela.

Andy încuviinţă din cap.

— Dacă n-o fac, paznicii ne vor omorî în bătaie. Da, de ce nu?

— Şi ceilalţi doi?

— Hipiotul vrea şi el. Însă pe amicul tău, Belmondo, nu l-am mai văzut de azi dimineaţă.

— Unde-i?

— Nu ştiu. Probabil că-şi linge rănile pe undeva. Andy îl privi pe tânăr înfulecând, orezul curgându-i prin colţurile gurii. Unde-ai învăţat să te baţi aşa?

— La şcoală.

— La şcoală?

Michel îşi şterse gura cu dosul mâinii şi rânji.

— Am urmat o şcoală foarte dură. Era mare cât oraşul, şi toţi erau profesori. Te-nvăţau să supravieţuieşti.

Andy simţi un fior de spaimă. Ceva din comportarea celuilalt îl speria, ceva rece şi ascuns înapoia ochilor negri şi scânteietori, care se dezvăluia pentru câteva clipe, precum un chip îndărătul unei cortine fluturate de vânt.

— Vrei neapărat să ieşi…

— Da, neapărat! Trebuie să revăd pe cineva. Fiecare zi pierdută înseamnă foarte mult.

— O fată?

— Nu. Taică-meu.

— Bătrânul tău?

— Da, *bătrânul meu.* Acum e-n Saigon, îşi regulează târfele galbene, îşi numără banii şi râde cum m-a şmecherit. M-a urcat pe vapor şi l-a plătit pe căpitan să mă predea ca pasager clandestin. Crede c-a scăpat de mine.

— Iisuse! Ce-i asta, o glumă?

— Da, un fel de glumă. Pe seama mea. Dar când o să ies de-aici, gluma n-o să mai fie deloc mişto. Pentru c-o să-l rad.

Bubuitul tobelor se opri brusc. Era semnalul de avertizare. Soni văzuse un paznic apropiindu-se de ei.

— Fir-ar a dracu! murmură Andy.

Michel ţâşni imediat în picioare şi întinse rogojina de bambus peste gaura din podea. Americanul porni către uşă, intenţionând să-i oprească pe gardieni.

Nu apucă să ajungă acolo. Paznicul-şef urmat de doi soldaţi, intrară în bordei şi unul dintre soldaţi îl izbi pe Andy cu patul puştii, doborându-l.

Michel era deja în locul din colţ, ghemuit lângă rogojină, cu gamela şi lingura în poală.

Ridică privirea şi surâse nevinovat.

— Unde-i? mârâi şeful pazei.

— *Nu înţeleg,* se miră Michel.

Paznicul privi rogojina de bambus, se aplecă şi o trase brusc. Gura tunelului se căscă întunecată. Michel îşi drese glasul şi scuipă pe jos.

— Belmondo.

— Iisuse Christoase, şopti Andy, şi prima cizmă îl izbi în burtă.

Paznicul-şef era un sikh înalt şi băţos, prin venele căruia curgea sângele mândru al războinicilor. Purta uniforma de maior a armatei indiene. Avea o barbă bogată, roşcată, şi ţinuta arogantă a unui ofiţer din Raj, rasa atât de dispreţuită de strămoşii săi. De când era şef, nimeni nu evadase din închisoare, şi descoperirea tunelului îl înnebunise pur şi simplu.

Îi aduse pe cei trei în biroul său, cu uşa păzită de patru soldaţi cu baionetele puse.

— Dezbrăcaţi-vă, mârâi el într-o engleză puternic accentuată.

— Ei n-au nici o legătură cu tunelul, interveni Michel. A fost ideea mea. Eu l-am săpat.

Şeful îl pocni cu pumnul în stomac, şi fu dezamăgit să simtă

muşchii încordaţi absorbind lovitura. Michel se încordă, icni şi se frânse de mijloc, dar nu căzu.

Nici măcar nu strigă.

— Lasă-i… horcăi.

— Dezbrăcarea, repetă indianul.

Aşteptă până îşi scoaseră zdrenţele şi rânji. Americanul hipiot tremura ca o femeie. Un fir de urină galbenă îi ţâşni involuntar. I se înmuiară genunchii. Un soldat păşi înainte să-l sprijine, ţinându-l de păr.

— Futu-i… murmură Soni. Dumnezeii şi pasca…

Paznicul-şef îşi desfăcu cureaua groasă din piele şi o înfăşură în jurul pumnului, cu paftaua masivă în dreptul încheieturilor degetelor.

Se întoarse către cei trei prizonieri dezbrăcaţi şi zâmbi larg, răutăcios şi triumfător.

— Acum, articulă el încet, vă voi învăţa o lecţie. Vă voi arăta ce se întâmplă când încercaţi să evadaţi de aici. O să vă fac să vă blestemaţi şi mamele, pentru că v-au adus pe lume.

* * *

Când Andy se trezi, se afla într-un pat, în spital. Un soldat — dintre cei care-l bătuseră — stătea lângă uşă şi sorbea ceai dintr-o ceaşcă, ţinând puşca pe genunchi.

Încercă să mişte mâinile şi descoperi că încheietura stângă era prinsă că o cătuşă de scheletul metalic al patului.

Simţea îndărătul ochilor o durere intensă şi ritmică, şi când încercă să se ridice, o durere ascuţită îl fulgeră în partea inferioară a abdomenului, făcându-l să geamă şi să cadă înapoi. Şi-l aminti pe paznicul-şef şi paftaua centironului.

Gemu din nou şi închise ochii.

Mai târziu, un doctor îl consultă şi-i spuse într-o engleză stâlcită.

— Ai comoţie şi hernie. Cineva te-a bătut foarte rău. Andy remarcă ochii adânci şi căprui ai medicului şi încruntătura lui îngrijorată. O să încerc să-i conving să-ţi scoată cătuşele, îi promise acesta.

A doua zi, cătuşele i-au fost scoase.

* * *

Andy rămase trei săptămâni în spital. Când îl aduseră înapoi în închisoare, Michel îl aştepta. Un ochi îi era încă vânăt şi umflat, iar rănile de pe buze şi deasupra arcadei drepte arătau urât. Slăbise vreo zece kilograme.

Dar când Andy îl văzu stând în pragul bordeiului, Michel îi zâmbi larg şi conspirativ, ca nişte vechi prieteni întâlnind-se într-un club exclusivist.

Paznicii îl lăsară pe Andy lângă uşă şi plecară.

Michel păşi spre el şi-l îmbrăţişă. Apoi îşi lipi buzele de urechea americanului.

— Am început alt tunel, îi şopti. Am ajuns deja la jumătatea drumului până la zid. Încă două nopţi, şi suntem afară!

20

Soni era ghemuit în colţul bordeiului. Lacrimi grele îi curgeau pe obraji şi printre cârlionţii castanii şi prăfuiţi ai bărbii. Îşi adunase genunchii la piept şi-i cuprinsese cu singurul lui braţ, chircindu-se precum un gnom grotesc şi sfârşit. Suspina şi scâncea ca un prunc.

— Ce-i cu el? întrebă Andy.

Michel înălţă din umeri, nepăsător.

— Aşa-i de atunci. E speriat de paznici.

— Ce-o să facem?

— Fumează prea mult drog. Şi e slăbit. Nu-i problema noastră.

— Trebuie să facem ceva.

— De ce?

Michel stătea în prag, profilându-se pe zidurile sumbre ale curţii. Înfuleca de zor din zeama de *lopsi* — o fiertură din făină şi sare — care era micul dejun din fiecare dimineaţă. Faţa îi era ascunsă de umbre.

Andy simţi cum îl cuprinde furia.

— Pentru că nu putem sta aşa şi să ne uităm cum moare!

Michel nu răspunse. Americanul îl auzi râcâind cu lingura pe fundul gamelei.

— Nu-ţi pasă, este?

— Există două feluri de oameni, răspunse Michel… Cei slabi şi cei puternici. Cei slabi cedează în faţa vieţii şi mor. Cei puternici o învinge şi supravieţuiesc. Prietenul tău e slab. Nu contează ce

vom face noi. El va muri oricum!

Soni bolborosi ceva şi începu să râdă, ciotul alb al braţului său drept agitându-se spre ei precum tentaculul orb al unui animal marin eşuat pe uscat. Andy îşi aminti, cum unul din gardieni i-l călcase cu cizma.

— Îi e frică de ce se va întâmpla, continuă Michel, dacă paznicii o să descopere noul tunel.

— Ţie nu ţi-e frică?

— Ce-o să ne facă? O să ne bată iarăşi. Nu-i important. Important e să ieşim de-aici.

— Christoase, eşti hotărât, nu?

— Poţi să nu te bagi dacă nu vrei. Sau poate te gândeşti să raportezi tunelul, ca Belmondo?

— Ştii că n-aş face aşa ceva.

În realitate se gândise la asta.

Andy nu simţise în viaţa lui o asemenea groază. Pur şi simplu, nu putea cuprinde cutezanţa faptelor lui Michel. Nu numai că-i sfidase pe paznici; îi ignora de-a dreptul. Ei astupaseră groapa, dar, de cum îşi revenise; de pe urma bătăilor, reluase săpatul.

Iar de data aceasta izbutise să treacă pe sub zid; izbutise, deoarece nimeni nu-şi închipuise că avea să încerce de două ori acelaşi lucru.

Spre deosebire de Michel, Andy ştia că nu va putea îndura încă o bătaie; dacă aveau să-l ducă iarăşi în biroul şefului, avea să urle şi să cadă în genunchi, cerşind îndurare.

— Apropo, unde-i Belmondo? întrebă el. L-a scos avocatul?

— A murit.

— A murit?

— A căzut în budă. S-a lovit cu capul de un bloc de beton.

— Iisuse!

Michel lăsă gamela, se sculă în picioare şi se duse în colţul îndepărtat al bordeiului. Trase într-o parte rogojina de bambus. Dedesubt, gaura se căsca întunecată.

— E timpul să trecem la lucru!

— Michel… tu ai fost?

— Ce?

— Adică… nu tu… nu tu l-ai omorât pe Belmondo?

— Ţi-am zis c-a căzut. Michel râse aspru, un sunet de glas-papir. Arăt eu a ucigaş?

* * *

Soni murise.

Zăcea într-un colţ, ghemuit cu genunchii la piept, părul lung roşu-castaniu acoperindu-i faţa, cu braţul stâng întins, iar ciotul celui drept prins sub trup.

Andy îngenunche lângă el şi ridică flaconul gol.

— Iisuse!

— Ce sunt? întrebă Michel.

— Mandrax. Somnifere. Cu două tablete, dormi toată noaptea. Cred c-a-nghiţit mai mult de jumătate.

Michel părea mai interesat de pilule decât de cadavru.

— De unde-a făcut rost de ele?

— Cred c-a mituit vreun paznic. Cu bani poţi face rost de orice doreşti…

Michel goli flaconul şi băgă pilulele în buzunarul blugilor.

— Ce faci? întrebă Andy.

— El tot nu mai are nevoie de ele.

— Şi ţie la ce-ţi trebuie?

— Ceva care să-i adoarmă pe oameni s-ar putea să ne fie de folos. Se aplecă şi-l apucă de picioare pe mort. Începu să-l târască afară din bordei. Hai să-l scoatem până nu-ncepe să miroasă.

* * *

Tunelul era adânc de trei metri şi lung de cinci, ridicându-se până la câţiva centimetri de suprafaţă de cealaltă parte a zidului închisorii. Pământul excavat înălţase podeaua colibei cu zece centimetri, astfel încât Michel şi Andy trebuiau să intre urcând o treaptă.

Însă paznicul-şef, considerând că le dăduse o lecţie de neuitat, nu se mai deranjase să-i viziteze.

În fiecare dimineaţă şi seară, Michel alerga în jurul curţii, ca să-şi alunge crampele din muşchi. Chipurile surprinse sau batjocoritoare ale celorlalţi prizonieri îl urmăreau cum făcea turul îngrăditurii, şi din când în când un paznic îi striga ceva în hindi, iar galeria de feţe cafenii şi mizerabile izbucnea în hohote de râs lipsit de veselie.

Michel nu-i auzea.

Pentru el, nu existau.

Într-o seară, curând după revenirea din spital, Andy hotărâse

să-l însoţească, ca să-şi pună în mişcare trupul zdrobit. Asudând şi străduindu-se să ţină pasul cu el, alergau umăr la umăr.

— Diseară, şopti Michel.

— E... gata?

— Vii?

— Michel... gâfâi Andy. Nu mai poţi aştepta... câteva... zile?

Michel se opri brusc. Andy se opri şi el, aplecându-se şi punând palmele pe genunchi, recunoscător că se putea odihni. Bătaia şi cele trei săptămâni de spitalizare îl uzaseră mai mult decât crezuse.

— S-aştept?

— Azi am primit o scrisoare de la tata. Mi-a trimis cauţiunea. O să ies în vreo două zile. Oricum, nu mai mult de o săptămână. Se îndreptă şi-şi privi rugător partenerul: Michel, nu pot risca. Nu acum.

Pentru o clipă, ochii celuilalt scânteiară de mânie. Vorbi însă calm.

— Bine. Rămâi.

— O s-aştepţi?

— Nu. Deja am aşteptat prea mult.

— Te rog...

Michel îl prinse de braţ.

— Fiecare oră înseamnă încă un risc. Dacă unul din paznici trece prin spatele colibei şi cade-n nenorocitul ăla de tunel?! Nu! Eu plec... diseară. Privi în susul zidului. Din foişorul de pază, unul din gardieni îi privea atent: Dă-i drumul!

Reîncepu alergarea, suplu şi săltat, urmat de Andy care gâfâia jalnic.

— Mi-e frică, Michel.

O vreme alergară în tăcere. În cele din urmă, Michel vorbi:

— Uite ce-o să faci. Ia două Mandrax. O să le spun paznicilor c-ai leşinat. Ei o să creadă că ţi-au dat prea repede drumul din spital şi-o să te trimită înapoi. Aşa că n-o să fii aici când o şterg eu.

Andy simţi un val brusc şi copleşitor de recunoştinţă.

— Mulţumesc, Michel.

Ajunseră la bordei. Michel se opri şi flutură mâna spre unul din soldaţii de pe zid. Acesta aruncă spre el mucul ţigării şi se întoarse cu spatele, pufnind.

Tânărul privi cerul. Pe azurul bolţii de seară se vedea o semilună argintie.

— Data viitoare, când vei zări luna, eu o să fiu departe de aici, îi promise. Nimeni n-o să mă mai bage-n cuşcă.

* * *

Michel se târa prin tunelul îngust şi sufocant pe care-l săpase prin pământul brun şi tare. Se rugă să mai reziste câteva minute. Ştia că dacă solul de deasupra lui se prăbuşea, avea să moară în mod oribil, sufocat sub greutatea a trei metri de lut pârjolit.

Îi trebuiră numai două minute ca să parcurgă tot tunelul, un drum pe care-l făcuse de nenumărate ori în ultimele câteva săptămâni, iar acum pentru ultima dată. Ajunse în cele din urmă la colţul ascendent din capăt şi, îndreptându-se, începu să străpungă ultimii centimetri.

Când pământul i se revărsă în cap, îşi feri ochii, orbit.

Privi precaut şi văzu mulţimea stelelor scânteind într-un salut depărtat. Zâmbi mulţumit şi începu să se târască, afară.

Auzi scăpăratul chibritului înainte de a-l zări. Brusc, o flăcăruie portocalie lumină chipul bărbătos al unui sikh cu turban, care patrula prin exteriorul zidului.

Pentru o clipă, cei doi se priviră încremeniţi, apoi sikhul ridică puşca şi trase, glonţul ţiuind la o jumătate de metru peste capul lui Michel. În clipa aceea, tânărul înţelesese că nu putea ieşi din tunel înainte ca paznicul să ajungă la el.

Nu avea de ales. Se împinse în jos, şi începu să se târască îndărăt, mergând cu spatele.

Când ajunse în tunelul orizontal, simţi pământul curgându-i în cap şi auzi bubuiturile înfundate făcute de soldatul care surpa gaura cu patul puştii.

Gâfâind şi blestemând, Michel se târî înapoi în tunel, ştiind că în orice clipă pământul se putea prăbuşi peste el. Dacă gardienii alergau pe acolo cu cizmele lor grele…

Rosti o rugăciune tăcută spre zeii lui întunecaţi şi continuă mai departe.

* * *

— Dumnezeule! Ce ţi-au făcut?

Andy se ghemui pe vine; Michel era chircit în celula de izolare, o cuşcă de un metru şi lungă de unul şi jumătate. Văzu ceva mişcându-se în colţul celulei; şi-şi dădu seama cu scârbă că era

un păianjen. Avea mărimea unei farfurioare.

Când părăsise spitalul, întorcându-se în închisoare, toţi deţinuţii discutau numai despre încercarea de evadare a lui Michel. Auziseră împuşcăturile şi-i văzuseră pe gardieni năpustindu-se asupra bordeiului. Îl văzuseră pe Michel, purtat târâş, dar nimeni nu ştia dacă era viu sau mort.

Mai târziu în decursul zilei, Andy află că Michel era la „securitate maximă”, o temniţă săpată în pământ, adânc sub clădirea principală. Îl mituise pe un paznic să-l lase la el.

— Andy, murmură Michel.

Deschisese ochii, dar nu se clinti. Pe tricou se vedeau pete întunecate şi vorbea neclar, ca un beţiv.

Americanul încercă să zărească ceva prin beznă şi văzu vânătăile printre zdrenţele tricoului de pe pieptul tânărului, buzele sparte şi umflate, dinţii înnegriţi de sânge.

— Sfinte Iisuse!

— E-n regulă, îngăimă Michel. Nu mi-au rupt nimic.

— Futu-i neamul lui de indian!

Michel strecură o mână printre zăbrele. Îl prinse pe Andy de încheietură. Era încă surprinzător de puternic.

— Andy, şopti el, trebuie să scap de-aici.

— Pentru Dumnezeu, te vor omorî dacă mai încerci!

— Vreau să-mi faci rost de ceva.

— Ai auzit ce ţi-am zis?

Michel îi ignoră întrebarea.

— Poţi s-o faci? Poţi să mai vii aici?

Andy îşi umezi buzele.

— O să te-ajut. Dar nu acum. Uită-te la tine. Te-au rupt în bătaie.

— Nu! Acum trebuie! Azi!

Americanul clătină din cap. Părea de-a dreptul imposibil. Parcă n-ar fi fost om. „Dar ce dracu’, lasă-l să se omoare, dacă aşa vrea.”

— Bine, strânse el din umeri, ce vrei?

* * *

Paznicul-şef ridică nervos privirea când unul din oamenii săi pătrunse brusc în birou. Neruşinatul uitase să bată la uşă.

— Ce-i? se răsti el.

Gardianul salută repede şi neglijent, cu ochii holbaţi de

spaimă.

— Deţinutul din izolare, domnule. Moare.

Şeful azvârli stiloul dezgustat. Tocmai redacta o scrisoare către ministru, menţionând cele două tentative de evadare pe care le dejucase.

— Ce-i cu el?

— Peste tot e numai sânge. Nu l-aţi auzit urlând? Şeful ciuli urechea. Dinspre beciuri se auzea ceva.

La dracu! Poate că mersese prea departe.

Nu era sigur dacă să-şi facă griji. Prizonierul avea un nume francez, deşi părea grec sau spaniol, şi fusese arestat la bordul unui cargobot thailandez, venit dintr-un port vietnamez. Ce naţionalitate avea? Din dosar nu era limpede. Dacă se afla că la urma urmei era european — şi cu numele ăla, cum naiba să nu fie? — atunci se putea aştepta la destule necazuri. Decesul unui occidental însemna întotdeauna scandal, şi doar cu câteva zile în urmă un american murise în celulă, iar consulul american din Bombay începuse să pună întrebări neplăcute.

După aceea, canadianul care căzuse în latrină şi-şi fracturase craniul. Deja doi morţi la un interval de numai câteva zile.

Nu, nu-şi putea permite încă unul.

Se hotărî.

— Bine, se sculă el fără chef. Ia să văd şi eu despre ce-i vorba.

Porni pe coridor, în josul treptelor de piatră care coborau în beciuri şi în zona de securitate maximă. Acum auzea limpede răcnetele. Zâmbi, gândindu-se la ironia sorţii.

Cu o seară în urmă îl bătuse măr pe şmecherul ăla, dar atunci nu scosese un sunet. Poate că dacă ar fi făcut-o, nu l-ar fi lovit aşa tare. Încăpăţânarea lui îl stârnise şi mai mult.

Acum căcăciosul urla din răsputeri.

Se opri în faţa uşii masive din metal care ducea spre celulele inferioare şi aşteptă până ce gardianul se chinui cu cheile. Era mai răcoare aici şi întuneric, şi strâmbă din nas înaintea duhorii de putreziciune care părea că se lipeşte de piele.

Paznicul descuie uşa, şi şeful intră şi rămase locului câteva clipe, pentru a-şi obişnui ochii. Erau şase cuşti, câte trei de fiecare parte a culoarului îngust.

Michel era singurul ocupant al „securităţii maxime”, într-o cuşcă din capăt. Directorul se ghemui pe vine şi-l privi.

Cămaşa îi era acoperită cu pete întunecate. Sângele i se scurgea din gură, în picături mari şi vâscoase, atârnându-i de

dinţi şi buze. Pe podeaua murdară se vedeau cheaguri.

Michel continuă să răcnească.

— Hemoragie, şuieră paznicul şef. Pune-i cătuşele şi du-l la spital, îi spuse gardianului. Repede!

* * *

Medicul privi pacientul de pe targă şi nu încercă să-şi ascundă dezgustul.

— Încă unul?

Se aplecă să-l examineze. Bărbatul scâncea încetişor, şi părea doar semiconştient.

— Ce-a păţit?

— A căzut, răspunse un soldat.

— Aveţi nişte podele foarte lunecoase.

Paznicii se abţinuseră la orice comentariu.

— Scoateţi-i cătuşele! ordonă medicul.

— Maiorul a zis…

Doctorul se răsuci brusc, alb la faţă de mânie.

— Scoate-le! Uită-te la el! În halul ăsta, nu mai poate fi vorba de evadare! Scoate-le!

Gardianul îl ascultă supus.

* * *

Michel deschise un ochi şi privi în jur. Paznicul stătea în scaunul tare din lemn de lângă uşă, cu bărbia pe mâinile sprijinite în ţeava puştii de calibrul 7,69. Individul căsca plictisit. Nu se clintise de aproape două ore.

„Neanderthal”, se gândi Michel. Era însă mulţumit să aştepte.

Deocamdată totul mersese bine. Însă acum nu mai avea să se grăbească să scoată capul din tunel.

Andy se ţinuse de promisiune. La numai câteva ore după discuţia lor, revenise cu ceşcuţa şi seringa cerute de Michel. Mituise un paznic să-i facă rost de seringă, şi individului nu i se păruse anormal. Drogurile reprezentau ceva uzual în închisoare.

— Ce vrei să faci? îl întrebase Andy.

— Mi-am dat seama, răspunse Michel, că-n timp ce mă sufocam în tunel, tu erai deja dincolo de zidurile închisorii.

— Spitalul?

— Se pare că modalitatea cea mai bună de-a ieşi dintr-o

închisoare este să-i laşi chiar pe paznici să te ducă.

— Şi cum?...

— Nu contează.

Andy se sculase în picioare.

— Dacă taică-meu nu mă scoate, trimite-mi şi mie nişte bani, da?

— Sigur că da.

— Promiţi?

— Da.

— Bine. Baftă!

După ce plecase, Michel aşteptase o jumătate de oră, apoi încet şi hotărât introdusese acul în vena de la mâna stângă. Extrăsese după aceea o seringă de sânge şi o golise în ceaşcă.

Repetase operaţia de trei ori, umplând ceaşca cu fluidul vâscos, întunecat.

O ridicase apoi la buze şi dăduse capul pe spate, silindu-se să se înece cu sânge, astfel încât să-i verse pe cămaşă, prin nas, acoperindu-i dinţii şi bărbia.

Apoi, începuse să urle.

Chiar şi acum, rânjea, amintindu-şi. Fusese atât de uşor...

* * *

Era noapte. Coridoarele spitalului era tăcute, după nebunia din cursul zilei, când peste tot roia o armată de indieni, târşâindu-şi picioarele, implorând, disperaţi şi cu pupilele dilatate, în *dhoti* şi *sari* ţesute în casă. Unii purtând prunci care plângeau sfâşietor. Formau cozi nesfârşite, cu braţele întinse către medicii exasperaţi.

De afară se auzi un zăngănit familiar. Gardianul ridică privirea, plin de speranţe. Era infirmierul de noapte.

Se uită spre Michel, care se prefăcea că doarme, apoi se sculă şi ieşi în coridor să ceară o ceaşcă de ceai.

Imediat ce ieşi pe uşă, Michel deschise dulăpiorul din lemn de lângă pat. Tricoul şi blugii erau înăuntru. Tânărul scotoci în buzunarul pantalonilor şi scoase un pumn de pilule sfărâmate. Mandrax-urile.

Se întinse pe pat, cu tabletele strânse în pumnul drept. Pe sub pleoape, îl văzu pe gardian revenind în cameră cu ceainicul şi punându-l pe podea, la picioarele sale.

Michel gemu.

Soldatul îl privi surprins. Michel se chirci pe o parte şi gemu iarăşi. Bărbatul se apropie, ţinând arma în mână, bănuitor, dar şi îngrijorat.

Michel răcni brusc şi paznicul se dădu un pas înapoi. Şovăi, apoi ieşi pe coridor, să caute o infirmieră.

Michel se întinse din pat către ceainic, atingându-l cu vârful degetelor şi simţind cătuşele intrându-i în carnea gleznelor. Îl trase pe podea şi deşertă pulberea somniferelor în lichidul cafeniu. După aceea îl împinse înapoi către scaunul paznicului.

Când acesta, însoţit de o infirmieră, năvăliră în rezervă, tânărul dormea liniştit, întins pe spate.

— Ziceai că ţipa, pufni infirmiera în hindi.

— Aşa şi era, se apără gardianul. Era alb ca varul.

Femeia apucă încheietura lui Michel şi-i verifică pulsul, punând cealaltă palmă pe fruntea tânărului.

— Pulsul şi temperatura sunt normale, spuse ea. Poate c-a ţipat în somn.

— Poate, încuviinţă gardianul.

Infirmiera se încruntă nervoasă.

— N-are absolut nimic, zise ea, şi ieşi.

Paznicul strânse din umeri, se aşeză pe scaun şi ridică ceainicul. Îşi turnă într-o ceşcuţă ciobită. Sorbi şi-şi reluă poziţia: bărbia pe palme, palmele pe puşcă, puşca pe podea.

Căscă.

Avea să fie o noapte lungă.

După zece minute, căzu de pe scaun, prăbuşindu-se în faţă, arma zăngănind pe cimentul podelei. *„Acum!”* îşi spuse Michel.

Se aplecă în afara patului. Agăţă cu degetele inelul de chei de la centura gardianului şi trase de el până se desprinse.

Numai de n-ar apare infirmiera!

Descuie cătuşele de la glezne.

Doar un minut…

Coborî din pat, şi scoase blugii şi tricoul însângerat din dulap.

Cât de uşor!

Lăsă capul pe spate şi chicoti.

* * *

Peste câteva minute, ieşea pe poarta spitalului. Trecuse o lună de când fusese arestat.

Acum era iarăşi liber, şi de-abia aştepta să-l vadă pe Joginder

Krisnan, croitorul.

21

Bombay

Bombay se află pe o peninsulă îngustă ce se întinde în Marea Arabiei. Bazarurile aglomerate şi sărăcăcioase precum şi mahalalele sordide contrastează cu zgârie-norii cu geamurile — oglinzi de pe Capul Nariman. Văzduhul răsuna de claxoanele asurzitoare ale circulaţiei care şerpuieşte pe străzi, iar trotuarele sunt presărate cu gunoaie intrate în putrefacţie. Vocile sacre îşi croiesc drum alături de cerşetori jegosi, femei în *sari* unduitoare şi oameni de afaceri grăbindu-se la întâlniri.

Chawl-urile tot mai întinse şi oamenii care dorm pe trotuare stau mărturie numărului celor care vin în Bombay şi găsesc doar boală, îmbulzeală şi deziluzie. Ei continuă totuşi să se reverse din provinciile învecinate; zilnic, aproape şase mii de familii noi.

Peste tot în oraş există imagini ţipătoare, împodobite cu ghirlande roz, ale lui Ganesha, creatura dolofană cu membre de copil, cap de elefant şi o ţesătură poleită în jurul coapselor. Este simbolul Bombayului, zeul hindus al bunăstării materiale.

Populaţia e cosmopolită, conţinând toate rasele din India; glasurile orientale psalmodiază şi flecăresc în hindi, marathi, gujarati, tamil, telugu, sindhi, kannada şi engleză; religiile cuprind hinduşi, musulmani, catolici, budişti, jaini, parsee, sikhi şi evrei. Străinii vin de peste tot; arabi bogaţi din statele Golfului, hippy din San Francisco, turişti grăsuţi şi avuţi din Occident, oameni de afaceri eleganţi din Franţa şi Germania. Într-un asemenea furnicar de omenire, Michel Christian deveni instantaneu invizibil.

* * *

Ieşi din spital şi se alătură celor care trăiesc, mănâncă şi dorm pe stradă. Merse aproape o oră, depărtându-se cât mai mult de spital. Apoi se ghemui pe trotuar, la capătul unui şir lung de forme chircite sub zdrenţe. Adormi imediat.

Când se trezi, dimineaţa era cenuşie şi umedă. Din jurul lui,

oamenii se sculau precum nişte spectre. Copii zdrenţuroşi şi ciufuliţi, cu ochii gravi, se jucau pe stradă lângă părinţii lor, încă adormiţi. Lângă un hidrant, se formase o coadă lungă de oameni cu gamele sau canistre ca să-şi ia apă pentru restul zilei.

Îi privi pe lucrătorii sociali, adunându-i pe cei care muriseră în timpul nopţii şi îngrămădindu-i pe bordură unde o călugăriţă fragilă, îmbrăcată în albastru, făcea semnul crucii.

„E foarte uşor să renunţi, să mori”, se gândi Michel. „Dar eu voi supravieţui”.

Pentru Joginder.

Pentru Adrienne.

Se spălă la hidrant, unde indiencele aruncau apă peste copiii dezbrăcaţi şi le frecau părul cu ulei de nucă de cocos, lipindu-l de ţeastă. Proprietarii prăvăliilor ieşeau ca să urineze în rigole şi să-şi cureţe dinţii cu degetul şi pulbere albă de maimuţă.

Când soarele răsări, Michel porni spre centrul Bombay-ului.

În mai puţin de o oră, oraşul adormit se transformase într-un caleidoscop mişcător, vibrând asurzitor de praf, soare, circulaţie, oameni şi smog.

Întrebând, Michel găsi drumul spre Gara Victoria, principala gară a oraşului, o clădire neo-gotică murdară, cu ornamente oribile, înconjurată de o mulţime de cerşetori şi taxiuri negre şi galbene.

Tânărul pătrunse înăuntru. Gara era ticsită de călători, bogaţi şi săraci, strecurându-se prin mulţime cu bagajele, sau aşteptând cu picioarele încrucişate şi o răbdare specifică.

Michel zări în câteva locuri rucsacurile şi pletele unor tineri occidentali.

După numai câteva minute, golise, rapid şi expert, rucsacul unui student canadian adormit. Când ieşi din gară, avea cecuri de călătorie în valoare de o sută de dolari canadieni şi un aparat foto Instamatic. Le vându pe stradă, după o oră, şi-şi cumpără haine noi: blugi, sandale şi o cămaşă din bumbac cu broderii — apoi înfulecă trei porţii de curry şi *pau bhaji* într-un restaurant vizavi de gară.

Acum era pregătit să înceapă.

* * *

Michel ştia că, într-un oraş cu patru milioane de locuitori, n-avea să poată da de urma tatălui său doar pe baza numelui, dar

bănuia că trebuia să existe o Companie Saigon Bombay.

De fapt existau două. Ambele aparţineau lui Joginder.

* * *

Tânărul hindus cu chipul plin de acnee, îmbrăcat în cămaşă albă şi *dhoti* albaştri, îl privi suspicios.

— Tata nu-i aici, rosti el într-o engleză sacadată. Cine sunteţi?

Michel stătea în prag, privind peste umărul lui în penumbra răcoroasă a croitoriei. Zări o indiancă micuţă şi grasă, având într-o nară un ineluş din rubine.

— Unde-i?

— S-a întors în Saigon. Acum două zile.

— Saigon?

Deci fusese aici. Îşi ascunse dezamăgirea. Plăcuta reîntâlnire se amână.

— Cine sunteţi? întrebă tânărul.

— Nimeni, răspunse Michel, şi-şi dădu seama că, printr-o ironie a sorţii, era adevărat.

Totul însă avea să se schimbe.

* * *

În aceeaşi după-amiază, Michel se plimbă prin labirintul de hoteluri ieftine şi restaurante din Colaba, în extremitatea sudică a golfului Back. Era cartierul turistic, zona hipioţilor cu haine viu colorate, eşarfe în jurul capului, mărgele şi brăţări. Michel îi studie cu atenţie.

Singurii occidentali pe care-i întâlnise până atunci fuseseră bogaţi, siguri pe ei şi aroganţi. Aceştia însă păreau diferiţi. Unii erau tineri, cu feţe inocente, dar alţii uzaţi şi obosiţi de droguri şi drum. Aveau să fie o pradă uşoară pentru un hoţ de buzunare priceput, totuşi, nu reprezenta un răspuns la problema cu care se confrunta.

Nu mai era vorba de supravieţuire.

Avea nevoie de bani; de mulţi bani. Nu putea rămâne în Bombay. Poliţia avea să-l caute şi era sigur că paznicul-şef pregătise deja o răzbunare teribilă.

În faţa lui se înălţă splendoarea cupelor roşii, gotice şi sarazine, ale vechiului Hotel Taj. Portari cu turbane de gală se repezeau la Mercedes-urile şi BMW-urile ce trăgeau în faţa

intrării. Prin recepţie se plimbau arabi bogaţi şi oameni de afaceri occidentali în costume din mătase. Era un loc cu bani grei.

Michel zâmbi, expresia unui vânător care adulmecă prada.

* * *

Tânărul urcă treptele din granit până în Harbour Bar. Se aşeză, şi comandă o bere Golden Eagle.

Privind pe fereastră, vedea arcada din bazalt galben a Porţii Indiei de pe Apollo Bunder, şi apoi mai departe, Insula Elefanţilor, şi vapoarele ruginite ancorate în radă. Se gândi că unul dintre ele putea fi *Siam.*

Amintindu-şi de trădarea lui Joginder se simţi iarăşi clocotind de mânie. Era aidoma unui vulcan, forţele sale învolburându-se sub suprafaţă, otrava lui topită adunându-se crescând. Ştia că în curând n-o mai putea stăvili.

Acela avea să fie momentul reîntâlnirii cu Joginder.

Pentru asta trebuia să facă rost de bani şi să plece din Bombay. Îşi cercetă încă o dată averea. Câteva Mandrax sfărâmate, talentele cu care se născuse şi cele învăţate pe străzile Saigonului.

„Mai mult decât suficient” îşi spuse zâmbind.

Întoarse capul spre bar şi văzu o fată care-i răspunse zâmbetului. Ştiu că găsise soluţia.

* * *

Alana Regan nu era o frumuseţe în sensul clasic al cuvântului; era pistruiată şi avea un nas puţin cam lătăreţ. Îşi vopsea în negru părul şaten. Natura însă o compensase cu un trup ieşit din comun. Era înaltă, cu solduri largi şi sâni mari şi grei. Îşi dădea seama de efectul lor asupra bărbaţilor, aşa încât îi punea în evidenţă, purtând tricouri subţiri fără sutien.

În ciuda acestei etalări de sexualitate provocatoare, educaţia rigidă a Alanei, singura fiică a unei văduve din Baton Rouge, o făcuse timidă şi introvertită. Maică-sa o încurajase să devină infirmieră, aidoma ei.

La douăzeci şi trei de ani, Alana sa răzvrătise în sfârşit şi părăsise respectabilitatea sufocantă a casei din Baton Rouge. Spre disperarea maică-sii, solicitase — şi obţinuse — postul de

infirmieră a unui şeic din Oman.

Petrecuse douăsprezece luni în Orientul Mijlociu şi se bucurase de fiecare clipă. Bărbaţii arabi o făcuseră să se simtă precum Raquel Welch.

Când contractul îi expirase, hotărâse să mai călătorească înainte de a reveni acasă. Pentru scurtă vreme, avusese o legătură pasională cu fiul unui diplomat din Beirut, un spaniol arătos, cu voce răguşită, piele aromată şi gene coborând seducătoare. Era diferit de toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse până atunci. Cel puţin aşa crezuse...

Însă, precum băieţii stângaci, şi duhnind a bere, din Baton Rouge, în scurtă vreme se dovedise că nu-i dorise decât trupul. „N-o să mă-nvăţ chiar niciodată?" se întrebase Alana. Iubirea vieţii ei durase numai trei săptămâni.

Plecase după aceea spre India, în special pentru a vedea Taj Mahal-ul. Coborâse către sud, amânând inevitabila întoarcere la viaţa jalnică din orăşelele Louisianei.

Ajunsă în Bombay, decise să se răsfeţe cu o noapte petrecută în faimosul Hotel Taj, deşi auzise că preţul unei camere era mai mare decât câştigul mediu anual al unui ţăran indian. „Dar la urma-urmei" îşi spuse „îmi pot permite". Mai avea o mie de dolari din salariul primit de la generosul şeic.

După ce luase o cameră, se plimbase o vreme prin Apollo Bunder, dar în cele din urmă, prea obosită şi încinsă ca să mai reziste asaltului cerşetorilor, revenise la hotel, în Bar Harbour, ca să bea ceva rece.

* * *

Îl remarcase pe bărbat din clipa când intrase în local. Era înalt, cu pielea măslinie şi ochii negri, romantici. Mai avea ceva: degaja un magnetism, o senzaţie de forţă sălbatică, dar controlată. Oftă. Era genul de bărbat de care se îndrăgostea în vise.

Stătea singur la masă, având în faţă o sticlă de bere şi un pahar umplut pe jumătate. Alana se întrebă cine, sau *ce*, era. Ochii negri, tenul cafeniu... Un actor de film, cum erau cei care locuiau în palatele albe de pe Colina Malabar.

Nu, hotărî în cele din urmă, altceva îl caracteriza, un anume aer de pericol şi mister. Asta îl făcea atât de atrăgător. Şi cu părul blond... nu putea fi asiatic. Poate de undeva din Orientul

Mijlociu… poate libanez…

Brusc, bărbatul se întoarse, şi Alana îi zâmbi. El îi răspunse surâsului şi porni spre ea.

Tânăra îşi ţinu răsuflarea, şi zâmbetul îi încremeni.

— Bună, spuse el cu un puternic accent franţuzesc, eşti singură?

Alana încuviinţă din cap, paralizată.

El se aşeză, luă pachetul de Stuyvesant din faţa ei, scoase o singură ţigară, şi-o aprinse cu un chibrit rupt din plicul luat de Alana din cameră. Trase un fum şi-i întinse ţigara, continuând să surâdă.

— Michel, rosti şi se întinse peste masă.

Îi apucă mâna. Avea degete lungi, subţiri iar palma îi era uscată şi rece.

Fata zâmbi, simţindu-şi gura uscată.

— Pe mine mă cheamă Alana, reuşi să articuleze.

Continuând să surâdă orbitor, Michel îşi aprinse şi lui o ţigară.

— Spune-mi Alana, murmură el aplecându-se spre ea, crezi în Destin?

* * *

— Camera 210, murmură somnoros Michel la telefon. Două mic dejunuri occidentale. Şi multă cafea.

Lăsă receptorul şi porni, gol, spre baie. Făcu un duş fierbinte şi prelungit, simţind acele de apă înţepându-i pielea, masându-i capul. Se rezemă de faianţă, strângând pleoapele.

La uşă se auzi un ciocănit, Michel îşi înfăşură un prosop în jurul mijlocului şi, fără să se şteargă, luă tava de la indianul în livrea imaculată.

— Aşteaptă, îi spuse.

Scotoci în poşeta Alanei, luă două monezi şi i le azvârli. Băiatul prinse una, dar cealaltă zăngăni pe pardoseală. Michel îl privi nemulţumit, bâjbâind după ea.

Închise uşa, se duse la masa din colţul camerei cu ferestrele spre Bunder, şi deschise un exemplar din *Times of India.* Era dis-de-dimineaţă, şi pe docurile din Sassoon, pescarii îşi descărcau captura din *dhow*-urile cu pânze alb-roşii.

Vântul sufla puternic dinspre ocean, şi pe faleză un hindus ras în cap îşi agita umbrela spre valurile agitate şi întunecate. La fiecare câteva minute, talazurile se spărgeau dedesubtul digului

împroşcându-l din cap până în picioare. Continua să zbiere şi să ameninţe, un lunatic solitar într-un oraş de nebuni.

Michel deschise ziarul şi cercetă situaţia din Saigon. În Vietnam era Tet. Anul acesta, armistiţiul fusese declarat numai pentru treizeci şi şase de ore. Luase sfârşit chiar în dimineaţa aceea. Reportajele reproduceau obişnuitele declaraţii şi proteste referitoare la încălcarea lui de ambele părţi.

Tânărul citi atent, mâncând ambele dejunuri — chifle, ouă, şuncă şi fulgi de cereale. Îşi turnă încă o ceaşcă din cafetiera de argint şi se opri lângă pat.

Alana era moartă. Zăcea cu faţa în jos, cu un braţ atârnând inert şi chipul relaxat. Puteai crede că dormea, însă trupul îi era rece ca piatra.

Michel ridică din umeri. Păcat!

Probabil că pusese prea mult Mandrax în vinul pe care o convinsese să le fie adus în cameră. Extrem de scump, într-adevăr, însă ea insistase să-l plătească. În cele din urmă, o costase mai mult decât bănuise.

Apoi, cu oftatul unuia care scormoneşte printr-un morman de scoici în căutarea unei perle, ridică paşaportul, îi mângâie coperta verde şi netedă, şi-l strecură în buzunarul din spate al blugilor.

— Mulţumesc, Alana, rosti el cu glas tare. O noapte extrem de plăcută.

O privi şi, din cine ştie ce motiv, se trezi gândindu-se la maică-sa. Fusese zveltă, cu păr lung şi negru, şi foarte frumoasă. Nimic din toate astea nu se putea spune despre Alana.

Şi totuşi, cumva, era mulţumit că murise.

În zorii dimineţii următoare, un Pan Am 747 ateriza pe aeroportul Tan Son Nhut din Saigon, şi un cetăţean american pe nume Alan Regan coborî pe betonul încins, în clădirea aeroportului, funcţionarul vietnamez de la controlul paşapoartelor nu întrebă de ce tânărul înalt şi brunet care-i zâmbea purta un nume de fată în paşaport.

Pentru el, numele străine reprezentau un mister absolut.

După câteva minute, Michel urca într-un taxi din faţa aeroportului, zâmbind încântat la gândul unei fericite reîntâlniri cu tatăl său.

22

Saigon

Tet. Anul Nou Lunar. Pentru vietnamezi este principala sărbătoare a anului, Crăciunul şi Paştele laolaltă pe durata a patru zile. Este ziua de naştere a tuturor. Vietnamezii nu-şi sărbătoresc zilele de naştere individuale: la *Tet,* toţi devin mai bătrâni cu un an.

Tet. Nimeni nu munceşte şi pieţele sunt închise. Casele sunt pline de flori şi toată lumea se îmbracă cu hainele cele mai bune. Până şi cerşetorii de pe stradă îşi cumpără o cămaşă sau o pereche nouă de pantaloni.

Tet. Văzduhul este un vacarm de pocnituri şi trosnituri, provenind de la artificiile şi pocnitorile cu care se alungă spiritele rele. Negustorii cheltuiesc sume importante pe artificii, atârnând ghirlande întregi în faţa prăvăliilor, cu credinţa că vor avea mai mulţi bani în anul viitor, dacă fac un zgomot cât mai mare.

Tet. Perioada celebrărilor şi ospeţelor. Ocazia de a-ţi vizita familia şi de a-ţi achita toate datoriile. Ocazia de a-ţi cinsti strămoşii şi părinţii.

* * *

Era o după-amiază toridă şi dezolantă, animată doar de pârâitul artificiilor. Strada Nguyen Hue, strada Florilor, era inundată de culori. Apariţia florilor pe străzi, în fiecare an, era aproape un miracol într-o ţară ce părea că nu este alcătuită decât din cratere de bombe, jungle desfrunzite şi culturi de orez înconjurate de garduri din sârmă ghimpată.

Mergând pe lângă piaţa de pânzeturi, Michel se gândise la următorul pas. Ajunsese la concluzia că moartea ar fi fost prea uşoară pentru Joginder Krisnan. În plus, ar fi reprezentat o răzbunare inutilă pentru că-i putea aduce închisoare. Pierdut în asemenea gânduri de ură şi răzbunare, se plimbase printre flori şi oameni râzând, fericiţi în hainele lor noi.

„Cumva”, îşi promise el, „îmi voi cinsti părinţii”.

* * *

În seara aceea, Michel adormi cu greu în camera lui confortabilă din Hotelul Continental, fără să aibe un plan bine conturat. Din depărtare, bubuiturile înfundate ale artileriei acopereau zumzetul ventilatorului din plafon, totuşi războiul părea îndepărtat. Aidoma tuturor locuitorilor oraşului, se obişnuise cu sunetele nocturne ale Saigonului.

Auzise zvonuri despre un atac iminent al Vietcong-ului, dar nu le băgase în seamă.

I se părea ceva imposibil.

* * *

Se trezi la două noaptea, datorită exploziilor stridente de pe stradă. La început, crezu că erau tot artificii, dar după aceea se auzi o bubuitură, şi geamul camerei se albi şi se prăbuşi înăuntru, într-o cascadă de cioburi. Michel sări din pat şi se întinse pe duşumea.

O altă explozie răsună în piaţă, şi suflul ei împinse perdelele în odaie.

Ghemuindu-se, Michel ieşi pe balcon şi privi în jos. Şase vietnamezi îmbrăcaţi în salopete negre şi înarmaţi cu AK-47 ţâşniră dintr-un canal, precum furnicile dintr-un muşuroi năruit.

Porniră la fugă în direcţia ambasadei americane.

— Vietcongul! şopti Michel.

Îşi aminti zvonurile auzite pe stradă. Fusese deci adevărat. Comuniştii atacau Saigonul.

Auzi un răpăit de automat, şi unul dintre vietnamezi se împletici şi căzu. O grenadă detona în piaţă, şi o schijă ţiui peste capul lui, izbindu-se de zidul hotelului la nici un metru depărtare.

Tânărul se târî înapoi în cameră, căutându-şi înfrigurat hainele în întuneric. Nu simţea teamă, doar o aţâţare bruscă, copleşitoare. Inspiraţia îl fulgeră pe neaşteptate. Problemele ţării lui de baştină îi ofereau ocazia dorită.

Indiferent cum aveau să cadă zarurile, în noaptea aceea avea să-şi încheie nişte conturi.

Zorile se iviră peste un Saigon cu străzile pustii. Nu se mai auzea obişnuitul vacarm de claxoane şi sonerii de biciclete, dispăruseră strigătele vânzătorilor şi cerşetorilor. Fuseseră înlocuiţi de soldaţi din marina americană şi ARVN, care se înfruntau cu siluete în salopete negre, alergând prin umbre; pe străzi răsunau focuri de armă şi explozii asurzitoare ale

montierelor şi rachetelor.

Locuitorii Saigonului se pitiseră în cocioabe, bordeie şi vile şi trăgeau cu ochiul deasupra baricadelor, şocaţi, neîncrezători, speriaţi.

Joginder alerga pe străzile goale, agitând disperat o batistă albă în mâna dreaptă. Când începuse atacul, dormea în bordelul lui favorit, la cinci străzi depărtare de atelier. Ar fi rămas locului chiar şi o săptămâna dacă ar fi fost nevoie, însă îi era frică să-şi lase croitoria nepăzită.

În seiful micuţ de la etaj avea douăzeci de milioane de piaştri, bani gheaţă.

Zări pe trotuar, în faţa lui, trei vietnamezi morţi, purtând salopetele negre ale Vietcongului. Lângă bordură se răsturnase un Citroen, cu portierele ciuruite de gloanţe.

Croitorul păşi atent printre cadavre. Un norişor de muşte verzui-fosforescente se înălţă de pe ele, bâzâind. Joginder privi morţii şi zări cămăşile albe din bumbac şi lanţurile de aur de sub salopete. Îşi dădu seama că erau saigonezi, civili vietnamezi care aşteptaseră acest moment, al întoarcerii armelor.

Văzând sclipirea aurului, simţi un neaşteptat val de curaj. Se aplecă, şi cu degete tremurânde smulse lănţişorul de la gâtul unui mort, apoi se grăbi mai departe.

În faţă, în direcţia ambasadei americane, se auzeau focuri de armă. Decisese să părăsească strada Tu Do, şi coti pe o străduţă laterală. Ocolea puţin, dar poate că era mai sigur. Ştia că putea fi împuşcat de lunetiştii Vietcongului, dar şi de americanii cu nervii întinşi la maxim.

Era o dimineaţă caldă de vară, cu cer senin. Exploziile şi răpăiturile reverberau din clădirile de cărămidă. Nu puteai fi sigur dacă luptele se duceau la o sută de metri depărtare, sau la cinci kilometri. Înălţă o rugăciune tăcută spre zeii săi hinduşi şi alergă mai departe. Ajunsese foarte aproape.

„Du-mă acasă”, se rugă în gând. „O, Ganesha, du-mă acasă şi voi face o mare jertfă în cinstea ta.”

Traversă strada şi goni, gâfâind, prin fundătura de lângă croitorie, apoi ciocăni în uşa de lemn, care ducea în grădiniţa dinapoia clădirii.

— Sai, şuieră el înăbuşit, eu sunt, Joginder! Deschide!

Casa era tăcută. Croitorul ar fi vrut să strige şi să bată cu pumnii în uşă, însă se temea să nu atragă o nedorită atenţie.

Apăsă pe clanţă şi, spre surprinderea lui, uşa se deschise.

Fu gata să leşine de spaimă. Era sigur că o încuiase la plecare.

Examina broasca şi-şi dădu seama că fusese forţată. Cineva o spărsese în timpul nopţii.

Vietcongul!

Primul impuls fu să fugă. Dar, încotro?

Tremurând de spaimă, împinse uşor uşa cu piciorul. Se deschise pe jumătate, apoi se opri. Ceva o bloca.

O picătură de sudoare se prelinse în ochiul lui Joginder.

Înaintă şi privi înapoia uşii. Involuntar, icni. Era unul dintre cei doi copii ai lui Sai, băiatul cel mare. Zăcea pe podea cu faţa în jos.

Peste tot era împroşcat sânge.

Croitorul duse mâna la gură şi vomită de frică şi repulsie.

— Joginder! Sus!

Tresări surprins. Era vocea lui Sai. Se afla la etaj.

Însemna că era bine. Comuniştii plecaseră. Intră în cameră cu picioarele nesigure.

Brusc, îşi aminti. „îi găsiseră banii?” Alergă spre scară.

În penumbra încăperii, se împiedică de celălalt trup. Dârdâind de frică, se sculă de jos şi-şi privi sângele de pe mâna dreaptă.

„Pentru numele lui Ganesha!” îi uciseseră pe ambii copii.

— Sai?

Glasul i se auzi precum un scâncet stins.

— Sus! Repede!

„Poate c-au legat-o”, se gândi. „Oare au torturat-o, ca să le spună unde-s banii?”

Îşi şterse sângele cu batista, blestemând şi asudând, şi porni pe scară spre cabinetul său.

Sai stătea pe scaunul lui, înapoia mesei, tremurând, albă la faţă. Croitorul se opri în prag, privind-o.

— Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i răspunse.

Ochii ei erau ficşi într-o teroare încremenită. Părea că-l imploră să facă ceva, sau poate încerca să-i transmită ceva. Nu pricepea.

Intră în odaie ca să-şi vadă preţiosul seif; dacă uşa mai era încuiată.

Oftă uşurat. Da, totul era în regulă. Totuşi ceva era suspect.

Simţi un cerculeţ tare, apăsându-l chiar la baza craniului.

Scoase un ţipăt.

Apoi auzi un glas familiar, aproape de urechea lui.

— Tată! Cât mă bucur să ne revedem!

* * *

— Aşează-te pe scaunul ăla!

Joginder nu credea că picioarele îl mai pot asculta.

— Michel?

Încercă să se întoarcă, să vadă cu ochii lui, dar ţeava pistolului îl apăsă mai tare, oprindu-l.

— Se pare că te surprinde apariţia mea…

Croitorul ar fi dorit să răcnească. Apoi auzi răpăitul mitralierelor pe stradă şi-şi dădu seama că nu avea cine să-l ajute. Viaţa lui era neînsemnată în comparaţie cu războiul ce se purta afară.

— Stai jos, repetă Michel.

Joginder se împletici spre scaun şi căzu în el, ţinându-se cu toată puterea de marginea mesei. Sai se retrase, dârdâind, într-un colţ, uşurată că nu mai era centrul atenţiei lui Michel.

Indianul ridică ochii şi zări gura neagră şi rece a revolverului pe care tânărul îl luase din tocul unui mort de pe Tu Do.

Se uită în ochii fiului său. Ştiu din acea primă privire, că Michel avea să-l omoare.

— Nu… te rog, se bâlbâi el. O să fac orice. Vrei bani? Îţi dau…

— Gura, şopti blând Michel. Întoarse capul spre Sai: Vino aici. Îi azvârli o bucată de sârmă dintr-un balot de ţesături: Leagă-i mâinile la spate. Strâns. Foarte strâns! Dacă nu i se albesc degetele, te-am împuşcat în picior.

Femeia luă sârma şi se apucă de treabă. Croitorul urlă de durere. Sai dovedea un entuziasm excesiv.

— Îmi intră-n carne, căţea! zbieră el.

Michel râmji, lipsit de orice veselie.

— Bravo. Acum, înapoi la perete.

Sai execută imediat porunca. Îl văzuse pe tânăr împuşcându-i băieţii. Era sigur că n-avea să aibă remuşcări, s-o ucidă şi pe ea.

Michel păru mulţumit. Se aşeză pe colţul mesei, cu ţeava revolverului, la câţiva centimetri de faţa lui Joginder.

Croitorul îşi simţi urina prelingându-se pe picior. Era fierbinte. Sau poate că propriu său trup îngheţase brusc.

— Ce vrei?

— Cred că ştii ce vreau.

— Te rog… Michel…

Tânărul îi făcu semn să tacă. Când vorbi, glasul îi era blând, aproape şoptit. Joginder trebui să ciulească urechile.

— Deseori m-am întrebat de ce ai făcut ceea ce ai făcut. Puţini taţi au ocazia de a-şi abandona de două ori copiii.

— Uite… începu Joginder simţind că degetele începuseră să-l furnice şi să-i ardă, pe măsură ce sârma intra în piele. Am bani. Cât vrei? Cincizeci de mii de piaştri? O sută de mii? Nu câştigi nimic, omorându-mă. Nu-nţelegi?

— Poate…

Joginder îşi permise o scânteie de speranţă.

— Ai dreptate. Nu neg că ai motive să mă urăşti, dar gândeşte-te la bani. Cât vrei? Spune-mi preţul.

— Cât e-n seif? întrebă Michel.

Croitorul înghiţi un nod. *Douăzeci de milioane de piaştri!* Bineînţeles, viaţa lui merita mai mult decât atât, însă trebuia să încerce să se târguiască.

— Spune cât vrei?

— Tot ce ai.

Joginder amuţi. Îşi simţi gura uscată. Se răsuci spre Sai.

— Deschide seiful!

Femeia se aplecă lângă uşa seifului, şi Joginder îi recită cifrul, cu un glas obosit de disperare şi înfrângere. *Douăzeci de milioane de piaştri!*

— Şapte-trei-nouă-cinci-şase-trei-opt-opt,

Auzi încuietorile făcând *clic,* apoi Sai deschise uşiţa masivă.

— Pune totul pe masă, rosti Michel.

Sai se supuse, scoţând teancurile groase de bancnote albastre. Joginder se simţi cuprins de un val de auto-compătimire. Atâţia bani, atâţia ani de muncă, totul pierdut… Nu bănuise niciodată că o plăcere de moment cu blestemata aia de curvă franţuzoaică avea să-l coste atâta!

Invocă în gând o mie de morţi teribile pentru Adrienne şi bastardul ei cu ochi de gheaţă.

Michel aruncă o geantă de voiaj spre vietnameză.

— Pune-i acolo, zise el. Şi paşaportul lui.

— Te rog, nu totul, scânci Joginder. Vederea întregii sale averi îi dădea curaj.

— I-ai şi inelele, porunci Michel.

Joginder îşi înăbuşi un suspin de regret. Era inutil să-l mai implore. Măcar de l-ar lăsa în viaţă…

O simţi pe Sai scoţându-i smaraldul de pe degetul mic al

mâinii stângi, apoi rubinul cu pecete de pe mijlocul mâinii drepte.

— Dacă le iei şi pleci, îţi promit că…

— Doar nu crezi că reprezintă o compensaţie pentru ce-am suferit, nu-i aşa? Eşti tatăl meu. Asta nu-i o pedeapsă. Este pur şi simplu moştenirea mea…

— Te rog, Michel, am…

— Ce altă moştenire mi-ai lăsat? Trei ani într-un orfelinat. Restul vieţii mele a fost petrecut dormind în clădiri dărâmate de bombardament sau prin magazii, unde şobolanii încercau să-ţi mănânce degetele, şi mirosul de canale ţi se lipeşte de piele. Dar nimic nu s-a comparat cu închisoarea indiană. Ştii ce mi s-a întâmplat acolo? Paznicii m-au răstignit, gol-puşcă, pe o masă şi m-au bătut două ore cu un furtun de cauciuc şi o centură cu pafta.

Pistolul tremura în mâna tânărului. Joginder îi privi degetul lipindu-se de trăgaci, hipnotizat, aşteptând ca încheietura degetului să se albească şi să scuipe gloanţele care să-i pună capăt vieţii.

— Nu, şopti el, şi un fir de salivă i se prelinse pe bărbie.

Sai terminase de băgat teancurile de bani în geantă. Michel i-o smulse, cu arma în continuare îndreptată asupra croitorului.

— Ce fel de om i-ar fi dăruit astea fiului său?

Joginder încercă să vorbească, dar cuvintele i se opriră în gât. În minte i se formase un plan vag de a ţâşni din scaun şi să-l izbească pe Michel cu capul în stomac. Încercă să se scoale, însă picioarele îi erau paralizate de groază.

Putea doar privi cum degetul lui Michel se strânse pe trăgaci.

— Nu dorm nopţile, visând la momentul ăsta, tată, rosti Michel.

Se auzi un bubuit.

Joginder urlă, închizând ochii, şi aşteptă durerea, neantul. Nimic.

Deschise ochii. Tânărul rânjea.

— A explodat o grenadă, tată. Vietcongul are războiul lui. Eu îl am pe al meu.

Ridică brusc ţeava armei şi trase. Joginder auzi ceva greu căzând pe podeaua din lemn, înapoia lui. Se răsuci.

Michel o împuşcase pe Sai în frunte. Auzi picioarele femeii zvâcnind şi lovind cu tocurile duşumeaua, apoi simţi un miros greu în odaie.

Îşi dădu seama că făcuse pe el.

— Nu te pot ucide, şopti Michel. Dar Destinul mi-a surâs. Oraşul este în război. Peste tot sunt morţi şi răniţi, şi nimănui nu-i pasă de ţipetele unui sărman croitor ca tine. Iar acum, pentru Tet, trebuie să mă comport aşa cum mi-o cere partea vietnameză a sufletului. Îmi voi onora strămoşii.

Joginder nu auzi focul de revolver. Michel ţinea arma în jos, la nivelul coapsei. Cunoscu doar durerea, durerea teribilă şi agonizantă când gloanţele îi zdrobiră genunchii. Crezu că avea să moară pe loc, sufocat, deoarece suferinţa păru că-i paralizează până şi inima. Se răsturnă pe spate, pe podea, cu mâinile legate înapoia sa.

Urlă, iarăşi, şi iarăşi.

Nu-l auzi pe Michel părăsind camera, coborând grăbit scara spre străzile pustiite de război.

* * *

Abia după o săptămâna, cursele aeriene de pasageri şi-au putut relua activitatea de pe asediatul Tan Son Nhut. În tot acest timp, Michel rămase în izolarea inviolabilă a Continentalului, în vreme ce, la un kilometru depărtare, Joginder Krisnan zăcea în spital, urlând ca poliţia să-l găsească pe cel care-l jefuise.

Poliţia însă, ca şi armata, avea probleme cu Vietcongul.

Aşa încât, Alana Regan părăsi liniştit Saigonul, într-un avion al companiei Cathay Pacific, cu destinaţia Hong Kong.

Exact la o săptămâna după reîntâlnirea cu tatăl său, Michel ocupa un apartament de lux în Peninsula Hotel din Kowloon, şi toasta cu şampanie franţuzească, în cinstea generoasei moşteniri, gândindu-se la următorul pas.

Sorbind din cupă, îşi promise două lucruri.

În primul rând, n-avea să mai fie vreodată sărac. Viaţa îl înzestrase cu nişte însuşiri speciale; avea să se folosească de ele.

Şi în al doilea rând, avea s-o găsească pe Adrienne.

PARTEA A PATRA

Reunirea 1972

23

Paris

Interpol este un nume care trezeşte imagini romantice ale unei vaste şi complexe reţele de super-poliţişti, ale căror legături trec dincolo de frontierele internaţionale şi politica internă. Nimic nu poate fi mai departe de adevăr.

Nu este cu mult superior unui oficiu poştal, iar agenţii n-au puterea de-a aresta şi nici măcar de-a interoga suspecţii, acţionând doar în calitate de consilieri şi intermediari pentru poliţiile altor state.

Cartierul general se află în St. Cloud, una din suburbiile înstărite ale Parisului, la numai trei kilometri de Turnul Eiffel. Este adăpostit într-o clădire anonimă din beton cenuşiu, înconjurată cu ronduri de lalele şi azalee, lângă hipodromul Longchamps. Doar ocazionalele trenuri care trec prin apropiere tulbură liniştea patriarhală a cartierului.

Din exterior poate fi confundat cu uşurinţă cu sediul unei societăţi pentru asigurări. Singura trăsătură aparte o constituie pădurea de antene şi transmiţătoare de pe acoperiş.

Înăuntru, birourile au anonimatul spartan al secţiilor de poliţie din toată lumea: mese metalice acoperite de dosare, scaune din plastic şi cămăruţe strâmte.

Organizaţia e împărţită în trei compartimente: Administraţie Generală, Cercetări şi Studii şi Cooperare Internaţională. La rândul său, ultimul compartiment este alcătuit din cinci sectoare: escrocherii internaţionale; falsuri; fraude bancare; trafic de droguri; crime şi furturi.

Fiecare sector are în compunere un număr de ofiţeri de legătură, responsabili cu coordonarea eforturilor poliţiei în anumite zone ale globului. În după-amiaza aceea friguroasă de martie, Ofiţerul de Legătură pentru Asia de Sud-Est era căpitanul René Budjinski.

Budjinski era un poliţist înfigăreţ, fumător înveterat, care lucrase şaptesprezece ani în brigada de criminalistică pariziană. Anterior fusese membru al SDECE francez în Indochina. Era brunet, cu trăsături galice, şi faţa acoperită de cicatrice lăsate de acnee. Avea degetele pătate de nicotină. Purta un costum gri

boţit, cu turul pantalonilor şi coatele lucind de uzură; gulerul era deschis şi nodul cravatei lărgit. Oricine l-ar fi văzut pe stradă nu l-ar fi crezut mai mult decât un funcţionar sărăntoc.

Interpolul nu-l plătea însă pentru aspectul lui. Budjinski avea mintea ageră, capacitatea de-a elimina uriaşe cantităţi de amănunte pentru a obţine câteva fapte importante şi semnificative, şi tenacitatea unui buldog.

În după-amiaza aceea, stătea la biroul său acoperit cu hârţoage şi scrum de ţigară şi privea o telegramă, sosită cu o oră în urmă din Singapore.

Lăsându-se pe spate în scaun, aprinse încă o Gauloise. În sine, telegrama nu însemna nimic, actul disperat al unui detectiv hărţuit de probleme şi lipsit de orice pistă. Săptămânal, sute de telegrame similare se revărsau în St. Cloud:

28/12/71

CĂTRE: IP PARIS

VĂ INFORMĂM ASUPRA UNEI SPARGERI RECLAMATE ÎN 28/12/71 LA HOTEL MANDARIN STOP AUTOR UNA SAU MAI MULTE PERSOANE NECUNOSCUTE STOP PROPRIETAR GIUVAERGIE ATRAS ÎN CAMERA ŞI ATACAT STOP OCUPANTĂ CAMERĂ UCISĂ STOP IDENTIFICATĂ DREPT TURISTĂ AMERICANCĂ ALICE CONNORS DIN HUSTON TEXAS STOP

DORIM ANCHETARE SUSPECT STOP PROBABIL STRĂIN 20—25 ANI ORIGINE LATINĂ 185 CM PAR NEGRU FOLOSEŞTE NUME ALAN REGAN STOP

SOLICITĂM AJUTOR URGENT ÎN LOCALIZARE STOP ÎN CAZ ARESTARE DORIM EXTRĂDARE STOP

SFÂRŞIT IP SINGAPORE

Semnat: Roland Tan (Administrator Sef)

SINGAPORE POLICE (Secţia Interpol)

Budjinski mai verifică data — 23 decembrie, aproape cu trei luni în urmă. Încă o întârziere datorată unei neglijenţe sau unei fundături birocratice, undeva printr-un departament de poliţie. Deşi nu conta prea mult. Avea să declanşeze alertă generală şi apoi să trimită telegrame sus la Arhivă.

Împinse hârtia într-o parte, aprinse altă Gauloise şi trecu la următorul mesaj.

* * *

Serge Danton avea un birou micuţ pe Rue St. Lazare, la capătul a două paliere de trepte înguste. Era un breton îndesat, cu păr des, foarte negru, tuns perie. Părea veşnic neras; chiar şi imediat după ce se bărbierea, obrajii şi falca erau acoperite de o umbră albăstruie, întunecată.

Stătea la birou şi cântărea în mâini un plic subţire. Patru ani, şi nu găsise nimic. Se întrebă cât timp avea să-l mai plătească clientul.

Îşi reamintea prima zi când tânărul intrase în birou. Îi evaluase dintr-o privire ceasul Patek Philippe cu diamante încrustate în cadran — valorând cel puţin două mii de dolari — costumul Cardin, cămaşa din bumbac egiptean, cravata gri de Sulka. În mod evident, un bărbat avut.

Avea să-şi adapteze onorariul în mod corespunzător.

Fusese greu să-i aprecieze naţionalitatea. Vorbea o franceză perfectă, totuşi cafeniul pielii şi ochii întunecaţi, hipnotici sugerau o origine asiatică. Tânărul mai deţinea şi altceva: o charismă, prezenţă care n-avea nici o legătură cu aspectul său fizic. Ştiuse imediat că urma să fie un caz mai deosebit decât gelozia unui soţ sau suspiciunile unui patron.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întrebase.

— Trebuie să găsesc pe cineva.

— De ce?

— Mă priveşte personal.

— Cum doriţi… încuviinţase Danton.

— Se numeşte Adrienne Christian. Cel puţin, aşa o chema… Tatăl ei era funcţionar în Serviciile publice din Saigon, la sfârşitul anilor patruzeci. Ea a părăsit Saigonul în ’51 sau ’52.

Danton mâzgălise câteva însemnări pe o hârtie.

— Şi după aceea?

— Asta-i tot ce ştiu.

— Domnule, nu sunt nişte date de mare ajutor. Lăsase pixul din mână: Când aţi văzut-o pentru ultima dată?

— Înainte să plece din Saigon.

Danton făcuse un rapid calcul mental.

— Pot să vă întreb ce relaţie există între ea şi dumneavoastră?

— E lipsit de importanţă.

— Am înţeles. Este măritată?

— Aşa cred.

— Şi nu cunoaşteţi numele soţului?

— Nu.

— Ştiţi cumva dacă s-a măritat în Saigon?

— Habar n-am.

— Ea trăieşte acum în Franţa?

— Poate.

Detectivul se lăsase pe spate, bătând darabana cu degetele în braţul scaunului.

— Am nişte relaţii prin Saigon care ar putea căuta, prin arhive după actele de naştere şi căsătorie. Dacă mai există… Multe s-au pierdut după Separare. Dacă-i putem afla noul nume, s-ar putea să reuşim ceva. Însă va costa mult.

Privise cum tânărul scosese un teanc gros din portofel. Îl aruncase pe masă.

— Nu mă interesează cât costă. Găseşte-o!

Danton atinsese o bancnotă cu vârful degetelor şi înălţase o sprânceană.

— Se pare că doriţi foarte mult s-o găsiţi, remarcase el.

— Da, domnule. Aşa este.

De atunci trecuseră patru ani. După cum bănuise Danton, actele se pierduseră sau fuseseră distruse în haosul din 1954, când francezii părăsiseră Saigonul. După multe săptămâni de cercetări inutile, descoperise în arhivele Serviciului Public numele unui Marcel Christian. Individul fusese *fonctionnaire* în administraţia colonială şi fusese ucis în 1951. Nu se menţionau alte rude în viaţă. Apoi, vreme de trei ani, doar piste false. Clientul continuase să-i plătească onorariul, în vreme ce epuiza toate căile posibile.

Nimic.

Danton se gândi cât costaseră investigaţiile de până atunci. Cu siguranţă, câteva sute de mii de franci. Cu ce se ocupa tânărul încât să-şi permită să plătească asemenea sume uriaşe unui detectiv particular?

La urma urmei, nu era treaba lui. El primea bani ca să rezolve un caz.

Se întrebă cât putea să mai continue. Lunar, primea din Asia un plic înăuntrul căruia era un cec. Misteriosul client refuzase să-i lase adresa, sau măcar numele. Însă la fiecare câteva luni, Danton era sunat din străinătate, sau chiar tânărul apărea pe neaşteptate, ca să-l întrebe despre evoluţia cercetărilor.

Danton puse dosarul într-un sertar şi trecu la alte probleme

curente.

Un caz fascinant, şi cu siguranţă cel mai dificil de până acum. Pe de o parte, avea să fie mulţumit să-l rezolve.

Pe de altă parte, aveau să-i lipsească banii aceia.

24

New Delhi

Noelle Giresse stătea la fereastra apartamentului ei din Hotelul Ashoka şi privea luna răsărind deasupra vechiului oraş indian. Uriaşă, purpurie şi pestriţă, luna atârna jos deasupra Fortului Roşu, scăldând zidurile străvechi într-o lumină fosforescentă. Pe străzi, în vasele pentru jăratic, tăciunii străluceau aidoma ochilor unor animale sălbatice. Aroma florilor înmiresma aerul.

Ashoka era un palat întins, şi zidurile sale păreau făcute din zahăr candel roz. Era înconjurat cu grădini parfumate de orhidee şi bougainville purpurii. Fusese ridicat de Nehru, un gest extravagant pentru a celebra naşterea noii naţiuni, cu intenţia de-a impresiona şefii de state care urmau să vină în India pentru a face curte noii conduceri, după plecarea britanicilor. Noelle îi iubea farmecul arhaic.

Era începutul anotimpului secetos. În curând, soarele avea să ardă pământul tare şi cafeniu, crăpându-l şi fărâmiţându-l. Era anotimpul cel mai teribil al Indiei, cu astrul zilei înălţându-se în fiecare dimineaţă, ameninţător ca un călău. Musonul avea să vină abia după multe luni.

Totuşi Noelle se simţise cuprinsă de nostalgie, când coborâse din 747 la Palam, şi simţise iarăşi răsuflarea fierbinte a Asiei. Trecuseră aproape şaptesprezece ani.

Fuseseră însă nişte ani buni pentru ea. La treizeci şi şapte de ani, era încă zveltă şi graţioasă. Avea un păr blond-cenuşiu şi ochi blânzi, căprui. Pielea albă şi delicată dezicea cei douăzeci de ani petrecuţi în Indochina. În tinereţe fusese frumoasă; acum, bănuia că putea fi numită „atrăgătoare”. O atrăgătoare franţuzoaică divorţată. Buzele i se subţiară într-un zâmbet amar.

Ţigara îi sclipi în umbrele întunecate ale balconului.

Divorţul fusese o afacere neplăcută şi tergiversată.

Bineînţeles, Noelle nu-şi făcuse nici un fel de iluzii. Îşi văzuse părinţii sfâşiindu-se unul pe celălalt, când ea avea şaisprezece ani. Nu se aşteptase ca propriul divorţ să fie altfel.

Îl cunoscuse pe Jacques în Paris. Ea era manechin, iar el studia comerţul la Sorbona. O curtase cu stângăcie şi, la început, fetei îi era aproape milă de el. Purta fulare lungi din lână şi ochelari cu rame de baga, care-l făceau să semene cu o bufniţă. Părea uşor ridicol, însă sinceritatea şi cinstea lui făcuseră să fie tolerat de Noelle.

Abia mult mai târziu, ea îşi dădu seama că Jacques considerase că *el* o ocrotea.

Deveniră amanţi destul de târziu. Jacques ajunsese agent de bursă al unei firme mijlocii la *Bourse des Valeurs,* bursa franceză, şi renunţase la fulare şi ochelari în schimbul costumelor cu vestă şi lentilelor de contact.

Când hotărâseră să se căsătorească, atât părinţii lui cât şi tatăl ei — maică-sa murise cu un an înainte — se împotriviseră. Ai lui îi spuseseră că se însura sub rangul său. Tatăl ei fusese mai dur. Pentru el, Jacques era un puţoi încăpăţânat şi egoist.

„Tocmai tu zici asta”, îşi amintea ea că se gândise atunci.

În ciuda obiecţiilor părinţilor, Jacques şi Noelle se căsătoriseră primăvara.

„N-o să-i luăm în seamă”, îi spusese ea într-o seară, pe când se plimbau ţinându-se de mână pe Avenue de l’Opéra. „Iubirea poate învinge orice”.

Cu timpul, femeia descoperi că supraestimase puterea iubirii. Dragostea nu putea învinge sterilitatea. Soţul ei era adeptul valorilor tradiţionale. Dorea o nevastă frumoasă care să-l poată însoţi cu succes la reuniunile mondene, importante pentru afacerile sale, şi dorea un fiu. Odată cu scurgerea anilor, când deveni limpede că nu putea avea copii, căsătoria lor intră pe coborâşul lent dar sigur ce-i precedă sfârşitul.

Tatăl Noellei fusese alături de ea şi se abţinuse să triumfe. La urma urmei, căsătoria durase mai mult decât prevăzuse. O ajutase să-şi găsească avocaţi, şi-i oferise o casă unde să locuiască şi un umăr pe care să plângă.

Dacă din divorţ se alesese şi cu un lucru bun, acesta fusese reconsiderarea relaţiilor cu tatăl ei. Fusese întotdeauna grosolan şi introvert, dar îi sărise în ajutor ori de câte ori avusese nevoie.

Nu-şi dăduse seama niciodată cât de mult o iubea.

* * *

De ce se întorsese în Asia? Nu-şi putuse justifica motivele; dar o făcuse. Fusese un impuls romantic, şi doar Dumnezeu ştia că în ultimii cincisprezece ani nu prea avusese parte de aşa ceva.

Pe de o parte, fusese ideea tatălui ei; după partaj, rămăsese cu o mulţime de bani, şi el îi sugerase să facă un voiaj mai lung, ca să uite prin ce trecuse.

Michel reprezentase o complicaţie neaşteptată. Sau dimpotrivă? Îl remarcase în recepţie, înalt, brunet, cu ochii negri şi în permanentă mişcare. Avea o energie primară; fiecare gest conţinea o sexualitate arogantă.

Ea se afla pe una din terasele umbrite de deasupra grădinii, sorbind din ginul cu tonic, când, deodată, simţise pe cineva înapoia ei. Bănuise că era chelnerul. Golise paharul şi-l ridicase, fără să-şi desprindă privirea de la scrisoarea pe care o ţinea în mâna dreaptă.

— Da, mai vreau unul, te rog.

— Cu plăcere, se auzi un glas profund şi cu un uşor accent franţuzesc.

Noelle se întoarse derutată. Era *el.*

— Oh… iertaţi-mă… am crezut…

Michel zâmbise, luase paharul şi dispăruse în bar. Femeia îl urmărise cu un amestec de surpriză şi nelinişte. Ce să facă? Să plece, să revină în cameră şi să dezamorseze situaţia? Nu, nu putea face una ca asta. Ar fi fost prea nepoliticoasă. Când se reîntorcea tânărul, avea să-i explice confuzia, să-i mulţumească pentru pahar şi să converseze amabilă. Nu era nevoie de mai mult.

Doar dacă ea nu dorea altceva…

Lăsă scrisoarea pe masă. În mod neaşteptat, simţea inima bubuindu-i în tâmple. Ridicol! Îşi netezi rochia cu palmele. Şi le simţea transpirate.

— Gin cu tonic!

Michel puse paharul pe masă şi se aşeză pe scaunul din trestie din faţa ei. Purta o cămaşă Cardin din mătase albă, deschisă la gât, care-i accentua pielea întunecată. Pe buze îi flutura un zâmbet ironic.

— Semăn cu un chelner? Poate din cauza cămăşii…?

— Nu, bineînţeles că nu. Am crezut că… Vreau să spun că nu m-am uitat. Stăteaţi în spatele meu…

— Vă admiram.

Noelle îşi ţinu răsuflarea. Luă paharul, apoi îl puse înapoi pe masă când, îşi dădu seama că-i tremurau mâinile. Nu se aşteptase la aşa ceva. Se simţea ca o şcolăriţă. „De ce”? se întrebă.

Sexul… Nu, nu sexul, seducţia. Uitase…

Încercă să-şi recapete siguranţa.

— Mă admiraţi? Ar trebui să fiu măgulită.

Deschise poşeta să-şi caute ţigările.

— Totuşi, *sunteţi* măgulită, nu-i aşa? Scoase din buzunar o brichetă Dupont de aur şi-i aprinse ţigara: Vă numiţi Noelle Giresse. Locuiţi în Paris şi sunteţi foarte frumoasă.

— De unde ştiţi toate astea?

— Numele şi adresa le-am aflat de la recepţie. Restul… mi se pare că restul e evident. Ştiţi, v-am urmărit. Şi dumneavoastră m-aţi remarcat.

Noelle îl privi uluită.

— Prostii!

O dăduse peste cap. Îl studie mai atentă. Era tânăr, sub treizeci de ani. Purta blugi Givenchy şi mocasini Gucci, moi, cenuşii. Pe unul din degete sclipea un rubin mare. Îndrăzneţ, bogat, şi aventurier.

Se relaxase nepăsător în scaun, în vreme ce ea alterna între ţigară şi pahar, gândindu-se ce să facă. De ce oare o speria atât de mult gândul de a face ceea ce dorea cu adevărat? Îi fusese credincioasă lui Jacques, chiar şi în ultimele luni când el îşi afişa amanta în public.

— Mi-aţi spus cum vă numiţi? izbuti să rostească.

— Michel.

— Sunteţi francez, nu? Păreţi indian.

— Sunt un cetăţean al lumii. Brusc se aplecă înainte şi ochii săi o sfredeliră: Pot fi orice doriţi să fiu.

— Nu sunt sigură că înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Michel privi scrisoarea de pe masă.

— Doriţi să plec? Poate preferaţi să terminaţi de citit scrisoarea.

— Nu, răspunse ea, şi-şi dădu seama că se grăbise prea tare, parcă speriată să nu-l piardă. De fapt, cum doriţi…

— Îi scriaţi soţului?

— Nu, tatei. De soţul meu am divorţat luna trecută.

— Mă scuzaţi.

— N-aveţi de ce vă cere scuze. Era un nenorocit!

— Ah! Atunci îmi pare rău pentru dumneavoastră.

Noelle aprinse altă ţigară. De ce era atât de nervoasă? De ce-i spunea toate astea unui străin? Poate tocmai pentru că era un străin…

— N-ar trebui să vă spun toate astea…

— Atunci de ce continuaţi s-o faceţi?

Femeia decise că tânărul nu-i plăcea deloc. Era prea îndrăzneţ, prea direct. Nu-i plăceau întrebările lui.

— Nu ştiu. De ce facem ceea ce facem? întrebă ea arogantă.

Michel zâmbi şi se aplecă peste masă. Îşi puse palma peste mâna ei.

— Spune-mi, Noelle, crezi în Destin?

* * *

Noelle stinse ţigara şi se întoarse cu spatele la balustrada balconului. Nu putea să nu se gândească la Michel. O făcuse să se simtă tulburată, nervoasă şi tânără. Trecuse multă vreme de când nu mai trăise aşa ceva.

Cum să procedeze cu el?

Un ciocănit scurt se auzi la uşă. Tresări surprinsă, şi aprinse veioza de pe noptieră.

— Cine-i?

— Michel.

Michel? Se aşeză pe marginea patului. Simţea în tot trupul un val de aţâţare şi teamă. Ştia ce dorea tânărul. Însă ea voia acelaşi lucru?

N-avea decât să deschidă uşa.

Când o deschise, el zâmbi în felul lui obişnuit, ironic.

— Te-am trezit?

— Nu puteam dormi.

— Nici eu.

Trecu pe lângă ea, în cameră, şi Noelle încuie uşa.

* * *

Se aşeză pe marginea patului şi aşteptă. El rămase în mijlocul odăii, cu mâinile în buzunare, privind-o.

— Nu credeam c-o să deschizi, rosti Michel.

— Nici eu nu crezusem.

Îşi simţi degetele înfigându-se în aşternuturi. „Pentru Dumnezeu!” se gândi. „Fă ceva!” Tânărul începu să-şi descheie cămaşa.

— Stinge lumina.

— S-o lăsăm aprinsă…

— Stinge-o!

Noelle ridică din umeri şi stinse veioza. Auzi foşnetul hainelor lui căzând pe podea. Luna urcase mai sus acum şi se zărea prin uşile de sticlă ale balconului. Îl auzi pe Michel păşind prin încăpere şi, pentru o clipă, silueta, trupului său gol trecu prin faţa lunii.

Michel se aşeză lângă ea pe pat, dar n-o atinse. Noelle întinse mâna şi-i simţi pielea sub vârful degetelor. Era netedă şi răcoroasă, iar muşchii aveau elasticitatea cauciucului. Soţul ei avea carnea moale şi era gras. Coborî degetele peste stomacul plat, spre coapsă şi-şi simţi mâna atingându-i penisul. Brusc avu impresia că i se usucă gura.

— Te rog, şopti ea.

Michel îngenunche în faţa ei, şi Noelle îi simţi dezlegându-i cordonul cămăşii de noapte. I-o ridică după aceea peste umeri, şi degetele lui puternice îi ţintuiră încheieturile mâinilor pe pat.

Buzele lui îi atinseră gâtul, coborând încet spre sâni, limba mişcându-se cu delicateţea unui fluture în jurul sfârcurilor.

O întinse apoi pe spate, iar limba coborî pe pântece, şi mai jos, unde se contopeau coapsele, cu mişcări iuţi care o făceau să se zvârcolească şi să geamă. Nimeni nu-i făcuse vreodată aşa ceva, nici măcar soţul ei.

Închise ochii şi se lăsă în voia simţurilor.

* * *

Când se trezi, era singură. Întinse braţul şi atinse cearşaful, dezamăgită. Era cald încă. El plecase în camera lui.

Jaluzelele erau trase. Printr-o fantă a perdelelor putu să vadă că discul lunii fusese înlocuit de soarele strălucind puternic. Se înfioră. Înainte de-a pleca, Michel închisese fereastra şi pornise climatizarea. Se întinse languroasă pe burtă şi se gândi la noaptea trecută.

Avea senzaţia că-şi pierduse virginitatea pentru a doua oară. Nu-şi făcea iluzii că fusese începutul unei mari iubiri. Dimpotrivă, se prăbuşise într-un somn greu, cu senzaţia că fusese lucrată de

un profesionist. Ideea o făcu să zâmbească.

Se rostogoli pe o parte şi deschise ochii. Camera era scufundată în penumbră. Brusc îşi dădu seama că tânărul nu plecase. Stătea în scaunul de lângă pat, privind-o. Noelle îşi înăbuşi un strigăt.

— Michel?

— Bună dimineaţa.

— Oh. Dumnezeule!

Avea un pistol îndreptat spre ea. Gura micuţă şi neagră a ţevii era la numai un metru de faţa ei. Ce faci?

— Stai cuminte, Noelle. Nu face gălăgie şi n-o să păţeşti nimic..

Imediat, femeia înţelese de ce el insistase să se dezbrace pe întuneric. Nu dorise să-i zărească arma.

— Ce vrei?

Michel zâmbi.

— Exact ce-o să-ţi spun să faci. Să ştii că n-o să ezit să folosesc revolverul.

Noelle îl privi în ochi şi-l crezu.

— Spune-mi ce vrei să fac, încuviinţă ea.

25

Rajastan Emporium era unul dintre cele mai renumite magazine de bijuterii din New Delhi. Făcea parte din duzina de magazine din incinta Hotelului Ashoka, acordate de conducerea hotelului unor negustori selectaţi pentru a putea satisface orice capriciu al clienţilor. Rajastan Emporium era condus de Sunil Pradesh.

În dimineaţa aceea, telefonul său sună puţin după ora zece.

— Rajastan Emporium.

— Sunt doamna Giresse, de la camera 289. Aş dori să cumpăr ceva de la dumneavoastră.

— Desigur, doamnă. Aici, în Emporium, avem cele mai…

— Nu, nu, n-aţi înţeles. Nu pot părăsi camera. Nu mă simt bine…….

— Pardon? se încruntă Pradesh.

— O indigestie… Nu pot ieşi din cameră, repetă, ea.

— Extrem de neplăcut, încuviinţă bijutierul..

— Da, aşa este. Deci trebuie să veniţi dumneavoastră…

— Bineînţeles.

— N-aş dori să-mi aduceţi ceva de mâna a doua.

Pradesh se înroşi la faţă. „Lua-i-ar dracu’ pe francezii ăştia aroganţi! Cine se cred?”

— Desigur, doamnă. Vă voi trimite numaidecât pe cineva.

— Imediat.

— Exact.

— Camera 289.

— Da, doamnă. Sunt sigur că veţi fi mulţumită.

Pradesh puse receptorul în furcă, şi zâmbetul profesional îi dispăru de pe chip. Se răsuci către unul din vânzători.

— Sanji, pune aceste trei tăvi într-o casetă şi du-te la camera 289. Doamna Giresse…

Băiatul încuviinţă şi luă tăvile.

— Da, domnule.

Se întoarse să plece.

— Şi încă ceva, Sanji… nu stai la târguială. Dacă se crede Regina Indiei, poate plăti preţurile cele mai mari. Ai înţeles?

* * *

Mâinile Noellei tremurau atât de tare încât nu mai putea aşeza telefonul la locul lui. O făcu Michel, cu mâna liberă. Cu cealaltă ţinea micul Beretta lipit cu gura de gâtul femeii.

— Bravo, şopti el. Frumos jucat.

Noelle simţea cum o părăseşte auto-controlul… Instinctul o îndemna să ţipe, dar metalul cald al ţevii ce-i apăsa jugulara o făcea să tacă.

— Te rog, nu m-omorî!

— Fă ce-ţi spun. Nu-i nevoie să moară nimeni.

— Ce vrei să faci?

— Mai întâi, trebuie să te îmbraci. Scoală-te.

Se ridică, sprijinindu-se de scaun. Genunchii îi tremurau… Niciodată până atunci nu cunoscuse teroarea pură; credea că are să leşine, totuşi o altă parte din ea îi refuza această cale de scăpare. Se clătină.

— Vreau să-ţi cauţi rochia cea mai frumoasă şi să te îmbraci.

Noelle îşi înghiţi un icnet.

— Te rog, Michel, am…

— Fă-o!

Ameninţarea din glasul lui o convinse că era inutil să încerce să apeleze la rugăminţi. O prinse de braţ şi o trase în dreptul dulapului.

— Mă doare! scânci ea.

Tânărul o ignoră.

— Aceea! îi arătă.

Noelle scoase rochia de mătase turcoaz.

— E de seară… protestă ea.

— Îmbrac-o!

Ezită, apoi scoase cămaşa de noapte, lăsând-o să lunece pe podea. Simţi cum îi ard obrajii, în vreme ce căuta prin sertare după lenjerie. Michel o privea, rezemat de perete, ţinând neglijent arma.

Brusc izbucni în râs.

— Termină, făcu Noelle.

— Ai roşit ca o fată mare.

— Nu te mai holba la mine.

— Dacă te scap din ochi, o să începi să ţipi şi să fugi la uşă.

Noelle îşi puse slipul, conştientă de mişcările sânilor ei grei atunci când se aplecă. Bâjbâi, chinuindu-se cu sutienul. Amintirile plăcute ale nopţii dispăruseră ca prin farmec. Se întrebă ce fel de bărbat putea face dragoste cu o femeie pentru ca apoi, cu nepăsare, s-o utilizeze şi s-o umilească. Era un coşmar.

Ridică ochii. Michel continua s-o fixeze cu privirea.

— Eşti foarte frumoasă, şopti el.

— Te rog, termină, scânci femeia. Lasă-mă să plec!

— Nu încă. Mai ai de jucat o scenă. Desprinse rochia de pe umeraş şi i-o aruncă: îmbracă-te. Noelle trase rochia peste cap.

Tânărul îşi scoase rubinul de pe degetul mic al mâinii stângi şi i-l întinse.

— Ia-l.

Îl ascultă. Spaima îi amorţise creierul.

— Ce vrei să fac?

— E un element de decor, ca să-l impresionăm pe domnul Pradesh. Pune-l pe deget.

— Nu-nţeleg.

— E pentru tine. Ţi-l împrumut. Dacă-ţi joci rolul la fel de bine ca prima dată, poate c-o să ţi-l dau de tot. Acum, încalţă-te, şi ne ducem în salon să-l aşteptăm pe domnul Pradesh.

* * *

Sanji făcu o plecăciune, şi ţeasta rasă îi luci cafenie.

— Bună dimineaţa, doamnă. Sunt de la Rajastan Emporium.

Noelle îl examina câteva momente cu o privire critică, aşa cum o învăţase Michel.

„Ca şi cum ar fi un gunoi”, îi spusese. „Atunci va bănui că într-adevăr ai foarte mulţi bani.”

— Intră, rosti ea.

Se întrebă dacă există vreo cale prin care să-l avertizeze despre ce avea să se întâmple. Ştia că Michel urmărea fiecare gest al ei, cu Beretta aţintită asupra cefei.

— Domnul Pradesh vă roagă să-l scuzaţi că n-a putut veni personal. Mă numesc Sanji.

Michel o avertizase asupra acestei posibilităţi. Se întoarse şi traversă maiestuoasă salonul. Sanji o urmă, cu caseta din lemn de trandafir care conţinea cele trei tăvi cu bijuterii alese de Pradesh.

Noelle se aşeză în fotoliul îndreptat cu faţa spre uşa băii. Acolo fusese instruită să stea. Prin uşa întredeschisă putea zări ochiul negru al amortizorului îndreptat spre inima ei. Michel era ghemuit înăuntru, privind.

Rânjea către ea.

— Ia loc, se adresă Noelle indianului, arătându-i celălalt fotoliu.

— Mulţumesc, doamnă.

Dacă îl intrigau jaluzelele coborâte şi penumbra odăii, nu se trăda în nici un fel. Aşează caseta pe măsuţa ei şi o descuie.

— Bănuiesc că veţi fi înaintată să vedeţi câteva dintre cele mai preţioase bijuterii din Delhi.

Noelle luă un inel cu diamante şi-l examină în lumina veiozei de pe măsuţă.

— O piesă deosebită, se aplecă Sanji spre ea.

Femeia lăsă inelul cu o indiferenţă studiată. Îl privi pe Sanji. Îi venea să strige: *Pentru Dumnezeu, nu-ţi dai seama ce se-ntâmplă? Sunt albă ca vărul, şi-mi tremură mâinile; chiar aşa imbecil eşti?!* Ochii ei îl sfredeleau căutând o cale de a-i comunica spaima.

— S-a întâmplat ceva? se încruntă indianul.

Noelle fu gata să leşine. Privi iute spre baie.

— Nu, doar că nu mă simt prea bine. Ce mai puteţi să-mi

arătaţi?

Sanji ridică un colier de smaralde, ţinându-l cu ambele mâini.

— O piesă excepţională. Unul dintre cele mai celebre coliere din toată Asia.

Franţuzoaica îl luă şi-l examina cu atenţie. Nu se pricepea deloc la bijuterii, dar Michel îi spusese că era lipsit de importanţă.

„Primele lor bijuterii vor fi mediocre, în cel mai bun caz. Când o să le arunci înapoi, o să creadă că eşti cunoscătoare şi atunci vor deschide seiful.”

Lăsă colierul să cadă pe catifeaua verde a tăvii. Se rezemă de spătarul fotoliului, jucându-se cu rubinul de pe deget.

— Doar nu crezi că mă pot interesa tinichelele astea?

Sanji îi privi inelul. Femeia îl simţi că era impresionat.

— Te rog, spune-i patronului tău că sunt extrem de dezamăgită. Mi se dăduse de înţeles că ar avea o reputaţie…

Indianul părea zăpăcit.

— Vă asigur, doamnă, că…

Noelle îşi mută privirea asupra ţevii ucigaşe. Moartea — la numai câţiva metri depărtare. Gândurile îi goneau prin minte. Exista vreo scăpare? Putea oare să-l prevină pe bijutier despre ce se întâmpla, fără ca Michel să-şi dea seama? Nu, era convinsă că tânărul îi urmărea fiecare expresie. Îi putea zări ochii, fixând-o din baia întunecată, aidoma unui animal sălbatic care-şi pândeşte prada. Se înfioră.

— Doamnă?

Reveni cu ochii la Sanji, care o privea nedumerit.

— Spune-i domnului Pradesh că sunt dezamăgită.

— După cum spuneam, doamnă, sunt sigur că în magazin s-ar putea să existe şi alte obiecte. Cele pe care le păstrăm pentru clienţii noştri mai exigenţi. Dacă-mi permiteţi să revin…

— Da, da, încuviinţă femeia, fluturând o mână în direcţia uşii. Du-te…

Brusc se simţea ameţită. Avea impresia că nu mai putea rezista.

Sanji încuie caseta, făcu o plecăciune şi porni spre uşă. Noelle îl auzi închizând-o. Îşi coborî faţa în palme şi izbucni în lacrimi.

* * *

— Ei bine? întrebă Pradesh.

— Domnule, începu Sanji aţâţat, zice că nu-i place nici una.

— Nu-i plac?

— A zis că se aştepta la altceva.

— Am înţeles, încuviinţă Pradesh.

Poate că o judecase greşit pe franţuzoaică. Era gata să-şi schimbe părerea despre oricine care dorea să-l îmbogăţească.

— Spunea că-i bolnavă…

— Da, e adevărat. Stă cu jaluzelele trase, e palidă şi dârdâie, ca şi cum ar avea febră.

— Crezi că-i bogată?

— Purta un inel cu rubin birman, montat în aur alb. Foarte scump. Bănuiesc că doreşte să facă o achiziţie importantă.

Pradesh îşi umezi buzele, încântat.

— Perfect. O să vedem dacă o putem mulţumi. Luă caseta din mâinile vânzătorului. Rămâi în magazin. Mă voi ocupa eu de doamna Giresse.

Intră în biroul său, încuind uşa. Apoi se apropie de seif şi formă cifrul.

* * *

Michel se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Avea arma în poală.

— Ai fi fost o actriţă extraordinară, îi spuse.

Noelle continua să-şi ţină capul în palme. Se întrebă cum de putuse să-l considere atractiv pe bărbatul acesta. Era un monstru.

— Şi-acum?

— Acum îl aşteptăm pe domnul Pradesh.

— Pentru ce ai avut nevoie de mine?

— Ca să nu fiu văzut.

— Dar… începu Noelle şi se opri.

Brusc înţelesese. Indiferent ce urma să se întâmple, el avea s-o ucidă. Şi pe Pradesh. Ei aveau să fie singurii care să-i cunoască identitatea.

— Dacă faci ce-ţi spun, n-o să ţi se întâmple nimic. Poate că ai putea veni cu mine.

— Să vin cu tine?

— Să devenim parteneri.

Noelle se holbă la el. Era nebun. Citise undeva că una din trăsăturile unui psihopat era viclenia deosebită. Îi privea ochii şi se întrebă ce se petrecea înapoia lor.

Trebuia să facă ceva. Avea s-o ucidă.

— Te rog, dă-mi drumul, scânci ea.

— Bineînţeles, dar mai trebuie să mă ajuţi o dată.

— Nu pot... nu mai pot să...

Dădu ochii peste cap. Începu să alunece uşor de pe canapea.

— Fir-ar a dracu', şuieră Michel.

Instinctiv, puse arma pe măsuţa dintre ei şi se întinse s-o prindă. Însă Noelle nu leşinase

Se feri, luă revolverul şi se azvârli într-o parte. Se răsuci, ridicând-se în genunchi, ţinti spre Michel, apăsă trăgaciul şi ţipă.

Pradesh se opri în faţa uşii camerei 289. Tuşi, şi-şi aranjă cravata. Îndreptându-şi spatele, îşi compuse o expresie de slugărnicie şi ciocăni de două ori.

Uşa se deschise.

Pradesh se încruntă. În prag era un bărbat.

— Mă scuzaţi. Am crezut că este apartamentul doamnei Giresse.

— Exact, rosti bărbatul. Sunt secretarul personal al doamnei.

Indianul se întrebă de ce Sanji nu-i pomenise nimic despre asta. Strânse din umeri. Era lipsit de importanţă.

— Am aici câteva piese deosebite pentru doamna.

Atinse caseta.

— Mă tem că omul meu a adus din greşeală alta.

Michel se trase într-o parte. Pradesh intră.

Odaia era semiîntunecată, aşa cum spusese Sanji. O zări pe doamna Giresse pe un scaun, în capătul opus al salonului. Avea genunchii acoperiţi cu o pătură. Înaintă zâmbitor, cu mâna întinsă.

— Bună ziua, doamnă! Mă numesc Sunil Pradesh. Am...

Se opri brusc. Femeia avea un căluş în gură. Se zbătu şi pătura îi căzu de pe genunchi. Mâinile îi erau legate la spate, iar gleznele îi fuseseră legate de picioarele scaunului cu fâşii de cearşafuri, Fruntea îi era însângerată, iar ochii holbaţi de groază.

În acele scurte clipe înainte de a avea timp să reacţioneze, văzu gaura de gloanţe din spătarul fotoliului. Deschise gura surprins. Vru să se întoarcă şi să fugă, dar ceva îl lovi cu putere în creştetul capului, picioarele i se înmuiară şi lumea se înnegură.

* * *

Michel îl târî pe Pradesh în baie. Ieşi, după câteva clipe, ştergându-se pe un prosop. Ochii Noellei îl urmăriră în jurul camerei, clipind des, orbiţi de sângele care-i curgea din frunte, unde fusese lovită cu scrumiera.

Tânărul se aplecă şi ridică de jos caseta. Zâmbi mulţumit. Scoase câteva bijuterii, o broşa din jad de forma unui elefant şi un colier din rubine cu clipsuri asortate. Le ţinu în palma dreaptă.

— Priveşte, Noelle. Puteau fi ale tale.

Femeia se zbătu în legăturile ce o ţineau captivă. Începuse să fie cuprinsă de panică. Michel simţi fiorul familiar al victoriei şi puterii. Îşi trase fotoliul lângă ea.

— Ai încercat să mă omori, Noelle. Ţi-am oferit bogăţie, dar tu ai încercat să mă păcăleşti şi să mă omori. Voi, femeile, sunteţi toate la fel. Dăruiţi bărbaţilor dragoste, şi apoi încercaţi să-i distrugeţi.

Întinse mâna şi-i desfăcu colierul de safire de la gât. Îl strecură în buzunarul sacoului şi începu să-i dezmierde albeaţa gâtului. Noelle se împinse cu tălpile în podea, încercând să răstoarne scaunul pe spate. Îşi pierduse complet uzul raţiunii.

Michel prinse spătarul cu un braţ şi continuă să-i mângâie grumazul cu vârful degetelor.

— Nimeni n-a făcut dragoste cu tine aşa cum am făcut eu, nu-i aşa, Noelle? Drept răsplată nu ţi-am cerut decât să mă ajuţi. Însă tu ai vrut să mă ucizi. Erai gata să strici totul. Ce să fac cu tine?

Femeia întoarse capul într-o parte, gemând încetişor, cu trupul încordând-se în legături. Michel o privi, încruntându-se dezgustat.

Femei…

Nu te poţi încrede în niciuna.

26

Montmartre, Paris

— Bun, Valentine, acum vino spre mine. Leagănă-ţi fusta… aşa! Aşa!

Clic-vrrr.

— Acum lângă perete. Te uiţi departe… departe… Minunat!

Clic-vrrr.

Paul Poleski era excitat. Câteodată ştia că fotografiile pe care le făcea erau excepţionale, chiar înainte de a le developa. Acum era unul dintre acele momente. Toată pielea i se înfiorase, însă nu din cauza frigului după-amiezii. Da, erau excepţionale.

Pe fundal, bătrânii aşezaţi la masă pufăiau Gauloise şi o priveau, glumind între ei. În sacou alb, proprietarul stătea şi el la o masă, cu ochii fixaţi asupra picioarelor Valentinei.

„O poză grozavă”, se gândi Paul, şi-l încadră în obiectiv.

Clic-vrrr.

— Danielle, Isabella, aici!

Celelalte două fotomodele îşi schimbaseră hainele; una într-o bluză Dior cu fustă neagră din trei volane, cealaltă într-o rochie Givenchy din jerseu. Coborâră din rulotă şi imediat îşi puseră hainele de blană pe umerii goi.

— Aici, lângă perete.

Pentru o clipă, soarele apăru între norii groşi, împestriţaţi cu cenuşiu, şi scânteie pe domul Bazilicii Sacré-Coeur de pe colina Montmartre. Poleski hotărî că avea să fie un fundal excelent pentru rochiile negre ale fetelor.

— Danielle, scoate haina.

— Acuşi o să ningă, scânci fata.

— Cherie, noi facem aici colecţia de primăvară. Scoate haina!

— Pe vremea asta o să-mi îngheţe ţâţele.

— Dacă o să-ţi cadă pe jos, eu o să le iau primul. Acum scoate dracului haina aia, hai fetiţă!

Fata ţuguie buzele, făcând pe supărata, şi se dezbrăcă. Câţiva tineri care treceau pe stradă fluierară şi aplaudară. Danielle privi spre ei.

Paul schimbă filmul din aparat.

— Gata, acum fii cât poţi mai sexy.

— Cum dracu să fiu sexy pe vremea asta de rahat?!

Tânărul se strâmbă, auzind-o. Era extraordinară…

Până deschidea gura. Accentul ei breton îl călca pe nervi. Spre deosebire de Valentine. Glasul blând şi melodios al Valentinei îl înnebunea, pur şi simplu. Era prima fată care-i provoca o erecţie, doar ascultând-o.

— Stai jos, la masă. Bun… aşa… Acum te uiţi la mine… Nu, nu aşa, tâmpito! Fii sexy, pentru Dumnezeu! Gândeşte-te la bărbatul care ţi-a plăcut cel mai tare.

— N-ai fost tu, *mon petit chou.*

— Atunci gândeşte-te că te culci cu Alain Delon.

— Mai bine cu Warren Beatty.

— Bine, gândeşte-te la el!

— Cum să mă gândesc, când mi-a îngheţat păsărica?!

— *Petite conne!*

Fata ar fi trebuit să fie o profesionistă! Se întrebă, aşa cum o făcuse de nenumărate ori până atunci, dacă era bine să te culci cu fotomodelele. Le scapi complet din mână…

— Isabella, vino-aici!

Când se întoarse după ea, o văzu pe Valentine. Traversase strada şi privea un circar care înfrunta frigul după-amiezii.

Paul puse mâinile în şolduri. „Iisuse, de unde dracu le găsesc agenţiile pe tipele astea?”

— Valentine!

Fata se întoarse. În jurul înghiţitorului-de-flăcări se strânseseră mai mulţi spectatori, care acum se depărtară, formând un semicerc. Parcă erau şi ei uluiţi de o asemenea apariţie fermecătoare în după-amiaza aceea plumburie.

Deodată, Paul întrevăzu posibilităţile. Luă aparatul şi traversă în goană strada, ignorând înjurăturile vehemente ale şoferului Citroenului care viră şi frână ca să nu-l lovească.

Valentine adoptă cu naturaleţe o poză cu mâinile în şolduri, buzele întredeschise şi nările dilatate. Înapoia ei, circarul scuipă fluidul volatil, şi o ciupercă de foc se-înălţă spre cer.

Clic-vrrr.

Paul îngenunche, zâmbind larg. Fantastic!

— Pune-ţi mâinile-n păr… dă capul pe spate… Aşa… Aşa!

Trăgea cadru după cadru. *Clic-vrrr. Clic-vrrr.*

Valentine coborî o mână, încet, pe coapsă, îşi zvârli părul pe spate şi duse cealaltă mână la ceafă. Era născută pentru aşa ceva. *Clic-vrrrr.*

Circarul îşi abandonă ocupaţia şi alergă spre fotograf. Mai fusese păcălit în felul ăsta. Întinse palma, cerând bani. Blestemând, Paul scotoci în buzunarul blugilor şi azvârli câteva bancnote pe caldarâm, fără să le numere.

— *Dépêchez-vous!* îi strigă bărbatului. Grăbeşte-te!

Înghiţitorul de flăcări îşi reluă poziţia şi sorbi o gură de lichid, stând acum mult mai aproape de fată. Lăsă capul pe spate, întinzând în lateral mâna stângă, care ţinea sticla, şi ridicând cu cealaltă torţa aprinsă. Din nou, jetul de foc se înălţă spre cer, aruncând o scurtă licărire portocalie pe chipurile privitorilor. Însă

ochii acestora nu-l priveau; erau aţintiţi asupra Valentinei. Fata părea că nu-i observă nici pe ei şi nici fotograful... Paul îşi umezi buzele, refocalizând, cu gura uscată. Îşi simţea erecţia dureroasă în blugii foarte strâmţi. Continuă să tragă cadru după cadru, până când filmul din Nikon se termină, şi atunci se întrebă cum s-ar fi putut culca cu fata, fără să aibă scandal cu Danielle.

— Minunat, zâmbi spre Valentine, când termină. *Magnifique!*

* * *

Paul Poleski stătea în camera obscura a apartamentului său din Montmartre şi privea fotografiile lucioase, agăţate de frânghia lungă ce şerpuia prin odaie.

— Incredibil, şopti el.

În lumina roşiatică a becului cu infraroşii, examina suita de poze încă ude, dominate de Valentine; rochia stacojie şi norul de foc portocaliu într-un contrapunct dramatic cu chipurile pământii ale spectatorilor şi peretele cenuşiu dinapoia ei. Mingea de foc îşi proiecta strălucirea pe feţele oamenilor, şi dorinţa din privirile lor părea aproape satanică. Prin contrast, Valentine apărea angelică; chipul ei poseda o inocenţă fragilă, necunoscătoare a propriei frumuseţi.

Fotograful zâmbi. Existau triburi primitive care credeau că într-o fotografie poţi captura sufletul. „Au dreptate”, îşi spuse. Prin obiectivul unui aparat de fotografiat poţi extrage esenţa psihicului; imaginile dinaintea lui constituiau o dovadă. Valentine era precum torţa înghiţitorului-de-flăcări: ajungea să fie atinsă de o pasiune arzătoare pentru ca să explodeze.

I-ar fi plăcut să aibă el pasiunea aceea.

Existau şi alte fotografii, făcute ulterior, în studioul lui. Nu aveau aceeaşi forţă precum cele din Montmartre, însă continuase să-i exploateze calităţile speciale pe care le surprinsese în după-amiaza aceea.

Fata era încă novice, dar Paul recunoştea un talent nativ atunci când îl întâlnea. Deţinea ceva care o ridica deasupra artificialului. Nu era inhibată în faţa obiectivului, şi exuberanţa ei tinerească se combina cu puterea arzătoare a ochilor adumbriţi, realizând un efect extraordinar. N-o făcea mai frumoasă decât alte fete frumoase; dar îi conferea unicitate.

Paul ştia că o revistă avea să-i publice fotografia pe copertă, şi în scurtă vreme, Valentine urma să fie extrem de solicitată.

Păcat că refuzase să se culce cu el. Mai exista totuşi o cale prin care putea profita de relaţia lor.

Aprinse lumina şi traversă apartamentul, spre telefonul din dormitor. Avea de mai multă vreme un aranjament cu o agenţie de fotomodele din New York, pentru descoperirea de talente excepţionale, pentru care primea o sumă frumuşică, plus comisionul.

Aşteptând legătura cu America, examină din nou fotografia. Valentine îl privea şi ea: chipul unui copil; frumos, cu ochi de sfântă.

Extraordinar!

* * *

Petrecerea se ţinea în apartamentul din St. Germain al unuia din editorii lui *Cosmopolitan.* Când Paul şi Valentine ajunseră, după ora nouă, salonul era plin cu grupuri de oameni, discutând şi râzând gălăgioşi. Toţi făceau parte din lumea modei şi a revistelor, editori, agenţi, designeri, fotografi şi manechine.

Paul o prezentă pe Valentine unuia din designeri, un ochelarist grăsuţ, într-o cămaşă hawaiană. După ce le făcu cunoştinţă, fotograful se pierdu imediat în mulţime. Valentine rămase descumpănită că o părăsise atât de repede.

Designerul îi aduse şampanie şi întreţinu o conversaţie superficială, în vreme ce trăgea cu ochiul spre un tânăr blond şi înalt, aflat în cealaltă parte a salonului, pe care Valentine îl recunoscu ca fiind tot fotomodel.

Amândoi priveau în jur, căutând o scuză să se despartă.

Valentine detesta petrecerile mondene, flecărelile inutile şi intrigile cauzate de invidie şi răutate. N-ar fi venit, însă Paul insistase să întâlnească pe cineva. Acum o părăsise.

Poate că ar fi fost mai bine să plece şi ea. Brusc îi auzi glasul la ureche:

— Valentine, aş dori să faci cunoştinţă cu cineva.

Se întoarse şi dădu cu ochii de un tânăr înalt, elegant îmbrăcat, într-un costum albastru la două rânduri. Purta părul lung.

— John Cassavettes, continuă Paul. John, ea este fata despre care ţi-am povestit, Valentine Jarreau.

— *Enchanté,* rosti bărbatul într-o franceză foarte accentuată.

Îi întinse mâna; era rece şi puternică.

— Bună seara, răspunse Valentine.

Auzise de el. În numai şase ani îşi adusese agenţia, Fashion Incorporated, de la zero la poziţia a doua în New York.

— Paul a avut dreptate, spuse Cassavettes. Eşti deosebit de frumoasă.

— Mulţumesc, zise Valentine acceptând privirea lui scrutătoare.

— Mi-a mai spus că ar trebui să-ţi văd portofoliul. Am auzit că de altfel *Cosmopolitan* te publică pe copertă luna viitoare. Sunt în permanentă căutare de tinere frumoase şi talentate.

Deci de asta o adusese aici.

— E foarte drăguţ din partea lui Paul. Cred că ar trebui să fiu măgulită. Însă nu mă interesează.

Cei doi bărbaţi schimbară priviri surprinse:

— Nu?

— Nu pentru că nu m-ar interesa să lucrez cu dumneavoastră. Dar nu vreau să părăsesc Parisul.

— Cât câştigi aici, în Franţa?

— Sunt convinsă că în America aş putea câştiga mult mai bine. Dar nu…

Cassavettes ridică o mână, oprind-o cu blândeţe:

— Valentine, fetele mele sunt cele mai bune din lume. Chipurile lor apar pe coperţile lui *Vogue* şi *Cosmopolitan.* Vorbesc de ediţiile *americane.* Ajung să câştige o mie de dolari pe zi. Poţi refuza aşa ceva?

— În viaţă există lucruri mai importante decât banii, domnule Cassavettes.

Bărbatul îl privi pe Paul cu o surpriză prefăcută.

— Aşa să fie?

— Vă mulţumesc pentru ofertă. Îţi mulţumesc şi ţie, Paul.

Era sinceră.

Cassavettes înălţă din umeri şi-i întinse o carte de vizită.

— Dacă te răzgândeşti vreodată…

Îi sărută mâna şi se îndepărtă. Fu acostat imediat de o blondă înaltă.

Paul clătină din cap.

— Valentine, cred că nu eşti în toate minţile.

— Poate.

— De ce? Nu înţeleg. O mulţime de fete şi-ar da şi… nu-ştiu-ce, ca să primească o asemenea ofertă.

— Poate că fără… nu-ştiu-ce, n-ar mai fi nişte foto-modelele la

fel de bune. Oricum, nu mi-a făcut nici o ofertă. Voia doar să-mi vadă portofoliul.

— L-a văzut deja! A spus-o din politeţe.

Valentine îl atinse pe braţ.

— Mulţumesc, Paul. Nu ştiu cum ai făcut-o, dar îţi mulţumesc.

— Nu-mi mai mulţumi. M-ai costat un comision. Goli o cupă de şampanie şi luă alta. Nu-nţeleg! De ce l-ai refuzat? Nu i-ai dat nici măcar o şansă. Ce vrei, de fapt?

— Nu ştiu.

Fata bău paharul şi i-l întinse.

— Nu mai stau. În seara asta n-am chef de nimic. La revedere.

Îl atinse cu buzele pe obraz şi plecă, plutind prin mulţime şi lăsându-l să privească uimit după ea.

Teheran

Un tânăr înalt şi arătos, cu piele cafenie şi un păr surprinzător de deschis la culoare, aruncă o privire asupra standului de presă din aeroportul internaţional, aşteptând legătura cu Singapore. Se opri brusc, fixând o revistă.

Valentine îl privea de pe copertă.

Mişcându-se lent, ca în transă, cumpără revista şi se plimbă prin aeroport continuând să privească coperta.

După un timp, strecură revista în geanta diplomat, alergă până la cel mai apropiat telefon şi ceru o convorbire cu domnul Serge Danton, în Paris.

27

Aprilie
Paris

Michel simţi roţile avionului atingând pista aeroportului Orly. Motoarele urlară frânând, şi 747 se opri. În sfârşit, o găsise. În sfârşit!

În curând avea s-o revadă pe Adrienne.

Îşi aminti multele scene pe care şi le repetase în minte. Unele din ele se încheiau printr-o întâlnire lacrimogenă; altele prin

violenţă. Îşi imaginase furie, acuzaţii, tristeţe, uşurare, împăcare… şi moarte.

Se întrebă ce avea să fie.

Aşteptase atâta vreme momentul acesta… Adrienne… În sfârşit…

„Mă întorc!”

Primăvara în Paris. „Nu e ca-n cântece”, se gândi Danton, ştergând cu degetele geamul aburit. Rafale cenuşii de ploaie, şi circulaţie vuind cu zgomot pe bulevarde. Pe trotuar, un bărbat se lupta cu o umbrelă ruptă.

O auzi pe secretară deschizând uşa, apoi închizând-o. Se întoarse încet.

— N-aţi adus vreme bună, rosti el.

— N-am venit să discutăm despre vreme.. Michel deschise geanta diplomat şi scoase un *Paris-Match.* Îl aruncă pe masă: Ea e!

Detectivul ridică revista.

— E prea tânără… Femeia pe care o căutăm are vreo patruzeci de ani.

— Ea e, repetă Michel lovind cu degetul, coperta lucioasă. Găseşte-o. Află cine e. Apoi o vom găsi pe Adrienne Christian. Închise cu zgomot capacul; servietei şi porni spre ieşire. Îţi dau trei zile.

Danton privi uşa trântindu-se înapoia lui

* * *

— Aţi avut dreptate, rosti detectivul. Scoase un dosar din dulap. Se numeşte Valentine Jarreau. Pe maică-sa o cheamă Adrienne, iar numele de fată Christian… Uluitor! Împinse dosarul pe tăblia lustruită a mesei. Poftiţi! Numele, adresa, biografia…

Michel i-l smulse şi-l deschise:

— Jarreau. Rue St. Luc. Iisuse, e la câteva străzi de-aici!

— Iertaţi-mă, nu puteam şti. Sunt un detectiv particular, nu un vrăjitor. Danton se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Îl privi atent pe tânăr: Vă deranjează dacă acum îmi spuneţi şi mie despre ce-i vorba?

— Te plătesc să rezolvi un caz. Atât.

„Puţoi îngâmfat”, se gândi Danton. Era cu atât mai încântat să-i dea următoarea veste.

— Oricum, mă tem că-i lipsit de importanţă, comentă el

aparent nepăsător.

— Cum adică?

— Citiţi ultimul paragraf.

Michel privi dosarul mult timp, apoi îi lunecă dintre degete, şi foile se risipiră pe podea.

— Nu se poate…

— A murit acum câteva luni. Au îngropat-o lângă taică-său.

Îl studia atent pe tânăr, simţind o mulţumire răutăcioasă.

— Trebuie să fie o greşeală…

— Pardon?

— Am zis… că trebuie să fie o greşeală.

— Eu nu greşesc.

— Nu se poate să fi murit.

— Toţi murim. Îmi pare rău, domnule. Am făcut tot ce-am putut. Mi-aţi cerut s-o găsesc. Am găsit-o.

Detectivul fu complet luat prin surprindere de ceea ce se întâmplă în continuare. Dintr-un salt, Michel traversă distanţa care îi despărţea, îl înşfacă de guler şi-l trânti din scaun. Danton se prăbuşi, cu mâna stângă a tânărului înfiptă în gâtul său şi genunchiul apăsându-l pe piept.

Michel îl prinse cu cealaltă mână de păr şi-i împinse capul cu putere în spate.

— Ticălosul dracu… ai tocat banii degeaba, şi ea era la doi paşi de tine!

— Pentru Dumnezeu… Lasă-mă… Iisuse…

Danton nu-l văzu scoţând şişul. Îi apăruse brusc în mână, cu vârful de oţel la câţiva centimetri de ochii lui. Încercă să ţipe, dar degetele lui Michel îl sugrumau.

„Dacă mă clintesc, sunt mort”, se gândi. „Blestematul e nebun. Înlemneşte! Roagă-te! Roagă-te!”

Simţi strânsoarea slăbind şi greutatea ridicându-se de pe piept. Când deschise pleoapele, Michel era tot lângă el, dar cu chipul schimonosit într-o grimasă de furie şi suferinţă.

— Morţii mă-sii! Patru ani, şi zici că-i moartă!

Danton rămase neclintit, prea îngrozit ca să se mişte, sau să vorbească.

Cu o mişcare rapidă, Michel mătură biroul cu braţul, aruncând totul pe duşumea. O scrumieră de cristal se sparse, făcându-se ţăndări de fişier.

— Morţii mă-sii!

Ridică scaunul şi-l zvârli în uşă, rupându-i un picior.

— Morţii mă-sii!

Se auzi un ţipăt. Danton îşi văzu secretara în pragul uşii, privind cu ochii holbaţi. Încercă un gest cu mâna, s-o atenţioneze să plece.

Femeia ţipă din nou, când telefonul îi trecu pe lângă cap.

Michel căzu în genunchi pe podea. Lăsă capul în palme şi începu să plângă ca un copil.

— Moartă…

Danton se sculă, îşi îndreptă cravata şi ieşi din birou. Monique ridică receptorul şi începu să formeze un număr.

— Ce faci?! se răsti el.

— Sun la poliţie.

Detectivul lovi cu pumnul în furca aparatului.

— Nu fi tâmpită. Nu vreau să-şi bage jandarmii nasul pe-aici. Fă o cafea. Tare şi fără zahăr. La urma urmei, tot ce-a spart a fost cumpărat cu banii lui.

* * *

Mişcarea lină a ştergătoarelor de parbriz curăţa picăturile fine de ploaie, lacrimile lui aprilie. Michel se înfioră, deşi încălzirea Mercedesului era reglată pe maxim. Parcă în viaţa lui nu se simţise atât de îngheţat.

Nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată pe Adrienne.

Nu putea să creadă că-l trăsese pe sfoară într-un asemenea hal. Îl lăsase cu povara lui de ură, disperare şi lipsuri. Îl abandonase din nou, iar acum nu se mai putea răzbuna şi nici nu mai putea evada din propriul său trecut.

Doi îngeraşi albi încadrau poarta cimitirului. Parcă maşina şi coborî, simţind cum ploaia îi biciuie chipul.

Trecu încet printre crucile ce mărgineau aleea, pe lângă heruvimii cenuşii care se iveau din ploaie, cocoţaţi în vârful pietrelor funerare. Îşi dădu seama că existau mii de morminte. Căutarea lui putea dura ore întregi, iar umbrele amurgului creşteau.

De fapt, nici nu conta. Putea reveni mâine. În cele din urmă avea s-o găsească; de fapt era singurul motiv pentru care venise în Franţa.

Era aproape întuneric când o zări; lespedea din marmură, nu fusese încă roasă de vreme, iar la piciorul mormântului erau flori

proaspete într-un vas.

ADRIENNE JARREAU
1928—72
Mamă minunată şi soţie iubitoare
Nu te vom uita niciodată
Fii binevenită printre îngerii Domnului.

Michel rămase mult timp lângă mormânt, fără să se clintească. Deodată, dădu capul pe spate şi hohoti:

— Printre îngerii Domnului! răcni el.

Privi cortina sură de nori de deasupra, lăsând ploaia să-i pătrundă în gură şi nări, iar lacrimile sărate îi curseră pe obraji.

Acum nu se mai putea elibera de ea.

Decât în ziua morţii.

28

Michel trase Mercedesul negru lângă trotuar şi opri motorul.

Apartamentul se găsea într-o clădire de la sfârşitul secolului, lângă Rue Amali, între Bulevardul Invalizilor şi Turnul Eiffel. Era flancat de o *charcuterie* şi un magazin de antichităţi.

Aprinse plafoniera şi deschise dosarul lui Danton. Apartamentul Jarreau era la etajul şase.

În maşină se făcuse rece. Tânărul se înfioră şi privi perdelele de ploaie luminate de lămpile străzii.

Frigul primăverii pariziene era în ton cu dispoziţia lui sufletească. Încă se simţea şocat după vestea aflată.

— Adrienne e moartă, îşi repetă el, din nou şi din nou, încercând să se convingă de adevărul cuvintelor sale. După atâta timp! După ce aşteptase atâta!

De ce se afla aici? Doar din curiozitate? Nu era sigur. O parte a lui refuza să uite trecutul, un trecut care însemnase totul. Fără el nu exista nici prezent, şi nu putea exista un viitor. Fără trecut, era inutil să mai continue. Nu putea să plece pur şi simplu, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu încă.

Privi iarăşi în dosar.

Subiectul are o fiică, Valentine Michelle, născută în 23/7/52.

Nu se cunosc alţi copii.

Închise dosarul şi stinse plafoniera.

Se uită la ceas. Cifrele verzi străluceau în întuneric. Stătea aici de aproape o oră. Ei bine, o să aştepte şi toată noaptea dacă trebuia. Avea s-o vadă.

După încă o oră, auzi pe stradă ecouri de paşi, ţăcănitul unor tocuri de femeie, trezind amintirea dureroasă a altor paşi pe o scară din lemn, cu mult timp în urmă.

Apoi o zări.

N-a fost nevoie s-o vadă urcând treptele clădirii. A ştiut că era ea, chiar din singura clipă când fusese luminată de felinarul de pe stradă.

Arăta exact ca în fotografie.

Părul lung şi negru sub o eşarfă din mătase. Trăsăturile rasate, mândre, aproape aristocratice. Năsucul obraznic, pometii înalţi, gura plină şi senzuală. Degetele lungi, elegante strângând mânerul umbrelei.

Nu-i putuse zări ochii în penumbră, dar ştiu că erau verzi.

Îşi simţi răsuflarea oprindu-se în piept.

Era ea. Până şi felul cum umbla…

Era *ea*.

Şi apoi dispăru. Reglă oglinda retrovizoare şi o văzu urcând în fugă treptele, oprindu-se pentru o clipă să-şi scuture umbrela de apă şi după aceea dispărând înăuntru.

Michel simţi cum inima îi bubuia sub şocul recunoaşterii. Durerea, aţâţarea, confuzia se succedară rapid. La urma urmei, Adrienne nu murise. O parte din ea continua să trăiască.

Nu, de fapt nu se terminase.

De abia începea.

* * *

— Bună, tată!

Valentine îşi scoase haina şi eşarfa şi le atârnă în spatele uşii. Se grăbi către foc, dârdâind:

— Il fait froid!

Jean-Claude stătea într-un fotoliu lângă cămin. Purta acelaşi halat pe care-l avusese dimineaţă, când plecase ea. Părea bătrân, gârbovit şi sfrijit. După moartea Adriennei, parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani. O cochilie uscată, pustie.

Fata se aşeză pe braţul fotoliului şi-l cuprinse după umeri.

— Iar te-ai gândit la *Maman?*

— Cred că da.

Ea privi la foc.

— Ar trebui să plecăm pentru o vreme. Să mergem undeva... Îl putem vizita pe unchiul în Nimes.

— Nu vreau să merg nicăieri.

— Trebuie să mai ieşi din apartamentul ăsta. Nu poţi sta aşa, zi de zi.

— N-am nimic.

— O să plecăm, şi-am încheiat discuţia. O să-i scriu unchiului şi-o să pregătesc totul. Îl sărută în creştetul capului: Mă duc să pregătesc cina.

* * *

O privi intrând în bucătărie. Era atât de tânără şi atât de frumoasă... Pe zi ce trecea, semăna tot mai mult cu Adrienne. „Doar în exterior”, se gândi cu amărăciune Dacă mama fusese crudă, fiica era blândă. Dacă mama pedepsise, fiica ierta.

Ea reprezenta unica consolare pentru felul teribil în care îşi irosise viaţa şi iubirea.

Totuşi, recunoştinţa era însoţită de o permanentă senzaţie de pericol. Văzuse cum bărbaţii întorceau capetele ca s-o privească pe stradă. În curând, ea avea să plece. Avea s-o ia un bărbat.

Se ruga doar să fie un bărbat bun.

Şi... nu încă.

Nu încă...

* * *

În dimineaţa următoare, când Valentine plecă de acasă, Michel o aştepta.

De fapt aştepta de la ora cinci, cu mult înainte să se lumineze de ziuă. Când fata porni pe stradă, el coborî din Mercedes şi o urmă la vreo douăzeci de paşi.

O urmări prin Gara Invalizilor şi în metrou. Intră în vagonul vecin, privind-o prin geam. Când ea coborî la Operă, Michel era înapoia ei. O văzu pătrunzând într-o clădire din Avenue de l’Opera.

Intră după ea. În hol era un avizier. Etajele doi şi trei erau ocupate de agenţia de modele Elite.

Rămase locului mult timp, gândindu-se, apoi se întoarse şi porni către metrou.

* * *

La orele de vârf, înghesuiţi în staţia subterană, pasagerii degajau un iz de umezeală şi transpiraţie. Era acel moment al serii pe care parizienii îl numesc *L'heure bleu.*

Glasul metalic al difuzorului anunţă metroul care sosea.

Valentine simţi un curent rece de aer dinspre gura neagră a tunelului, auzi uruitul familiar şi îndepărtat al roţilor, apoi peronul îi vibra sub tălpi precum primul val al unui cutremur.

— *Excusez-moi, Mademoiselle.* Aveţi un foc?

Era un glas bărbătesc, vorbind o franceză perfectă, însă cu accent evident. Valentine se răsuci.

Bărbatul era înalt, bronzat, cu păr lung şi blond şi trăsături latine. „Un turist", se gândi imediat fata. „Spaniol sau italian."

Apoi îi observă ochii. Erau întunecaţi şi uşor inegali, iar efectul era atât de tulburător încât nu se putea concentra asupra chipului său. O privea cu atâta intensitate, încât simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji.

— Mă scuzaţi, se bâlbâi ea. Nu fumez. M-am lăsat.

— Nu contează. Mulţumesc.

Metroul apăru în staţie, scârţâind asurzitor din frâne şi Valentine îşi feri faţa dinaintea curentului de aer rece. Când uşile se deschiseră şi mulţimea începu să intre, Valentine privi în jur, căutându-l pe necunoscut.

Dispăruse.

După o jumătate de oră, când coborî din vagon, continuă să se gândească la el. Cumva, întâlnirea i se păruse mai mult decât o simplă tentativă de acostare. De ce?

„Ai înnebunit", îşi spuse. „Uită-l!"

Înfundă mâinile în buzunare şi se grăbi mai departe.

Strada lucea în amurg precum pielea unui şarpe negru, iluzie amplificată de şuierul roţilor automobilelor pe asfaltul ud. Coti pe Rue Amali, cu capul aplecat şi ţinând umbrela împotriva ploii.

O dată i se păru că aude paşi alergând înapoia ei, şi se răsuci alarmată. Strada era însă goală.

Se pomeni iarăşi gândindu-se la străinul din staţie. Oare ce i se păruse atât de familiar la el? Nu putea să-şi dea seama. Sau poate că rămăsese impresionată de aspectul lui; nu-şi amintea

să mai fi cunoscut vreun bărbat cu un chip aşa de interesant. Un chip angelic.

„Dar cu ochi şi rânjet de lup”, îşi reaminti. *„Foile!* Ai nevoie de un alt amant”.

Auzi paşi înapoia ei, foarte aproape, şi se întoarse brusc. Trotuarul pustiu şi întunecat îi râdea în nas. O luă la fugă. Nu se opri până ajunse la treptele casei.

Ploua tot mai puternic. Mai privi o dată strada şi i se păru că zăreşte o umbră mişcându-se în pragul unei clădiri, dar când se uită mai atentă nu mai zări nimic. Se auto-ironiză pentru copilăriile ei şi intră.

* * *

Scrumul ţigărilor se revărsa din scrumieră. Strâmbându-se Budjinski o goli în coşul de hârtii şi-şi aprinse altă Gauloise.

Cu o oră în urmă, recuperase textul de la Arhive. Îl luă din nou şi-l studie.

19/3/72

CĂTRE: IP PARIS

VA INFORMĂM ASUPRA UNEI SPARGERI RECLAMATE ÎN 28/12/71 LA HOTELUL MANDARIN STOP AUTOR UNA SAU MAI MULTE PERSOANE NECUNOSCUTE STOP PROPRIETAR GIUVAERGIU ATRAS ÎN CAMERĂ ŞI ATACAT STOP OCUPANTA CAMERĂ UCISĂ STOP IDENTIFICATĂ DREPT TURISTĂ AMERICANĂ ALICE CONNORS DIN HOUSTON TEXAS STOP.

DORIM ANCHETARE SUSPECT STOP PROBABIL STRĂIN 20—25 ANI ORIGINE LATINĂ 185 CM PĂR NEGRU FOLOSEŞTE NUME ALAN REGAN STOP.

SOLICITĂM AJUTOR URGENT ÎN LOCALIZARE SUSPECT STOP ÎN CAZ ARESTARE DORIM EXTRĂDARE STOP.

SFÂRŞIT IP SINGAPORE

Semnat: Roland Tan (Administrator şef)

SINGAPORE POLICE (Secţia Interpol)

Mâinile lui Budjinski tremurau de aţâţare. Surâse fără pic de veselie şi se uită pe fereastră spre Hipodromul Longchamps. Era zi de curse şi din locul unde se afla el, se puteau desluşi tribuna oficială şi petele de culoare ale jocheilor.

Privea însă fără să vadă ceva. Era concentrat asupra unei idei.

Vânător înnăscut, simţea acum mirosul prăzii. Un bărbat se foloseşte de femeie ca să jefuiască, o bijuterie. Întâi în Singapore. Apoi în New Delhi.

Era oare acelaşi „Alan Regan”?

Trebuia să fie.

În ambele cazuri, reuşise să rămână invizibil. Exista doar o descriere vagă a unui bărbat care stătuse de vorbă cu victima, cu o zi sau două înainte de jafuri. Avea nevoie de date mult mai concrete.

Existau oare şi alte infracţiuni similare, nerezolvate, prin dosarele poliţiei din alte ţări? În curând avea să afle. Îşi trase în faţă un blocnotes, aprinse o ţigară şi se apucă de lucru.

* * *

Aflat la ultimul etaj al sediului Interpolului, compartimentul telecomunicaţii nu cunoştea odihnă. Pereţii dubli de sticlă izolează fonic permanentele ţăcănituri metalice ale telexului, teletipului şi telegrafului. Jumătate din cele o mie de mesaje primite zilnic continuau să sosească în alfabetul Morse, deoarece ţările mai sărace ale organizaţiei nu-şi puteau permite echipamente mai scumpe.

Într-una din încăperi, patru operatori experţi Morse transmiteau combinaţiile de cinci litere care alcătuiau codul Interpol, în engleză, spaniolă, franceză sau arabă.

În seara aceea, un bărbat slăbuţ şi palid, purtând ochelari, se aşeză în faţa radioului pe unde scurte şi puse arătătorul pe clapa Morse. Începu să transmită, cu viteza de 35 cuvinte pe minut.

Emisia se făcea printr-una din antenele de pe acoperiş, spre o pajişte aflată lângă satul St. Martin d’Abbat, la optzeci de kilometri spre sud. De acolo, transmiţătorul gigantic răspândea mesajul lui Budjinski în întreaga lume, din Elveţia până în Filipine.

Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte.

29

Era o zi senină şi frumoasă. „Poate că a venit în sfârşit primăvara”, se gândi Valentine. Maşinile aglomerau strada

îngustă, iar o briză răcoroasă flutura *contraventions* de sub ştergătoarele de parbrize şi franjurile umbrelelor multicolore ale cafenelelor.

Fata se aşează afară, ca să se încălzească la soarele călduţ al după-amiezii, şi comandă cafea cu lapte şi un *croque monsieur.* Adolescenţi veseli se hârjoneau, gonind pe motorete.

Chelnerul îi aduse comanda. Mâncă încet, privindu-l pe flautistul care încerca să smulgă centime de la trecători. Termină cafeaua şi, când se întoarse şi-l zări la două mese mai departe, abia îşi reţinu o exclamaţie de surpriză.

Era *el*, necunoscutul din metrou. O privea cu un surâs blând, aproape ironic.

Se sculă şi se apropie de ea.

— Vă deranjează dacă iau loc? o întrebă, dar nu aşteptă răspunsul.

„Ce-i cu tine?” se întrebă Valentine. „Te holbezi la el ca o şcolăriţă”.

— Vă cunosc, domnule?

— Din păcate nu. Am vorbit puţin aseară, în timp ce vă aşteptaţi metroul. Doream un foc.

— Scuzaţi-mă, domnule, Nu-mi amintesc.

— Te rog, nu-mi mai spune „domnule”. Mă cheamă... Făcu o scurtă pauză: Michel. Pe tine cum te cheamă?

— Sunteţi foarte direct, domnule.

El zâmbi, şi efectul dinţilor albi ca zăpada pe fondul pielii întunecate era ameţitor.

— Da, mă tem că sunt oarecum stângaci cu cuvintele. Sper să fiu iertat.

„Stângaci ca un vulpoi”, se gândi Valentine. Surâse pentru prima oară.

— Mă numesc Valentine.

— Este un nume frumos.

— Mulţumesc.

— Lucrezi prin apropiere?

— Pe Avenue de l’Opéra. Lucrez... în domeniul modei.

— Şi-ţi place?

— Da. De ce?

— O fată ca tine merită cele mai bune lucruri pe care i le poate oferi viaţa.

— Mulţumesc, domnule, sunt destul de mulţumită cu viaţa mea.

El desfăcu braţele într-un gest de resemnare şi se lăsă pe spate în scaun, zâmbindu-i. Părea complet relaxat. Aura de siguranţă ce emana dinspre el era copleşitoare.

Îl studie cu atenţie. Avea părul lung, blond şi întunecat. Purta ochelari de soare Bronzini şi un rubin uriaş pe degetul mic al mâinii drepte. Ceasul de aur de la mână era un Lucien Piccard.

Foarte bogat. Foarte sexy. Genul de animal de pradă,.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi, domnule?

— Sunt un simplu turist…

— Şi ce faceţi când nu sunteţi turist?

— Călătoresc.

— Sunteţi foarte misterios.

— Asta pentru că adevărul este întotdeauna banal. Se aplecă spre ea. Ştii, eşti o femeie foarte frumoasă.

Valentine îşi privi ceasul. La ora două avea o şedinţă de lucru la un studio foto.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

Aşteptă ca bărbatul să spună ceva, însă el se mulţumi să surâdă, citindu-i mesajul din ochi şi părând că-l ignoră.

Fata se sculă.

— Poate că ne vom mai întâlni, domnule.

— Poate.

Ea ezită o clipă, aşteptând. Nu voia să-i propună o întâlnire. „Lua-l-ar dracu! Alt bărbat căruia îi place să se joace.”

— La revedere, domnule, rosti ea şi plecă, furioasă pe ea, dar şi pe el.

* * *

În ziua următoare, în recepţia agenţiei o aşteptau două duzini de trandafiri roşii.

Valentine deschise plicul ce însoţea florile, simţind cum o sfredeleau ochii recepţionerei.

— Norocoasa naibii! şuieră aceasta. E nemaipomenit tipul!

Valentine citi: „Unei doamne frumoase. Domnul”

— Cum îl cheamă?

Fata ignoră întrebarea.

— Le-a adus personal?

— Ieri după-amiază. Îl cunoşti?

— Nu.

Reciti cartonaşul din plic. Cine era acest individ care îşi putea

permite să trimită două duzini de trandafiri unei femei pe care o întâlnise întâmplător?

— Mie până acum nu mi-a trimis nimeni două duzini de trandafiri, vorbi recepţionera. Mai ales un bărbat pe care nici nu-l cunosc.

— Atunci, ia-i tu, făcu Valentine, şi-i azvârli spre ea.

„Lua-l-ar dracu!” Se aştepta să-i cadă la picioare, pentru că era bogat.

„Lua-l-ar dracu!”

* * *

— Aşa, Valentine… aici… vino spre mine… Leagănă poalele… aşa… Aşa! *Clic-vrrrr*. Treci în faţa pictorului de acolo. Uită-te într-o parte… la depărtare…. Minunat! *Clic-vrrr.*

Vremea se schimbase, şi după-amiaza era surprinzător de caldă. Poza pentru *Vogue* o nouă colecţie de vară realizată de Patou, şi ideea lui Paul fusese să iasă printre culorile vii ale pictorilor şi turiştilor de pe malul stâng al Senei, cu Notre-Dame şi Ile de la Cité pe fundal.

— Pune mâinile în păr… Capul pe spate! Aşa… aşa…

Valentine privi dincolo de fotograf şi brusc înlemni. Era *el.* Un Mercedes negru era oprit lângă bordură, şi Michel zâmbea rezemat de el.

Îi făcu semn cu mâna.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Paul. Valentine!

— Iartă-mă, Paul.

— Ce s-a-ntâmplat? La ce te uiţi?

— La nimic.

Paul se întoarse.

— Cine-i tipul?

— O cunoştinţă.

— Aha. Bun, acum nu te mai holba ca o puştoaică. Avem treabă!

Valentine întoarse capul şi încercă să se concentreze. Se simţea însă stânjenită, oarecum artificială. Simţea ochii bărbatului urmărind-o, examinând-o mai indiscret decât o făcuse vreodată obiectivul foto.

„Lua-l-ar dracu!”

* * *

— Bună ziua, Valentine.

— Bună ziua, domnule, răspunse ea stăpână pe sine. Mulţumesc pentru flori.

— Maşina noastră, arătă Michel spre Mercedes. Am închiriat-o cu destui bani ca să te pot duce la supeu.

— De unde aţi ştiut unde să mă găsiţi?

— Fata de la agenţie... Recepţionera... Sper că n-o să-i faci necazuri, nu?

Ochii îi sclipeau amuzaţi.

— Ce i-ai spus?

— Am torturat-o cu fiare înroşite. Era foarte încăpăţânată.

„Fac pariu”, se gândi Valentine. „Te-ai uitat la ea cu ochii ăştia negri şi frumoşi, şi tipa s-a topit toată.”

— N-avea voie să dezvăluie asemenea informaţii.

— Te-ai supărat?

Valentine îl privi. Recepţionera avusese dreptate, era extrem de arătos. Şi foarte curtenitor. Surâse fără să vrea.

— M-am înfuriat.

— Atunci e momentul să te relaxezi. Am rezervat o masă la Tour d’Argent la ora şapte.

— La Tour d’Argent? Dar nu-s îmbrăcată...

Îşi privi hainele. Pentru şedinţa de pozare, venise cu o rochie neagră, simplă.

— Eşti minunată aşa.

Deschise portiera Mercedesului. Valentine ezită o clipă, apoi urcă.

* * *

Michel căută sub bord şi scoase o cutiuţă capitonată cu velur. Luă dinăuntru un colier de diamante şi doi cercei cu perle.

— Poftim, rosti el, sunt pentru tine.

Valentine privi bijuteriile pe care i le pusese în palmă. Valorau zeci de mii de franci.

— Sunt... autentice? se bâlbâi ea.

— Bineînţeles.

— Dar... Nu le pot lua.

— De ce?

— Mi se pare evident...

Michel acceleră, trecând pe roşu ia intersecţia dintre Rue St.

Antoine şi Boulevard de Sevastopol.

— Perfect. Atunci consideră că ţi le împrumut. Mi le poţi restitui când plecăm de la restaurant, dacă ţii neapărat.

— Dar…

— Nu poţi intra fără bijuterii în Tour d'Argent. Mai bine apari în pielea goală.

— Bine, strânse din umeri Valentine. Dar când plecam, le luaţi înapoi. Îşi puse colierul. Întotdeauna aveţi bijuterii în maşină?

— E meseria mea.

— Pietrele preţioase?

— Da. Le export. În special din Asia.

— Şi unde locuiţi?

— În hoteluri. Coti pe Quai Tournelle. Aproape am ajuns. O să-ţi povestesc în timpul mesei.

Tour d'Argent era unul din cele mai faimoase restaurante din Paris. Michel rezervase o masă lângă fereastra care dădea spre Sena şi Ile de la Cité. Catedrala Notre-Dame domina linia orizontului, luminată pe cerul purpuriu închis.

Valentine privi în jur, copleşită.

— Arăţi extraordinar. Practic, toţi bărbaţii te-au urmărit cu privirea când am intrat. N-ai remarcat?

— Am văzut vreo doi… zâmbi ea.

Michel comandă pâté de foie gras.

— Raţa de aici e legendară, spuse el.

— Sună interesant, încuviinţă fata.

După ce chelnerul plecă, adăugă:

— Mulţumesc încă o dată pentru flori.

— A fost plăcerea mea. Sunt un bărbat romantic.

— Cum aţi aflat unde lucrez?

— Tu mi-ai spus.

— Eu?

— Bineînţeles.

Li se aduse o sticlă de Moët et Chandon. Era rece şi pişcătoare.

Valentine îl studie peste marginea cupei.

— Vorbiţi franceza ca un parizian. Totuşi accentul este… cumva diferit. Şi nu semănaţi a francez. Deci, cine sunteţi dumneavoastră, domnule Michel?

— Mama a fost franţuzoaică, tatăl indian. Nu-i ceva neobişnuit.

— Şi cât veţi rămâne la Paris?

El strânse din umeri.

— Până îmi termin treburile.

— După aceea vă întoarceţi acasă?

— Nu există un acasă. Ţi-am spus... trăiesc în hoteluri. Afacerile mă poartă prin toată lumea.

— Sunteţi norocos.

— Poate... Deşi uneori, sunt prea singur. Există momente când doresc să mai existe cineva cu care să împart toate astea.

O fixa cu o intensitate ciudată. Valentine roşi şi se uită în altă parte.

— Nu aveţi o familie?

— Au murit toţi. Pe tata n-am apucat să-l cunosc. Iar mama... mama a murit, când aveam patru ani.

— Mi-e greu să-mi imaginez cum poate fi fără familie. Cine v-a crescut?

— Am trăit într-un orfelinat. În Saigon.

Valentine fu surprinsă de amărăciunea vocii lui. Buna dispoziţie îi dispăruse în timp ce vorbea, şi-l privea acum cu alţi ochi. Îl considerase un simplu playboy; zărind licărul de mânie, îşi dădu seama că dedesubtul pojghiţei de superficialitate se ascundea un caracter de oţel. Îi făcea cu atât mai atrăgător.

— Trebuie să fi fost îngrozitor, rosti ea, şi-şi dădu seama că suna penibil de fascinată.

— Am supravieţuit. De fapt, e singura lecţie pe care mi-a oferit-o copilăria. Să supravieţuiesc.

Chelnerul sosi cu aperitivele, şi vraja fu brusc întreruptă. Michel se aplecă şi umplu paharul fetei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta. Povesteşte-mi despre tine. Unde ai crescut... Cum e familia ta... Familiile mă fascinează. Probabil pentru că n-am avut parte de aşa ceva.

Valentine îi povesti despre Dakar şi despre copilăria ei în minunata vilă albă; despre şocul mutării dintr-o locuinţă cu şaisprezece camere, în apartamentul cu două dormitoare din Paris; despre tatăl ei şi cum fusese îndepărtat din Serviciul Public.

Când termină, constată că cina luase sfârşit şi ea băuse prea multă şampanie.

— Iertaţi-mă. Probabil că v-aţi plictisit. N-am vorbit decât despre mine.

— E perfect. Vreau să aflu cât mai multe despre tine. În glasul său apăruse o notă ciudată de insistentă. Totul!

— Bănuiesc că vi s-au părut lucruri banale.

— Câtuşi de puţin. Un singur lucru mi se pare straniu.

— Ce anume?

— N-ai pomenit aproape deloc de mama ta.

— Nu prea am ce spune despre ea…

— Chiar aşa? Mă faci curios. Se aplecă înainte, stăpânit de un interes brusc: Cum era?

— De ce?

— Am… eh, e lipsit de importanţă. Scuză-mă.

Scurse ultimele picături de şampanie în cupă.

Valentine sorbi încetişor. Se simţea alunecând în *vin tristesse.* Privi în flacăra luminării de pe masă, a cărei lumină se reflecta în cristalul paharului.

— Chiar vreţi să vă povestesc despre mama?

— Nu, te rog să mă ierţi. Îi plictisesc pe toţi cu întrebările mele. Cred că de vină e faptul că am fost orfan.

— Aş vrea să vă pot ajuta. Mă tem că n-am cunoscut-o prea bine.

— Nu înţeleg.

— De când o ştiu, mama a fost alcoolică. Vorbeam rar cu ea. A murit acum câteva luni, într-un azil. V-am şocat. Îmi pare rău. Goli cupa. E târziu. Să plecăm.

Valentine se trezi imediat cum ieşiră în stradă. Inspiră adânc aerul rece al nopţii şi simţi cum i se limpezeşte mintea. „Proasto”, îşi spuse. „Ai stricat totul”.

Merseră tăcuţi spre maşină.

Michel îi deschise portiera. Ea se aplecă să intre, însă bărbatul o prinse brusc de braţ.

— Valentine…

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic. Totu-i în regulă. O trase spre el şi o sărută apăsat pe buze. Ea le depărta şi simţi căldura delicioasă a limbii lui.

Îi cuprinse ceafa cu mâinile şi-i răspunse cu o senzualitate la fel de nestăvilită.

Şofând către hotel, Michel o privi cu coada ochiului în lumina bordului. Asemănarea era uluitoare. Arăta exact aşa cum fusese *ea* când o văzuse ultima dată.

Montajul vieţii lui reîncepu să se deruleze în faţa ochilor.

Adrienne pieptănându-se.

Spunând: *Trebuie să plec… puţin.*

Vuietul obuzului înainte de-a cădea peste orfelinat.

Thien descheindu-şi cureaua: *Şi-acum să-ţi arăt cum îi tratăm*

pe hoţi, aici, la Van Trang.

Şeful gardienilor din închisoarea Port Bombay: *O să vă fac să vă blestemaţi şi mamele pentru că v-au adus pe lume.* Şi privind-o pe fată, simţi ura clocotind în el.

30

Michel avea un apartament în Hotel Bristol, pe Rue du Fauborg St. Honoré.

Stând lângă canapea, lumina palidă a lampadarului îi acoperea cu umbre jumătate din faţă. Trase din ţigara subţire şi aşteptă.

Valentine se aplecă, şi cu o mişcare rapidă şi tăcută îşi trase rochia peste cap. Era goală cu excepţia unui slip din mătase.

Îl scoase şi pe acesta şi traversă odaia.

Îi luă ţigara dintre degete şi o strivi în scrumiera masivă din cristal.

— Te crezi probabil foarte inteligent. Obţinând atât de uşor tot ceea ce vrei…

— Nu, clătină el din cap. Nu vreau însă doar trupul tău. Te doresc cu totul.

Ea întinse braţele şi-i cuprinse gâtul, apoi îl trase spre ea, zdrobindu-i buzele cu gura.

Michel o ridică în braţe şi o duse în dormitor.

O aşeză încet pe pat, sărutându-i buzele, obrajii, gâtul, mângâindu-i părul. Apoi coborî în josul trupului, cu limba mişcându-se, delicată precum un fluture, peste pântece şi peste mătasea coapselor fetei, până când ea gemu.

Îngenunchind pe pat, se dezbrăcă. Trupul lui era neted şi catifelat, cu pielea strălucitoare de culoarea coniacului. Mâinile Valentinei îl cuprinseră după mijloc şi-l traseră către ea. Icni când Michel o pătrunse.

Bărbatul începu să-şi legene şoldurile într-un ritm lent, străvechi. Valentine lăsă capul pe spate, cu gura deschizându-se şi închizându-se într-un ţipăt mut.

— Doamne, da, suspină ea. Aşa…

Chipul lui Michel încremeni în masca goală a unui surâs. Ea îi dădu drumul, braţele îi căzură pe pat în spate şi degetele se înfipseră în pernă de ambele părţi.

Michel se mişca iute acum şi Valentine strigă, un icnet necontrolat de plăcere. Pe neaşteptate, el se opri.

— Ce s-a-ntâmplat?

Nu-i răspunse. Îi simţea degetele plimbându-se pe gât.

— Michel?

Degetele lui se încordară uşor.

— Michel?

Brusc îi dădu drumul şi coborî cu gura peste buzele ei, iar ea gemu şi se zbătu disperată dedesubt.

— Te rog, scânci.

El reîncepu mişcarea de du-te-vino, şi şopti:

— N-o să te mai las să pleci.

Nu avea nici un înţeles. Dar era iarăşi înăuntrul ei şi Valentine uită de tot. Artificii îi explodau în interiorul corpului şi-i încolăci picioarele, corpul cald, puternic, mişcându-se împreună cu el.

* * *

Valentine dormea, cu părul negru răsfirat pe pernă şi mâinile ridicate deasupra capului într-un gest de abandon şi încredere, aidoma unui copil.

Umbra lui Michel poposi peste faţa ei. Da, aici în întuneric, era uşor să-şi închipuie că era Adrienne. Părea geamăna ei, încremenită în timp, în vreme ce propria lui mamă îmbătrânise şi murise. Semănau extraordinar de mult — până şi în privinţa ticurilor, a felului cum îşi azvârlea pe spate pletele lungi.

Se aplecă mai aproape. Trăsăturile acelea perfect sculptate, buzele fără cusur, pometii înalţi… Exact aşa cum şi-o reamintea cu mulţi ani în urmă, într-o altă dimineaţă.

Buzele lui îi atinseră obrazul.

Intenţionase să se folosească de ea ca să se răzbune. Chiar când o întinsese pe pat, simţise mânia aceea teribilă urcându-i tot mai sus în piept, însă apoi dispăruse brusc. În locul ei se instalase o neaşteptată şi copleşitoare mulţumire.

Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Întotdeauna când făcuse dragoste cu o femeie, simţise ură şi mânie. Uşurarea şi fericirea îl inundaseră şi în clipa aceea ştiuse că nu putea s-o ucidă.

Nu-i putea face nici un rău. N-avea să lase pe nimeni să-i facă vreun rău. Îşi redescoperise Madona personală. Iar aceasta era pură, fără de prihană.

De data aceasta, ea n-avea să-l mai trădeze.

Valentine se foi în somn. Deschise ochii.

— Michel?

Bărbatul o sărută cu blândeţe.

— Cât e ceasul?

El se întinse către noptieră.

— E trecut de miezul nopţii.

— Trebuie să merg acasă.

— Nu încă, rosti el lăsându-şi palma pe un sân.

— Nu face asta…

— Vreau să mai stai.

— Te rog Michel… n-o face…

— O să te duc mai târziu acasă. Nu încă.

O sărută pe gât.

— Michel…

— Te iubesc, Valentine. S-ar putea să nu te mai las să pleci niciodată.

Şi începu din nou s-o iubească.

* * *

Când Valentine ajunse acasă, lumina era aprinsă în cabinet. Se furişă până în dreptul uşii. Jean-Claude dormea în fotoliul cel mare cu o cane deschisă în poală, veioza de lângă el proiectând un cerculeţ de lumină în colţul camerei.

„Ce bătrân arată”, se gândi ea. Şuviţele sure de păr erau lipite de ţeastă, şi în penumbră, chipul lui părea cenuşiu şi scofâlcit.

Îl atinse uşor pe umăr.

— Tată… El tresări. Eu sunt, tată, Valentine.

— Valentine…

— Ce faci aici? E târziu. Trebuia să fii în pat.

— Cât e ceasul?

— Unu şi jumătate.

Ochii cenuşii erau acuzatori.

— N-o să te-ntreb unde-ai umblat până la ora asta.

— Tată, am aproape douăzeci de ani. Nu-mi mai poţi conduce viaţa. Oricum, când te-am sunat, ţi-am zis c-o să întârzii. Ai mâncat ceva?

— Nu mi-a fost foame. Se sculă în picioare, înfiorându-se. Înlătură mâna fetei. N-am nimic. Mă descurc şi singur.

— Lasă-mă să te-ajut.

— Ţi-am spus că n-am nimic. Va trebui să mă descurc şi după

ce-o să pleci tu, nu?

— Să plec? Cum adică „să plec” ’?

— Ştii bine ce vreau să spun.

— Tată…

Îl privi târşâindu-şi picioarele în dormitor şi închizând uşa înapoia lui.

Valentine stinse veioza.

— N-o să te părăsesc, tată, murmură ea în beznă, îţi promit. Indiferent ce va fi, n-o să te părăsesc.

31

Aşezat la biroul său, Budjinski simţea vibraţia aceea interioară pe care o încerca ori de câte ori descoperea o conexiune vitală într-un caz. Reciti maldărul de telegrame din faţa lui.

În ultimele săptămâni, sosiseră în St. Cloud venind din toată Asia. Căpitanul rămase surprins de numărul lor. Erau din Manila, Kuala Lumpur, Karachi, Teheran, Beirut, Calcutta, Jakarta, Jogjakarta, Tokio şi Osaka. Unele cazuri datau tocmai din 1968.

După ce le elimină pe cele care nu păreau să se potrivească cu ceea ce căuta el, telegramele se clasificau în două grupuri distincte. Primul grup le conţinea pe cele similare crimelor din Singapore şi New Delhi De pildă, cea din Manila:

CĂTRE: IP PARIS

CA RĂSPUNS LA SOLICITAREA 5/4/72 VĂ INFORMĂM ASUPRA UNUI DOSAR NEREZOLVAT DE JAF LA HOTEL SHERATON 23/10/70 STOP TURISTĂ ŞI BIJUTIER GĂSIŢI MORŢI ÎN CAMERA HOTEL STOP TURISTĂ IDENTIFICATĂ JENNY MARKOWITZ DOUĂZECI ŞI TREI DE ANI DIN STATELE UNITE STOP AU DISPĂRUT BIJUTERII ÎN VALOARE DE MII PESOS STOP

SOLICITĂM ASISTENTĂ ÎN DEPISTAREA ŞI REŢINEREA POSIBILILOR SUSPECŢI STOP SOLICITĂM EXTRĂDARE STOP

SFÂRŞIT: IP MANILA

Semnat: Sergio Osmena (Col.)

DEPARTAMENTUL POLIŢIEI FILIPINE (Divizia Interpol)

Exista însă un al doilea grup de cazuri nerezolvate care, deşi aparent complet diferite, îl intrigau pe Budjinski. Ele implicau o

femeie, de obicei tânără, şi aproape totdeauna un vânzător dintr-un magazin de bijuterii. Femeia utiliza droguri pentru a-l ameţi pe vânzător, dispărând apoi cu pietrele preţioase.

De pildă, telegrama din Hong Kong:

CĂTRE: IP PARIS

CA RĂSPUNS LA SOLICITAREA 5/4/72 VĂ INFORMĂM ASUPRA UNUI DOSAR NEREZOLVAT DE JAF 18/5/71 LA NG FAT CHOW TRADING PTY LTD NANKING ROAD KOWLOON CU BIJUTERII ŞI PIETRE PREŢIOASE ÎN VALOARE DE PATRU SUTE DE MII DOLARI HONG KONG STOP JAF FĂCUT DE VÂNZĂTOARE CARE A DROGAT PATRONUL CU SUBSTANŢĂ NECUNOSCUTĂ STOP

SUSPECTA IDENTIFICATĂ DREPT ROSE KEE DE DOUĂZECI DE ANI STOP PROBABIL FUGIT HONG KONG STOP ANEXAM FOTOGRAFIA SUSPECTEI ŞI DESCRIEREA FIZICĂ STOP

SOLICITĂM ASISTENŢĂ URGENTĂ ÎN LOCALIZAREA SUSPECTEI STOP SOLICITĂM EXTRĂDARE STOP

SFÂRŞIT IP HONG KONG

Semnat: Arthur Greaves (Inspector Departamental)

POLIŢIA REGALĂ HONG KONG (Divizia Interpol)

Erau o duzină de telegrame similare provenind de la departamente de poliţie din toată Asia. Un singur raport indica prezenţa unei persoane: păr blond, european, 20—25 ani, 185 cm, folosind numele Hans Lothar. Nici o asemănare cu Alan Regan „origine latină 185 cm, păr negru”, căutat de poliţia Singapore.

Era oare altcineva? Oricine îşi putea schimba aspectul…

Din detaliile aproximative pe care le deţinea se părea că existau asemănări remarcabile, în stil şi execuţie, între toate jafurile şi crimele.

Exista o altă duzină de cazuri de asemenea similare în multe detalii. Toate implicau femei. Toate se refereau la jefuirea unor magazine de bijuterii, urmate de dispariţia femeilor.

Dar dacă nu ele fuseseră autoarele jafurilor? Dacă şi ele fuseseră ucise, iar cadavrele ascunse?

Dacă toate aceste crime erau opera unui singur om?

Era imposibil.

Rânji fără veselie şi strivi în scrumieră chiştocul de Gauloise.

— Te-am prins, blestematule, şuieră Budjinski şi, înşfăcând un teanc de telegrame, ieşi din birou.

* * *

Directorul general se încruntă, răsfoind telegramele azvârlite pe biroul său.

— Nu sunt dovezi evidente. Aste-s numai bănuieli, Budjinski.

— Nu-s simple bănuieli! E limpede ca lumina zile!

— Oricum nu justifică o anchetă în ţările respective. Nu pentru aşa ceva eşti plătit, Budjinski.

— S-ar putea să fi descoperit un ucigaş cu vechi state de serviciu. Primul caz e tocmai din februrie 1968! Au trecut patru ani, şi îl consider implicat în cel puţin şaisprezece crime.

— Posibil. Totuşi nu văd cum l-ai putea urmări prin toată Asia. Vom opera prin canalele obişnuite.

Mâinile uriaşe ale lui Budjinski se încleştară de maginea mesei din lemn de trandafir.

— Vă rog, domnule, am…

— Ai muncit mult în ultima vreme, René. Ia-o încet. Analizează mai pe îndelete…

— Nu-i nevoie!

— Ai avut destule probleme. Chiar dacă aş considera că-i nevoie să deleg un ofiţer de permanenţă pentru acest caz — ceea ce nu cred — tu ai fi ultimul pe care l-aş propune.

— Vreau să-l prind, domnule.

— Foarte bine. Asta-i meseria ta. Însă fă-o prin metodele oficiale. Asistenţă şi informare, căpitane. Acum nu mai eşti la Omucideri.

— Da, domnule. Budjinski luă telegramele şi părăsi biroul, dezamăgit.

„Alan Regan.

Dacă acesta era adevăratul lui nume…

Oriunde ai fi.

Voi pune mâna pe tine.

Cumva.

Voi pune mâna pe tine!”

32

— Deci când îl voi întâlni pe prietenul tău?

Valentine trecu din baie în dormitor. Jean-Claude şchiopătă

până în prag şi o privi rujându-se.

— Te-am întrebat: când o să-l cunosc pe noul tău prieten?

Fata se examina în oglindă.

— În curând. Îţi promit.

— L-ai putea aduce într-o după-amiază, la ceai…

Valentine îl privi.

— Poate când o să fim mai apropiaţi.

— Adică nu vrei să mă cunoască?

— Prostii! Nu mi-ai văzut eşarfa? Hermesul roz…?

— E pe dulapul din hol, unde-ai lăsat-o aseară. Vreau să-l întâlnesc doar o dată. Nu trebuie să te ruşinezi de mine. Ştiu cum să mă comport. Când eram în Serviciul Public, am supat cu regi şi ambasadori.

Valentine ieşi în hol şi-şi legă eşarfa în jurul părului.

— Atâta doar că ceaiurile de la ora cinci nu prea sunt genul lui.

— Dar care-i genul lui?

— Îi plac restaurantele, localurile de noapte… Cazinourile…

— Cazinourile! Ar fi prea mult să-i ceri să renunţe într-o după-amiază la ruletă, ca să ia ceaiul cu noi?

— Unde mi-e poşeta?

— În dormitorul tău, sub pat.

Valentine alergă în odaia ei, se lăsă în genunchi, şi scotoci sub pat. Îi amintea lui Jean-Claude de fetiţa zvăpăiată din Dakar.

— Vreau să-l cunosc şi eu, atâta tot.

— Atunci de ce nu coborî cu mine? O să vină să mă ia.

— El de ce nu urcă?

— Pentru că am stabilit că ne întâlnim jos, de-aia. Valentine se ridică. Cum arăt?

Jean-Claude o examină cu atenţie. În ultimele săptămâni, de când avea acest nou prieten, Valentine se schimbase. Devenise distrată şi radia cu un fel de lumină interioară.

Acum, în imitaţia Patou neagră, care-i dezvelea picioarele sculpturale, şi cu părul revărsându-se de sub eşarfă pe spate, într-o cascadă întunecată şi ondulată, arăta teribil de tânără şi extraordinar de frumoasă.

— Eşti mortală.

Ea îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc, tată.

— Tipul ăsta e ceva special, nu?

— Cum adică?

— Păi, de vreo trei săptămâni vă întâlniţi zilnic. Îl iubeşti?

Din stradă răsună un claxon.

— A venit! exclamă Valentine şi alergă surâzătoare spre uşă.

— Are altă maşină.

— Le închiriază.

— Le închiriază?

— *Au revoir!*

— Valentine!

— Tată?

Erau multe de spus. Era timpul s-o lase să plece, se gândi bărbatul.

— Distracţie plăcută. Uşa se trânti înapoia ei.

De la fereastră, Jean-Claude o privi traversând în fugă strada şi sărind în Porsche-ul negru. Maşina dispăru, vuind.

Simţi copleşindu-l o presimţire teribilă. Oftă şi se întoarse cu spatele la fereastră. „Un boşorog plângând după fiica lui care-şi are viaţa personală”, îşi spuse. „Atât.”

Atât.

* * *

Pont D’Alexandre Trois se profila pe albastrul întunecat al cerului de amurg. De-a lungul parapetului străluceau lampadare ornate. Mână în mână, Michel şi Valentine se îndreptau spre domul sclipitor al Invalizilor.

— În curând trebuie să plec.

Valentine întoarse capul, ca să-şi ascundă lacrimile care-i năpădiseră brusc ochii.

— Când?

— Peste trei zile.

Ea rămase tăcută, neîncrezându-se în propria voce. De fapt, ştiuse că nu putea dura veşnic. Ştiuse de la început.

— Ei bine, trei zile e timp destul.

— *Trebuie* să plec. E vorba de afaceri.

— Bine. Promit să nu fac nimic care să te amărască.

Michel o răsuci brusc către el.

— Nu mă poţi amărî şi mai mult. De asta… vreau să vii cu mine.

— Dar… Michel… nu pot.

— Ce?

— Nu pot.

— De ce?

Valentine se desprinse din mâinile lui.

— Parisul e căminul meu.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— Iartă-mă. Pur şi simplu, nu pot pleca.

— Dar mă iubeşti!

Fata îl privi uluită de neaşteptata lui răbufnire nervoasă. Era o declaraţie ciudată. Nu spusese: „Te iubesc”. *Mă iubeşti.*

— Da, te iubesc.

— Atunci, de ce?

Ea clătină din cap. Ştia că n-o putea înţelege. Poate că cineva care n-avusese familie nu putea pricepe niciodată ce însemna genul acela de loialitate.

— Din cauza tatălui tău, nu? întrebă încet Michel.

— Dacă plec, o să moară. Trebuie să rămân în Paris. Nu-l pot abandona pur şi simplu.

— Noi avem toată viaţa înaintea noastră! El şi-a trăit-o pe a lui!

— Iartă-mă. Te rog, încearcă să înţelegi.

Se întoarse cu spatele la ea, înfrânt. Valentine îi atinse uşor braţul.

— Mai avem trei zile.

— Te invidiez, să ştii! Regret că pe mine nu mă iubeşte cineva într-atâta.

— *Eu* te iubesc.

— Nu, nu mă iubeşti. Nu încă.

— Hai să nu mai vorbim despre astea. Doar să ne iubim. Te rog!

Michel se răsuci către fată şi-i atinse obrazul cu vârful degetului.

— Mă iubeşti, Valentine? Mă iubeşti cu adevărat?

Brusc păru extrem de trist, şi parcă gârbovit. Începu să plângă, iar Valentine îi lipi capul de umărul ei şi-i mângâie părul, surprinsă şi cumva temându-se pentru el. „De fapt, toţi bărbaţii sunt nişte copii mari”, se gândi.

Înapoia faţadelor afişate pentru restul lumii nu erau decât nişte copii mari.

* * *

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, tată.

— Ba s-a întâmplat ceva. Ţi se răceşte cafeaua, şi de pâinea prăjită nici nu te-ai atins.

— Nu mi-e prea foame.

— Ai plâns toată noaptea. Te-am auzit. Ştii bine că pereţii ăştia sunt subţiri.

— Nu plângeam…

— Nu sunt naiv, Valentine. Te-ai uitat în oglindă de dimineaţă? Îmi pot da seama când o femeie a plâns.

Fata împinse ceaşca de cafea şi-şi lăsă capul în mâini.

— El pleacă. Se întoarce în Hong Kong, sau Singapore… nu ştiu exact unde.

— Prietenul tău?

Valentine încuviinţă din cap.

— Venise în Paris doar pentru afaceri. Acum trebuie să se întoarcă.

Jean-Claude îşi desfăcu larg braţele. Valentine se sculă şi ocoli masa, căzându-i la piept.

— Te-am prevenit asupra bărbaţilor, nu? Ar fi trebuit să mă asculţi. Îi cunosc. Şi eu am fost cândva aşa.

— Îl iubesc, tată!

— Dar el nu te iubeşte, aşa-i? Simţi cum Valentine i se încordează în braţe. Aşa-i?

Fata se ridică şi se îndreptă spre balcon. Jean-Claude se încruntă bănuitor.

— Ei… te iubeşte?

— Cred că da.

— Crezi… sau ştii?

— Voia să-l însoţesc.

— Şi ce i-ai spus?

Valentine nu răspunse.

— Vrei să pleci cu el?

Fata aprobă din cap.

— L-ai refuzat din cauza mea…

Mâna lui Jean-Claude se încleşta pe braţul scaunului. „Bătrân egoist”, îşi spuse. „Ai încercat să găseşti o cale s-o păstrezi, şi ai reuşit. Ai făcut-o să simtă că ai atâta nevoie de ea, încât e gata să sacrifice totul pentru tine. Nu asta ai dorit?”

— Da, dar n-am vrut să-i fac nici un rău.

— Tată?

— Nimic. N-am spus nimic.

Ea reveni de la geam.

— Mă duc să mă pregătesc pentru lucru.

— Valentine… Vorbeşte cu el. Dacă doreşti… spune-i că poţi pleca. Te rog… nu-ţi face griji pentru mine.

Valentine îl sărută pe frunte.

— Mă întorc pe la şase. O să-ţi gătesc ce-ţi place ţie cel mai mult, *bourguignon.*

Peste un sfert de oră, când îşi puse eşarfa şi haina, Jean-Claude era tot la masă, uitându-se în gol.

— La revedere, tată! strigă fata.

Dar el nu-i răspunse. Valentine închise încet uşa înapoia ei.

* * *

Din pragul băcăniei de vizavi, Michel o privi plecând.

„Frumoasa mea Valentine," gândi el, „N-o să renunţ la tine. Nu acum. Nu după atâtea… Chiar crezi c-o să te las?"

Aşteptă câteva minute, apoi îşi puse mănuşile de piele neagră şi traversă grăbit strada.

* * *

Jean-Claude auzi soneria sunând o dată. Merse şovăielnic până la uşă, îmbrăcat tot în halat. Bănuia că era Valentine. Probabil uitase ceva.

Deschise uşa.

— Jean-Claude Jarreau? întrebă bărbatul.

Jean-Claude îi privi haina din piele neagră, lungă până la genunchi şi ceasul scump din aur.

— Da.

— Eu sunt Michel.

Bătrânul continua să-l fixeze, uluit.

— Pot intra?

— Ce? Ah, da, da, desigur. Scuzaţi-mă. Intraţi! Mă scuzaţi că sunt în halat. M-am… nu m-am simţit prea bine.

Michel nu spuse nimic. Intră în sufragerie şi rămase în mijlocul încăperii, cu mâinile în buzunare.

— Valentine tocmai a plecat…

— N-am venit pentru ea. Am venit să discut cu dumneata.

— Cu mine?

Tânărul îl prinse de gulerul halatului şi-l împinse în fotoliu.

— Da. Cu tine.

Brusc, Jean-Claude simţi că îngheaţă de spaimă.

— Ce este? Ce doriţi?

— Nu ştii cine sunt? Ea nu ţi-a spus niciodată?

— Valentine spunea că sunteţi…

— Nu Valentine! Adrienne!

— Adrienne?! Nu înţeleg…

— Nu ţi-a spus niciodată, eh? Nici când era beată? Maică-mea nu prea avea ţinere de minte. Se pare că m-a uitat complet după ce am împlinit patru ani.

— Dumnezeule!

Jean-Claude avu impresia că fusese cufundat într-o baie de gheaţă. Acum înţelegea ce demon o chinuise atâta vreme pe soţia lui, distrugându-i frumuseţea şi sufletul, în ciuda încercărilor lui de-a o ajuta.

— Văd că-ncepi să înţelegi. Da, eu sunt micul secret al Adriennei. Michel se aplecă spre el, punându-şi mâinile înmănuşate pe braţele fotoliului. Nu voiam să vin. Însă Valentine mi-a spus de nu ştiu câte ori că „Tata moare să te vadă”. Am venit.

— Valentine! icni Jean-Claude. Dar voi doi… nu! Nu trebuie să faci aşa ceva! Ea nu ştie! Ea…

Michel îi astupase gura cu o palmă, prinzându-l cu cealaltă mână de beregată.

— Gura! Moş tâmpit, bineînţeles că nu ştie. N-o să ştie niciodată. Nu-mi pasă cine-i ea. Acum e a mea… sau va fi. Un singur lucru îmi stă în cale. Tu!

Jean-Claude nu asculta. În clipa aceea nu se mai temea pentru el. Se temea pentru fiica lui. Nu putea să lase să se întâmple aşa ceva. Trebuia să-l oprească!

Zvârli cu disperare din picioare, căutând să se rostogolească într-o parte. Însă Michel era prea puternic pentru el, şi-l ţinea locului.

Încercă apoi să strige, dar gura îi era astupată. Muşcă cu sălbăticie şi zări chipul tânărului contorsionându-se de durere.

Pentru o clipă, strânsoarea slăbi şi bătrânul căută să se aplece în lateral. În acelaşi moment îl văzu pe Michel scoţând din buzunar un baston scurt din cauciuc negru.

Îl ridică deasupra capului şi, în secundele înainte să-l lovească şi să-l cuprindă bezna, Jean-Claude se gândi la Valentine şi se rugă Domnului cumva, cineva s-o salveze de acel demon.

33

În salonul cel mare din Ritz se prezenta colecţia de vară Mary Quant. În vestiar, Valentine o ajuta pe altă fată să se îmbrace, când Marco, coaforul agenţiei, o anunţă că afară o aşteptau doi bărbaţi, dorind să-i vorbească.

— Poliţai, adăugă el într-o şoaptă speriată.

Cei doi păreau stânjeniţi, şi atrăgeau atenţia prin costumele lor boţite în mijlocul atâtor toalete scânteietoare.

— Domnişoara Jarreau?

Valentine îi privi şi ştiu. Simţi cum i se opreşte inima.

— Da?

— Cu părere de rău, trebuie să vă înştiinţăm asupra unui accident.

— Tata?

— Mă tem că da.

Se priviră o clipă, fiecare aşteptându-l pe celălalt să vorbească. Din expresia lor, Valentine ştiu că tatăl ei era mort. Fu surprinsă cât de calmă se simţea.

— A murit, da?

— Condoleanţele noastre.

— Să-mi iau haina…

Valentine nu mai reţinu nimic din drumul până la spital în tovărăşia celor doi poliţişti sobri, stânjeniţi. Durase probabil cel puţin o jumătate de oră, totuşi i se păruse că trecuseră doar câteva secunde. Abia când ajunseră la spital, timpul reveni la curgerea lui normală.

— A fost găsit azi dimineaţă, pe la ora opt, pe trotuar. Se pare că nimeni n-a auzit sau văzut ceva. Bănuim că a căzut din balcon.

Fata insistă să-l vadă. Un îngrijitor în halat alb o conduse în morgă. Individul avea păr în urechi şi Valentine se gândi că era oarecum obscen ca un om cu păr în urechi să aibă grijă de morţi.

„Nu mai există respect”, îşi spuse ea şi se pomeni chicotind.

Bărbatul o privi, uşor nervos. Deschise un sertar şi trase cearşaful.

Valentine îl privi ultima dată pe Jean-Claude.

Avea o culoare gri-albăstruie. Obrazul drept era spart şi osul

alb sclipea în lumina tuburilor fluorescente. Dinţii îi erau dezgoliţi într-un ţipăt mut de o indescriptibilă teroare, încremenit acolo pentru totdeauna de *rigor martis.*

Parcă ar fi încercat să spună ceva, s-o prevină. Chicoti din nou.

Indivizii cu urechi păroase n-ar fi trebuit lăsaţi să se ocupe de morţi.

— S-a întâmplat ceva, domnişoară? întrebă îngrijitorul.

— Nu, absolut nimic, răspunse ea.

Apoi leşină.

Când se deşteptă, se afla în patul ei. Se simţi extraordinar de uşurată. Slavă Domnului! Totul nu fusese decât un coşmar.

Însă când întoarse capul, zări un bărbat grizonat, în costum negru, stând pe un scaun lângă pat.

Necunoscutul o bătu uşor pe mână.

— E în regulă. Stai cuminte. Ai suferit un şoc teribil. Ţi-am administrat un sedativ. Acum trebuie să te odihneşti.

La piciorul patului era un alt bărbat. Îi punea întrebări: *De ce ar fi dorit tatăl ei să se sinucidă?*

„Oh, nu, tată! Nu trebuia să faci asta. Pentru mine... Nu trebuia să faci aşa ceva”. Scutură din cap, fără să poată vorbi. Individul grizonat se sculă.

— Domnule inspector, şocul a fost groaznic pentru ea. Deocamdată fără întrebări.

Ieşiră din odaie, şi un alt chip se apropie.

Michel se apropie peste pat şi o sărută uşor pe frunte.

— Iubito, cât de rău îmi pare... Când am telefonat la agenţie să-mi iau rămas bun, mi-au zis de accident. Am venit cât am putut de repede.

— Nu pleca, şopti Valentine. Te rog! Nu pleca!

— Bine. N-o să plec. Nici acum şi nici altă dată. Totul va fi bine.

* * *

În ziua înmormântării lui Jean-Claude Jarreau a plouat.

Valentine nu auzi nimic din slujbă. Se rezemase de Michel, simţindu-i braţele puternice cate o sprijineau. „Ce ud şi rece e pământul”, se gândi ea. „Ar fi trebuit să i-l încălzească puţin. Nu-i plăcea frigul. Sărmanul tata”.

Auzise bufniturile bulgărilor de pământ pe capacul sicriului,

apoi Michel o condusese printre spectrele albe şi tăcute ale crucilor, înapoi la maşină.

Nu voia să se mai întoarcă în apartamentul acela. Nu acum. Niciodată. Dorea să fugă şi să se ascundă undeva, până putea accepta durerea.

— Du-mă din Paris, şopti ea. Chiar azi. Ia-mă de aici.

— Orice doreşti, murmură Michel. Acum eu voi avea grijă de tine. Pentru totdeauna.

PARTEA A CINCEA

MUŞCĂTURA ŞARPELUI

Aprilie — Iunie 1972

34

Michel o duse peste tot.

În Atena, mâncară icre roşii şi *taramasalata* pe *taratza* din faimosul Hotel Grande Bretagne, privind fântânile, portocalii şi cafenelele din Syntagma, în vreme ce apusul soarelui scălda Partenonul într-o culoare aurie ca mierea.

Câteva zile locuiră într-o casă plutitoare de pe lacul Dai din Kashmir, unde lotuşii creşteau pe apă precum un covor gros, verde strălucitor, iar peşti multicolori ţâşneau prin apa întunecată. Stăteau pe punte şi priveau *shikara* lunecând peste lac, în timp ce o doamnă cu glas catifelat citea ştirile din *All India.*

În India, Michel închirie o limuzină de la hotelul lor, Oberoi-Intercontinental, ca să viziteze Taj Mahalul din Agra. Valentine fu impresionată. O mărturie a puterii şi dragostei extravagante a unui bărbat, edificiul se ridică pe marginea unei stânci, pe fundalul cerului, un palat de gheaţă parcă plutind în văzduh.

— E incredibil, şoptise ea, ca să faci aşa ceva din dragoste.

— Nu din dragoste, o corectase Michel. Din suferinţă.

— Ce vrei să spui?

— Şahul Jahan n-a clădit Taj Mahalul în decursul vieţii soţiei lui. Abia după moartea ei şi-a dat seama cât de mult o iubise.

Suferinţa e un sentiment mult mai puternic decât iubirea. Din pricina suferinţei, oamenii ajung să facă aproape orice.

În Katmandu, ochiul atotvăzător al lui Buda îi privi din înălţimile *stupa*-lor, cum urcau potecile şerpaşilor spre Nagarkot, singuri în liniştea muntelui, întreruptă doar de talăngile iacilor şi fâlfâiturile prapurilor de rugăciune în vânturile Himalaiei.

A doua zi în zori, priviră soarele ridicându-se deasupra acoperişului lumii, Himalaia, întins panoramic în faţa lor, de la Dhaulagiri, în vest, până la Kanchenjunga, spre răsărit.

Michel nu semăna cu nici un alt bărbat pe care-l cunoscuse Valentine vreodată. Părea că pulsează de energie, şi ori de câte ori apăreau într-un loc public vedea privirile celorlalte femei întorcându-se către el. Şi totuşi Michel n-avea ochi decât pentru ea.

Era ca un vis transformat în realitate, însă, precum orice vis, Valentine se întreba când urma să ia sfârşit. Bărbatul nu părea să aibă vreodată grija banilor, cheltuind sume uriaşe pe automobilele care le închiria, în restaurante, trăgând la cele mai bune hoteluri şi achitând totul cu o serie aparent interminabilă de cărţi de credit.

Se părea că uitase totul despre „afacerile” care fuseseră atât de importante înainte de moartea tatălui ei. Când fata întreba despre ele, ocolea subiectul sau devenea nervos. Valentine trăise aproape două luni alături de el şi totuşi, îşi dădea seama că îl cunoştea foarte puţin.

Bănuia că-i ascunde ceva, dar încerca să nu se gândească la asta. Deocamdată vroia doar să trăiască din plin. El o ajutase în acele prime săptămâni teribile de după sinuciderea lui Jean-Claude; şi fata ştia acum că-l iubea mai mult decât iubise vreodată pe cineva. Era imprevizibil, excitant; şi o făcea să se simtă femeie în adevăratul înţeles al cuvântului.

Nu se putea sătura de el. În unele nopţi făceau dragoste ore în şir adormind adesea epuizaţi şi îmbrăţişaţi, cu trupurile încă acuplate.

Erau însă momente când o înspăimânta, şi Valentine se întreba dacă nu cumva ea era paranoică. Chipul lui Michel avea o duritate şi o cruzime care — simţea fata — n-ar fi trebuit să existe. Îşi pusese întrebarea dacă afacerile lui cu pietre preţioase erau cu adevărat reale. În ce altceva putea fi implicat pentru a putea avea atâţia bani? Contrabandă cu arme? Trafic de droguri?

Acum însă era prea târziu pentru asemenea întrebări, îl iubea,

şi nu mai exista cale de întoarcere.

Într-o noapte, în Bangkok, pe când zăceau goi în patul din camera hotelului, Michel şoptise:

— Eşti tăcută azi. La ce te gândeşti?

— Mă gândeam că eu ţi-am spus totul despre mine, dar nu ştiu mare lucru despre tine.

— Nu-s multe de ştiut. Sunt un individ foarte simplu… cu nevoi simple.

Îi mângâiase pielea mătăsoasă a coapselor. Buzele i se depărtaseră în surâsul leneş şi ironic.

— Aşa trăieşti tot timpul? N-ai o casă?

— Am apartamente în Hong Kong şi Manila. Dar nu prea merg pe acolo.

— Şi afacerile tale? N-ai un birou?

— Afacerile le port cu mine, îşi ciocănise el fruntea cu degetul. Tot ce câştig — cheltuiesc. Nu vreau să clădesc un imperiu. E ceva rău în asta?

— Nu, sigur că nu…

Totuşi îndoielile rămăseseră.

— Dacă doreşti să avem o casă undeva, se poate aranja. Pot închiria şi nişte birouri, dacă ele te fac fericită.

— Râzi de mine…

— Vorbesc serios. Când termin treburile aici în Bangkok, o să te duc în Hong Kong să aranjăm apartamentul de acolo. Dacă vrei, ne putem căsători.

— Dacă vreau?

— Vrei?

— Ştii bine că da. Îngenunchease pe pat, cu mâna coborând între picioarele lui, şi căutându-i gura cu buzele. Oh, Doamne, da!

Îndrăznea să spere că visul era adevărat Poate că n-avea să se sfârşească niciodată.

35

Bangkok, Thailanda

Bangkok, Krung Thep — pentru thailandezi. Oraşul îngerilor. Temple sclipind, poleite în aur, înceţoşate în fum de mirodenii, unde călugări în rase galbene cântă mantra unor Buda obsceni,

cu buze roşii, şi cabinete de masaj, unde clienţii pot alege fetele prin intermediul oglinzilor false, anunţând numărul dorit unui thailandez voinic, îmbrăcat în frac. Ratchadamri Road este aglomerat de camioanele vopsite în toate culorile curcubeului, cu şoferii aşezaţi doar pe marginea scaunului. Aidoma majorităţii thailandezilor, ei lasă restul locului pentru Buda, nevăzutul protector şi tovarăş prin circulaţia teribilă a Thailandei.

În depărtare, *stupá* poleite par vulgare în căldura sufocantă şi pâcla smogului după-amiezilor, alături de scânteierile turnurilor din beton şi sticlă ale hotelurilor moderne.

Bangkok, arhetipalul oraş asiatic, spiritul şi carnalul alăturate prin tuşe viguroase.

* * *

Ocupau un apartament luxos la etajul zece al Hotelului Indra. Grace Somppol era întinsă goală pe patul dublu, moale. Era tânără, cu un chip angelic, încadrat de părul negru şi mătăsos, şi pielea perfectă de catifea maro cu care sunt binecuvântate atâtea tinere thailandeze.

Îl privea pe Michel dezbrăcându-se.

— Mi-e teamă, murmură ea.

— O să fie uşor, spuse bărbatul. N-o să dureze deci câteva minute, şi după aceea vei fi mai bogată decât ai visat vreodată. Nimeni n-o să păţească nimic. Ai încredere în mine.

— Şi dacă cineva trece pe lângă prăvălie şi se uită înăuntru?

— O să fie întuneric. N-o să te vadă nimeni.

Grace îl examină. Avea trupul zvelt şi musculos, precum al boxerilor la galele cărora mergea uneori în Lumpini Stadium. Traversă încăperea şi se aşeză pe marginea patului. Îi cuprinse un sân cu palma.

— Nu putem termina pur şi simplu? Aici? În seara asta?

— Mai întâi trebuie să mă ajuţi.

— Nu ştiu dacă o pot face.

— Bineînţeles că poţi. Ţi-am zis, o să fie simplu. Când o să se trezească bătrânul Chaowas, noi o să fim la mii de kilometri depărtare. Nu trebuie să-ţi faci griji.

Michel se sui în pat şi se aşeză uşor peste fată. Începu să se mişte lent.

— Promite-mi că n-o să se întâmple nimic.

— Îţi promit.

— Spune-o!

— Ş-ş-ş, ai încredere în mine. Îţi promit, totul va fi perfect.

Când Michel intrase prima dată în bijuteria Indra Siam, ea bănuise că era un hoţ. Cunoscuse destui până atunci; îi trădau ochii.

Bărbatul era însă extrem de atrăgător, şi în mod evident bogat. Un rubin mare îi scânteia pe degetul mic, în buzunarul de la piept al sacoului avea o batistă de mătase purpurie, iar pe încheietura mâinii purta un Omega masiv din aur.

Ceruse să vadă câteva inele, apoi începuse o conversaţie cu Grace. Înainte de plecare, ea îi acceptase invitaţia la cină.

O dusese în Sheraton, unde o impresionase cu cunoştinţele lui în domeniul nestematelor şi cu poveştile despre o viaţă nouă în America. Fata ştia că puteau fi minciuni; era totuşi gata să rişte.

Se împinse mai adânc în ea, şi Grace gemu.

— Mai spune-mi despre America, şopti fata.

— O să avem o casă mare, murmură Michel, şi o maşină mare. În toate camerele o să fie televizoare, şi poţi avea piscină şi telefoane peste tot.

— O să mă duci în Disneyland?

Îi povestise visele ei de o sută de ori.

— Oriunde vrei. Mă iubeşti?

— Da, şopti el.

Fata închise ochii şi se concentră să simuleze un orgasm. Altfel avea s-o ţină aşa, toată noaptea. Părea că nu-i pasă de propria lui satisfacţie, şi era singurul lucru care nu-i plăcea la el.

Uneori avea impresia că totul nu era decât un joc.

* * *

Valentine stătea la fereastra camerei de hotel privind luminiţele roşii ale stopurilor maşinilor de pe Rama I Road. În odaie era răcoare, aproape frig; arşiţa, gălăgia şi izul de benzină ale oraşului părând în altă lume, deşi se aflau la numai câţiva centimetri, dincolo de sticla geamului.

Se simţea aidoma unei prinţese într-un turn de gheaţă. Aşteptând prinţul care s-o salveze…

Totul începuse când sosiseră în Bangkok, şi Michel îşi vopsise părul în negru. Nu-i oferise nici o explicaţie. Apoi începuse să plece la întâlniri de afaceri, lăsând-o în hotel. Valentinei nu i se păruse nimic suspect.

Încercase să-şi umple zilele, vizitând templele şi târguind prin bazare şi în târgurile hoţilor. Se plictisise destul de repede.

Uneori nu-l vedea toată ziua, iar el revenea abia la miezul nopţii. Devenise posac şi neatent. Parcă brusc îşi pierduse interesul faţă de ea.

Furioasă şi jignită, Valentine se gândise să revină în Paris. Dar ce o aştepta acolo? Un apartament pustiu şi poate altă slujbă în Avenue de l'Opéra. Nu dorea să reînceapă o astfel de viaţă.

Îl voia pe *el.*

Nu putea suporta să fie despărţită de Michel, îl iubea aşa cum nu mai iubise nimic în viaţă. Ştia că ar fi fost în stare de orice, ca să-l păstreze.

Adevărul acesta o înspăimânta, deoarece ştia că bărbatul îi ascundea ceva; ceva ce poate că n-ar fi vrut să afle.

Însă indiferent despre ce era vorba, trebuia să cunoască tot adevărul. Trebuie să ştie de ce fel de bărbat era îndrăgostită.

Îşi privi iarăşi ceasul. Poate că în seara asta n-avea să vină deloc.

Sună *room service* şi comandă încă un scotch cu sifon.

* * *

Michel ajunse înaintea apartamentului lor din Siam Intercontinental. Răsuci cheia în broască şi intră. În colţul camerei ardea o veioză, iar Valentine era ghemuită pe canapeaua din piele de lângă fereastră, cu degetele strânse în jurul unui pahar gol.

— Nu te-ai culcat încă?

— Cum te-ai distrat azi?

— Te rog, *chérie,* sunt obosit. N-am chef de ceartă.

— Ai zis c-o să întârzii câteva ore. E două şi jumătate noaptea.

Vorbea împleticindu-se.

— Am avut probleme.

Michel începuse să se dezbrace. Valentine îl privi, cu ochii încercănaţi de oboseală şi supărare.

— Altă femeie?

— Bineînţeles că nu! Pentru Dumnezeu, e vorba de afaceri! Ţi-am mai spus!

— Ce fel de afaceri te pot ţine până la două şi jumătate noaptea?

— Afacerile mele.

— Comerţul cu nestemate…

— Hai la culcare.

— Cred c-aş mai bea un scotch.

Se ridică şi se împletici spre telefon. Michel o prinse de încheietura mâini şi o trase spre pat. Ea ţipă de durere şi încercă să se smulgă. Bărbatul o apucă şi de cealaltă mână şi o ţintui cu greutatea trupului său.

— Termină! Te iubesc! De câte ori trebuie să ţi-o repet?

— De ce te-aş crede?

— Pentru că-i adevărat!

— Dacă-s afaceri, de ce nu mă iei niciodată cu tine?

— Lucrez numai singur.

— De ce?

— Pentru Dumnezeu, explodă Michel, nu mai pune atâtea întrebări: nu sunt altceva decât afaceri!

De ce dracu’ trebuia să înrăutăţească într-atât lucrurile? Nu-nţelegea că făcea totul pentru ea?

Ea reprezenta ceea ce căutase toată viaţa. Nu era o femeie obişnuită. Era parte din Adrienne.

Nu Adrienne cea pe care o urâse. Adrienne cea pe care o adorase ca pe o zeiţă. Frumoasă… Perfectă…

Pură…

Acum, Valentine însemna totul. Ea conferise vieţii lui un scop.

Nu pricepea asta?

Fata îl privea, cercetându-i chipul, dorind să creadă. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

— Ai zis c-o să mergem în Hong Kong… Ai zis c-o să ne căsătorim…

— Aşa o să facem…

— Când?

— Imediat ce termin aici cu afacerile.

— Când?

— Peste două zile. Mâine seară, termin. După aceea putem merge. Îţi promit.

Îi eliberă încheieturile mâinilor. Slăbi cordonul cămăşii de noapte din mătase şi-şi strecură mâna dedesubt. Simţi rotunjimea caldă şi fermă a sânului şi-şi coborî buzele peste sfârc.

— Totul o să fie în regulă, murmură el. Îţi promit. Totul o să fie în regulă… Mâine seară, afacerea e încheiată.

36

Grace mergea pe coridorul întunecos spre recepţia viu luminată a Hotelului Indra. Avea nevoie de toată voinţa ca să n-o ia la goană. Oricine ar fi privit-o mai atent pe frumoasa thailandeză — însă puţini o făcură — ar fi observat că strângea atât de puternic cureaua poşetei din piele încât încheieturile degetelor se înălbiseră. După câteva clipe, dispăruse prin uşile largi de sticlă, deschise de un portar în livrea, şi se pierduse în noaptea fierbinte.

* * *

Mercedesul 460 SEL negru, cu motorul torcând ca o felină agilă şi răsfăţată, se îndrepta spre nordul oraşului, pe fâşia neagră a autostrăzii ce ducea la aeroportul Don Muang. Ocazional, plantaţiile de orez şi culturile de tapioca erau întrerupte de insule de clădiri puternic luminate, adăpostind magazine şi restaurante cu program permanent, pentru şoferi.

La volan se afla Michel. Luminile şi umbrele proiectate dinspre cadranele bordului i se perindau pe chip, adăugând o nuanţă demonică furiei sale tăcute.

Nu-i venea să creadă. Nu putea crede că fata putuse pleca din magazin doar cu cele câteva flecuşteţe pe care i le întinsese cu atâta mândrie. Toate laolaltă nu făceau nici cinci mii de dolari. El se aşteptase la cel puţin de zece ori mai mult,

— A venit cineva, gâfâise ea, trăgându-şi răsuflarea, când urcase în maşină. Era să mor de frică. Se uită pe geam. Am aşteptat până a plecat şi am fugit cât mai repede.

Mâinile îi tremurau şi pupilele i se dilataseră de spaimă.

— Probabil un turist, o liniştise Michel. Nu putea vedea înăuntru. De ce ar bănuit ceva?

Îi luase poşeta şi o deşertase pe scaun. Erau vreo zece bijuterii. Încercase să-şi ascundă nemulţumirea.

— Era să mor de frică, repetase Grace. Ia-mă-n braţe.

O strânsese în braţe, privind hotelul de peste drum, ale cărui lumini albe şi aurii îl atrăgeau precum un far. Înăuntru exista o avere, lipsită de orice pază.

— Grace, îi şoptise, trebuie să te întorci.

— Nu pot!

— Linişteşte-te. Nu-i nici un pericol. Trebuie!

— Te rog. Michel. Mi-e atât de frică…

Se gândise să meargă el. Ar fi îndemnat însă echivalentul unei sinucideri. Marele succes al operaţiunilor lui era că nu fusese văzut niciodată. Nu lăsase nici o urmă care să poată reprezenta o pistă către el.

Fata i se agăţase de gât, plângând în hohote.

— S-a zbătut…

— Ce?

— Chaowas. Cred că şi-a dat seama… Cum s-a uitat la mine… A-ncercat s-ajungă la uşă. A trebuit să mă lupt cu el, chiar acolo în biroul lui. Devenise isterică: Ai zis c-o s-adoarmă imediat!

— Poate că n-a băut suficient, răspunse Michel, şi pornise maşina. Acum, linişteşte-te. Totul o să fie bine.

Pe drum, Grace se calmase, iar acum stătea ghemuită lângă el, privindu-l cu ochi mari, înspăimântaţi.

La zece minute de Don Muang, Michel ieşise de pe autostradă şi cotise pe un drum de ţară întunecat şi acoperit cu pietriş, mărginit pe ambele părţi de culturi de orez.

— Unde mergem? întrebă Grace.

— Trebuie să ne gândim la un loc unde să ascundem bijuteriile, explică Michel. Nu le poţi lua în avion.

Privi scurt în oglinda retrovizoare. Drumeagul era pustiu. Frână şi opri motorul. Grace îi zâmbi.

— Am reuşit, şopti ea.

— Da, iubito.

„Proasta dracului! Cinci mii de dolari! Nici cât să plătesc o cină în Taj, sau în Hong Kong! Crezi că pot trăi cu atât?”

— La ce oră pleacă avionul nostru? întrebă Grace.

— La unu. Zborul Pan Am spre San Francisco. Era o cursă care nu exista.

— Era să mor de frică, repetă Grace.

Michel surâse. Chipul frumos şi prostuţ zâmbi şi el. Se întinse şi o cuprinse în braţe. Îi zărea pulsul bătând sub pielea gâtului. Atât de fragil, atât de moale… Degetele lui o mângâiară acolo, ca pe o pasăre mică şi speriată.

Cealaltă mână se ridică din jurul mijlocului fetei şi îndepărtă o şuviţă de păr, dezgolindu-i complet gâtul.

Îi venea mai greu să le urască acum. De la Valentine încoace… Reprezentau doar o bătaie de cap.

— Mă iubeşti? murmură Grace.

— Bineînţeles.

Cum putea fi atât de proastă? Lăsase în urma ei o adevărată avere. Investise atâta timp şi speranţe în ea, ca să iasă din magazin cu câteva inele lipsite de valoare. „Cum poate cineva să fie atât de idiot?!”

— O să fie bine, nu? întrebă Grace.

— Bineînţeles, totul o să fie-n regulă.

„Lua-o-ar dracu!” Fusese pur şi simplu timp irosit zadarnic. Acum trebuie să ia totul de la început.

* * *

Zorile proiectau o lumină gălbuie deasupra Golfului Thailandei. Pe sub palmierii şi casuarinii mângâiaţi de briză, un bătrân pedala încet spre o plajă îndepărtată, ia nord de sătucul de pescari Sri Racha.

Pe portbagaj purta un coş de bambus, ticsit cu banane, ouă şi legume pentru piaţă. Fâşia lungă şi sură a plajei se întindea până la orizont, către Cambodgia. Se luminase de-a binelea când zărise un corp nemişcat la mal, acoperit şi descoperit pe rând de spuma albă a valurilor. La început, crezu că era o broască ţestoasă moartă. Unele ajungeau la mărimea unui om, şi carapacele lor erau foarte căutate.

Coborî de pe bicicletă şi se îndreptă într-acolo, să vadă mai bine.

Bătrânului îi slăbise vederea, şi abia când ajunse la un metru depărtare îşi dădu seama că privea trupul unei tinere *farang* care zăcea pe spate. Corpul gol era umflat, şi pielea căpătase o culoare cenuşiu-albăstruie presărată cu fragmente minuscule de scoici roz, asemănătoare unor micuţe nestemate. Pletele se legănau în valuri precum algele.

Corbii trecuseră pe acolo, şi chipul lipsit de ochi şi buze rânjea, parcă batjocoritor.

Bătrânul fugi de pe plajă şi pedală spre Sri Racha.

Trebuia să spună *puyabain*-ului să anunţe poliţia.

37

Paris

Căpitanul René Budjinski stătea în biroul său din sediul Interpolului din St. Cloud şi citea telegrama de-abia primită din Bangkok.

CĂTRE: IP PARIS
DORIM SĂ INFORMĂM ASUPRA UNUI JAF RAPORTAT ÎN 5/6/72 LA BIJUTERIA INDRA SIAM DIN HOTELUL INDRA STOP SUSPECTA ESTE VÂNZĂTOARE ŞI L-A DROGAT PE PROPRIETAR DUPĂ ÎNCHIDERE STOP VALOAREA JAFULUI 10.000 BAHT STOP.
SUSPECTA IDENTIFICATĂ GRACE SOMPPOL DOUĂZECI ŞI UNU DE ANI STOP SUSPECTA GĂSITĂ MOARTĂ LÂNGĂ PATTAYA 7/6/72 STOP CAUZA DECESULUI STRANGULARE STOP SUSPECTA GOALĂ NICI UNA DIN BIJUTERII N-A FOST GĂSITĂ STOP
NATURA JAFULUI ŞI MANIERA DECESULUI SUSPECTEI INDICĂ EXISTENŢA UNUI COMPLICE STOP SUSPECTA VĂZUTĂ ÎN HOTEL INDRA CU BĂRBAT PROBABIL STRĂIN 25—30 ANI ORIGINE ORIENTUL MIJLOCIU SAU INDIA 185 CM PĂR NEGRU TEN MĂSLINIU STOP SOLICITĂM ASISTENŢĂ ÎN DEPISTAREA ŞI REŢINEREA POSIBILILOR SUSPECŢI STOP. SFÂRŞIT IP BANGKOK.
Semnat: Prenom Chittagorn (Lt. Gl.)
POLIŢIA REGALĂ THAILANDEZĂ (Divizia Interpol)
Budjinski privi multă vreme telegrama în vreme ce scrumul ţigării cădea pe costumul lui şifonat. Brusc scoase o exclamaţie şi mătură cu braţul toate dosarele şi celelalte hârtii de pe birou, aruncându-le pe podea. În încăpere, mai mulţi întoarseră capetele, privindu-l. Căpitanul sări în picioare, şi scaunul se răsturnă înapoia lui. Strângând telegrama în mâna dreaptă, se grăbi spre lifturi şi urcă până la ultimul etaj, spre directorul general.

* * *

— Nu, Budjinski. Răspunsul e *nu!*
— Dar, domnule...
— Nici nu poate fi vorba.
— El este! Nu poate fi altcineva!
Directorul general era un individ amabil. Însă în ultimele două luni, ofiţerul lui de legătură cu Asia de Sud-Est îi pusese nervii la grea încercare. Niciodată nu-i plăcuse să vadă un om capabil

auto-distrugându-se în felul acesta.

— Să zicem că ai dreptate, căpitane. Unde o să-nceapă vânătoarea? În Bangkok? Probabil că deja e în altă ţară.

— Urma e proaspătă, insistă Budjinski. Trebuie să facem o anchetă amănunţită. Îi ştiţi pe thailandezi: n-ar fi în stare să urmărească un elefant care sângerează pe o câmpie proaspăt ninsă.

— Slujba ta e asigurarea legăturii cu ei, căpitane. Asta înseamnă să cooperezi, nu să-i înveţi cum să-şi facă meseria.

— Totuşi dacă l-am putea urmări acum…

— Nu, căpitane. Este o urmărire inutilă. Te rog, nu uita că noi ne ocupăm de strângerea datelor, nu de acţiunile comando.

— Trebuie să punem mâna pe individul acesta.

Directorul general îl studie atent pe Budjinski. Părea obosit. Avea cearcăne întunecate sub ochi, şi slăbise. Lăsa impresia că fumează şi mai mult, dacă aşa ceva era posibil. În ritmul acesta avea să cedeze cu mult înainte de pensionare.

— Se pare că problema a devenit o obsesie personală, căpitane. Nu pot permite aşa ceva.

Budjinski păru că se înmoaie în scaun.

— Da ştiu. Mă scuzaţi, dar trebuie să înţelegeţi…

— Înţeleg. Aceasta însă este o organizaţie profesională. Rolul meu este de a mă asigura că va continua să funcţioneze conform principiilor înscrise în statutul nostru. Nu te voi autoriza să vizitezi Thailanda pentru anchetarea cazului. E o tentativă inutilă şi disperată.

— Noi ar trebui să fim disperaţi. Individul e psihopat.

— Dacă într-adevăr este vorba de un singur om, ai dreptate. Va fi prins. Însă vom respecta procedurile regulamentare.

Căpitanul îşi frecă faţa cu palmele.

— Da, domnule, aveţi dreptate. Cred c-a ajuns să mă obsedeze. Poate că ar trebui să fac o pauză…

— Poţi intra în concediu, Rene. Ia-ţi o lună sau două, şi pleacă din Paris. Ar fi trebuit s-o faci mai de mult…

— Da, domnule. Aveţi dreptate. Mulţumesc.

Budjinski se sculă şi pomi spre uşă.

Înapoia lui, glasul directorului general răsună aspru:

— Apropo, căpitane! Sper că nu te gândeşti să-ţi petreci concediul în Thailanda, nu? Dacă aud că te-ai fi…

— Nu, domnule. Bineînţeles că nu. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte.

Bangkok

Dusit Thani este unul din cele mai luxoase hoteluri din Bangkok, un palat alb, strălucitor, cu zece etaje, în capătul sudic al lui Rama Thai Road. Este proprietatea unor asiatici extrem de bogaţi, iar recepţia şi coridoarele lui sunt pline de cafenele, restaurante, buticuri şi magazine de bijuterii elegante.

Majoritatea clienţilor aveau dificultăţi să-i pronunţe numele Mahanorn, aşa încât ea le sugera să-i spună May. Lucra în bijuteria Naree zilnic de la opt dimineaţa până la nouă seara. Lunar avea dreptul la o duminică liberă şi primea un salariu de 250 baht, adică aproape o sută douăzeci de dolari. Era o slujbă bună. May dădea banii maică-sii şi, laolaltă cu ceea ce câştiga tatăl ei pe taxi, era suficient pentru a-i creşte pe cei cinci fraţi şi surori mai mici şi pentru căsuţa lor din lemn pe lângă aeroport.

Cei mai mulţi cumpărători erau japonezi şi malaezieni, şi aceştia n-o interesau pe May. Însă într-o după-amiază se trezi privind un bărbat înalt, cu părul blond-nisipos şi chip extrem de atrăgător. Primele lucruri pe care le remarcase la el fuseseră ochii negri, hipnotici, şi zâmbetul, orbitor de alb faţă de pielea cafenie. Purta un costum Cardin gri şi pantofi Gucci din piele.

Nu-i veni să-şi creadă ochilor. În magazin mai eram alte trei vânzătoare, dar el veni direct spre ea.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă May în engleză, limba comercială a oraşului.

— S-ar putea... Mă interesează nişte diamante, răspunse bărbatul.

Ochii lui nu părăseau chipul fetei, şi May se simţi roşind sub căutătura aceea intensă. Nu putea crede că un asemenea bărbat o putea găsi atrăgătoare, totuşi îi oferi surâsul cel mai larg, sperând că era adevărat.

* * *

Valentine ezită, cu degetul deasupra discului cu cifre. Alături de ea, pe pat, se afla cartea de telefon, iar numărul lui Air France era încercuit cu roşu.

Michel tocmai plecase.

Era absolut sigură că el îi ascundea nişte adevăruri teribile. De ce altceva s-ar fi tuns scurt şi ar fi revenit la blondul iniţial?

Spusese că afacerile trebuiau terminate acum cinci zile. Rămăseseră însă locului, în Bangkok, iar Michel se întorcea regulat după miezul nopţii.

Continua să afirme că o iubea mai mult decât orice altceva din viaţa lui. I-o repeta mereu şi mereu, cu o încrâncenare aproape înspăimântătoare.

Atunci de ce o minţea?

Valentine trânti receptorul. Trebuia să afle. Nu putea fugi pur şi simplu. Trebuia să afle. Îşi luă poşeta şi ieşi.

Portarul în livrea o recunoscu şi îi zâmbi.

— L-aţi văzut pe domnul Giresse? întrebă ea.

Bărbatul încuviinţă.

— M-a rugat să-i chem un taxi.

— În ce direcţie?

Portarul şovăi. Valentine scoase o bancnotă de douăzeci baht şi i-o întinse.

— Hotelul Sheraton.

— Mulţumesc.

— Vă pot ajuta şi cu altceva? surâse individul, brusc îndatoritor.

— Da, cheamă-mi un taxi.

— În ce direcţie?

— Hotelul Sheraton.

* * *

May privi împrejurul restaurantului Sheraton, copleşită de chelnerii în uniforme albe imaculate, de tacâmurile masive din argint, de meniurile şi listele de vinuri cu coperţi din piele. Ceilalţi meseni erau în majoritatea europeni bogaţi, bărbaţi, în costume scumpe ca Michel — femeile în rochii Givenchy, cu smaralde şi diamante scânteind în jurul gâtului şi la încheieturile mâinilor. Fata se foi stânjenită în scaun şi încercă să-l asculte pe Michel.

— Pari nervoasă, remarcă bărbatul.

— N-am mâncat niciodată în aşa mare restaurant, răspunse May conştientă de engleza ei stâlcită.

Michel îi spusese că el vorbea patru limbi. Oare ce credea despre ea?

— Relaxează-te, spuse Michel desfăcând braţele volubil. O să comand eu pentru tine. Tu simte-te bine.

— Mulţumesc.

Nu ştia ce altceva să spună.

Îi simţi genunchiul atingând-o pe sub masă şi-şi ţinu răsuflarea. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese. Bărbatul era bogat, superb, stilat. Din clipa în care intrase în magazinul din Dusit Thani, păruse interesat de persoana ei.

De ce o alesese pe ea? May ştia că era foarte frumoasă. Bărbaţii i-o repetau întruna. Totuşi ea nu-şi dăduse niciodată seama că frumuseţea ei putea constitui paşaportul spre o altă lume.

— La ce te gândeşti? zâmbi Michel.

— Nimic, răspunse fata.

Se blestemă în gând pentru stângăciile şi muţenia ei. Ar fi dorit să fie fermecătoare, rafinată ca femeile occidentale pe care le zărea zilnic în hotel.

— Eşti foarte frumoasă, May, şopti el. Aş dori să te măriţi cu mine.

May îl privi amuţită. Sala părea că se învârte în jurul ei.

— Vreau să vii cu mine în America, continuă Michel. Ţi-ar place?

— Da. Da, repetă ea.

America!

Sosi şampania. Franţuzească şi foarte scumpă. Chelnerul turnă puţin în cupa lui Michel, care gustă şi încuviinţă. Chelnerul umplu ambele pahare şi se îndepărtă.

Michel înălţă cupa:

— Pentru noi doi, murmură el.

May simţi că se i se usucă gura. De abia vorbi.

— Noi, spuse ea, şi se întrebă ce noroc incredibil îl adusese pe acest bărbat minunat în viaţa ei.

* * *

René Budjinski stătea pe balcon, privind amurgul stacojiu. Apunând, soarele sclipea pe *stupa* aurie a unui templu, iar cocotierii înşiruiţi pe Convent Road se pierdeau în depărtare sub forma unei siluete întunecate.

Paul Herbin ieşi pe balcon şi i se alătură. Îi întinse un pahar şi turnă bere dintr-o sticlă de San Miguel.

— Mi-ai făcut o surpriză plăcută, Rene.

— Mă bucur să te revăd, Paul.

— Ai venit în concediu, nu?

Budjinski îşi căută ţigările şi aprinse una. Tuşi.

— Aşa ceva…

— Ti-a mai zis cineva s-o răreşti cu ţigările?

— Toţi.

— Şi de ce n-o faci?

— Acum câţiva ani, mă uitam la fetele drăguţe de pe Champs Elysées şi mi-am dat seama că-s destul de bătrân ca să le fiu tată. M-am gândit că viaţa nu mai prezintă multe bucurii. Aşa că de ce să-mi fac griji?

Herbin răsuci paharul între degete.

— Să ştii că mi-a părut rău s-aud că…

— Las-o baltă. N-am chef să discut despre aşa ceva…

— De asta ţi-au dat un concediu atât de lung?

— Nu, eu l-am cerut aşa.

— Nu prea e stilul tău…

— Păi, rânji Budjinski, nu-i tocmai un concediu.

— Nici nu crezusem. Se aplecă spre el: Fii prudent, René. Dacă Parisul aude ceva, când te întorci în Franţa, te găseşti scos la pensie.

— Mă doare-n cot, Paul.

Herbin goli paharul şi mai turnă unul.

— Bun! Ce vrei să faci?

— Jaful de săptămâna trecută de la Hotel Indra. Ăla-i tipul pe care-l vreau.

— Eşti sigur?

— Da.

— Christoase, René, ai citit descrierea anunţată de poliţie? Înalt, părul negru, ten măsliniu. Asta reduce numărul suspecţilor din Asia la vreo zece milioane.

— Lasă descrierea aia. Tipul e implicat în cel puţin şaptesprezece crime într-o duzină de ţări. Acum dacă ai fi în locul lui, cum ai călători dintr-o ţară în alta fără să fii descoperit?

— Aş folosi alte nume.

— Adică?

— Paşapoarte diferite.

— Exact. Vreau să încep prin a-i verifica pe cei care au reclamat furtul paşaportului în Bangkok în ultimele două săptămâni…

— Păi ştii câţi?…

— Şi după aceea să controlez dacă nu cumva vreunul din

numele respective apare pe pistele de pasageri a doua zi după jaf. Dacă ştiu că a plecat, pot…

— Rene, opreşte-te! Ştii care sunt şansele de a-l găsi în felul ăsta?

— E mai bine decât să stau pe scaun în St. Cloud şi să trimit alerte generale: „Căutaţi un străin înalt şi brunet.” Ce dracu Paul, cineva trebuie s-o facă!

Herbin clătină din cap.

— Îţi urez noroc.

— Mulţumesc la fel.

— De ce „la fel”?

— Pentru c-o să mă ajuţi.

— Tocmai mă-ntrebam când o să mi-o ceri.

— Trebuie să m-ajuţi, Paul. Ştii că…

Herbin ridică ambele palme în semn de predare.

— Nu trebuie să mi-o spui, René. Noi doi ne cunoaştem de multă vreme. Ştii bine că o să te ajut cum pot mai bine. Dar nu cred să reuşim mare lucru.

— Încearcă.

— Bine.

— Îmi trebuie o listă cu toate paşapoartele raportate furate sau dispărute cu două săptămâni înainte de jaf.

— Asta n-ar fi ceva complicat.

— Dar la celelalte ambasade?

— N-o să mai fie la fel de simplu. Oricum, majoritatea vor coopera. De la care vrei?

— Toate consulatele europene. Plus Malaezia, Singapore, Hong Kong şi, poate, India.

— *Merde.* Altceva? Nu vrei şi-o minune divină?

— Nu, asta nu ne trebuie, Paul. Doar puţintel noroc. Puţintel. De restul mă ocup era.

38

Valentine traversă holul Hotelului Sheraton. Oamenii de afaceri asiatici erau tolăniţi pe banchetele din piele, iar în jurul recepţiei se înghesuiau turişti în cămăşi de vară multicolore, majoritatea purtând statuete sculptate în tec sau cochilii suvenir. Alt grup revenit recent din Phuket sau Pattaya.

Fata trecu printre ei.

— Îmi puteţi spune la ce cameră stă domnul Michel Giresse? îl întrebă ea pe recepţioner.

Bărbatul verifică registrul.

— Nu avem pe nimeni cu numele acesta.

Valentine se întoarse în barurile de la subsol, apoi luă liftul spre restaurantul de la ultimul etaj.

Michel stătea la o masă de lângă fereastră, împreună cu altă femeie.

Blestematul!

Femeia era tânără, cu un chip oval, frumos şi un zâmbet sclipitor. Purta o fustă mini, şi mâna lui Michel se afla pe coapsa ei, sub masă.

Valentine avu senzaţia unei lovituri în plex.

Blestematul!

Michel ridică privirea şi o zări. Se întoarse către fată, o prinse de braţ şi-i şopti ceva la ureche. Apoi se ridică şi traversă grăbit restaurantul spre ea. Valentine se răsuci, intră în lift şi apăsă butonul pentru parter. Uşile începură să se închidă şi în aceeaşi clipă Michel sări înăuntru.

— Valentine! Ce cauţi aici?

— Porcule!

— Ce s-a-ntâmplat?

— „Ce s-a-ntâmplat?” Am văzut-o pe fata aia! Ai altă prietenă!

— Este o asociată în afaceri.

— Care afaceri? Proxenetism?

— Te rog, Valentine… Întoarce-te la hotel. Discutăm când mă întorc. Te rog, *chérie,* crede-mă: e vorba numai de afaceri.

Uşile ascensorului se deschiseră. Valentine traversă în fugă recepţia şi sări într-unul din taxiurile ce aşteptau în faţa hotelului.

— Siam Intercontinental, îi spuse şoferului.

Trânti portiera. Pe neaşteptate, Michel apăra lângă fereastra deschisă.

— Te rog, *chérie,* o să fie-n regulă. Îţi promit!

— Lasă-mă-n pace! Se întoarse către şofer. Dă-i drumul!

Îl auzi pe Michel strigând-o, însă goneau deja pe Rama I.

„Ei bine”, se gândi, „ai găsit ce-ai căutat. Ai descoperit că el e tot un blestemat cu limba mieroasă şi creierul în pantaloni.” Lacrimile fierbinţi îi împăienjeneau vederea. Până atunci nu mai plânsese pentru un bărbat.

Acum se terminase totul. Visul luase sfârşit. Vraja se destrămase.

Închise ochii şi inspiră adânc aroma bogată a tropicelor, umedă, putredă şi coruptă. Privi afară. Noaptea era neagră şi fără stele.

* * *

Valentine îşi turnă un scotch mare din barul apartamentului şi-l goli dintr-o înghiţitură. Apoi se dezbrăcă şi intră sub duş.

Se strădui să îndure jetul rece ca gheaţa, până ce acele de apă o făcură să se înfioare de durere, încercând să-şi scuture amorţeala ce-i cuprinsese corpul. Trebuia să se gândească, să plănuiască, să decidă. Mai târziu putea încerca să descifreze totul.

Nu auzi cheia răsucindu-se în broască.

* * *

Michel închise uşa şi intră în baie. Când trase perdeaua duşului, Valentine se răsuci, speriată.

Bărbatul privi şiroaiele de apă ce i se scurgeau pe trup. Apa rece îi întărise sfârcurile, creând iluzia excitării. Instinctiv, fata îşi încrucişa palmele pe sâni, acoperindu-se.

Îşi reveni însă repede, îşi recapătă ţinuta şi-şi îndepărtă cârlionţii uzi din ochi.

— Ai ajuns repede…

— Am luat următorul taxi.

— Un tip ocupat ca tine ar trebui să-şi mai cruţe energia.

— Nu-i ceea ce crezi, *chérie.*

— Pleacă de aici!

— Trebuie să mă crezi.

— Dă-mi un prosop.

— Promite-mi că n-o să faci vreo prostie.

Fata dârdâia.

— Te rog, dă-mi un prosop.

— N-o să te las să mă părăseşti.

Valentine încercă să treacă pe lângă el. Michel închise duşul şi o împinse înapoi.

— Câţi ani are? Doisprezece, treisprezece?

— Discutăm mâine dimineaţă. Eşti obosită.

— Bineînţeles că-s obosită, *cheri.* Am obosit să te aştept aici toată ziua. Am obosit să mă prosteşti într-atât. De ce nu te duci să-ţi vezi de afaceri? Eu vreau să dorm. Mâine mă aşteaptă un zbor lung.

— Nu mă părăsi!

— Pentru Dumnezeu, Michel! Începu să plângă: Ce crezi că sunt? O gâsculiţă pe care s-o foloseşti când ai chef?

— Te ador.

— Cum poţi…?

— Nu mă părăsi!

Încercă din nou să treacă pe lângă el.

— Dă-te la o parte!

— Nu te las să mă părăseşti iarăşi.

— Iarăşi? Când te-am mai părăsit?

Bărbatul o prinse de braţe şi o lipi de faianţa albă şi rece.

— Dă-mi drumul…

Surâse, simţindu-i teama în glas.

— Ştii că nu poţi fugi de mine. Te voi găsi, oriunde ai merge în lume.

O strânse şi mai puternic de încheieturi. Valentine încercă să se desprindă, dar o ţinea cu uşurinţă.

— Mă doare…

— Destinele noastre sunt aceleaşi, Valentine. Nu poţi scăpa niciodată de mine, şi nici eu nu pot scăpa de tine…

O apăsă de perete şi, ridicând mâna stângă, îi strânse bărbia între oţelul degetelor sale. Apoi o sărută violent pe gură.

Valentine se zbătu, simţind cum gura şi dinţii îi strivesc buzele. Nu putea respira. Încercă să se apere cu mâna liberă, unghiile înfigându-se în mătasea cămăşii şi sfişiind-o.

Michel îi prinse ambele braţe şi i le ţintui de o parte şi alta a trupului. O ridică, presând-o de perete şi o coborî încet peste el.

— Eşti a mea, *chérie,* şopti el. Pe vecie.

Când termină, îi dădu drumul şi o lăsă să lunece, suspinând, pe gresia rece a pardoselii.

* * *

Ieşi din baie închizând uşa după el. Peste câteva minute, Valentine auzi trântindu-se uşa apartamentului. Se ghemui ca o fetiţă, şi plânse.

Blestematul era nebun. Înţelegea acum, cu o certitudine

oribilă, că făcuse o greşeală îngrozitoare.

Se privi în oglinda băii. Lacrimile îi brăzdau obrajii. Era albă ca varul. Pe obrazul stâng îi apăruse o vânătaie.

Trebuia să părăsească hotelul, şi Bangkokul.

Acum.

În seara asta.

* * *

Când Michel reveni în restaurant, majoritatea clienţilor plecaseră. Zâmbi uşurat când o văzu pe May.

Luară liftul şi urcară în tăcere în camera rezervată de Michel la etajul patru.

Abia după ce intrară, May vorbi:

— Cine era femeia?

Michel închise uşa şi aruncă cheia pe noptieră.

— Nu vreau să discut despre chestia asta.

May rămase în mijlocul camerei, strângându-şi poşeta roz la piept, parcă apărându-se.

— Cine era femeia?

— Am avut o legătură cu ea, oftă Michel. I-am spus că s-a terminat, dar acum nu mai scap de ea. Mă urmăreşte peste tot.

— Atunci de ce ai plecat?

— Mă simt încă responsabil de soarta ei. Mi-e frică să nu facă vreo prostie.

May ştia că minţea. Încă nu voia să se gândească la asta. Dorea să creadă că-i spunea adevărul.

Îl privi dezbrăcându-şi sacoul.

— Cămaşa, şopti ea. E spartă.

Era ruptă de-a lungul cusăturii, şi prin ruptură se vedea pielea însângerată.

— Ruptă, rosti el automat. Nu spartă, ci ruptă. Se privi în oglindă. Au apucat-o istericalele. Era geloasă pe tine.

Fetei îi plăcu ideea. Brusc îşi dădu seama că, de fapt, nu conta dacă o minţea. Trebuia să pună mâna pe el şi să capete visul de aur pe care i-l oferise atât de ispititor. Probabil că el o dorea. Nu i-ar fi propus căsătoria doar ca să se culce cu ea. În Bangkok, sexul putea fi obţinut mult mai ieftin.

Probabil că o dorea.

Se imagină trăind într-o vilă cu piscină, şi având propria ei maşină. Lunar avea să le trimită bani părinţilor şi poate că, în

cele din urmă, îi putea aduce şi pe ei în America.

Altceva nu conta. Îi spusese că avea s-o ducă în America. Trebuia să fie adevărat.

Michel o luă în braţe şi o sărută.

— Ai încredere în mine, nu-i aşa? murmură el.

— Da... Da...

— Spune-mi că mă iubeşti.

— Da, te iubesc, şopti May. Fac ce vrei.

* * *

Valentine îşi lua poşeta de pe masă. Scotoci grăbită înăuntru.

Paşaportul îi dispăruse.

— Nu se poate, şuieră ea, doar n-a făcut aşa ceva...

Cât timp trecuse de când părăsise baia şi până îl auzise închizând uşa apartamentului? Cinci minute? Zece? Suficient.

Privi disperată prin cameră. Îl luase cu el? Probabil. Dar dacă totuşi îl lăsase aici, unde putea fi? Servieta-diplomat din piele de crocodil! Căută prin noptiere şi în servantă. O găsi pe raftul de sus al dulapului îngropat în perete. Era încuiată.

— *Merde!* O azvârli pe pat.

Îşi amintea că tatăl ei avusese o servietă cu zăvor-cifru pe bază de şase cifre, asemănătoare acesteia, pe când lucra în Serviciul Public. Îşi reglase combinaţia folosind data lui de naştere: 15 decembrie 1920. Cifra era 15—12—20. Zăvorul din stânga era acţionat de 151, iar cel din dreapta de 220. Îi spusese atunci că era un sistem destul de folosit.

Michel îi povestise că, deoarece nu ştia când se născuse, îşi sărbătorea ziua de naştere la Tet, Anul Nou Vietnamez — 31 ianuarie.

Însemnă că primele patru cifre ale combinaţiei puteau fi 31—01. Reglă zăvorul din stânga minerului la 310. Se deschise.

Dar câţi ani avea? Nu-şi putea aminti. Douăzeci şi cinci ori douăzeci şi şase? Încercă cu douăzeci şi cinci. Asta însemna că anul naşterii era 1974. 31—01—47. Potrivi cifrele zăvorului din dreapta la 147.

Nu.

Încercă 146. Zăvorul se deschise. Ridică încet capacul valizei.

— Dumnezeule!

Înăuntru era o duzină de paşapoarte. Americane, italieneşti, indiene şi unul franţuzesc cu coperta roşie. Citi câteva nume:

René Dhuisme, Giovani Carella, Sanjay Réddy. Numele difereau, însă fotografiile erau toate ale lui Michel. În unele era blond, în altele brunet. Existau câteva fotografii în care purta barbă, mustaţă, părul lung pe umeri sau tuns perie.

Era visteria unui cameleon.

Totuşi nici un paşaport nu era al ei.

Le lăsă şi privi derutată la ceea ce se găsea dedesubt. Alături de câteva seringi cu unică întrebuinţare se aflam nişte flacoane mici, lipsite de orice inscripţie, conţinând un lichid incolor.

Deşurubă capacul unui flaconaş. Nici un miros. Puse capacul înapoi, derutată.

Erau şi alte flacoane, cu tablete. Mandrax şi Mogadon. Şi bani. Aproape zece mii de dolari, în teancuri ordonate şi banderolate.

— Michel, şopti fata, cine dracu eşti de fapt?

Puse paşapoartele la loc, încuie servieta şi o aşeză pe raftul de unde o luase.

Nu înţelegea nimic.

Înspăimântată îşi luă valiza şi poşeta şi părăsi camera, trântind uşa înapoia ei.

39

Când May deschise ochii, Michel era deja treaz. Trăsese draperiile şi stătea la măsuţa de lângă fereastră. Avea în faţă o tavă de argint pe care se aflau o cafetieră, suc de portocale, şuncă, ouă, pâine prăjită şi fulgi de cereale. Privi spre ea şi zâmbi.

— Bună dimineaţa!

— Ora cât este? îl întrebă.

— Şapte.

— Trebuie să grăbesc. Lucrez la opt.

Îi aduse o ceaşcă de cafea şi se aşeză pe marginea patului.

— Relaxează-te, bea-ţi cafeaua. Cât faci duş, îţi chem un taxi.

May privi în jurul camerei, la draperiile groase din catifea, divanul de piele neagră din colţ şi lambriurile din lemn. Se auzea muzică în surdină dinspre radioul-ceas, iar instalaţia de climatizare bâzâia, răcorind odaia.

Fata se gândi la căsuţa strîmtă şi sufocantă pe care o aveau părinţii ei lângă Don Muang.

Luă ceaşca de cafea şi plecă ochii, stânjenită de intensitatea privirii bărbatului. Mâna lui Michel se strecură pe sub cearşaf şi-i mângâie coapsa.

— A fost bine pentru tine? o întrebă.

May încuviinţă, derutată. Thailandezii nu puneau asemenea întrebări. Femeia trebuia să ofere plăcerea bărbatului. Nu-l înţelegea deloc pe americanul acesta.

Oare mai voia să se însoare cu ea? Nu, fusese probabil doar o glumă răutăcioasă. Pesemne că băuse prea multă şampanie, dacă putuse crede aşa ceva. Îşi aminti cât de stânjenită se simţise când în restaurant apăruse străina aceea.

Poate că era nevasta lui.

Fusese totuşi o cină bună, şi poate că avea să-i lase un cadou de valoare. Atunci ar fi meritat.

— Mâine trebuie să plec din Bangkok, vorbi el brusc.

— Da.

Îl privi, aşteptând să vadă ce avea să-i ofere.

— Trebuie să vii cu mine.

May fu gata să scape ceaşca din mână.

— Spui adevărat?

— Bineînţeles. Se aplecă deasupra patului, zâmbind. Mă iubeşti, nu-i aşa?

Fata încuviinţă.

— Spui adevărat?

— Eşti o fată deosebită. Vreau să fii veşnic cu mine.

May nu ştia ce să răspundă. Anul trecut, una din prietenele ei, o fată drăguţă şi durdulie pe nume Roong, se măritase cu un australian. Bărbatul semăna cu o maimuţă. Tot trupul îi era acoperit cu păr negru, creţ şi avea o burtă uriaşă, iar May nu mai putuse de invidie. Dintotdeauna visase să se mărite cu un străin.

Roong îi trimisese o scrisoare, lăudându-se că trăia într-o vilă cu piscină, şi că avea propria ei maşină. May fusese sigură că minţea deoarece australianul nu păruse prea bogat. Cu siguranţă, nu atât de bogat pe cât era Michel.

— Noi căsătorim? întrebă ea.

— *Merde,* ce ţărăncuţă proastă eşti, rosti Michel în franceză, apoi râse şi vorbi în engleză: Bineînţeles. Nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Trăim în America?

— Dacă vrei tu…

— Da, da, încuviinţă May. Dar nu pot. Paşaport nu am.

Haina lui Michel era pusă pe spătarul unui scaun. Luă un carnet dintr-un buzunar şi-l azvârli pe pat. Fata îl privi. Era un paşaport american.

Îl ridică şi citi:

Nume: DANIELS
Prenume: May
Locul naşterii: Thailanda
Naţionalitatea: Statele Unite ale Americii

— Ce este?

— E al tău. Ne trebuie doar o fotografie. Se uită de la bărbat la paşaport. Nu înţelegea. Arătă spre numele DANIELS.

— Este numele tău?

— Da, răspunse Michel după o scurtă şovăială.

— De unde ai luat?

— Nu contează. Important e că mâine seară poţi veni cu mine.

May privi cu veneraţie paşaportul verde. Mângâie paginile de parcă ar fi fost din pânză de păianjen, obiecte fragile, din vise ce se puteau preschimba în pulbere precum pergamentele vechi. Dintotdeauna visase să plece din Bangkok, aşa cum făcuse Roong, însă totul se petrecuse atât de repede…

Michel se apropie şi mai mult de ea.

— Te pot ajuta să-ţi îndeplineşti toate visele. Poţi avea hainele cele mai bune, bijuterii, orice doreşti… Nu mai trebuie să lucrezi în magazin. Poţi avea o casă în America şi să călătoreşti în toată lumea. Asta vrei, nu-i aşa, May?

Fata încuviinţă.

— Dar mă ajuţi şi tu pe mine?

Brusc totul căpătă un înţeles.

Voia de la ea altceva decât sex. Asta dorise de la început. Noaptea trecută fusese doar un avans. Acum urma adevărata ofertă.

În mod, ciudat, înţelegerea aceasta o linişti. Cel puţin avea să afle exact care urma să fie târgul.

Privi paşaportul pe care-l ţinea cu dragoste în mâini.

— Ce doreşti? îl întrebă, şi chipul lui se lumină cu un surâs minunat.

* * *

Jean-Luc Chirac era secretar adjunct la secţia „Paşapoarte” în ambasada franceză din Bangkok. Nu era mai vârstnic decât

Valentine, dar arbora un aer de importanţă despre care fata bănui că avea rolul de a impresiona. Dădu mâna scurt şi oficial, dar îl simţi dezbrăcând-o din priviri.

Nu-i plăcu din capul locului.

— Luaţi loc, vă rog, domnişoară…

— Jarreau.

Îi arătă scaunul din faţa biroului. Odaia era micuţă, la etajul întâi, cu ferestruică spre New Street. Nu avea instalaţie de climatizare şi aerul era îmbâcsit eu fum de ţigară şi miros de transpiraţie.

— Bun. Cu ce vă pot ajuta?

— Mi s-a furat paşaportul.

— Am înţeles. Scoase din sertar câteva hârtii. Este un accident frecvent şi regretabil, dar în acelaşi timp serios. Trebuie să completăm un formular.

— Bineînţeles.

Luă un pix. Valentine observă că era un Bic, al cărui capăt era ros. Bărbatul se foi sub privirea ei scrutătoare.

— Mai întâi, câteva detalii.

Îi puse numeroasele şi obişnuitele întrebări solicitate de orice birocraţie.

— *Bien, Mademoiselle,* sfârşi el. Acum, paşaportul, îmi puteţi spune unde l-aţi pierdut?

— Nu l-am pierdut. Mi-a fost furat. Din poşetă.

— Unde anume? Pe stradă?

— Din cameră. Mi l-a furat din cameră.

— Cine anume?

— Prietenul meu. I-am spus că-l părăsesc, şi mi l-a luat din poşetă.

Funcţionarul se încruntă.

— O situaţie mai puţin obişnuită. Aţi anunţat poliţia?

— Da, bineînţeles. Mi s-a spus că vor cerceta cazul. Nu păreau prea interesaţi.

— Unde se află acest… prieten?

— Cred că e tot în hotel. Nu ştiu, eu am plecat aseară.

— Înţeleg…

— Adevărat?

Bărbatul examina formularul din faţa lui:

— Mă tem că acum nu putem face nimic. Aveţi bani?

— Vreau să mă întorc în Paris.

— Îmi pare rău, domnişoară. Lucrurile acestea durează. Nu

putem elibera imediat un paşaport care a fost furat, altfel…

— Da, da, înţeleg. Dar nu s-ar putea aranja un permis de trecere „de urgenţă”?

— Durează câteva zile, domnişoară. Trebuie să facem nişte cercetări, să stabilim dacă…

— Pentru Dumnezeu! sări în picioare Valentine. Individul mi-a furat paşaportul!

— Îmi pare rău. Există o anumită procedură ce trebuie respectată.

Fata îşi puse geanta pe umăr.

— Da, sigur. Aştept să mă anunţi atunci?

— Vă asigur că n-o să dureze mult.

Valentine se îndreptă spre ieşire. Bărbatul se grăbi să-i deschidă uşa.

— Domnişoară… poate că s-ar rezolva mai repede dacă aţi rezolva problema cu… prietenul dumneavoastră. Dacă într-adevăr paşaportul e la el.

— Este la el. Şi da, probabil că s-ar rezolva mai repede. Dar n-o s-o fac.

— De ce? ridică sprâncenele funcţionarul.

— Deoarece mi-e frică, domnule. Când îmi căutam paşaportul, am găsit şi alte lucruri în valiza lui.

— Ce alte lucruri, domnişoară Jarreau?

— Droguri. Şi bani.

— Bănuiesc că aţi informat politia, nu?

— Nu.

Tânărul o privi cu gura căscată.

— Dar, domnişoară… mi se pare ceva foarte serios…

— Nu vreau necazuri. Vreau doar să mă întorc în Franţa. Dacă anunţ poliţia thailandeză, de unde ştiu că nu voi fi şi eu implicată în afacerea asta?

— Înţeleg, totuşi…

— O să aştept permisul, domnule. Sper că nu va dura prea mult. Banii mei au o limită.

— Totuşi, domnişoară, aveţi o datorie…

Ochii Valentinei sclipiră de furie:

— Domnule, te rog! Nu-mi insulta inteligenţa. Sunt o franţuzoaică în străinătate, fără relaţii, şi acum fără paşaport, şi sunt extrem de speriată. Nu vreau decât să mă întorc la mine acasă! Mulţumesc pentru ajutor, domnule. *A bientôt.*

Părăsi biroul, coborî scara şi ieşi în arşiţa soarelui de

dimineaţă.

* * *

Terasa lui Alliance Française din Bangkok se întinde deasupra râului Chao Phrya. Bărci lungi din lemn, cu motoare exterioare, ticsite cu rambutani şi duriani noduroşi traversează în ambele sensuri apa cafenie, care curge încet.

La ora aceea a după-amiezii, clubul era liniştit. Un chelner în haină albă le aduse celor doi bărbaţi o sticlă de San Miguel şi două pahare.

— Ai ceva pentru mine, Paul?

Herbin scoase un plic gros din buzunarul sacoului.

— Lectură plăcută! Sunt peste o sută de nume.

— Mulţumesc, Paul. Îţi rămân dator.

— Ai să-mi dai un sutar.

Rene deschise plicul şi examina foile dactilografiate, cu nume, naţionalităţi şi numere de paşapoarte.

— Eu continui să cred că-ţi pierzi timpul, comentă Paul.

— Mulţumesc.

Herbin sorbi tăcut din bere, în vreme ce sirenele sampanelor răsunau peste râu.

— René, azi dimineaţă s-a întâmplat ceva. Nu ştiu cât de important este, m-am gândit că te-ar interesa să auzi.

— Dă-i drumul, Paul. Spune!

— Ţi-am zis, s-ar putea să n-aibă nici o legătură cu cercetările tale.

— Pentru Dumnezeu…

— Gata, am terminat. Unul din adjuncţii mei, Chirac, a înregistrat o reclamaţie privind furtul unui paşaport. Discuţia cu reclamanta l-a pus pe gânduri. N-a fost deloc obişnuită. De aceea, mi-a raportat-o.

— Şi?

— Păgubaşa i-a spus că paşaportul i-a fost furat de prietenul ei. Când a scotocit prin camera lor de la hotel, căutându-l, a găsit mai multe paşapoarte — pe diferite nume — şi droguri.

— A anunţat poliţia?

— Nu. A spus că-i este frică. S-a mutat la Dusit Thani, folosind alt nume. Zicea că vrea doar să se întoarcă în Franţa şi să uite totul.

— Crezi că există vreo legătură?

— Nu ştiu. Ţi-am spus: m-am gândit că te-ar interesa. Dacă vrei să vorbeşti cu ea, îţi pot spune cum o cheamă.

— De ce nu?

Budjinski azvârli mucul ţigării peste parapetul terasei.

— Ce obicei urât, René.

— O viaţă avem, replică Budjinski.

* * *

Michel privi odaia goală.

— Valentine?

Nu, nu-l putuse părăsi. Îl iubea. Ieşise să cumpere ceva. Poate că se dusese să bea o cafea…

Deschise uşile dulapurilor. Hainele ei dispărură. Şi valiza.

Nu, nu, nu!

Nu-i putuse face aşa ceva. Îl iubea. Se împletici în baie. Se întoarse şi-şi blestemă imaginea reflectată în oglindă.

— E vina ta, rosti cu glas tare. Ce-i cu tine? De ce niciodată nu te poate iubi atât de mult încât să rămână?

Nu!

— Nu!

Lovi cu pumnul în faţa care-l privea din oglindă. Sticla se sparse şi-i însângeră încheieturile degetelor. Se schimonosi de durere.

Spusese că-l iubea. Erau doar afaceri… De ce nu înţelegea? De ce?

Reveni în dormitor, smulse telefonul din perete şi-l azvârli în noptieră.

N-avea s-o lase să plece. Avea s-o regăsească şi s-o facă să-l iubească. Nu-l putea părăsi. Îl iubea.

Trebuia să-l iubească. Dacă nu, avea s-o ucidă.

40

Cele şase benzi ale lui Suriwongse Eoad erau ticsite de *tuktukuri,* camioane şi autobuze atât de aglomerate încât pasagerii atârnau agăţaţi de ele, precum cochiliile încrustate în chila unui vapor. Văzduhul era plin de gazele de eşapament, şi cu tot soarele puternic al după-amiezii, aerul părea ceţos, parcă

văzut printr-un geam aburit.

La uşă se auzi un ciocănit.

Valentine se întoarse cu spatele la fereastră, simţind cum i se înteţesc bătăile inimii. De noaptea trecută, părăsise camera numai ca să meargă la Ambasada Franceză. Era îngrozită că avea s-o găsească.

Hotărî să nu răspundă.

Alt ciocănit.

— Domnişoara Jarreau?

Nu recunoştea glasul.

— Cine-i?

— Mă numesc Budjinski. Trebuie neapărat să vorbim.

Fata întredeschise uşa. În coridor stătea un bărbat scund, voinic, într-un costum cenuşiu, şifonat, cu capul învăluit într-un nor de fum de ţigară.

Necunoscutul scoase o legitimaţie şi i-o arătă.

— Căpitan René Budjinski, rosti el în franceză. Interpol. Putem discuta?

Budjinski se trânti într-un scaun din trestie împletită şi luă paharul cu coniac oferit de Valentine, încuviinţând imperceptibil din cap. Îl puse pe masă în faţa lui, stinse ţigara şi imediat scoase un pachet de Gauloise din buzunarul hainei. Aprinse o ţigară şi-şi căută carneţelul.

Valentine îl privi cu un amestec de uimire şi dispreţ. Individul părea un pierde-vară.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule inspector?

— În primul rând, termină cu politeţurile. Ştii de ce sunt aici. În al doilea rând, sunt căpitan, nu inspector.

— Ambasada… Bineînţeles… Trebuia să-mi fi ţinut gura.

— Din punctul tău de vedere, domnişoară.

— Uite ce-i. Eram agitată atunci, aproape isterizată. Nu ştiu ce-am spus. Nu vreau decât să mă-ntorc în Franţa.

Budjinski scutură ţigara. Scrumul căzu pe covor.

— Te întrebi probabil ce caută în Thailanda un detectiv al Interpolului…

— Nu.

— O să-ţi spun oricum. Anchetez asasinatele acestor femei.

Rupse o filă din carneţel şi o azvârli pe masă. Valentine o ridică şi o privi, încruntându-se. Conţinea o listă cu peste douăzeci de nume.

— Nu putem fi siguri că au fost ucise. Deocamdată, n-am găsit

decât şapte cadavre. Toate numai femei. Credem că asasinul a ucis şi bărbaţi. În majoritate, proprietari ai unor magazine de bijuterii. Individul s-a specializat în domeniul ăsta.

— Tot nu înţeleg. Ce legătură am eu cu toate astea?

— Mai ascultă puţin, domnişoară. Eu am o teorie. Cred că cineva le-a sedus pe aceste tinere, le-a folosit pentru a-l ajuta să jefuiască o bijuterie, apoi le-a omorât. Unii oameni au nişte obiceiuri cam excentrice.

— Şi?

— Acum vreo două ore am discutat cu un coleg. El mi-a povestit că un prieten apropiat de-al tău ţi-a furat paşaportul. Şi că ai descoperit că acest prieten furase multe alte paşapoarte. În plus, purta asupra lui sume mari de bani şi droguri.

— Nu-mi amintesc.

— Speram c-o să-ţi aminteşti. Speram că vei putea infirma bănuiala mea că prietenul tău e omul pe care-l căutăm.

Valentine rămase tăcută. Simţi sângele scurgându-i-se din obraji, amintindu-şi de Michel şi tânăra thailandeză din restaurantul Sheraton.

Doar afaceri.

Foaia de hârtie îi lunecă dintre degete şi căzu pe covor. Se sculă în picioare.

— Scuză-mă un moment, căpitane. Nu mă simt bine.

* * *

Când se întoarse, Budjinski era la a patra ţigară. Valentine era pământie la faţă şi mâinile îi tremurau

Se duse la frigider şi scoase o carafă de apă rece Umplu un pahar, apoi se aşeză.

— Inspectore…

— Căpitan, o corectă bărbatul.

— Omul care-l căutaţi… le-a ucis pe toate femeile acelea de pe listă?

— Sunt multe, nu? rosti Budjinski parcă cu încântare. Părerea mea este că nu-i prea plac femeile. Trase adânc din ţigară şi începu să tuşească: Ar trebui să mă las de fumat…

— Credeţi că… prietenul meu… ar putea fi… ucigaşul?

— Nu ştiu. De asta am venit să discutăm. Oricum, acţiunile lui par în mod vădit dubioase. Un individ cinstit n-are nevoie de un maldăr de paşapoarte şi nici nu transportă droguri în valiză. Aşa

ai afirmat, nu?

Valentine încuviinţă tăcută.

— Apropo, ce fel de droguri erau?

— Sedative, de fapt: Mandrax şi Mogadon. Seringi... Şi nişte flacoane cu un lichid incolor şi inodor.

— La ce crezi că le folosea?

— Nu ştiu. O să-l... arestaţi?

— Nu am autoritatea respectivă, înălţă din umeri Budjinski. Noi nu suntem James Bond, domnişoară. Suntem nişte funcţionari obişnuiţi. Putem doar informa şi oferi sfaturi.

— Şi ce sfaturi veţi oferi?

— Păi, dacă povestim toate astea poliţiei thailandeze, individul va fi arestat, însă numai pentru acuzaţia de falsificare a unor paşapoarte. Dacă iese pe cauţiune, îl vom pierde din nou. Îşi va face rost de alt paşaport şi va părăsi ţara. Şi în mod sigur, va depune cauţiunea fixată.

— Dar în privinţa drogurilor?

— Nu are propriu-zis droguri prohibite. Mai degrabă medicamente cu acţiune extrem de puternică.

— Şi atunci, ce veţi face?

— Voi cere thailandezilor să-l pună sub supraveghere ca suspect de jaf. Dacă el este cel pe care-l căutăm, trebuie să-l surprindem în flagrant, pentru ca thailandezii să-l aresteze. În curând, voi afla dacă el este omul căutat.

— Cu mine ce se va întâmpla?

— Nimic din toate astea nu trebuie să te afecteze, domnişoară. În câteva zile vei căpăta permisul şi te vei întoarce în Franţa. Nu doresc decât să-mi spui numele lui şi unde îl putem găsi.

Întinse peste masă blocnotesul şi un pix. Valentine scrise numele lui Michel şi numărul apartamentului din Siam Intercontinental.

Budjinski luă carneţelul şi citi. Tot sângele i se scurse din obraji.

— Căpitane?

Bărbatul trase din ţigară. Mâinile îi tremurau.

— Mi-ai fost de mare ajutor.

— Asta-i tot?

— Aproape.

— Ce mai e? se încordă fata.

— De cât timp îl cunoşti?

— De câteva luni.

— Ai bănuit ceva?

— Bineînţeles că nu, îl… l-am iubit. De fapt, poate, spre sfârşit. Totuşi nu credeam că-i un asasin. De fapt, nici acum nu-mi vine să cred.

— Acum ce simţi despre el?

— Cum adică?

Ţigara lui Budjinski arsese până la filtru şi, când făcu o mişcare, scrumul îi căzu pe pantaloni.

— Să-ţi explic… După cum ţi-am zis, când o să-l punem pe prietenul tău sub observaţie, vom descoperi dacă el este cel pe care-l căutăm. În cazul când este, nu trebuie lăsat să ne scape. În nici un caz!

— Şi?

— Dacă se greşeşte undeva… dacă peştişorul găseşte o gaură în năvod… atunci va dispare, aşa cum a făcut-o de cincisprezece ori până acum. Am nevoie de o asigurare.

— Ce fel de asigurare?

— Tu, domnişoară Jarreau. Vreau să te întorci la el.

— Regret. Poate că ai nevoie de o asigurare, dar eu n-am. Riscul e prea mare.

— Nu cred că-ţi va face vreun rău.

— Prea puţin convingător. N-o să fii un bun agent de asigurări, căpitane.

Budjinski strivi ţigara şi scoase pachetul. Se încruntă. Era gol.

— La dracu. O privi pe fată. Fumezi?

— M-am lăsat, clătină din cap Valentine. Doresc să rămân sănătoasă. Un motiv în plus să spun nu.

— Pot să fiu mai direct? întrebă Budjinski.

— Până acum, ai fost.

— Sunt curios… De ce nu eşti moartă? De ce nu ţi-a făcut nici cel mai mic rău, deşi pe toate celelalte femei le-a omorât?

— Habar n-am. Nu cred că vreau să aflu.

— E foarte ciudat. Nu te încadrezi în tiparul de până acum. Toate femeile… victimele… ocupau o anumită funcţie din care îl puteau ajuta să obţină ceva. Tu însă… eşti un fel de joker din jocul de cărţi. Poate că reprezinţi tocmai punctul lui slab.

— O ştii precis, sau e doar o bănuială?

— Poţi s-o numeşti o ipoteză bine întemeiată. Sunt convins că nu-ţi va face nici un rău.

— De ce?

— Pentru că dacă ar fi dorit-o, ar fi făcut-o de mult.

Valentine arătă vânătaia de pe obrazul drept.

— O vezi, inspectore? Nu-i un semn din naştere.

Budjinski ridică din umeri.

— Deci nu eşti convinsă că-i omul nostru?

— Nu sunt convinsă că ai avea cel mai mic drept să-mi ceri să-mi asum un astfel de risc.

— Bine, atunci gândeşte-te că nu ţi l-am cerut eu. Imaginează-ţi că ţi-l cer toate femeile pe care le-ar putea adăuga pe listă, dacă nu-l oprim. Budjinski îşi frecă nervos degetele pătate de nicotină: Eşti sigură că n-ai nici o ţigară pe aici?

— Sunt sigură că-ţi poţi cumpăra de afară. *Au revoir, Monsieur.*

Budjinski se sculă în picioare.

— Perfect. Mulţumesc pentru discuţie. Sper că-l vom prinde. Dacă-l scăpăm… pe poliţiştii ăştia thailandezi nu poţi pune mare bază. Toţi ofiţerii lor au Mercedesuri deşi salariul e de câteva sute de baht pe lună.

Îşi înfundă mâinile în buzunarele pantalonilor şi porni spre uşă.

— Căpitane, rosti Valentine. Stai!

Budjinski se întoarse.

— Dacă… dacă aş fi de acord… ce ar trebui să fac?

— S-ar putea să nu trebuiască să faci nimic. Doar să fii acolo. Doar să fii… legătura noastră.

— Nu ştiu… Fata îşi îngropă chipul în palme. Lasă-mă să mă gândesc.

— Nu te pot obliga, domnişoară. Şi aşa, curajul e un lux rar. În fapt, este o problemă de conştiinţă personală.

Îşi scoase carneţelul şi notă un număr de telefon. Rupse fila.

— Acesta e numărul meu de la hotel. Mă poţi suna oricând, zi sau noapte. Aştept.

— Vrei neapărat să pui mâna pe el…

— Da, domnişoară. Unul din numele de pe listă este al fetei mele: Noelle Giresse. A fost ucisă acum trei luni, la Ashoka în New Delhi. Deschise uşa: Trebuie neapărat să-mi cumpăr ţigări. În regulă, n-o să te mai deranjez. *Au revoir.*

* * *

Valentine întinse mâna ca să ciocănească la uşa apartamentului 203. Rămase aşa, încremenită. Îşi privea braţul

de parcă ar fi fost ceva independent de trupul ei. Încă avea timp să se răzgândească, să fugă pe coridor, să se întoarcă în Franţa şi să uite tot coşmarul acesta.

În loc s-o facă, auzi cum ciocănea în uşă. Acum era prea târziu.

Michel o privi mult timp, apoi chipul i se destinse, recunoscător.

— Slavă Domnului, şopti el. Te-ai întors.

Valentine se aşteptase la un triumf răutăcios, ba chiar la violenţă. Însă lacrimile lui erau atât de surprinzătoare, încât nu ştiu ce să facă.

Bărbatul o strânse la piept:

— Iartă-mă, murmură el. Te rog, nu mă mai părăsi niciodată.

Fata se gândi la ce-i spusese Budjinski. Şapte femei…

Şovăind, ridică braţele şi-l cuprinse după gât.

— Michel…

— Te iubesc! Te rog, nu mă mai părăsi niciodată. Fără tine, nimic nu mai e important.

Se agăţă de ea precum un om care se îneacă, şi Valentine îi simţi trupul zguduindu-se de plâns.

Şapte femei…

Poate mai multe…

Simţi lacrimile lui fierbinţi şi se gândi dacă nu cumva totul era o teribilă greşeală. Putea bărbatul acesta tandru, fermecător şi sensibil să fie cu adevărat monstrul urmărit de Budjinski?

41

La câţiva paşi de eleganţa opulentă a Hotelului Dusit Thani, se află Patpang, fâşia de neoane care brăzdează mijlocul Bangkokului promiţând aventuri şi sex hoardelor de tineri flămânzi care invadează oraşul, venind din Germania, Olanda şi Australia. Pe numai câteva străzi din centru, sunt îngrămădite cluburile de masaj şi localurile de striptease, unde tinerele thailandeze, mlădioase şi cu piele netedă, se leagănă şi se contorsionează în ritmurile asurzitoare de stroboscoape.

Este un anacronism într-o ţară devotat budistă, unde simpla atingere a capului altei persoane — considerat templul sufletului — este privită ca o insultă de moarte. Ocazional, guvernul este

silit să ia măsuri împotriva Patpangului, şi animatoarele se îmbracă, punându-şi sutiene şi slipuri minuscule albastre sau roz.

Însă pe străzile secundare, spectacolele continuă netulburate, înapoia unor uşi al căror aspect exterior nu lasă să se ghicească nimic. Aici fetele oferă demonstraţii anatomice şi se angajează în acte sexuale explicite cu tineri thailandezi zvelţi şi musculoşi.

Valentine se întrebă de ce o adusese aici. De când părăsiseră hotelul, Michel păruse încordat; fusese tăcut şi nici măcar nu-i spusese unde o ducea.

O thailandeză morocănoasă, cu o *cheong-sam* lungă până la glezne, le aduse două whiskyuri. Nu zâmbi nici măcar când Michel îi dădu o bancnotă de cinci sute baht.

— Unde ai stat până acum? o întrebă brusc Michel pe Valentine.

— La un hotel. Dusit Thani.

— Singură?

Doamne, nu! O urmărise? Îl văzuse pe Budjinski?

— Bineînţeles.

După bucuria iniţială de-a o vedea revenind la el, Michel căzuse într-o muţenie posacă. Neaşteptata lui schimbase o speriase pe fată. Se rugase ca totul să ia sfârşit, însă tensiunea părea că sporeşte cu fiecare minut, cu fiecare secundă, prelungindu-se în tot mai multe ore.

Auzea glasul lui Budjinski întrebând-o: *De ce nu eşti moartă? — De ce nu ţi-a făcut nici cel mai mic rău, deşi le-a omorât pe toate celelalte femei?*

„Pentru că nu poate fi el”, îşi spuse. „Nu se poate. Trebuie să fie o greşeală. Nu-l pot trăda, permiţând poliţiei să-l aresteze. Poate dacă discutăm, îmi va putea explica totul, şi se va rezolva”.

„Încă îl mai iubesc”, se gândi, şi în clipa aceea se dispreţui pentru propria ei slăbiciune. O trădase pentru târfa thailandeză, totuşi continua să-l dorească, cu o pasiune ce sfida orice raţiune.

„Este o greşeală. Îl iubesc. Trebuie să fie o greşeală”.

— Michel, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

— S-s-st. Mai târziu. Începe.

Lumina din sală se reduse, şi un singur spot poposi pe scenă. Muzica unduitoare, senzuală, a unui flaut pluti în jur. Un tânăr thailandez păşi pe scenă, purtând doar o pereche de pantaloni albi şi largi din bumbac. Pielea lui era de culoarea bronzului lustruit, iar trupul îi fusese uns cu ulei, astfel încât fiecare muşchi

lucea şi se încorda sub razele albe.

Cu o mişcare rapidă îşi smulse pantalonii şi rămase complet gol. Penisul era erect şi, de asemenea uns cu ulei, sclipea fluid.

Valentine simţi un nod în gât.

Muzica spori în intensitate. Pe scenă apăru, plutind parcă, o thailandeză, purtând un sarong din mătase, cu sânii dezgoliţi. Era foarte tânără şi extraordinar de frumoasă. Valentine o urmări fascinată. Avea chip de fecioară, dar mişcările din şolduri erau lascive precum ale unei târfe.

Bărbatul o întinse pe platforma care se înălţase din podea şi-i sfâşie sarongul. O pătrunse imediat, şi cei doi începură să facă dragoste, trupurile lor zvâcnind ritmic, aidoma unui fabulos animal mitic, încordându-se şi unduind sub lumină.

Valentine simţi un fior prin tot trupul. Trecuse mult de când Michel nu se mai culcase cu ea. Se răsuci spre el, încercând să-i desluşească chipul în întuneric. Ochii îi scânteiau interesaţi, iar buzele erau trase, dezvăluind şirul incredibil de alb şi regulat al dinţilor. Putea fi un surâs, sau un rânjet.

Muzica devenise aproape asurzitoare, iar murmurul seducător al flautului era ascuţit şi iritant. Pe scenă, cei doi începuseră să mimeze orgasmul, bărbatul mişcând tot mai repede din şolduri. O bubuitură neaşteptată de talgere, şi deasupra lor fulgeră un stroboscop. Cele două siluete zvâcneau; muşchii gâturilor se încordară în funii groase, iar gurile se deschiseseră în strigăte mute.

Apoi lumina se stinse.

Valentine îşi dădu seama că, fără să vrea, îşi ţinuse respiraţia. Expiră încet şi prelung şi apucă paharul. Palmele îi transpiraseră, şi atingerea rece a sticlei era binefăcătoare.

— Aşteaptă, şopti Michel. Nu s-a terminat.

Din culise începură să se audă bubuiturile înfundate ale unei tobe. Două spoturi luminoase de culoarea sângelui se aprinseră, luminând fata, rămasă singură pe scenă alături de un coşuleţ împletit din trestie.

Thailandeză îngenunche înaintea coşului. Încet, aproape cu veneraţie, îndepărtă capacul. Ceva se mişcă înăuntru. Valentine recunoscu imediat.

— O cobră, şopti ea.

Ochii şarpelui scânteiau ca două rubine minuscule, iar limba bifurcată şfichiuia, anticipând o pradă. Se ridică din coş, legănându-se şi descolăcindu-se odată cu ritmul crescător al

tobei, plutind parcă în purpuriul fluid al spaţiului de lumină.

Fata unduia în acelaşi ritm şi se apropia de coş, arcuindu-şi spatele, aşa încât limba şarpelui ajungea la numai câţiva centimetri de sânii ei ascuţiţi. De câteva ori, se retrase gata să atace, dar de fiecare dată mişcările senzuale şi sinuoase ale fetei păreau că o liniştesc.

Brusc, toba se opri.

Sala se scufundă într-o tăcere mormântală. Fata lăsă capul pe spate, cuprinzând coşul între genunchi şi oferindu-şi sânii şarpelui. Valentine îşi simţea inima bubuindu-i în piept. Nimeni nu se mai clintea; toate privirile erau aţintite asupra cobrei, aşteptând-o să atace.

Şarpele nu se mişca.

În cele din urmă, thailandeza începu să se retragă, milimetru cu milimetru. Valentine auzi suspinele de uşurare ale audienţei. Acum fata ieşise din raza de atac a cobrei. Se ridică brusc şi dispăru în culisele întunecoase. Valentine se întoarse către Michel.

— Şarpele... A fost muls, nu? Nu era nici un pericol.

Bărbatul clătină din cap.

— Aşteaptă...

— E o chestie aranjată. Nu poate fi adevărat.

Partenerul fetei reapăru şi aşeză ceva pe scenă, la un metru de coşul împletit. Valentine icni scurt. Era o colivie din bambus, înăuntrul căreia se afla o găină.

Când pasărea văzu şarpele, încercă să fugă, bătând din aripi şi cârâind disperată. Cobra o privi câteva minute, apoi îşi descolăci trupul sinuos şi lunecă peste scenă. Se opri la câţiva centrimetri de zăbrele şi înălţă capul turtit, încordându-se gata de atac.

Capul şarpelui ţâşni înainte. O dată. Şi încă o dată. Găina fâlfâi din aripi şi se zbătu. Prin aer zburară pene, înjosite de lumina proiectorului.

Pasărea se mai zbătu o dată şi rămase nemişcată.

Din difuzoare se auzi un glas:

— Doamnelor şi domnilor, după cum aţi văzut, frumuseţea poate vrăji şi îmblânzi şarpele. Dar când frumuseţea dispare, şarpele muşcă. Vă mulţumim pentru atenţie. Noapte bună!

* * *

Reveniră la hotel.

— Ţi-a plăcut? întrebă Michel.

— Absolut deloc.

— Nu era decât o găină, râse bărbatul.

— Nu-i vorba de găină… Tot spectacolul…

Mercedesul opri în faţa lui Siam Intercontinental. Un portar în livrea îi deschise fetei portiera.

— Şi-acum? întrebă ea.

— Rămâi în cameră. Vin şi eu, mai târziu.

— Unde te duci?

— Am de încheiat o afacere.

Din nou, aceeaşi problemă. „Afaceri. Era vorba de fata cu care-l văzuse aseară? Voia s-o seducă? Sau s-o ucidă?”

Avea să afle în curând.

— La revedere, Michel.

— Rămâi în cameră. Vin eu…

Privi Mercedesul negru dispărând în traficul de pe Rama I Road.

* * *

May privea chelia sclipitoare a lui Sittakorn, fascinată de felul cum pielea maronie reflecta razele veiozei. Teama îi paraliza mişcările. Se străduia pentru cel mai mărunt gest.

Sittakorn o privi iritat, schimonosindu-se ca o maimuţă.

— Grăbeşte-te, fată! Bagă tăvile-n seif!

Reveni cu atenţia la registrul de încasări.

Fata se reîntoarse în magazin. Rămăseseră doar ea şi patronul. Ceva mai devreme, cealaltă vânzătoare ieşise să-şi cumpărase un suc, dar, servind o clientă, uitase sticla sub tejghea.

May turnase înăuntru pulberea primită de la Michel şi peste o oră, vânzătoarea îi spusese lui Sittakorn că nu se simţea bine. Fără chef, acesta o învoise să plece mai devreme.

May scoase din poşetă seringa. Cu o oră în urmă, se dusese la toaletă şi o umpluse. Mâinile îi tremurau, fără să le poată stăpâni. Inspiră adânc şi se strădui să-şi păstreze calmul.

Descuie vitrina şi luă câteva tăvi. Ţinea seringa în palmă, ascunsă înapoia tăvii. Reveni în cabinetul patronului.

— Grăbeşte-te, repetă Sittakorn. Trebuie să fac şi inventarul înainte de închidere.

May băgă tăvile în seif, apoi privi spre bijutier. Stătea cu

spatele la ea, lucrând cu calculatorul.

Fata porni iute spre el. Ştia că nu trebuia să ezite, altfel hotărârea ei avea să se clatine. Îi înfipse acul în braţ. Sittakorn scoase un strigăt şi încercă să se răsucească. May îl ignoră. Ţinându-l de umăr cu mâna, injectă toată seringa, privind pata de sânge care i se lăţea pe mânecă.

— Ce faci? croncăni bărbatul.

Se smulse, privi seringa, apoi pe fată şi păli.

— Ce-ai făcut?

Chiţăia ca o fetiţă. May îl privi fără să spună un cuvânt.

Sittakorn încercă să se scoale, dar picioarele nu-l mai ascultau. Ochii i se holbară când simţi că avea să-şi piardă cunoştinţa. Se strădui să se agate de marginea mesei, însă degetele nu se mai mişcau, şi rămase cu ele răşchirate. Se aplecă într-o parte cu ochii aţintiţi asupra fetei.

— Ai…

Nu mai izbuti să termine. Ochii i se dădură peste cap şi căzu în genunchi. Porni să se târască peste covor, apoi membrele îi cedară şi se prăbuşi cu faţa în jos.

May aruncase seringa. Reuşise. Nu-i venea să creadă. Reuşise!

Reveni în magazin şi deşertă pe jos conţinutul poşetei. Tot ce lua trebuia să bage numai în gentuţă. Michel îi explicase: *Nu poţi traversa recepţia, purtând un sac pe umăr. Trebuie să arăţi cât mai normal. Bagi totul în poşetă. Iei mai întâi ce-i mai scump, pietrele mari. Mai bine iei puţine şi bune, decât multe şi mărunte. Lucrezi cât mai repede după aceea stingi luminile şi încui uşa. Te aştept afară, în maşină.*

Goli vitrina ca în fiecare seară. Stinse luminile, intră în cabinet şi închise uşa. Băgă în poşetă bancnotele cu valorile cele mai mari încasate în timpul zilei, aşa cum o învăţase Michel, apoi se apropie de seif. Nu dură mult să se hotărască ce să ia. Toată ziua nu se gândise la nimic altceva.

* * *

Peste cincisprezece minute, May traversă recepţia lui Dusit Thani, cu poşeta atârnată neglijent pe un umăr. Era surprinsă de propriul ei calm. Pentru prima dată în viaţă, se simţea superioară tuturor din jur. *Dacă aţi şti ce am făcut* îi venea să le strige.

Ieşi prin uşile de sticlă şi traversă parcarea. Aproape de

capătul ei, se aprinseră farurile unei maşini. Michel o aştepta de zece minute. Trase lângă bordură, şi fata urcă.

Michel nu văzu Toyota albastră care porni în urmărirea lor pe Ratchadamri Road.

42

Odată cu lăsarea serii, o furtună se abătu asupra Bangkokului dinspre sud-vest, şi începu să plouă cu picăturile grele şi calde ale ploii tropicale. În timpul musonului, oraşul părea cenuşiu şi murdar: clădirile, magazinele şi bungalourile cu ţigle roşii căpătau un aspect mizerabil, deprimat. Budjinski simţi o picătură de transpiraţie care i se prelingea printre omoplaţi.

— Ce crezi, René? întrebă Herbin. El e?

— Nu ştiu. Fata e foarte speriată.

— Ţi-a mai zis ceva?

— Nu. Dar i se citea pe faţă. I se părea posibil.

Herbin îşi privi prietenul mai vârstnic. Se cunoscuseră în Saigon, când el era proaspăt *functionnaire* în ambasadă, iar Budjinski lucra la SDECE. Niciodată nu-şi trăda sentimentele. Cei care nu-l cunoşteau, îl considerau indiferent.

Auzise că Budjinski venise să lucreze în biroul lui din St. Cloud chiar a doua zi după înmormântarea fiicei sale. Era exact ce ar fi aşteptat de la el, ceea ce îi adusese reputaţia de dur.

Herbin ştia însă că era felul lui de-a reacţiona în situaţii critice. În interior, Budjinski se consuma extrem de mult.

O singură dată îl văzuse pierzându-şi cumpătul. În Saigon, înainte de Dien Bien Phu. Un Viet Minh trăsese cu pistolul mitralieră într-o cafenea, ucigând unsprezece europeni, printre care şi o fetiţă de şase ani. Budjinski era pe trotuar şi pornise imediat în urmărirea lui. Îl ajunsese într-o fundătură. Automatul se blocase. Budjinski aruncase revolverul şi-l doborâse cu mâinile goale.

Sub privirile câtorva ARVN, îl bătuse pe vietnamez până îl omorâse.

Acum nu se auzea decât vuietul înfundat al traficului de pe Suriwongse Road şi picăturile de apă scurgându-se din streşini.

Se întuneca. Deasupra lor bâzâiau ţânţarii.

— Ce fac thailandezii? întrebă Herbin.

— Oamenii lui Prenom supraveghează Siamul. Va fi urmărit oriunde ar pleca.

— Şi dacă nu-i el?

— Atunci o să reiau căutarea. O să-l găsesc, Paul.

— Sper.

— Ei bine, în curând vom şti. Şi am senzaţia că vom afla chiar astă-seară.

* * *

Michel ieşi de pe Ratchadamri Road, cotind pe un drumeag îngust pe lângă zidurile înalte ale lui Royal Bangkok Sports Club. Privi în retrovizor, apoi viră pe o potecă întunecată, înaintând încet printre şanţuri şi gunoaie, cu farurile pe jumătate stinse...

Frână şi opri motorul.

— De ce opreşti? se încorda alarmată May.,

— E-n regulă, rosti Michel.

Privi în jur. Locul era pustiu.

— Mergem la aeroport?

— Da, da. Aşteaptă. Îi luă poşeta din poală. Era extrem de grea. Ai făcut ce ţi-am spus?

— Da.

Bărbatul deschise compartimentul de sub bord şi deşertă geanta înăuntru. Cu toată lumina slabă a beculeţului interior, diamantele, safirele şi smaraldele sclipeau precum măruntaiele unui animal fabulos.

Michel luă câteva în palmă şi se aplecă să le examineze mai atent. Încântat de cele văzute, le lăsă să cadă între scaune.

— Bun.

— Mergem la Don Muang? repetă May.

Michel făcu un gest neglijent din mână, parcă alungând o insectă. Îi părea rău de ceea ce avea să urmeze. Valentine complicase totul.

Înainte, ar fi luat-o pe May cu el. În trecut o făcuse, şi avusese succes. Le scotea din ţară şi apoi le omora. Poliţiile asiatice nu-şi băteau capul cu străinii morţi.

Acum însă apăruse Valentine. De aceea, May trebuia să moară aici, în Bangkok.

Întoarse capul spre fată. Îl privea cu ochii ei blânzi şi proşti, de vacă. Aproape că-i putea mirosi frica, şi asta-l enerva.

— De ce am oprit? întrebă ea.

— Taci. Mă gândesc…

Era periculos să o abandoneze aici. Putea arunca o lumină nouă asupra cazului, şi poliţia ar fi început să-i caute complicele. Deja o găsiseră pe Grace. Fusese un ghinion. El sperase că trupul avea să fie purtat în larg de valuri.

Totuşi, n-avea de ales. May se răsuci, ca să deschidă portiera. Michel întinse braţul şi o prinse, trăgând-o înapoi în scaun.

— Unde te duci?

Fata ţipă.

Înţelesese. Michel i-o citi în ochi. Brusc, înţelesese.

Bărbatul îi puse mâna peste gură ca să-i înăbuşe ţipetele. Icni de durere, când dinţii ei i se înfipseseră în palmă.

Trase braţul, şi May se eliberă. Încercă s-o prindă iarăşi, şi ea îl izbi în faţă.

— Căţea!

Fata deschise portiera.

Michel izbuti să-i prindă încheietura mâinii. Se strădui din nou să se smulgă, totuşi el era prea puternic. De data aceasta, când o trase, o prinse cu mâna cealaltă în jurul gâtului.

May încercă să ţipe, dar ţipătul i se înăbuşi când degetele strânseră de beregată, sufocând-o. Căzu pe scaun, zvâcnind din picioare.

Îl privi cu ochi uriaşi, înspăimântaţi, rugători, ca ai unui animal rănit. Michel însă nu simţi nimic.

De ce ar fi simţit?

Femeile nu erau decât nişte târfe.

* * *

Valentine stătea la fereastră, privind oraşul peste care coborâse noaptea. În cameră era răcoare şi linişte, ca într-un cuib izolat de întunericul fierbinte şi depravat de afară. Ca într-un uter.

„Oare ce face Michel?” se întrebă.

Descoperi că spera ca Budjinski să se înşele. Era oare vreo şansă ca să fi greşit, ca Michel să fie nevinovat?

Se gândi la seringi şi la paşapoarte. Fata din magazinul de bijuterii… Deschise dulapul şi căută servieta-diplomat.

Dispăruse.

Era limpede că intenţiona să se folosească de conţinutul ei.

Iar poliţia îl pândea.

Simţindu-se precum Iuda, reveni lângă fereastră şi aşteptă.

* * *

Zvâcnetele lui May deveniră tot mai slabe, cu braţele zbătându-se precum aripile unei păsări rănite. Michel ştiu că murea. Zâmbi.

Brusc ridică ochii, simţind pericolul. Spre capătul înfundat al potecii zări nişte umbre mişcându-se şi auzi ţăcănitul uşor al unei piedici.

Oameni înarmaţi!

Dădu drumul fetei, şi trupul inert lunecă de pe scaun. Privi siluetele care se furişau tot mai aproape, venind din spate.

Întinse mâna spre cheia de contact, apoi se răzgândi. De îndată ce avea să pornească motorul, urmau să deschidă focul. În plus, poteca era mărginită de şanţuri pe ambele părţi. Nu putea goni prea tare.

Mai exista o posibilitate.

Îşi scoase pantofii, se întinse peste locul alăturat şi coborî din maşină. Simţi sub el corpul fetei.

Întins pe burtă, privi înapoi.

Erau trei indivizi, apropiindu-se încet.

Ce puteau fi? Poliţişti?

Cum îi dăduseră de urmă?

Inspiră adânc şi se ghemui pe vine. Apoi se îndepărtă lent, sperând că bezna îl masca. Aşteptă strigătele, focurile de armă, dar nu se auzi nimic.

Reuşise. Nu-l văzuseră.

Începu să alerge către pata de lumină din capătul opus al potecii. Avea să reuşească.

Poliţişti…

Nişte idioţi!

Se opri orbit, când un automobil ce staţiona în beznă ceva mai departe îşi aprinse brusc farurile. Se retrase un pas, ridicând palma pavăză în dreptul ochilor, zăpăcit. Auzi strigăte şi paşi alergând către el.

Christoase, era încolţit!

Se izbi de ceva, încă năuc. Ferindu-şi ochii de razele puternice, zări un bărbat sprintând spre el, cu un revolver în mâna dreaptă.

Michel îl lovi cu piciorul în testicule, şi poliţistul scoase un urlet.

Se îndoi şi dădu drumul armei.

Michel se azvârli în genunchi, bâjbâind după revolver pe pavajul umed. Atinse cu degetul metalul cald.

Alte strigăte.

Din ambele capete ale potecii, poliţiştii alergau spre ei. Câţi erau? Alţi doi dinspre Mercedes, conturându-se în lumina farurilor.

Deocamdată, nici unul nu trăsese.

Bineînţeles. Nu puteau. S-ar fi împuşcat între ei.

Avea un avantaj de moment. Ridică revolverul, cu degetul strângându-se în jurul trăgaciului.

Simţi o durere bruscă, ascuţită, în încheietura mâinii şi arma îi căzu dintre degete. Ceva dur i se lipi de tâmplă.

Încremeni.

Unul dintre poliţişti îi lipise ţeava pistolului de tâmpla dreaptă. De unde apăruse? De fapt, acum nu mai conta.

Michel zâmbi, îşi ridică braţele şi se destinse.

Se terminase. Deocamdată.

Poliţiştii se adunară în jurul lui. Unul dintre ei îl îmbrânci trântindu-l pe pământ. Îi traseră braţele la spate şi-i puseră cătuşe. Cineva — bănui că era cel pe care-l lovise cu piciorul — îl izbi în acelaşi loc.

Michel icni şi-şi strânse genunchii la piept, ca să se protejeze. Îl târâră până la una dintre maşini, şi-l împinseră sub bancheta din spate. Pe tot drumul până la sediul poliţiei, cineva îl apăsă permanent cu talpa pe gât.

Nu mai simţea durerea. Se gândea la alte lucruri.

Încerca, cu disperare, să priceapă ce se întâmplase. Un lucru era foarte clar: fusese trădat.

Din nou...

* * *

Telefonul ţârâi.

Valentine ridică receptorul.

— Cine-i?

— Budjinski.

— El e? L-au prins?

— L-au prins.

Valentine căzu pe marginea patului şi începu să plângă.

— Gata, domnişoară. S-a terminat totul.

Fata lăsă receptorul din mână „Te-am iubit, Michel”.

„De ce ai făcut toate astea?”

43

Generalul-maior Warong Lekehorn stătea de cealaltă parte a mesei relaxat şi senin. În biroul strâmt şi fără ferestre era înăbuşitor de cald. Un ventilator se rotea ineficient sub plafonul înalt, iar un tub fluorescent bâzâia şi pâlpâia deasupra capetelor lor.

Michel se afla într-un scaun metalic, picior peste picior, şi cu mâinile încrucişate într-o atitudine răbdătoare de supunere. Îi scoaseră cătuşele, însă lângă uşă stăteau doi poliţişti înarmaţi.

— Sunt generalul-maior Warong, rosti thailandezul.

— Bine, domnul general. Credeţi că-mi puteţi oferi o explicaţie pentru tot circul ăsta?

Warong ignoră întrebarea.

— Cum vă numiţi?

— Dhuisme. René Dhuisme.

— Staţi în hotelul Dusit Thani?

— Nu. Locuiesc în Hotel Siam. Aş vrea să ştiu despre ce-i vorba?

— Domnule… Dhuisme… în seara aceasta, prietena dumneavoastră l-a drogat şi jefuit pe proprietarul lui Naree Jewellery Store din interiorul hotelului…

— *Ce* a făcut? îl privi Michel cu gura căscată.

— După care a ieşit din hotel şi a urcat în maşina dumneavoastră.

Michel băgă mâna în buzunarul sacoului şi scoase un pachet de ţigări ruseşti subţiri.

— Şi?

— Ştiţi ceva despre asta?

— Bineînţeles că nu. Abia o cunosc pe fată. Hotărâsem să cinăm împreună, atâta tot.

— Deci negaţi orice implicaţie în jaf?

— Bineînţeles. Totu-i o înscenare.

Warong îl privi aprinzându-şi ţigara. Nu trăda nici un semn de nervozitate.

— Fata ce a declarat?

— Nimic. E încă inconştientă.

— Inconştientă? Ce i-aţi făcut?

— Nimic. Oamenii mei mi-au raportat că aţi încercat s-o strangulaţi.

— Prostii!

Warong îşi frecă nasul, gânditor. Individul era deosebit de calm.

— Au găsit şi bijuteriile furate, în bordul maşinii: Nici despre asta nu ştiţi nimic?

— Absolut nimic. Poate că poliţia le-a pus acolo. De unde să ştiu? Michel suflă fumul spre tavan. Domnule general, pot pleca?

— Mă tem că nu. Mai întâi avem nevoie de o declaraţie din partea fetei. Când va putea vorbi…

— Până-şi revine poate dura zile-ntregi! Mâine am afaceri importante în Hong Kong.

— Vor trebui amânate.

Atitudinea lui Michel se schimbă. Se aplecă înainte şi coborî glasul, de parcă ar fi discutat o problemă intimă cu un prieten vechi şi de nădejde.

— Uite ce-i, domnule general, ştiţi care-i problema? Sunt om de afaceri şi lucrez pe cont propriu. Am intrat în bijuteria din Dusit Thani, căutând un cadou, şi am cunoscut-o pe fata asta. A fost foarte prietenoasă cu mine, aşa că am luat-o la cină de câteva ori. Habar n-aveam că-i o hoaţă. Toată chestia asta mi se pare de-a dreptul absurdă.

Expresia lui Warong nu se modifică.

— Nu cred că înţelegeţi. Este vorba de nişte acuzaţii foarte grave, domnule Dhuisme. Foarte grave.

— Ah, zâmbi Michel, dar înţeleg, domnule general. Voi face tot ce-mi stă în putere să cooperez pentru buna desfăşurare a anchetei. De fapt, cred că v-aş putea arăta ceva care să schimbe cu totul datele problemei.

— Spuneţi!

— E în servieta mea.

Servieta din piele de crocodil se găsea într-un colţ, încă nedeschisă. Poliţiştii o luaseră din portbagajul Mercedesului.

Warong o puse pe birou şi încercă s-o deschidă.

— E încuiată.

— Aş prefera să o deschid între patru ochi, rosti Michel. Sunt lucruri secrete.

Generalul privi poliţiştii de lângă uşă.

— Puteţi pleca.

Cei doi salutară şi părăsiră încăperea.

— Şi acum, vorbi Warong, ce aveţi să-mi arătaţi?

* * *

Locotenent-colonelul Prenom Chittakorn era ofiţerul de legătură cu Interpolul din Thailanda. Budjinski îl urmă prin catacombele cu pereţi cenuşii ale sediului poliţiei din Bangkok, până la biroul generalului-maior Warong Lekchorn. Sediul poliţiei era un labirint de coridoare, scări şi camere, în care poliţişti în uniforme kaki lucrau aplecaţi deasupra unor Remingtonuri, sau jucau cărţi pe mese prăfuite.

Warong avea în faţă un dosar deschis şi completa, concentrat, un raport. Le indică două scaune îmbrăcate în vinilin.

Budjinski se aşeză recunoscător. Când Prenom îl sunase, anunţându-l despre arestarea lui Michel, pornise imediat în fugă, din cameră până la lift, apoi prin recepţie, pe stradă, unde căutase un taxi. După aceea, o nouă goană până la biroul lui Prenom de la etajul al doilea. Gâfâia sacadat şi nu-şi putea recăpăta suflul.

Scoase ţigările din buzunar şi aprinse o Gauloise.

— Unde-i? şuieră către Warong.

Generalul ridică o mână indicându-i că era ocupat, Budjinski privi spre Prenom, care strânse din umeri, spunând parcă *trebuie să aşteptăm.*

„Mai du-te dracului”, se gândi Budjinski. Se aplecă peste birou, ajungând la câţiva centrimetri de chipul thailandezului.

— Am întrebat: unde-i nenorocitul?

Warong înălţă capul, şi ochelarii îi scânteiară în lumina fluorescentă.

— A scăpat.

— A scăpat? Ce vreţi să ziceţi?

Budjinski azvârli ţigara pe podea.

— *Ce* a făcut?

— A evadat. Acum o oră.

— E un blestemat de asasin în serie! L-aţi lăsat să plece?!

— Nu l-am lăsat să plece. A evadat.

Budjinski nu-şi putea crede urechilor. Îşi lăsă capul în palme. Brusc, se simţea foarte obosit. Era inutil. Îşi căută ţigările, apoi mâna îi căzu inertă pe lângă corp. Christoase, nici nu mai simţea

nevoia să fumeze!

— Cum a evadat?

— Era pe coridorul din faţa biroului meu. Probabil că a fugit.

— Nu era păzit?

— N-am considerat că ar fi necesar.

— Cătuşele?

— Fuseseră scoase. Oricum, nu-i important. Avem fata şi bijuteriile. El era probabil doar un complice.

Francezul se întoarse către Chittakorn.

— Nu i-ai spus?

Chittakorn îşi feri privirea şi găsi ceva extrem de interesant pe tavan.

— Ce să-mi zică?

— Noi îl puteam extrăda pe bărbatul acela.

— Noi?

— Interpolul.

— Nu mi s-a adus la cunoştinţă. Se uită ameninţător spre Chittakorn: Am fost înştiinţat, colonele?

— Nu, domnule.

Budjinski înţelese. Michel nu evadase. Fusese eliberat.

— Cât v-a oferit?

— Sunteţi în misiune oficială, căpitane?

— Ştiţi bine că nu.

— Atunci cred că întrevederea noastră a luat sfârşit. Călătorie plăcută spre Franţa!

Budjinski se ridică şi, cu un gest, mătură pe podea dosarele lui Warong. Se aplecă peste birou, astfel încât feţele lor aproape se atinseră.

— Dobitocul dracului! şuieră el.

Generalul sări în picioare.

— Afară! Ieşi afară!

Nu putea face nimic. Budjinski îşi înfrână dorinţa de a-şi înfunda pumnul în chipul arogant al thailandezului. Se întoarse şi porni spre uşă.

— Superiorii tăi vor afla comportarea asta!

Budjinski ieşi, trântind uşa.

44

Era într-o cuşcă de bambus. Simţea că este privită, şi când ridică fruntea văzu că erau ochii mici, portocalii ai unei cobre regale. Capul acesteia dansa şi se legăna printre zăbrele, apoi, brusc, o muşcă. O dată. Şi încă o dadă. Se auzi ţipând, şi după aceea capul şarpelui se trasformă într-un chip.

Chipul lui Michel.

Apăruse pe neaşteptate lângă ea cu o torţă pe care i-o apropia de faţă. Încercă să fugă, dar braţele şi picioarele îi erau paralizate, şi ţipă, mut şi zadarnic ca în toate coşmarele.

— M-ai trădat, repeta întruna Michel. Ştiu că tu ai fost. M-ai trădat.

Se zbătu, încercând să scape, însă trupul îi părea de plumb.

Se sculă în capul oaselor, scăldată în sudoare.

Cineva bătea la uşă.

Sări din pat şi bâjbâi pe noptieră, căutând ceasul. Unu şi jumătate. „Cine dracu era? Budjinski?"

„Sau Michel? Nu, nu se putea. Budjinski îi spusese că-l arestaseră".

Îşi puse capotul de mătase şi merse la uşă. Se opri şi ascultă.

Auzi o tuse. Budjinski!

Deschise uşa.

— Budjinski? Ce s-a întâmplat?

Bărbatul trecu pe lângă ea, intrând în odaie. Valentine aprinse lumina. Francezul purta acelaşi costum mototolit, iar cearcănele de sub ochi erau plumburii.

Se trânti pe canapeaua din piele de sub fereastră şi începu să-şi pipăie buzunarele, în căutarea ţigărilor.

— Dormeai?

— Bineînţeles că dormeam. Ce s-a întâmplat? E vorba de Michel, nu-i aşa? A evadat...?

— Nenorociţii i-au dat drumul.

— Dar... ziceai că l-au prins cu bijuteriile furate...

— Aşa era. Acum o oră, a fugit din sediul central al poliţiei. Îl lăsaseră pe un coridor. Fără pază şi fără cătuşe.

— E o nebunie!

— Nu, nu-i nici o nebunie. Generalul-maior Warong a avut un motiv serios s-o facă.

— Nu-mi spune... I-a dat bani, nu?

— Totul se-nvârte în jurul banilor. Ziceai că purta mulţi asupra lui...

— Dolari americani, încuviinţă Valentine. Erau teancuri groase,

banderolate.

— În cazul ăsta, bănuiesc că Michel şi-a plătit cauţiunea. Neoficial, bineînţeles.

Fata simţi că n-o mai ţineau picioarele. Se aşează pe pat.

— Dacă apare aici?

— De asta am venit direct la tine. Deci nu te-a căutat?

— Nu.

Budjinski strivi nervos ţigara în scrumieră.

— Iisuse! Ce ţară nenorocită!

— Cum de i-a putut da drumul? Mi-ai zis că le-a omorât pe toate femeile acelea…

— Nu în Thailanda. Cel puţin, nimic care să-i privească pe thailandezi. Warong a arestat-o pe fata care a comis jaful, şi au recuperat toate bijuteriile. În raportul lui va afirma că Michel era un simplu complice. Şoferul…

— Dar fata? N-o să spună totul?

— Deocamdată nu.

— Nu-nţeleg.

— Prietenul tău a strangulat-o. Era gata s-o ucidă. S-ar putea ca tot restul vieţii să vorbească numai în şoaptă. Oricum, n-o s-o asculte nimeni. Este normal să dea vina pe altcineva. Încă n-am întâlnit un criminal care să n-o facă.

— Şi nu poţi face nimic?…

— Chiar dacă aş fi fost în misiune oficială, n-aş fi putut face nimic…

— Parcă spuneai că lucrezi la Interpol.

— Aşa-i. Dar nu m-au trimis ei. Sunt pe cont propriu.

— Fata ta…?

Budjinski era gata să-şi aprindă altă ţigară, însă mâinile îi tremurau atât de tare încât renunţă. Azvârli pachetul pe jos.

— Da. Fata mea.

— Deci asta-i? S-a terminat?

— Nu, nu s-a terminat. Nu încă. De asta am venit la tine.

— Crezi c-o să se întoarcă?

— Poate, ridică din umeri Budjinski. Deşi e mai plauzibil că s-a dus direct la aeroport. Ziceai că avea mai multe paşapoarte false. Poate l-a ajutat chiar Warong. Cu siguranţă că nu-l mai doreşte, ar fi prea periculos. Probabil că amicul tău e deja în avion.

— Trebuie să-i admiri ingeniozitatea, remarcă Valentine.

— Nu ştiu dacă e tocmai cuvântul potrivit.

— Şi atunci ce vrei să faci?

— Dintotdeauna mi-a fost frică că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Se zice că Thailanda are cea mai bine plătită poliţie. Surâse amar: De aceea mi-am făcut rost de o poliţă de asigurare.

— Eu?

— Da, domnişoară Jarreau.

Valentine clătină din cap.

— Nu. Nu mai rezist.

— Nu te pot obliga. Îl poţi lăsa să ucidă în continuare. Nu-i problema ta.

— Te rog, căpitane. Scuteşte-mă de predici.

— Poate crezi că vorbesc prostii, domnişoară? Câte femei vor fi moarte înainte de a înţelege? Cincizeci? O sută?

Valentine se aplecă şi luă pachetul de Gauloise de pe covor. Aprinse două ţigări.

— Credeam că nu fumezi.

— Nu.

— În acest caz, te felicit. Mă bucur ori de câte ori văd fumători reformaţi care îşi dau seama de greşeală.

— Ce vrei să fac?

— Acum? Să stai aici şi să aştepţi, atât.

— De ce?

— Poate că va încerca să ia legătura cu tine, ca să vă întâlniţi undeva.

— De ce ar face-o?

— Te iubeşte, domnişoară. Nu crezi?

Fata îşi îngropă faţa în palme.

— Nu ştiu. Dacă m-ai fi întrebat cu câteva zile în urmă... însă acum când spui că le-a omorât pe femeile acelea... un asemenea bărbat poate iubi cu adevărat pe cineva?

— În felul lui, poate.

— Dar dacă ştie că eu l-am...

— Cum să ştie? Dacă te-ar fi bănuit, n-ar mai fi încercat să dea lovitura de aseară.

Poate, rosti Valentine fără convingere.

— O să mă ajuţi?

— Ce vrei să fac, dacă mă sună?

— Depinde de ce va spune. Să fii de acord cu orice îţi cere. Principalul e să afli unde este. După ce-l găsim, mă ocup eu.

— Şi poliţia?

— Ce-i cu poliţia?

— Unde e?

Budjinski trase din ţigară şi o privi printre pleoapele mijite.

— Poliţia nu ştie nimic.

— Fii serios, căpitane. Vrei să zici că suntem pe cont propriu?

— N-am de ce să ţi-o ascund. Valentine ridică din umeri, imitându-l.

— Nici eu n-am de ce să refuz.

Ironia păru că nu are nici un efect asupra lui Budjinski.

— Ceea ce fac depăşeşte autoritatea mea. Altfel zis, acţionez clandestin.

— Grozav!

— Depinde unde e acum. Am prieteni şi contacte în toată Asia. Mă tem că nu şi în Thailanda…

— Bun, încă o întrebare. Dacă le-a omorât pe femeile alea, mie de ce nu mi-a făcut nici un rău?

— Nu ştiu. Însă fiecare om are anumite slăbiciuni. Poate că tu eşti slăbiciunea lui.

— Explicaţia asta nu mă linişteşte prea mult.

— Este o întrebare la care numai el poate răspunde. Domnişoară Jarreau, te rog ai încredere în mine. Voi avea grijă să nu ţi se întâmple nimic. Îţi dau cuvântul meu.

— Ai o armă?

Budjinski se lovi cu palma peste buzunar.

— Bineînţeles.

— Perfect, uneori mă simt mai în siguranţă cu armele decât cu vorbele. Îi azvârli o pernă. Ia! Culcă-te aici. Noapte bună.

* * *

Valentine stătea la fereastra apartamentului 203 şi privea soarele înălţându-se înaintea oraşului, luminând *stupa* şi destrămând pâcla de pe râul Chao Phrya. Ochii îi erau umflaţi şi înroşiţi de nesomn.

Întins pe canapea, Budjinski sforăia zgomotos. Arăta teribil, neras de două zile, şi cu gura căscată.

Fata comandă micul dejun pentru amândoi — zâmbind amar, se întrebă ce avea să spună chelnerul de la *room-service* când urma să-l vadă pe detectiv în camera ei — apoi trecu în baie. Se dezbrăcă şi intră sub duş, lăsând jetul de apă fierbinte să-i spele temerile şi transpiraţia.

Spera ca ipoteza lui Budjinski să fie greşită. Spera că nu va mai auzi niciodată de Michel. Voia doar ca acest coşmar să ia sfârşit, să se poată întoarce în Franţa şi să încerce să uite totul.

Apoi îşi aminti ce-i spusese Michel cândva: *Ştii că nu poţi fugi de mine. Te voi găsi, oriunde ai merge în lume.*

Se îmbrăcă şi se întinse pe pat. Telefonul sună.

Îl privi şi-l lăsă să ţârâie. O dată. De două ori. De trei ori. Budjinski nu se clinti.

Ridică receptorul, inima bătându-i puternic.

— Alo?

— Domnişoara Jarreau?

Telefonista thailandeză îi înmuia numele, pronunţându-l *Jalo.*

— Da.

— O convorbire din străinătate. Vă rog să aşteptaţi puţin.

Auzi pârâturile şi piuiturile liniei internaţionale. Apoi, o voce, vocea *lui.*

— Valentine?

— Michel?

Tremura din tot corpul.

— Din păcate s-a întâmplat ceva neaşteptat. A trebuit să plec imediat.

— Unde eşti? şopti ea.

— În India. În Varanasi. Poţi veni aici?

„Ce calm vorbeşte", se gândi. „Parcă m-ar invita la un weekend în locuinţa lui de pe malul mării."

— Spune-mi unde eşti.

— Ai cu ce scrie?

Privi spre noptieră. Aseară, Budjinski pusese acolo un blocnotes şi două pixuri.

— Da, da. Spune.

Peste câteva minute, Valentine aşeză uşor receptorul în furcă. Terminase. Budjinski avusese dreptate. Fiecare bărbat are o slăbiciune.

Chelnerul sosi cu micul dejun. După ce plecă, Valentine îşi turnă cafea şi puse o ceaşcă pe măsuţa de lângă canapea. Apoi îl trezi pe Budjinski.

Aşteptă până ce acesta termină o criză de tuse care dură cinci minute. Când se opri, scoase ţigările şi-şi aprinse una.

— Aşa-i mai bine.

— Soţia ta cred că a fost o martiră, căpitane.

— De ce?

— Ca să reziste la sforăiturile tale, dacă nu la altceva.

— Nu cred c-a fost martiră, domnişoară, deşi nu poate fi vorba de o comparaţie între noi. În mod curios, nu s-a plâns niciodată de sforăiturile mele.

— Mă surprinde.

— S-a întâmplat ceva?

— A sunat acum zece minute.

— Michel?

— Da. E în Varanasi. Vrea să ne întâlnim acolo, mâine.

45

Varanasi, India

Gangele, Mama Vieţii, Mama Morţii. Pentru indieni, fluviul este Devi, Mama Divină, curgând între ceruri şi pământ.

În realitate, Gangele curge din Himalaia în Golful Bengal, de la izvorul lui din gheaţa cristalină a Kushului cale de patru mii de kilometri peste cele mai secetoase, aride şi mai populate câmpii din întreaga lume.

La jumătatea drumului, traversează Varanasi, cel mai sacru dintre oraşele indiene, de vechimea Babilonului, un loc unde aceleaşi ritualuri se practică neschimbate de patruzeci de veacuri. Aici Buda a ţinut prima lui predică şi tot aici împăratul Ashoka a clădit un templu conţinând o coloană din gresie pe care este dăltuită *dharma chakra,* roata legii, emblema păstrată şi azi pe steagul Indiei. Iar toate acestea se petreceau cu trei sute de ani înaintea naşterii lui Christos.

Până ajunge la Varanasi, Gangele s-a transformat într-o apă cafenie, leneşă şi urât mirositoare Canalizările oraşului supraaglomerat sunt pompate direct în fluviu, şi concasoarele de gunoaie, aproape ascunse înapoia norilor de ciori croncănitoare, îşi deşartă în el încărcăturile puturoase.

Cu toate acestea, credincioşii consideră că nici o altă apă nu este mai pură şi dulce. Umpleţi o ceaşcă din fluviu, şi apa va apărea limpede şi scânteietoare precum gheaţa topită. Bacteriile nu supravieţuiesc în apa luată din Gange, iar oamenii de ştiinţă încă nu-şi pot explica acest fenomen.

Indienii consideră că scăldatul în fluviul celest la Varanasi

spală toate păcatele. În fiecare dimineaţă, mii de oameni vin la *ghat*-uri pentru a-şi dovedi credinţa, dezbrăcându-se şi afundându-se în apele reci şi verzui, cu braţele ridicate implorator, salutând globul de foc al soarelui care se înalţă peste fluviu. Este considerat un act mai important chiar decât petrecerea întregii vieţi în rugăciuni şi meditaţii.

Iar moartea în Varanasi înseamnă trecerea directă în rai. Pe *ghat*-urile înşirate de-a lungul apei se află crematorii, pavilioane deschise, unde paria, numiţi *chandali,* aprind rugurile cu trupurile celor morţi, în timp ce văduvele în sari alb îşi tânguie bocetele de jale. Când din cadavre nu mai rămân decât oase şi cenuşă, acestea sunt azvârlite în undele reci şi întunecate, şi sunt purtate laolaltă de trandafiri şi gălbenele.

În fiecare dimineaţă, Gangele revine la fidelitatea miilor de credincioşi care ticsesc ghat-urile din Varanasi, spălând morţile şi păcatele.

E un spectacol mai presus de orice închipuire sau înţelegere, o avalanşă de ocru, cenuşiu şi alb, de cerşetori, *saddhuri* şi florărese în faţa turnurilor oraşului întunecat de funinginea rugurilor funerare.

Aici veni Michel într-o dimineaţă gălbuie, pe treptele ghat-ului Dasaswamedh, şi se dezbrăcă încet. Se unse cu ulei de muştar pe piept şi braţe, pentru a se proteja împotriva frigului, apoi purtând doar un dhoti alb, coborî treptele lunecoase în undele Gangelui.

Rămase multă vreme, cu mâinile împreunate în rugăciune, şi ochii aţintiţi asupra soarelui. Apoi se lăsă pe vine, cufundându-se cu capul sub apă, şi rămase aşa aproape un minut. Când se ridică în cele din urmă, cu pielea ca de găină din cauza frigului, înălţă palmele, salutând soarele cald, uriaş şi galben acum, răsărind deasupra câmpiei.

Zâmbi. Se mântuise de toate păcatele. Era iarăşi întreg.

Era pur.

* * *

Aeroportul Don Muang, Bangkok

Difuzorul anunţase zborul Air India din Bangkok spre Calcutta. De acolo, Valentine urma să plece spre Varanasi.

Fata îl văzu pe Budjinski croindu-şi drum prin mulţimea din

sala de aşteptare, cu o sacoşă pe umăr. Costumul cenuşiu era boţit, iar la subsori era pătat de transpiraţie.

— Ţara dracului, gâfâi el. Prea multă poluare... Păcătoasă pentru plămâni... Se aşeză şi aprinse o Gauloise. Au anunţat zborul?

— Chiar acum. Unde-ai fost?

— Ieri am telefonat în Delhi, la tipul de la Interpol. Suntem prieteni vechi. L-am rugat să ceară poliţiei din Varanasi să verifice hotelul despre care ţi-a zis Michel: Clark's. Acum l-am sunat să văd ce-a făcut.

— E acolo?

— Nu există nici un turist care să corespundă descrierii. Bineînţeles, asta nu înseamnă nimic.

— Şi... acum ce se-ntâmplă?

— Facem cum am stabilit. Călătorim împreună până la Varanasi şi luăm fiecare o cameră la Clark's. Nu te scap din ochi.

— Poliţia indiană o să ne ajute?

— Da. Ţi-am spus, tipul din Delhi mi-e prieten vechi. Le-a turnat o grămadă de minciuni poliţailor din Varanasi. O să ne ajute.

— Dacă-l arestează... îl vor reţine?

— De data asta, da. Până pot obţine extrădarea într-o ţară unde există acuzaţii serioase.

Ridică privirea spre monitorul de sub tavan.

— Iisuse! Ultima strigare. Mă duc să dau biletul. De acum, călătorim separat. Nu te teme, voi fi permanent în umbra ta.

Se sculă şi porni spre ghişeul Air India, scotocindu-se prin buzunar în căutarea biletului.

Peste câteva minute, Valentine porni către avion, simţindu-se mai speriată şi mai singură decât oricând.

* * *

Varanasi, India

Hotelul Clark's se afla lângă gară. Fusese construit prin 1930: o clădire uriaşă, cu două etaje, în stil edwardian, cu cascade de bougainville acoperind porticurile albe şi balcoanele. În grădinile atent îngrijite, îmblânzitorii de şerpi stăteau pe vine la umbra bananierilor.

Valentine coborî din taxiul Ambasador galben-negru şi intră la

recepţie. Era obosită, însă încordarea o ţinea în alertă.

Se aşteptase să-l zărească pe Michel la aeroport. Cercetase chipurile din sala de aşteptare şi, deşi nu-l văzuse, continua să aibă senzaţia neplăcută că el era acolo şi aproape îi putea simţi privirea cercetând-o şi aşteptând.

La recepţie, un bărbat citea *Times of India.* Ridică ochii la intrarea ei, apoi reveni asupra ziarului. Un poliţist? Spera să fie aşa.

— Aş dori o cameră, se adresă recepţionerului. Cu un singur pat.

— Pentru câte nopţi?

Recepţionerul era un tânăr *gujarati* drăguţ cu un surâs care-i dezvelea un dinte aurit.

— Nu ştiu încă.

— Bine, făcu el, şi-i întinse registrul. Numele şi adresa, vă rog. De pe panoul dinapoia lui luă o cheie.

— Am vreun mesaj? îl întrebă Valentine. Mă numesc Jarreau. Valentine Jarreau.

— Ah, domnişoara Jarreau? Da, da.

Se întoarse către căsuţele poştale din spate şi reveni cu un plic.

Îl aşeză pe tejghea în faţa ei. Valentine recunoscu scrisul lui Michel.

— Când a fost adus?

— Azi-dimineaţă.

— Cine l-a adus? Cum arăta?

— Nu mai reţin, ridică din umeri indianul.

— Nu era un european?

— Ah, nu, cu siguranţă!

— Mulţumesc, rosti Valentine.

Deci Michel trimisese pe altcineva să-i aducă mesajul. Era într-adevăr foarte prudent. De ce?

Luă cheia şi porni spre cameră, urmată de hamalul care-i ducea bagajele. Intră în odaie, îi plăti şi închise uşa. Deschise plicul cu degete tremurătoare.

„Chérie,

Iartă-mă pentru tot misterul ăsta. Este necesar. Ne întâlnim mâine la amiază, la intersecţia străzii Raj Bazaar cu Mall. O să-ţi explic totul.

Te ador,
Michel”

* * *

Biroul detectivului-inspector Lal Gupta Singh din Divizia Crime a poliţiei din Varanasi era strâmt şi murdar. Un ventilator se rotea lent sub plafonul înalt, iar pe pereţii vernil, mizeria se acumulase de câteva decenii. Deasupra mesei atârna o inscripţie:

„Un poliţist este un cetăţean în uniformă, şi fiecare cetăţean e un poliţist fără uniformă”.

Pe una din laturile încăperii se găseau două fişiere metalice, cu câte trei sertare. Un sertar fusese deschis şi înăuntru se zărea un maldăr de dosare groase, câteva împrăştiindu-şi conţinutul pe podea. Biroul vechi şi pătat de cerneală era ticsit cu hârtii. Birocraţia reprezenta adevărata moştenire a lui Raj. După proclamarea Independenţei, toate departamentele guvernamentale indiene o îmbrăţişaseră cu entuziasm.

Gupta Singh îl studie pe bărbatul din faţa lui. Era neras, iar părul şaten era ciufulit. Semăna cu un jucător după o noapte lungă în cazino. Un jucător care pierduse…

Costumul îi era boţit şi plin de scrum de ţigară. Dumnezeule! Probabil dormise îmbrăcat în el.

Din Delhi i se transmisese să-i acorde tot ajutorul solicitat. Detectivul-şef Engineer făcuse aluzie la faptul că bărbatul responsabil pentru jaful senzaţional şi crima dublă din Hotel Ashoka se afla acum în Varanasi. Era o şansă extraordinară. Un succes ar fi însemnat fără îndoială avansarea. Putea să-şi citească numele în *Times of India.*

— Delhi m-a anunţat despre sosirea dumneavoastră, rosti Gupta Singh, şi vă stau la dispoziţie cu toate resursele.

— Mulţumesc, inspectore, încuviinţă Budjinski. Îţi sunt recunoscător.

Micuţul poliţist înclină din cap.

— Aveţi o fotografie a suspectului?

— Am două, se scotoci francezul prin buzunare. Le-am obţinut de la prietena lui.

Le împinse peste birou.

— Fata din poză e prietena lui?

— Exact.

— Mai sunt împreună?

— Nu. Ea a venit cu mine în Varanasi. Sper că ne va conduce

la asasin.

— Avem mandate de arestare? Domnul detectiv-şef Engineer a menţionat că este implicat în crima din Ashoka.

— Aşa-i. Interpolul are cel puţin două ordine de extrădare pentru el.

— Am înţeles. Ce nume foloseşte?

— Mai multe. Poliţia thailandeză îl cunoaşte ca René Dhuisme. Fetei i-a spus că-l cheamă Michel Giresse.

— Ei bine, dacă e în Varanasi, vă asigur că nu va scăpa. Aveţi vreun indiciu?

— Atât, răspunse Budjinski.

Îi întinse lui Gupta bileţelul primit de Valentine.

— Atunci l-am prins, rosti triumfător indianul. Îşi plesni palmele încântat. L-am prins!

46

Budjinski stătea în cafeneaua micuţă, coşcovită şi încinsă, vis-a-vis de piaţă. Prăvăliile dărăpănate din faţa lui Mall purtau firme scrise de mână în sanscrită şi engleză incorectă: „Liacuri şi doctori”, iar mai încolo „Croitori şi reparaţi”.

Slăbi nodul cravatei şi sorbi din paharul cu Coca-Cola. Se strâmbă. Era caldă.

Se simţea inconfortabil în sacou, totuşi nu voia să-l scoată ca să nu se vadă pistolul Beretta pe care-l purta în locul de sub umăr.

Îşi privi ceasul. Trecuse aproape douăzeci şi cinci de minute de la ora stabilită. Ceva era în neregulă. Valentine stătea în acelaşi loc, cu chipul ascuns sub borul lat al pălăriei de paie şi ochelarii negri. Găsise puţină umbră sub un bananier şi privea atentă vacarmul mişcător de scutere, ricşe cu ponei, biciclete şi taxiuri.

Pe Raj Bazaar se apropia un alai nupţial. Zăngănitul talgerelor şi *sousaphone*-urile, precum şi ritmul profund al tobelor se auzeau tot mai puternic. Budjinski privi indiferent.

Orchestra era purtată pe un car multicolor, iar muzica — „dacă-i puteai spune aşa”, se gândi Budjinski — răsuna amplificată de difuzoare. Mulţimea era strânsă în jurul mirelui, care călărea un cal alb. Băiatul părea că ar fi preferat să fie în cu

totul altă parte. Îl stânjeneau veşmintele princiare şi turbanul galben, sclipind de nestemate false.

Înapoia lui erau purtate candelabre uriaşe în care scânteiau lumini acetilenice. Se îndreptau către casa miresei. Cu excepţia mirelui, toţi păreau că se distrează nemaipomenit.

Budjinski se uită iarăşi la ceas. Trecuse o jumătate de oră.

Ce se întâmplase?

Bănuise ceva de ieri, când sunase Valentine. De ce să-i fi lăsat o scrisoare, de ce nu fusese acolo, s-o întimpine?

Probabil simţise că era urmărită.

Nu îndrăznea să se întrebe dacă Michel ştia că ea îl trădase.

Nu exista totuşi nici un pericol. În jurul pieţei exista o duzină de poliţişti în civil, în maşini sau pe jos, aşteptându-i semnalul. Lucru cel mai rău ar fi fost ca Michel să nu apară.

Fata nu era în pericol.

Fata!

Privi după ea.

Dispăruse!

* * *

Valentine se întrebă cât trebuia să mai aştepte. Trecuse deja o jumătate de oră. În mod clar, Michel n-avea să mai vină.

Se uită la alaiul nupţial care se apropia de ea. Atmosfera era veselă, exuberantă. Fără să vrea, Valentine zâmbi.

Orchestra, îmbrăcată în haine albe, pantaloni albaştri; şi şepci roşii, atinsese apogeul. Armoniile fuseseră sacrificate în favoarea volumului. Zgomotele tobelor şi trompetelor erau asurzitoare.

Distrasă de zgomote şi culori, Valentine nu văzu scuterul Vespa decât când ajunse lângă ea. Se opri lângă bordură, la mai puţin de un metru depărtare. Motociclistul, un indian brunet cu turban şi dhoti, începu s-o strige şi să-i facă semne cu mâna.

Îl privi uluită. Brusc îl recunoscuse.

Era Michel.

— Repede! Suie! Suntem urmăriţi!

Fata şovăi. Budjinski se găsea la numai cincizeci de metri, de cealaltă parte a străzii, însă alaiul se afla acum între ei. Văzuse oare ce se întâmpla?

— Valentine! Repede!

Dacă nu-l însoţea, Michel şi-ar fi dat seama ce făcuse. Avea să dispară pentru totdeauna. Sări pe şaua scuterului.

Peste câteva clipe, dispărură. Michel slaloma cu dexteritate prin circulaţia de pe Grand Trunk Road.

* * *

Michel se îndrepta către *pakku mahals,* labirinturile de *gulli* medievale dintre ghaturi şi Madanpura Road. Vira scuterul pe străduţe, speriind copiii, ba chiar şi pe un bătrân saddhu. Valentine putea auzi, îndepărtate, sirenele poliţiei. Cât de departe? Era imposibil de apreciat.

Bărbatul frână şi sări de pe Vespa.

— Repede! Pe-aici!

O înhăţă de mână şi porniră pe stradă. Deasupra oraşului se adunau nori negri de muson. Se apropia o furtună.

Valentine alerga, copleşită de spaimă şi alarmată. Planul dăduse greş complet. Michel o târî prin altă *gulli* îngustă. Era o fundătură, calea spre fluviu fiind blocată de o movilă de sfărâmături, acolo unde o clădire de pe mal se prăbuşise în Gange.

Michel se opri, gâfâind, cu transpiraţia curgându-i şiroaie.

— Michel...?

Îi dădu drumul mâinii.

— Bună, Valentine.

— Ce se-ntâmplă?

El ridică braţele şi-şi smulse turbanul. Valentine rămase şocată. Îşi vopsise din nou părul în negru, şi culoarea accentua cutele întunecate, adânci ale chipului. Părea tras la faţă şi obosit.

— Ne urmăresc.

Fata îşi dădu seama că trebuie să se prefacă neştiutoare.

— Cine... cine ne urmăreşte?

— Poliţia. Nu i-ai văzut? Înconjuraseră toată piaţa.

— N-am văzut nici un poliţist. De ce să ne urmărească?

Nu-i răspunse. Lumina sumbră dinaintea furtunii îi scânteia în ochi, conferindu-i aspectul de tigru încolţit în peşteră. Părea în acelaşi timp hăituit şi foarte periculos.

— De unde ştiau că vin acolo?

— Nu-nţeleg despre ce vorbeşti. Ce s-a întâmplat?

Michel întinse brusc mâna şi o prinse de braţ.

Valentine îşi ţinu răsuflarea.

— Michel...

— Aşteaptă aici, şopti el. Mă duc să văd dacă ne-au pierdut

urma.

Dispăru printre dărâmături. Fata privi după el. O altă *gulli* intersecta fundătura în care se găsea.

Alergă până la colţ.

Doi bărbaţi trecură pe lângă ea, purtând pe o năsălie un trup înveşmântat în alb, pregătit pentru incinerare. La câţiva metri mai încolo un bătrân saddhu cu barbă albă, stătea pe pământ, cu picioarele încrucişate sub el, mânjit cu cenuşă albă pe trupul gol. Michel dispăruse.

Valentine începu să fugă. Trebuia să scape.

Gulli-urile din *pakku mahal* se răsuceau printre case înalte, de culoarea nisipului, prăvălii mohorâte şi intrări întunecoase, din care cerşetori orbi şi zdrenţăroşi se aplecau spre ea, implorând-o cu croncănituri jalnice. Valentine căuta disperată drumul de întoarcere pe străzile principale, însă părea că se afundă tot mai mult într-un labirint strâmt şi întunecat.

Simţea mâna rece a spaimei strângând-o de beregată. Lumea de coşmar a chipurilor ce se holbau, neînţelegătoare şi sinistre, aidoma unor idoli pictaţi, îi juca înaintea ochilor.

O vacă costelivă, suflând aburi pe nări, trecu pe lângă ea, silind-o să se lipească de un zid. Începu să plouă.

„Budjinski! Unde dracu eşti?"

* * *

René Budjinski coborî din Fiatul albastru şi privi furnicarul din jur. Femei în sari ţesute în casă, bărbaţi cafenii în *kurta* şi dhoti albe, purtători de ricşe şi turişti revenind de la ghaturi, cu Nikonuri şi Canonuri atârnate de gât.

Nici urmă de Michel sau de fată.

Încleştă pumnii într-o furie neputincioasă.

„Iisuse Christoase!."

O pierduseră.

* * *

Valentine simţi disperarea ridicându-se de undeva din adâncul ei. Un indian foarte slab o privea cu o curiozitate făţişă, cocoţat pe un taburet în prăvălia lui micuţă. Era aproape pierdut printre nenumăratele obiecte *puja* pe care le avea de vânzare, sticluţele cu apă sfinţită, pudra *tilak* colorată, imaginile sfinte şi tăvile cu

lat-i-dana, dulciurile albe pe care indienii le oferă zeilor.

Rânjea spre fată cu dinţii sparţi şi pătaţi de betel. Un ochi era lipsit de vedere, acoperit cu pelicula opacă a cataractei. Legănă capul în direcţia ei, asemenea unui spirit rău, ieşit în mod misterios dintr-una din sticlele întunecate ce-l înconjurau.

— Vă rog… cum ajung în stradă? îl întrebă Valentine.

Vânzătorul îi întinse o sticluţă, dezvelindu-şi dinţii negri în parodia unui zâmbet.

— Stradă! repetă fata. Hotel!

Bărbatul clătină din cap şi-i răspunse ceva în hindi.

— Hotel Clark's! strigă Valentine.

Degetele indianului îi atinseră mâneca, iar cealaltă mână scuturâ sticluţa.

Era inutil. Voia doar să-şi vândă marfa.

Se trase înapoi cu un scâncet de disperare.

Era inutil.

* * *

Michel o privise fugind pe *gulli,* spre Templul Maha Durga. O lăsase singură în mod intenţionat. Fusese un test, ultima ocazie a fetei de a-şi dovedi nevinovăţia. Dacă ar fi aşteptat, aşa cum îi spusese, ar fi ştiut că nu ea îl trădase.

Însă acum îl convinsese asupra unui lucru pe care el încercase să nu-l admită……

Madona lui era ca toate celelalte.

O târfă.

* * *

Gulli se termina într-o curte mare. Valentine o traversă în fugă şi se rezemă de zid, gâfâind.

Ploaia răpăia pe dale.

Se afla într-un templu. Privind în jur, zări un chip care o fixa din umbre, înapoia unei arcade din construcţia centrală. Era un fel de statuie.

Păşi într-acolo.

Statuia era adăpostită într-un pavilion boltit, şi protejată de zăbrelele poleite ale unei colivii. Apropiindu-se, fata se strâmbă involuntar.

Capul statuii era micuţ şi negru ca tăciunele, cu colţi şi ochi

dementţi. În nasul coroiat, aidoma unui plisc, era fixat un inel cu pietre preţioase. O mână ţinea un laţ, alta un toiag cu un craniu în vârf, iar a treia mână purta un cap retezat din care picura sânge. Piciorul cu gheare era aşezat pe trupul unui şobolan negru.

Era hidos.

Nişte braţe o înconjurară pe Valentine şi o strânseră. Ţipă îngrozită.

— Valentine! Ai păţit ceva?

— Michel?!

— Ce s-a întâmplat? Ţi-am spus să m-aştepţi.

Fata îşi simţea inima bătând atât de puternic încât părea că-i umplea gâtlejul, înăbuşindu-i cuvintele.

— Am… m-am speriat.

— E uşor să te pierzi prin *pakku mahal.* Ai avut noroc că te-am găsit.

Ridică ochii spre statueta dinapoia ei.

— Ştii ce este?

— E oribilă. Hai să plecăm.

Michel păru că n-o auzise.

— Bhagwan Bhavani. Mama Neagră.

— Este rea.

— Bineînţeles, zâmbi bărbatul. Ea este Kali. Ai auzit de *thuggee,* bandiţii care trăiau cândva prin regiunile astea? Era zeiţa lor. Atacau călătorii şi-i otrăveau, îi sugrumau sau, uneori, îi ardeau de vii. Apoi aduceau prada la templul Kali, în semn de veneraţie.

— Te rog… Michel…

— Uite! Pe altar!

Un şarpe mic şi negru intrase, cine ştie cum, în templu. Acum, în timp ce ei priveau, se încolăci lent în jurul piciorului statuii, pe sub braţe, spre gura rânjind, căscată.

— Nega, şopti Michel. Aici, în India, se crede că e încarnarea unui zeu, datorită uşurinţei cu care-şi leapădă pielea, a muşcăturii mortale şi a efectului hipnotic ai ochilor.

— Nu mai vreau să mă uit.

El o răsuci uşor şi, cu blândeţe, îi aranja o şuviţă de păr.

— Gata, şopti. Nu te teme. Au plecat.

— Cine?

— Poliţiştii. Nu ne mai pot găsi. Suntem în siguranţă.

Îl apucă faţa între palme şi o sărută. Valentine îşi învinse valul

de repulsie şi se strădui să-i răspundă sărutului. Cât ştia?

— Te doresc, îi şopti el desprinzându-se.

„Dumnezeule, nu”, îşi spuse fata. „Nu acum”. „Te rog, nu acum.”

Bărbatul o conduse afară, ţinând-o strâns de mână.

— Pe aici. Am o cameră în apropiere. Acolo nu mă vor găsi niciodată.

* * *

Din toată India, pelerinii soseau anual în Varanasi şi pentru a se scălda în Gange, aşa cum făcuseră de mii de ani strămoşii lor. Apoi, prin anii şaizeci, au începu să vină şi hippy. Unele familii din oraş au profitat de afluxul vizitatorilor, completându-şi veniturile sărăcăcioase, prin închirierea de camere.

Unele erau curate, majoritatea erau murdare. Toate erau ieftine.

Odaia închiriată de Michel se găsea deasupra firmei „Bedi State Silk Co-op Marketing Federaţion Ltd.” Urcă pe o scară întunecată, care mirosea urât. Pereţii camerei erau pătaţi şi jupuiţi pe alocuri. Singurul mobilier era un pat metalic, un dulap vechi şi o masă din trestie. Din tavan picura apă.

Valentine se gândi la apartamentul luxos din Siam Intercontinental în Bangkok. Şi se întrebă dacă Michel alesese acest loc silit de împrejurări, sau o făcuse cu intenţie.

Bărbatul închise uşa înapoia lor.

„Trebuie să scap de aici”, se gândi Valentine şi-l întrebă:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Sărăcuţa de tine... Tremuri...

— Trebuie să-mi spui ce se întâmplă. De ce te urmărea poliţia?

— N-am parcat legal.

— Nu râde de mine!

— Nu vreau să discutăm acum despre asta.

— Trebuie să-mi spui!

— Vrei să zici că nu ştii?

— De unde să ştiu?

La uşă se auzi un ciocănit. Michel deschise. Era proprietarul, Bedi, un indian micuţ, neras, cu dinţii stricaţi şi pătaţi de betel, şi ochii străbătuţi de dâre galbene. Pe o tavă veche din argint adusese o cană cu ceai şi două ceşti. Aşeză totul pe masa de lângă fereastră.

După ce ieşi, Michel umplu ceştile şi întinse una fetei.

— Ia.

Valentine o luă, recunoscătoare. Gura i se uscase de praf, căldură şi frică. Ceaiul era fierbinte şi neîndulcit. În timp ce-l sorbea, se gândea cu disperare. Trebuia să găsească o soluţie pentru a ieşi de acolo.

— Nu putem rămâne aici. E mizerabil!

— Îmi pare rău, dar e necesar.

— Atunci, măcar să-mi aduc bagajele.

— E prea periculos.

Lăsă ceaşca pe masă. Poate reuşea totuşi să-i păcălească.

— Nu-mi place aici. Vreau să mă întorc la hotel.

— Nu poţi. O apucă de mâini şi o trase spre el. Nu te bucuri că mă revezi?

— Ba da, dar…

Michel o sărută.

Degetele lui îi descheiară bluza, şi o împinse încet pe patul jerpelit.

„Nu te împotrivi”, gândi Valentine. „Faceţi dragoste. După aceea, când adoarme, poţi scăpa.”

— Iubeşte-mă, Valentine, murmură el, iubeşte-mă aşa încât să-mi amintesc întotdeauna.

* * *

Michel era întins lângă ea, răsuflând adânc şi regulat, cu chipul destins în somn. Părea un băieţel.

Şi ea se simţea istovită. Ar fi dorit să doarmă, însă ştia că trebuie să se lupte cu oboseala. Trebuia să plece.

Încercă să se scoale din pat.

Odaia începu să se învârtă.

Închise ochii şi aşteptă să-i treacă ameţeala. Ce se întâmpla?

Se strădui iarăşi să se ridice, însă braţele şi picioarele refuzau să se mişte.

O sudoare rece îi scaldă trupul. Panica o sugrumă, când camera începu să-i joace înaintea ochilor.

„Ceaiul! Îi pusese ceva în ceai?”

Un fior îngheţat o străbătu. „Nu! Dumnezeule, nu!” Făcu o ultimă încercare de-a se rostogoli din pat, însă nici un muşchi nu răspundea comenzilor.

„O să mă ucidă."

O melasă roz, zumzăitoare, îi acoperi vederea, apoi bezna se lăsă brusc, complet, întunecând întreaga lume.

47

Cei doi poliţişti se opriră în faţa lui „Bedi State Siik Co-op Marketing Federatioh Ltd.”. Intrară. Bedi apăru dinapoia unei draperii zdrenţuite care izola odăiţa întunecoasă folosită drept birou, de piciorul scării.

Îi privi pe poliţişti, bănuitor, dar şi alarmat.

— Ce doriţi?

Sergentul scoase una din fotografiile, uzate de acum, aduse de Budjinski din Thailanda.

— Îl căutăm pe acest individ. L-ai văzut cumva?

Bedi luă fotografia şi o studie. Clătină din cap.

— Nu, nu l-am văzut niciodată.

— În clipa de faţă, găzduieşti pe cineva?

— O persoană. Un domn respectabil din Jodhpur.

Sergentul mârâi şi vârî poza înapoi în buzunar.

— Bun, dacă-l zăreşti, ne anunţi imediat.

— Ce-a făcut?

— Este un celebru infractor internaţional.

În glasul poliţistului se simţea o undă de mândrie. Implicarea într-o asemenea anchetă îi sporea prestigiul.

— Ce fel de infractor? se încruntă Bedi.

— Un ucigaş, răspunse al doilea poliţist.

— Nu uita, în caz că-l zăreşti, ne anunţi imediat, repetă sergentul.

Bedi îi urmă afară. Tuşi şi scuipă zeamă de betel.

— Pe cine a ucis? întrebă el.

— O femeie. De fapt, mai multe. Poate chiar… o sută, exageră sergentul.

Poliţiştii plecară. Inspectorul Gupta îi trimisese să verifice toate hotelurile şi pensiunile din Varanasi.

Bedi se scarpină gânditor sub pântece şi intră înapoi.

Michel apăru rânjind dinapoia draperiei.

— Nu trebuie să pui atâtea întrebări, rosti el în hindi.

— Eram curios…

— Ei bine, nu fi prea curios. E periculos. Bagă mâna în buzunar

şi scoase cinci bancnote de o sută de rupii. Poftim! Cum am stabilit…

Indianul strecură banii în buzunarul *Kurtei.*

— Mai capeţi cinci sute când plec, adăugă Michel. Nu uita: nu m-ai văzut.

Se întoarse să plece.

— Cred că vor neapărat să pună mâna pe tine, remarcă Bedi. Poate că există şi o recompensă.

Bărbatul se răsuci, strâmbându-se dispreţuitor.

— Bine, o mie de rupii.

— Trei mii.

— Ar fi mai ieftin dacă ţi-aş tăia beregata.

Bedi îl privi îngrozit. Deja dorea să nu fi dat ochii niciodată cu acest *farang.*

— Sunt sărac, mormăi el. Îţi fac un serviciu important.

— Două mii. Şi dacă te gândeşti măcar să anunţi poliţia, s-ar putea să-l întâlneşti pe Shiva mai devreme decât te aştepţi.

Părăsi odăiţa, şi indianul îi auzi paşii, moi ca de pisică, urcând treptele de lemn. Se aşeză pe un taburet şi, strecurându-şi mâna sub *Kurta,* se scărpină nervos. De unde să fi ştiut că albul acesta nebun era un criminal! Toţi poliţiştii din Varanasi îl căutau.

Nu-i plăcea chestia asta.

Nu-i plăcea absolut deloc.

* * *

Michel se aşeză pe marginea patului şi o privi dormind, cu părul negru ca tăciunele răsfirat pe pernă. Se întinse şi o mângâie uşor pe obraz. Cum putea să-i facă aşa ceva?

La început refuzase să creadă, într-atât de mult dorise ca ea să fi fost inocentă. Încercase să se auto-convingă că era o greşeală. Dar când o văzuse aşteptând în piaţă, şi-i zărise pe toţi poliţiştii aceia — idioţii! pentru că se îmbrăcaseră în civil crezuseră că erau invizibili, atunci fusese sigur.

Îi oferise totuşi o ultimă şansă. Dacă l-ar fi aşteptat în fundătură, ar fi putut crede că fata fusese urmărită fără să ştie. Ea însă fugise ca un iepure înspăimântat şi nu mai putea exista nici umbră de îndoială.

Bangkok îl costase enorm; câştigurile din Dusit Thani, aproape toţi banii gheaţă, plus paşapoartele — cu o excepţie. În noaptea aceea prinsese primul avion care pleca din Bangkok, un zbor

Burma Airflight spre Calcutta via Rangoon. Din Calcutta luase trenul până la Varanasi, pentru a-şi exorciza în sfârşit demonii care-i controlaseră viaţa.

Valentine se întorsese împotriva lui. Acum era clar. Aşa cum şi Joginder şi Adrienne se întorseseră împotriva lui. Tot ceea ce iubise căuta doar să-l distrugă.

Pentru asta era nevoit să distrugă ceea ce iubea.

Acesta urma să fie Actul Final. Trebuia s-o rupă cu trecutul aici, în Varanasi, şi să-i potolească pe zeii tatălui său. Avea să fie un sacrificiu şi un act de purificare.

Adrienne se foi. Efectul Mandraxului începuse să treacă. Îi apucă braţul drept şi-l aşeză în poala lui, privind vena subţire şi simţind-o cum pulsează. Luă seringa pregătită pe noptieră şi privi lichidul incolor picurând prin ac. Avea s-o facă să doarmă toată noaptea. Dimineaţa, totul urma să fie pregătit.

Înfipse acul.

Femeile… Toate erau nişte târfe.

* * *

Budjinski şi Lai Gupta Singh se aflau în recepţia hotelului Clark’s.

— O să-l găsim, spuse inspectorul. N-are cum scăpa.

Budjinski aruncă chiştocul ţigării în ceaşcă. Sfârâi şi se afundă. Gupta Sihgh se strădui să nu se strâmbe dezgustat. Ca sikh devotat, nu fuma, şi detesta mirosul ţigărilor. În plus, îl revolta ca buna cafea Mysore să fie folosită drept scrumieră.

— Vă asigur, căpitane, că-l vom găsi, repetă el.

— Dacă o mai fi în Varanasi, mormăi Budjinski.

— Toate ieşirile din oraş au fost blocate. E undeva aici.

— Trebuie să oferim o recompensă.

Gupta Singh îşi desfăcu braţele neajutorat.

— Nu pot cheltui banii guvernului fără permisiune. Am înaintat o cerere.

— Până atunci o să fie prea târziu.

— O să-l găsim.

— Altceva nu-mi zici!

Gupta Singh nu aprecie tonul ce implica o insultă, totuşi zâmbi amabil, prefăcându-se că-l ignoră.

— De ce nu mergeţi la culcare? întrebă el. Vă anunţ imediat cum dăm peste o urmă.

Budjinski îşi căută ţigările, apoi, spre uşurarea indianului, păru că se răzgândeşte. Îşi trecu mâna peste faţă şi umerii părură că i se gârbovesc.

— Nimeni nu poate face altceva, adăugă inspectorul.

— Bine, încuviinţă francezul.

Apoi, spre oroarea lui Gupta Singh, sorbi din cafeaua în care, cu numai câteva momente în urmă, azvârlise ţigara. Părea că nu-şi dăduse seama. Trânti cafeaua pe masă şi porni pe coridor.

— O să-l găsim, strigă Gupta Singh, după el, n-are cum scăpa.

* * *

Budjinski stătea singur în camera lui, privind în gol.

Ce făcuse?

Ştia că-şi distrusese cariera. Îl minţise pe indian în legătură cu ordinele de extrădare, în legătură cu totul. Aveau să-i ia capul la întoarcerea în Franţa.

A-şi risca propria carieră era una. Dar în obsesia de a-l prinde pe ucigaşul fiicei sale, riscase viaţa altei femei. Iar asta era de neiertat.

Încleşta pumnii de furie şi neputinţă.

— Doamne, şopti el în beznă, ce-am făcut?

* * *

Era cu puţin înaintea zorilor, şi luna apusese. Însă chiar şi la această oră, miile de credincioşi ai Lordului Shiva cel cu trei ochi străbăteau străzile cufundate în beznă, aşa cum făceau în fiecare dimineaţă, spre limba neagră şi lată a Gangelui.

Cel Pur. Veşnicul. Scara spre Ceruri.

Păşeau desculţi pe străvechile trepte din piatră ale ghaturilor aşa cum făcuseră strămoşii lor în fiecare dimineaţă, de patru milenii încoace. În ciuda frigului, şi a apei reci, erau pregătiţi să se afunde în fluviu.

Brahmanii *panda* stăteau sub umbrele din bambus, de-a lungul malurilor, vânzând pastă, din lemn de santal şi cinabru, cu care prozeliţii să-şi mânjească frunţile după scufundarea rituală în Mama Sfântă.

Clopotele răsunau în temple, şi un proiectil de manevră bubui în depărtare, ecourile rostogolindu-se de-a lungul Gangelui.

Saddhii se ghemuiseră pe maluri lângă vasele cu jăratic,

dezbrăcaţi şi spectrali, cu trupurile pictate cu cenuşă albă, purtând ghirlande portocalii strălucitoare de gălbenele. Ţineau ochii închişi şi cântau mantrele sacre, iar mulţimea se strângea în jurul lor, unii atingând cu veneraţie picioarele oamenilor sfinţi, alţii luând câte un pumn din ţărâna peste care călcase un saddhu.

Incantaţiile pluteau prin văzduhul nemişcat al dimineţii: „Hare Rama, Hare Krishna, Hare Om.” Aşteptau zorii, victoria simbolică a soarelui asupra beznei şi a nopţii.

* * *

Valentine începu să se trezească din somnul negru şi amar. Sunetele şi imaginile se filtrau ca printr-un văl fin până ajungeau la conştiinţa ei. Forme întunecate pâlpâiau deasupra, în dansuri satanice. Umbre pe tavan, îşi dădu seama. În apropiere pâlpâia vreun felinar.

Încercă să-şi mişte braţele şi picioarele, însă erau inerte.

Ce se întâmplase? Se strădui să-şi amintească. Ar fi vrut să strige, dar îşi simţea limba umflată şi grea, şi nu izbuti să articuleze nici un sunet.

— Ah, te-ai trezit, auzi o şoaptă. Bun. E aproape dimineaţă.

Un chip îi apăru, parcă plutind, în faţa ochilor. Michel.

Michel.

Îşi aminti.

Încercă disperată să se scoale, dar în zadar. Era paralizată, prizoniera propriului trup.

— Ketamină, rosti bărbatul. Am cumpărat-o acum câteva luni, în Hong Kong.

Farmacistul care i-o vânduse îi spusese că reprezenta echivalentul chimic al unei cămăşi de forţă.

„Nu!” gândi Valentine. „Nu, Doamne, te rog…”

— Mai ţii minte ziua când m-ai părăsit? întrebă Michel. Erai frumoasă, aşa cum eşti şi acum. Atât doar că aveai pielea mai albă. Îşi plimbă vârful unui deget pe braţul ei. Era înaintea zorilor, ca acum. Încă întuneric. Dar foarte cald. Îmi amintesc o picătură de transpiraţie; o priveam, prelingându-se printre sânii tăi. Erai minunată, minunată… Erai totul.

Vorbea atât de încet încât Valentine trebuia să-şi încordeze atenţia ca să-l audă.

— Purtai o rochie verde, ca asta.

Fata nu-şi putea clinti capul, ca să vadă, însă bănui că o îmbrăcase cât timp zăcuse drogată.

„Ce înseamnă asta? Ce avea să-i facă?”

Încercă să ţipe. Nu se auzi nimic.

— Eram neajutorat, aşa cum eşti tu acum. Nu puteam face absolut nimic. Nimic să te opresc să nu mă părăseşti.

Un geamăt se desprinse pe buzele Valentinei, însă nu era decât o şoaptă, un murmur de disperare.

E nebun!

— Ieri mi-am spălat păcatele în Fluviul Sfânt, urmă Michel. Acum e rândul tău. Trebuie să te facem iarăşi pură.

Îi trase peste chip o pânză fină şi albă. Apoi o ridică fără efort de pe pat şi, purtând-o în braţe, ieşi din odaie şi coborî scările.

Fata simţi frigul când ieşiră pe stradă şi-l auzi pe Michel vorbind ceva în hindi. Îi răspunse vocea unui bărbat. Se simţea un miros pătrunzător de animal, iar nişte copite bocăneau nervoase caldarâmul.

„O tonga”, gândi Valentine. „Un ponei cu o cabrioletă. Dar unde mă duce?”

Michel o aşeză pe bancheta moale, capitonată cu piele, şi urcă alături. Valentine simţi tonga pornind prin întuneric. Auzea ţăcănitul monoton al potcoavelor pe stradă.

„Vizitiul!” se gândi. „El m-ar putea ajuta!” încercă să strige, dar nu se auzea nici un scâncet.

— Iartă-mă, şopti Michel. Dar m-ai trădat. Este Karma. E legea. Trebuie să te facem iarăşi pură.

Brusc, fata înţelese.

Vizitiul n-avea s-o ajute, deoarece credea că era moartă. Ţesătura cea albă era un linţoliu. El însă nu avea de unde şti adevărul.

Îl auzi din nou pe Michel murmurând:

— Te voi ajuta. Te voi face pură. Ai încredere în mine, Adrienne. Ai încredere în mine.

48

Bedi auzi paşi pe scară şi se apropie neauzit de uşa dormitorului. Din umbră privi cum *farang*-ul purta trupul învelit în alb în josul treptelor, spre tonga care-l aştepta.

Shiva! O ucisese. Aici, în casa lui. Dacă poliţia îl prindea acum, o încurca. Putea să-l arunce şi în închisoare.

Se blestemă din nou pentru că luase banii. Ar fi trebuit să se ducă direct la poliţie şi să ceară o recompensă. Nu făcuse bine, nu făcuse bine deloc!

Îl auzi pe *farang* poruncindu-i vizitiului să-l ducă la ghaturi. Apoi ţăcănitul copitelor se îndepărtă pe stradă.

Bedi ezită, oscilând între groaza faţă de *farang* şi faptul că ştia precis ce urma să-i facă poliţia dacă aflau că-i minţise.

„Nu”, hotărî. „Era un risc prea mare, chiar pentru două mii de rupii.”

Peste câteva clipe, alerga desculţ pe străzile întunecate, spre secţia de poliţie. Se rugă lui Shiva ca sergentul Madan Lal să fie treaz.

* * *

Valentine pendula între somn şi trezie. Nu mai ştia de cât timp se afla în tonga. Brusc, simţi că legănatul cabrioletei se opri, apoi o ridicară nişte braţe puternice. Ştiu că era Michel; îi recunoscu mirosul senzual, aparte.

— De ce-ai făcut-o? şopti el. De ce m-ai abandonat? Totul ar fi fost bine. Te-am adorat. Iar tu m-ai abandonat

Fata auzi clipocitul apei. Erau undeva pe ghaturi.

— Tot ce-am făcut, am făcut pentru tine, vorbea bărbatul. Voiam să fii mândră de mine, Adrienne.

Valentine simţi că-i îngheaţă sângele.

Adrienne.

Numele mamei ei. De ce o numise aşa? „Pentru Dumnezeu, ce se întâmpla?”

Un fragment de amintire îi reveni, precum o pagină smulsă dintr-un jurnal vechi. Auzi un mistreţ adulmecând prin grădină, zări umbre gonind peste o verandă albă. În aer plutea mirosul de alune prăjite.

Mama ei adormise în balansoar. În colţul gurii îi sclipea o picătură de salivă, iar răsuflarea avea izul acrişor al vinului roşu.

— Michel, murmură ea. Iartă-mă, Michel.

Apoi auzi pe André Gondet: „Tata zice că ai sânge amestecat”.

Acum înţelese totul.

Michel. Fantoma care o hăituise pe mama ei până în mormânt. *Acest* Michel.

— Gata, Adrienne, şoptea el. În curând se va termina. Te voi face iarăşi pură.

* * *

Sergentul Madan Lal adormise pe patul de lemn din colţul biroului. Gupta Singh îşi mobilizase toţi oamenii în alertă permanentă, şi sergentul era epuizat. Petrecuse toată ziua străbătând oraşul, căutându-l pe blestematul *farang,* şi era istovit. Ura serviciul de noapte. Ar fi preferat să fie acasă, în pat cu soţia lui, Moni, strângându-i în braţe trupul durduliu.

Acum însă dormea întins pe spate, pe patul tare, în haina kaki şi pantalonii scurţi, cu bastonul de cauciuc pe piept. Gura îi era căscată, ca la un peşte mort. Datorită propriilor sforăieli nu auzi primul ciocănit şovăielnic în uşa din lemn.

Afară, Bendi se simţea tot mai înspăimântat şi mai agitat, Ciocăni iarăşi, mai tare.

Încercă din nou. Şi din nou.

Prin fereastra zăbrelită putea zări silueta poliţistului întins în pat. În cele din urmă, încleştă mâna pumn şi lovi de o duzină de ori în uşa masivă din tec.

Madan Lal deschise un ochi şi încercă să se dezmeticească din pâcla oboselii. Cineva bătea la uşă.

— Vezi cine-i, Moni, murmură el.

Bubuielile nu conteniră.

Brusc îşi aminti unde era. *Shiva!* Poate că era inspectorul. Cu inima cât un purice, sări în picioare şi se împletici până la uşă. O deschise şi clipi surprins spre omuleţul în *Kurta* zdrenţuită ce stătea în lumina palidă a felinarului cu gaz suspendat deasupra intrării.

— Ce vrei?

— *Farangul!* şopti Bedi. L-am văzut.

— Ce *farang?* întrebă Madam Lal, încă nedezmeticit din somn. Ucigaşul? tresări el.

— Da, da! Am venit cât am putut de repede. Iute!

— Trebuie să-i telefonez inspectorului, rosti poliţistul, şi revenind înăuntru, ridică receptorul negru de pe birou.

* * *

Budjinski se sculă în capul oaselor, când telefonul începu să

ţârâie. Bâjbâi orbeşte după întrerupătorul veiozei. Ridică receptorul.

— Budjinski.

— Gupta, se auzi. L-am găsit. V-am trimis o maşină. Peste trei minute să fiţi în recepţie.

* * *

Valentine zăcea în braţele lui Michel precum o păpuşă dezarticulată. Prin linţoliul subţire putea vedea că se lumina de ziuă. Se apropiau zorii.

Undeva cântau glasuri şi se simţea aroma dulceagă de santal.

— E gata? îl auzi pe Michel.

— Da, sahib, mârâi o voce.

— Nu te teme, Adrienne, şopti Michel. O fac pentru tine. Vreau să te salvez.

O lăsă jos, şi fata îi simţi buzele atingându-i obrazul prin ţesătura fină.

— Adio, Adrienne.

O străbătu un fior îngheţat de spaimă. „Ăsta era sfârşitul?”

„Ce avea el să facă?”

„Doamne, Dumnezeule! Nu aşa ceva!

Nu, Michel!

Nu aşa ceva!”

* * *

Budjinski sări de pe bancheta din spate a Fiatului polonez albastru şi privi, zăpăcit şi disperat, umbrele sure. Peste tot, poliţişti în uniforme kaki luminau cu lanternele chipurile pelerinilor surprinşi. De-a lungul fluviului răsunau strigăte mânioase.

Gupta Singh apăru lângă el.

— E undeva pe ghaturi! Trebuie să ne grăbim!

Se aflau pe ghatul Hari Schandra. Budjinski alergă în beznă, spre apă. Prima rază a soarelui, orbitor de galben, se ivi deasupra orizontului îndepărtat, proiectând pete aurii pe întinderea cenuşie a Gangelui.

De-a lungul fluviului, mulţimile se adunară derutate, alarmate de prezenţa neaşteptată a unui număr atât de mare de poliţişti. Se auzeau răcnete furioase, sau speriate. Pe deasupra tuturor,

Budjinski auzi şi altceva: vocea profundă a unui bărbat, un ţipăt de teribilă şi neaşteptată teamă.

De pe ghat se ridica o dâră de fum.

* * *

Valentine gemu iarăşi.

O rafală de vânt îi suflă linţoliul de pe faţă. Văzu atunci năsălia din lemn şi grămezile de santal din jurul ei, fumegând din inimile lor de flacără portocalie. Norii galbeni se destrămară pentru câteva clipe, şi-l zări pe Michel. Era ras în cap şi purta doar o ţesătură grosolană, albă, de doliu.

Înapoia lui se afla *chandal*-ul. Chipul ridat şi cafeniu al acestuia se încruntă, surprins. Păşi către ea, nesigur.

„Sunt vie, nu poţi vedea?

„Sunt vie!”

Valentine făcu o ultimă încercare.

Cu un suprem efort de voinţă, îşi deplasă mâna un centimetru spre stânga. Era îndeajuns ca s-o dezechilibreze pe marginea năsăliei, şi braţul căzu de sub linţoliu, bălăngănindu-se.

Bătrânul răcni alarmat, strigătele lui răsunând ca nişte focuri de armă în lungul fluviului.

Se repezi către ea.

Michel îi tăie calea, şi lama cuţitului din mâna lui dreaptă răsfrânse primele raze ale soarelui.

Chandalul se opri când zări tăişul. Mugind precum un taur, se răsuci şi urcă în goană treptele ghatului.

Michel trase linţoliul peste chipul fetei. Valentine ştiu că era sfârşitul.

Fumul o făcea să icnească şi putea simţi căldura flăcărilor întinzându-se flămândă către ea. În curând, avea să înceapă durerea. „De s-ar termina cât mai repede”, începu ea să se roage.

„Numai de s-ar termina mai repede”.

Budjinski îl văzu primul.

În ciuda ţestei rase şi a veşmântului alb, îl recunoscu după statură, după ţinuta arogantă a capului. El trebuia să fie.

După aceea îl zări pe bătrânul *chantal,* alergând pe treptele ghatului, spre el, arătând către silueta învelită cu linţoliu alb de pe năsălie, aproape invizibilă înapoia norului de fum galben.

Budjinski se năpusti într-acolo.

Michel ridică privirea şi-l văzu. Dispăru aproape instantaneu, topindu-se în mulţime.

Căpitanul nu încercă să-l urmărească. Trebuia s-o salveze pe Valentine.

„Ajută, Doamne, să nu fie prea târziu!”

Se repezi în fum şi flăcări şi începu s-o tragă afară.

PARTEA A ŞASEA

PROCESUL
August 1973

49

Delhi, India

În India nu se poate vorbi de justiţie, doar de procese. Tribunalele sunt supraaglomerate, sufocate de un aparat birocratic gigantic şi indiferent. Sistemul e contaminat de amânări, mituiri şi ineficienţă. Există un caz, iniţiat în secolul X, care se mai judecă şi acum.

După Independenţă, în 1948, sistemul legislativ britanic a fost menţinut, renunţându-se însă la juraţi. Vinovăţia sau nevinovăţia este decisă de un singur judecător.

Într-un tribunal indian, surprizele sunt puţine, şi nu se poate vorbi de răsturnări spectaculoase de situaţii. După formularea capului de acuzare în privinţa unui delict, poliţia şi procurorul public pregătesc aşa-numitul Prim Raport de Informare. Acest PRI conţine toate dovezile referitoare la caz: declaraţiile acuzaţilor, martorilor, medicilor legişti şi poliţiei, precum şi probe concrete şi, frecvent, informaţii neconfirmate.

Magistraţii de rang inferior citesc PRI-ul pentru a aprecia dacă există un caz *prima facie.* Dacă sunt de acord în această privinţă, cazul e adus la tribunal. În momentul începerii procesului, PRI-ul a fost parcurs de toţi cei implicaţi: consilierii acuzării şi apărării, avocaţii, până şi presa. Adesea, conţine câteva sute de pagini zdrenţuite şi legate cu sfoară, şi treptat ajunge uzat, cu colţurile îndoite, mototolit şi pătat, aidoma unui manuscris refuzat de toţi editorii.

Apărarea face puţine investigaţii pe cont propriu. Rareori sunt aduşi martori-surpriză, şi nu apar nici probe „bombă”. Avocatul apărării încearcă doar să discrediteze afirmaţiile acuzării, aşa cum sunt expuse în PRI. Michel aşteptase aproape un an înapoia zidurilor groase şi hâde ale închisorii Tihar, monotonia fiind întreruptă numai de drumurile în Parlament Street, pentru ancheta preliminară.

În mod incredibil, scăpase de poliţiştii lui Gupta Singh în Varanasi. Fusese arestat în Calcutta, după patru zile, şi acuzat de deţinerea unui paşaport furat. Autorităţile au avut nevoie de trei zile să-şi dea seama că prinseseră pe bărbatul căutat în toată Asia.

Cazul ajunsese pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Pe măsură ce lista prezumtivelor victime creştea, începură să sosească cererile de extrădare mai întâi din Grecia, apoi din Filipine, Hong Kong, Singapore, Malaezia şi Thailanda.

Interesul publicului crescu enorm. Se spunea că Michel Christian era acuzat de uciderea a douăzeci şi una de femei, împroşcând o dâră de sânge peste Asia în ultimii cinci ani. Era prezentat în toate ediţiile de duminică ale gazetelor indiene.

Acum, după un an, în îmbulzeala forfotitoare a tribunalului Tis Hizari, procesul lui Michel Christian era pe cale să înceapă.

* * *

Mohinder Singh îşi şterse picăturile de transpiraţie din colţurile ochilor şi-şi împinse mai sus ochelarii pe nas. Se înclină spre judecător şi anunţă primul martor.

Sanjoy Bedi intră, clipind descumpănit spre mulţimea de chipuri care-l examinau. Era cocârjat, parcă aşteptându-se să fie atacat în orice clipă. Mohinder Singh ciocăni nervos cu degetul în masă. Bănuia ce avea să facă avocatul apărării.

* * *

Un tribunal indian aduce prea puţin cu Old Bailey-ul londonez, sau cu sălile de judecată din Manhattan. Nu existau boxe ale acuzaţilor sau martorilor. Sanjoy Bedi, îmbrăcat în inevitabilul dhoti şi *Kurta* lungă, albă, stătea printre avocaţi şi consilierii acestora. La câţiva metri depărtare, Michel îl privea cu ură. Nawabul şi suita lui se aflau lângă Michel, procurorul şi consilierii

săi fiind de cealaltă parte.

— Cum vă numiţi? întrebă Mohinder.

Bedi îl privi pe Michel şi se înfioră. Nu mai fusese niciodată într-o curte de judecată. Nu ştiuse cum avea să fie.

— Te omor când scap de aici, şuieră Michel.

— Cum vă numiţi? repetă Mohinder.

— B… Bedi, sahib.

Judecătorul Reddy se aplecă înainte, încercând să audă peste zumzetul monoton al ventilatoarelor de sub plafon.

— Numele complet, insistă Mohinder Singh.

— Sanjoy Bedi.

— Ce-a zis? întrebă judecătorul.

— Sanjoy Bedi, îi spuse Mohinder.

Răbdarea procurorului era legendară. Trebuia să fie aşa. Sarcina lui era să-i poarte pe martori prin declaraţiile incluse în PRI.

— Ce ocupaţie aveţi?

Bedi îşi începu recitalul. Avusese timp suficient să-l repete. Ca şi Michel, era ţinut în Tihar de un an de zile. Era procedura uzuală, permiţând martorilor-cheie să fie anchetaţi oricând. Nimeni nu se gândea că nişte oameni nevinovaţi puteau suferi în felul acesta.

— Sunt un om cinstit, sahib…

— Cum? întrebă judecătorul.

— A spus că este un om cinstit… repetă Mohinder.

— Există şi altfel de oameni? replică nawabul, şi se întoarse spre audienţă, solicitând aprobarea.

Publicul hohoti.

— Suntem convinşi că sunteţi un om cinstit. Dar ce ocupaţie aveţi? întrebă Mohinder.

— Am o companie care se ocupă cu mătasea, sahib.

— În ce oraş?

— Varanasi.

Judecătorul se aplecă din nou, încruntându-se.

— N-aud. Spuneţi-i martorului să se apropie mai mult de bară.

Procurorul gesticula spre Bedi. Bătrânul se apropie, târşâindu-şi picioarele. Acum stătea desculţ într-o băltoacă de apă, ce picurase prin tavan, când începuse ploaia. Avea un aspect jalnic, de parcă era acuzatul.

— Ne puteţi spune ce s-a întâmplat…? zise Mohinder.

— O clipă, îl opri judecătorul Reddy, luaţi-o de la început. N-

am auzit nimic până acum.

Mohinder Singh încuviinţă, zâmbind. Era obişnuit cu asemenea întreruperi.

— Şi-acum, rosti el cât putu mai tare, cum vă numiţi?

* * *

Ploaia reîncepuse. Mohinder trebuia să strige ca să se facă auzit. Îi puse bătrânului o serie de întrebări de rutină, pentru a-l obişnui să vorbească tare. În cele din urmă, întrebă:

— Aş dori să-l priviţi pe bărbatul din stânga. L-aţi mai văzut?

Bedi se întoarse şi-l privi pe Michel, mulţumit că *farang*-ul era încătuşat în lanţurile grele de *dandaberi.*

— Eşti mort, şopti Michel.

Indianul simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Vă rog să răspundeţi, repetă procurorul. L-aţi mai văzut?

— Da, sahib…

— Vă rog să ne spuneţi unde, şi când.

— Dorea să închirieze o cameră, sahib. I-am dat-o pe cea mai bună.

— Spălătorul, bănuiesc, comentă nawabul.

Mohinder privi spre judecător, sperând într-o intervenţie. Nu se auzi nimic.

— Aceasta se întâmpla în 5 iulie 1972?

Bedi şovăi.

— Da, sahib.

— Cum era îmbrăcat?

— Purta un turban, sahib. Dhoti şi o cămaşă albă.

— Deci era deghizat?

— Obiectez! sări în picioare nawabul. Clientul meu nu era deghizat. Apărarea intenţionează să demonstreze că persoana respectivă nu era clientul meu. Deci nu putea fi deghizat.

Judecătorul căzu pe gânduri. În tribunalele indiene, procedurile nu se înregistrează integral; judecătorul dictează după bunul plac ce anume să se reţină dintr-o depoziţie.

— Se aprobă.

Se întoarse către grefier, un sikh cu o barbă uriaşă, sârmoasă, şi turban albastru-auriu.

— În ziua de 5 iulie 1972, un bărbat, cu turban şi dhoti a venit la pensiunea mea. Semăna cu acuzatul.

Remingtonul vechi începu să ţăcăne. Judecătorul reveni către

procuror:

— Continuaţi.

Mohinder Singh oftă şi clătină din cap. Lucrurile nu mergeau deloc bine.

* * *

— Aţi mai văzut-o pe această femeie?

Procurorul luă un dosar maro şi uzat. Scoase dinăuntru fotografia alb-negru a Valentinei Jarreau şi o întinse lui Bedi. Trecu apoi din mână în mână pe la tot completul de judecată. Spectatorii de la galerie şi ziariştii îşi întoarseră gâturile să o vadă şi ei.

— Da, încuviinţă Bedi. A adus-o la hotel.

— Şi probabil a impresionat-o, comentă nawabul.

Suita lui chicoti prompt.

Mohinder Singh privi disperat spre judecătorul Reddy, care, în mod intenţionat, nu-l băgă în seamă „Până şi el e intimidat”, îşi spuse cu amărăciune Mohinder. „Lua-l-ar dracu”. Continuă cu întrebările:

— Asta se întâmpla pe 7 iulie 1972?

— Da, sahib.

— La ce oră?

— După-amiaza, sahib. Nu ştiu pe la ce oră.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— A suit cu ea în odaie. Le-am adus ceai. El îl comandase.

— Curajos bărbat, strigă nawabul în râsetele generale.

— În continuare, ce s-a întâmplat?

— N-am mai văzut-o, sahib. A doua zi…

— Da, da, îl opri Mohinder. O să ajungem şi acolo. Ajunsese la acea parte a depoziţiei în care nici el nu avea completă încredere. Când a venit poliţia la pensiune?

Bedi mormăi ceva şi privi podeaua. Toată lumea ciuli urechile, străduindu-se să distingă ceva peste răpăitul ploii, zumzetul ventilatoarelor şi pălăvrăgelile a doi dintre asistenţii nawabului, care discutau aprins între ei.

— Deci, când a sosit poliţia?

— Nu sunt sigur, sahib.

— După venirea acuzatului şi a fetei?

— Da, sahib…

— V-a arătat fotografia acestui bărbat? arătă spre Michel.

— Da, sahib.

— De ce n-aţi spus poliţiei că omul pe care-l căutau era în pensiune?

Bedi privi speriat spre judecător, şi Mohinder văzu cu groază că picioarele bătrânului tremurau. „Dumnezeule!”

— Nu l-am recunoscut, sahib. În fotografie avea veşminte occidentale şi era blond. Abia a doua zi, dimineaţa, când a plecat cu fata şi l-am văzut fără turban…

Glasul i se stinse. Nawabul rânji triumfător, şi procurorul se grăbi să continue:

— Bun. Povestiţi-ne ce s-a petrecut în dimineaţa aceea…

* * *

Hotelul Oberoi este unul din cele mai selecte din New Delhi.

Inaugurat în 1965, e o clădire scânteietoare din sticlă şi beton, înălţându-se deasupra terenurilor de golf şi a mormântului lui Humayun. Adăposteşte singurul bar dintr-un zgârie-nori al oraşului: „Ciocârlia”.

Detectivul-şef Ravi Engineer îşi conduse invitatul la o masă de lângă fereastră şi comandă două ginuri cu tonic.

Engineer şi Budjinski se întâlniseră de multe ori la diferite conferinţe mondiale pe teme de poliţie şi se împrieteniseră cu prilejul ultimelor două vizite ale francezului în capitala Indiei, în probleme de Interpol. Engineer anchetase uciderea Noellei şi supraveghease personal formalităţile de expediere a sicriului la Paris.

Când Budjinski revenise în India pentru proces, Engineer îl invitase să locuiască în casa lui din Delhi.

Engineer era brahman, un bărbat slab, ascet, cu pielea palidă şi părul scurt şi grizonat. Fusese educat la Cambridge, iar lui Budjinski i se părea că seamănă cu un ofiţer britanic. O mustaţă tunsă perie sporea impresia.

— Ei, bătrâne, ce zici de justiţia indiană?

Budjinski goli paharul.

— O bătaie de joc!

— Ia-o încet, se încruntă Engineer. O semăna el cu apa, dar are patruzeci de grade.

— Nu-i un proces, ci un circ.

— Oh, n-aş zice. Azi chiar mi s-a părut plin de demnitate. Alteori lucrurile scapă rău de sub control.

— Procurorul ăla… cum îl cheamă? E un idiot şi jumătate.

— Nu, nu-i adevărat. Doar neinspirat. În meseria asta trebuie să ai inspiraţie. Nu-i vina lui.

— Aşa o poate ţine luni de zile.

— Se poate…

Engineer privi pe fereastră. În depărtare, dincolo de mormântul lui Humayun, fulgerele pâlpâiau pe cerul nopţii.

— Dacă-l achită, îl omor cu mâinile mele. Ţi-o jur!

— Dumnezeule! Fără vărsare de sânge, bătrâne. Să rămânem civilizaţi şi să facem totul ca să-l spânzure. E mult mai curat…

— Nu-mi pasă cum anume. Dar trebuie să moară pentru ce i-a făcut Noellei.

— O să-l condamne, René.

— Crezi?

— Să-ţi mai comand ceva de băut. Şi nu-ţi face griji. Ce Dumnezeu, mâine lucrurile o să meargă mai bine.

* * *

Era a doua zi a procesului.

Nawabul de Pashan se sculă încet de pe scaun, aidoma unei păsări negre de pradă care se înalţă lent în văzduh, bătând arogant din aripile uriaşe. Purta un sacou negru, impecabil croit, cu pantaloni reiaţi şi bluză albă cu guler pe gât. Îl domina prin statură pe bătrânul negustor de mătăsuri, şi contrastul era evident pentru toată lumea. Deja îngrozit, Bedi părea gata să se prăbuşească la picioarele avocatului.

Nawabul rămase tăcut multă vreme, examinându-l peste nasul său lung şi coroiat. Apoi întinse un braţ şi, imediat, unul din asistenţi îi depuse o fotografie în palmă.

— Aceasta este fotografia cu care a venit poliţia, rosti el.

— Da, sahib…

— În momentul acela nu l-ai recunoscut pe clientul meu?

Bedi părea că avea dificultăţi de exprimare.

— Nu, sahib.

— De ce?

— Din cauza hainelor… A părului…

— Ce anume diferea în privinţa părului?

— Era negru, sahib…

— Mai înainte, ai spus că purta turban.

Bătrânul îşi dădu seama în ce capcană căzuse. Coborî privirea.

— De câte ori l-ai văzut pe chiriaş înainte de venirea poliţiei?

— Nu sunt sigur, sahib…

— O dată? De două ori? De zece ori? De trei sute de ori?

Bedi tremura acum din tot trupul. Mohinder Singh privi în altă parte. Nu mai suporta să-l vadă.

— De vreo zece ori.

— Şi totdeauna a purtat turban?

— Da, sahib…

— Totuşi ştiai că avea părul negru?

Negustorul nu răspunse. Nawabul privi triumfător în jur.

— Bun: atunci când ai ajuns la concluzia că chiriaşul era omul căutat de poliţie?

— A doua zi, sahib.

— Pe la ce oră?

— Nu sunt sigur…

— Înainte de zori?

— Da, înainte…

— Deci era întuneric.

— Da, sahib.

— Nu dormeai?

— M-am trezit, sahib. L-am auzit pe scări.

— Şi l-ai recunoscut pe întuneric, deşi în cele zece ocazii anterioare nu l-ai putut identifica? Aşa este? Bedi nu răspunse. Am întrebat: aşa este?

Bedi părea în pragul leşinului. Fixa pardoseala, incapabil să scoată o vorbă.

Mohinder aşteptă ca nawabul să-i aplice *coup de grace.*

— Toate acestea s-au întâmplat pe 8 iulie 1972. Aşa este? Când Bedi nu răspunse, nawabul strigă: Aşa scrie şi în declaraţia pe care ai dat-o! Ai afirmat că în ziua de 8 iulie 1972, bărbatul despre care credeai că e clientul meu a dus pe ghaturi un trup învelit în linţoliu. Flutură PRI-ul zdrenţuit în faţa bătrânului: E aici! Bedi încuviinţă din cap. Vorbeşte! Judecătorul nu te poate auzi!

— D… da, sahib…

— Ce zi e azi?

— Nu ştiu, bolborosi Bedi.

Nawabul se întoarse către spectatori, radiind triumfător.

— Nu ştie.

Puse mâinile în şolduri şi păşi către martor. Instinctiv, bătrânul îşi ghemui capul între umeri.

— Toată mărturia ta nu-i decât un şir de minciuni, nu? şuieră

avocatul.

— Da, sahib, încuviinţă Bedi.

Mohinder Singh oftă şi-şi coborî capul în mâini.

50

Budjinski stătea în balconul vilei lui Engineer din vechiul Delhi. Florile grădinii străluceau multicolore. Graurii patrulau pe zidurile înalte, iar o privighetoare se certa cu o familie de vrăbiuţe pentru un lămâi. Era o dimineaţă caldă şi luminoasă, dar la orizont, cumuluşii se adunau pentru furtuna după-amiezii.

Un servitor aduse o carafă cu limonada. Engineer zâmbi în semn de scuză spre francez:

— Iartă-mă. Nu beau în faţa servitorilor.

Budjinski nu-i răspunse, cufundat în propriile gânduri.

Indianul îl privi, apoi umplu două pahare. Era îngrijorat.

Budjinski slăbise foarte mult de când îl văzuse ultima dată. Părea fragil şi îmbătrânit. Nu mai avea aceeaşi agresivitate în purtare. Îşi târşâia picioarele, parcă împovărat.

— Ce crezi despre el? rosti brusc francezul.

— Despre Christian? E greu de zis. În privinţa psihologiei, îi las pe experţi să se pronunţe.

— Femeile continuă să se dea în vânt după el. Ieri, în sala de judecată, am văzut o fată — o albă, o occidentală! — aruncându-i o floare. A ucis douăzeci de femei! Se pare că nu contează. Ele continuă să-l trateze ca pe o stea de cinema.

— Poate tocmai pentru că le urăşte. Dacă-mi permiţi o observaţie, femeile sunt atrase întotdeauna de bărbaţii care le dispreţuiesc. Poţi vedea reacţia aceasta peste tot. Am crezut că tu, care eşti francez, vei înţelege lucrurile. În Anglia există chiar o vorbă, bătrâne… fiecare femeie iubeşte o brută.

— Însă el e un monstru!

— Da, prietene, aşa-i. E înspăimântător, nu?

— Mă poţi băga în Tihar, Ravi?

— De ce?

— Ştiu că pare o nebunie, dar vreau să stau de vorbă cu el. Vreau să înţeleg. Vreau să aflu… ce-a fost cu Noelle. Trebuie să înţeleg, altfel înnebunesc.

— Îmi pare rău. Este peste puterile mele. Şi chiar dacă aş

putea aranja ceva, n-aş face-o. Nu te-aş lăsa.

— Ce să mă laşi, Ravi?

— Ai uitat că te cunosc de mult... Cam cât o să poţi discuta cu el înainte de-a te hotărî să-l strângi de beregată? După aceea vei ajunge şi tu în închisoare.

— Ar merita.

— Nu cred.

Instinctiv, Budjinski îşi scoase ţigările din buzunarul cămăşii şi aprinse una. Îi tremurau mâinile.

— Crezi că-i nebun, Ravi?

— Poate, clătină din cap indianul. Se pot considera ambele puncte de vedere. Uciderea femeilor... într-adevăr, trebuie să fii dement ca să faci aşa ceva. Pe de altă parte, dă dovadă de inteligenţă. Ba chiar de geniu. Să pui pe altcineva să comită jaful, apoi să-l scoţi din ţară, să-l ucizi şi să abandonezi cadavrul...

— Crezi că l-ar fi putut găsi cineva? Nu, adevărata demenţă este ceea ce a vrut să-i facă fetei.

— Zi mai departe.

— Deci, dacă n-ar fi existat fata, probabil că încă îl mai căutai. El a lăsat-o să-l scoată din umbră. Chiar şi atunci, ar fi putut să scape. A riscat însă totul pentru a încerca s-o ucidă. Iar modul în care s-a gândit s-o facă... nu, mie *asta* nu mi se pare nebunie.

— Îl cunoşti pe scriitorul ăla? Cel care-i scrie biografia pentru o editură new-yorkeză?

— Da, am auzit câte ceva.

— M-a sunat să ne întâlnim. Voia să mă întrebe despre Valentine Jarreau. Am căzut de acord să schimbăm nişte informaţii între noi.

— Ai aflat ceva interesant?

— Se pare că Christian e incoerent. Le confundă permanent pe Valentine şi pe maică-sa.

— Atunci poate că ai dreptate. O fi într-adevăr nebun.

— Poate...

— Foarte ciudat. Tăcu câteva clipe: Apropo, ştii unde-i fata?

— Nu, răspunse Budjinski. A dispărut.

* * *

Era a patra zi a procesului.

Mohinder Singh îşi chemase al doilea martor, bătrânul *Chandal*

din Varanasi. Acesta era îmbrăcat într-o salopetă soioasă din bumbac, iar turbanul devenise cenuşiu din cauza murdăriei din Tihar. Era un *Harijan,* şi grupul de consilieri şi asistenţi ai avocatului se retrase din faţa lui.

Procurorul se ridică, încrezător. Era convins că astăzi lucrurile aveau să se desfăşoare mult mai bine.

— Cum vă numiţi?

— Morarji Chowdhury.

Vocea bărbatului era profundă, melodioasă şi sigură pe ea. Deşi dintr-o castă inferioară, păstra o demnitate reţinută.

— Ce ocupaţie aveţi?

— Sunt *chandal* la ghatul Hari Schandra, sahib. În Varanasi.

Ca şi în cazul lui Bendi, Mohinder puse o serie de întrebări biografice de rutină, pentru a-l obişnui pe bătrân cu atmosfera sălii de judecată. Apoi arătă spre Michel:

— L-aţi mai văzut pe acest bărbat?

Chowdhury întoarse capul încet şi privi. Michel îi întoarse căutătura, zâmbind uşor.

— Da, sahib…

— Când l-aţi văzut?

— Cu o zi înainte de-a încerca s-o ucidă pe femeie.

Nawabul stătea întins pe o banchetă din lemn, dedesubtul jilţului judecătoresc, aidoma unui senator roman la o orgie. Ţâşni în picioare de parcă ar fi fost muşcat.

— Obiecţie!

— Se admite, încuviinţă judecătorul.

Mohinder Singh reformulă expresia:

— Cu o zi înainte de tentativa de asasinat: 7 iulie 1972. Aşa este?

— Da, sahib.

— Cu ce ocazie l-aţi văzut?

— A venit şi mi-a spus că-i murise soţia. Voia să fie incinerată pe ghat, iar cenuşa ei să fie azvârlită în Mama Gange.

— Nu vi s-a părut ciudat? O asemenea solicitare din partea unui european?

— N-am ştiut că era european. Purta turban şi dhoti. L-am crezut indian.,

Nawabul sări în picioare:

— Obiecţie! Apărarea susţine că persoana la care se referă martorul era într-adevăr indian.

— Se admite.

— Deci aţi căzut de acord, urmă procurorul.

— Da, sahib.

— Când l-aţi mai văzut după aceea?

— În dimineaţa următoare, sahib. A adus femeia. Era învelită într-un linţoliu. O purta în braţe. Nu mi s-a părut nimic suspect.

— Apoi ce s-a întâmplat?

Chowdhury privi spre Michel, hârâi din fundul gâtlejului şi scuipă pe podea. Avocaţii din jur lungiră gâturile ca să se holbeze la flegma de culoarea betelului, de parcă ar fi reprezentat o nouă dovadă.

— Martorul se va abţine să expectoreze în sala de judecată, anunţă judecătorul Reddy.

— Apoi ce s-a întâmplat? repetă Mohinder.

Nu era deloc sigur că gestul martorului său îi plăcuse bătrânului judecător.

— A aşezat-o pe catafalc şi a aprins focul. Atunci cearşaful a căzut şi am zărit faţa femeii. Buzele i se mişcau. Mi-am dat seama că era încă vie.

— Atunci aţi încercat s-o salvaţi?

— Da, sahib.

— Iar acuzatul a încercat să vă oprească?

— Stătea în faţa catafalcului, ameninţându-mă cu un cuţit. Atunci am alergat după ajutor.

— Şi a apărut poliţia?

— Da, sahib.

— Mulţumesc. Puteţi interoga martorul.

Nawabul se ridică impunător şi se îndreptă spre sectorul presei. Rămase câteva clipe cu profilul întins într-acolo, oferindu-le reporterilor posibilitatea să-l pozeze. Apoi se răsuci către Chowdhury.

— Eşti sigur că clientul meu este bărbatul pe care l-ai văzut în prima zi pe ghat?

— Da, sahib.

— Era îmbrăcat ca atunci?

— Nu, nu exact. Atunci purta turban, dhoti şi…

— Deci arăta altfel?

— Da, sahib.

Judecătorul Reddy se întoarse către grefier:

— Martorul afirmă că bărbatul văzut în ziua dinaintea crimei arăta altfel decât acuzatul.

Remingtonul începu să ţăcăne.

— Continuă, vorbi judecătorul.

Mohider Singh clătină din cap, simţind un fior de nelinişte.

— Câţi indieni vin anual la tine? continuă încurajat nawabul.

— Nu ştiu, sahib.

— Câteva sute?

— Foarte mulţi.

— Foarte mulţi... Totuşi îţi reaminteşti un anumit bărbat îmbrăcat în dhoti.

— Nu poţi uita un om care te ameninţă cu cuţitul.

— Aha, înţeleg, aprobă nawabul şi se încruntă, părând că face un efort supraomenesc pentru a înţelege. Deci, mi-au spus că ţi-l reaminteşti doar din ziua *următoare.* Când a avut loc accidentul...

Chowdhury ezită, nesigur.

— Da, încuviinţă el.

— Pe la ce oră s-a întâmplat?

— În zori, sahib.

— În zori. Deci era întuneric?

— Da, sahib.

— Crezi deci că clientul meu era bărbatul pe care l-ai văzut în dimineaţa aceea pe ghat, bazându-te pe amintirea unui incident petrecut pe întuneric acum douăsprezece luni?

— Sunt sigur că el este bărbatul.

— Ai afirmat însă că incidentul s-a petrecut înainte de ivirea zorilor. Probabil că ai nişte ochi extrem de buni. Nawabul se întoarse şi indică ceasul atârnat deasupra intrării în sala de judecată: Cât e ora?

Chowdhury miji ochii.

— E... nu ştiu.

— Este unu fără un sfert. Iar ceasul se află la mai puţin de douăzeci de metri. Într-adevăr, ai o vedere extraordinară. Extraordinar de proastă. Nu mai am alte întrebări.

* * *

— Chem martorul Andrew Kaplan.

Americanul avea părul blond şi ciufulit, lung până la umeri, şi purta o barbă rară. Slăbise în decursul lungilor sale întemniţări prin închisorile indiene, iar cămaşa murdară din bumbac îi atârna largă pe umeri.

Intră în sală, evitând ochii lui Michel.

Mohinder Singh îşi puse ochelarii şi-şi consultă carnetul.

— Cum vă numiţi?

— Andrew Kaplan.

— Ce naţionalitate aveţi?

— Americană.

— Cetăţean al Statelor Unite?

— Da.

— Ocupaţia?

— Student.

— Ha.

Nawabul stătea pe un scaun la numai doi metri depărtare, cu mâinile în şolduri şi mantia desfăşurată înapoia lui. Părea o uriaşă pasăre de pradă cocoţată pe e creangă.

Mohinder ignoră întreruperea înţelegând că nu se putea aştepta la vreun ajutor din partea judecătorului. Arătă spre Michel.

— Uitaţi-vă la acest bărbat.

Andy privi fără chef. Michel se aplecă spre el.

— Îţi tai ouşoarele şi ţi le bag pe gât.

— Îl recunoaşteţi?

Americanul înghiţi un nod. I se promisese eliberarea în schimbul acestei depoziţii. N-ar mai fi rezistat cinci ani în Tihar. Trebuia s-o facă.

— Am întrebat: îl recunoaşteţi?

— Da.

— Unde l-aţi mai văzut?

— În Bombay. Stăteam în aceeaşi celulă.

— Aţi fost tovarăşi de celulă în închisoarea Port Bombay?

— Da.

— Ne puteţi spune ceva despre el?

— Păi, era destul de... violent. A ucis un tip. Un canadian.

— A ucis pe cineva?

Michel se îndreptă pe scaun şi şuieră:

— Eşti mort!

— De fapt, nu l-am văzut omorându-l. Umbla un zvon prin închisoare... Se zicea că l-a încolţit pe un tip în latrină şi i-a zdrobit capul de un bloc de beton.

— Ce altceva vă mai amintiţi?

— Păi, se străduia teribil să scape din închisoare.

— Exista un motiv anume?

— Da. Spunea că are de plătit o datorie moşului.

— Moşului?

— Tatăl lui. Spunea c-o să-l omoare.

Mohinder Singh îşi agăţă degetele mari în buzunarele vestei, simţind cum îi revine încrederea. În mod surprinzător, nawabul, tăcea.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Transpiraţia strălucea pe chipul lui Andy. Părea că se sufocă.

— Înainte... de-a...

— Spuneţi.

— Înainte de a evada.

— „Înainte de a evada?" Aşa aţi spus?

— Da.

— Deci bărbatul acesta e un condamnat care a evadat.

— Nu-l condamnaseră...

— Şi când a evadat din închisoarea Bombay?

— În ianuarie 1968.

— Mulţumesc. Puteţi interoga martorul.

* * *

Nawabul părea că adormise. După câteva clipe, căscă teatral, întinzându-şi membrele, apoi se ridică încet în picioare, de parcă ar fi făcut un efort deosebit.

Îl privi îndelung pe Andy Kaplan, şi se strâmbă dezgustat.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi trei.

— Douăzeci şi trei... Ai muncit vreodată?

— Ce?

— Am întrebat: ai muncit vreodată? Ai avut vreo slujbă?

— V-am spus: sunt student.

— Ce-a zis? se aplecă înainte judecătorul Reddy.

— A zis că are douăzeci şi trei de ani şi n-a muncit niciodată în viaţă, explică nawabul.

Judecătorul repetă fraza stenografului.

— Ce ocupaţie ai în prezent?

— Ce-i asta? se întoarse Andy spre procuror, care înălţă neajutorat din umeri.

— Ai vreo ocupaţie în prezent?

— Ştiţi bine că nu. Sunt în Tihar.

— Adică în închisoarea din Delhi?

— Da.

— Sub ce acuzaţie?

— Că aveam nişte iarbă.

Judecătorul se încruntă şi-l privi pe nawab.

— A fost arestat pentru posesia de droguri,

— Nu erau droguri. Erau nişte nenorocite de ţigări.

— Martorul a fost arestat pentru trafic de heroină, dictă judecătorul.

— Cât ai stat aici în închisoare?

— Doi ani.

— Şi mai trebuie să rămâi încă cinci?

— Da.

— Mai înainte ai fost închis în Bombay?

— Numai pentru două luni. După aceea m-am întors în America.

— Când ai revenit în India ai fost arestat din nou pentru consum de droguri?

— Da, am o karma păcătoasă.

— De când consumi droguri?

— Nu mai ştiu. De pe la cincisprezece, şaisprezece ani.

— De când? întrebă judecătorul.

— De când era copil, înălţimea voastră, explică nawabul. Reveni spre american: Deci utilizezi droguri în mod curent?

— Ca toată lumea, nu?

— Şi ai deseori halucinaţii?

— Nu, n-am halucinaţii. Ce-i asta?

— Atunci de ce iei droguri?

— E bine. Te face să te simţi grozav. Fac lumea mai frumoasă.

— Îţi schimbă percepţiile?

— Da, cred că da.

— Fiind aşadar un consumator constant, obişnuieşti să vezi lucruri pe oare alţii nu le văd?

— Hei, n-am zis aşa ceva…

— Ai fost silit de poliţie să depui mărturie pentru acuzare. Aşa-i?

Fusese ultima lui şansă. Taică-său refuzase să-l mai ajute: *Îmi strici reputaţia şi dezonorezi întreaga familie. E momentul să înveţi o lecţie.* Asta se întâmplase cu doi ani în urmă. La fel de bine puteau fi şi două sute.

Nu mai putea îndura alţi cinci ani în Tihar. Trebuia s-o facă.

— Nu, n-am fost silit.

Nawabul surâse, cu zâmbetul lung şi lent al unei vulpi gata să

înfulece o găină grasă.

— Descrie-ne închisoarea Tihar.

Andy fu derutat, de brusca schimbare a interogatoriului.

— E o budă.

— Poftim?

— Un iad.

— Ce vă dau de mâncare?

— O dată pe zi, un chapati şi o jumătate de cană de lapte. Eventual nişte dal. Dacă n-ai ceva bani, mori de foame. Paznicii te pun să plăteşti pentru orice.

— Unde dormi?

— Dorm pe jos, pe piatră, cu o pătură subţire, iarnă sau vară. Peste tot sunt şobolani... Andy simţi lacrimile auto-compătimirii inundându-i ochii. Nu se mai putea controla: E oribil. Nu vă puteţi închipui cât de groaznic e!

— Cred că deţinuţii ar fi în stare de orice ca să scape dintr-un asemenea loc.

— Aş vinde-o şi pe mama dacă...

Se opri, dându-şi seama ce spusese. Privi spre procuror, însă indianul fixa podeaua cu pumnii strânşi de ciudă.

— Noroc că n-a fost nevoie de aşa ceva, rosti triumfător nawabul. Acuzatul nu ţi-e nici măcar rudă. N-am alte întrebări.

51

Era a cincea zi a procesului.

Nu mergea bine. Stilul apărării fusese evident de la început, Nawabul exploata fiecare imperfecţiune, şi în fiecare zi capetele de acuzare se mai năruiau puţin. Îşi confirmase reputaţia, manipulându-i şi intimidându-i pe martorii acuzării aşa încât atunci când termina cu ei, dovezile clare deveneau simple speculaţii, fantezii sau închipuiri.

Budjinski venea zi de zi, şi simţea cum se adună în el o furie neputincioasă. Se părea că blestematul avea să scape.

Ceva trebuia să se întâmple. Ceva...

* * *

Mohinder Singh avea biroul într-o clădire veche de lângă

Parlament Street. Budjinski trecu pe lângă uşi pe care scria „Inginer V. S. Dr. Lit. (Oxford). Avocat Dr. Drept, Tribunal Suprem”., sau „D. K. Chandrasekhar, Avocat, Prestare, Jurământ. Ex-procuror Departament Poliţie. Decoraţii: Medalia Preşedintelui, Medalia Servicii Poliţie şi Pompieri”.

Birourile slab luminate şi puternic mirositoare erau pline de stenografe în sari-uri roşii, verzi şi aurii, cu degetele dansând peste maşini vechi de scris. Coridoarele erau ticsite cu mesageri în uniforme albe, purtând dosare, sau cărând în spinare avocaţii cu serviete şi umbrele până la holurile de intrare, pentru a nu-şi uda picioarele în străzile inundate de ploaie.

Biroul lui Mohinder se afla la etajul trei. Plăcuţa de pe uşă anunţa simplu: „Mohinder Singh, Procuror Public”. Uşa era întredeschisă, şi bărbatul lucra la masă, aplecat deasupra unor hârtii. Turbanul său bleu era uşor strâmb şi pătat de transpiraţie. Ascuţea concentrat un creion.

Budjinski deschise larg uşa şi intră.

— Domnule Singh, rosti el.

Indianul nu păru surprins să-l vadă. Indică un scaun.

— Luaţi loc, domnule.

Continua să ascută creionul.

Budjinski se aşeză şi privi în jur. Odăiţa era micuţă şi ticsită cu cărţi de drept şi dosare, aşezate pe rafturile care acopereau toţi pereţii.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Vreau să ştiu când mă veţi chema să depun mărturie, rosti Budjinski în engleză.

— Toate la vremea lor, domnule, toate la vremea lor.

— Să fiu mai direct. Budjinski se aplecă în faţă şi ciocăni cu vârful degetului în tăblia mesei: Pierdem procesul.

— „Pierdem”, domnule?

— Uitaţi ce-i, toată viaţa am fost poliţist. Am asistat la multe procese. Simt când un caz e belit.

— „Belit”? Nu cunosc cuvântul. E franţuzesc?

— Peştele scapă din cârlig, domnule Singh. Vin zi de zi la tribunal, asist la farsa aia şi nu-mi vine să-mi cred ochilor. Individul e hoţ, ucigaş şi sadic, dar îl laşi pe şmecherul ăla de avocat să-şi facă de cap.

— Credeţi că mărturia dumneavoastră ar putea schimba situaţia, domnule?

Mohinder nu părea ofensat de manierele francezului, care

sperase să-l aţâţe, era dezamăgit.

— Da, aşa cred.

Procurorul îşi împinse ochelarii în susul nasului.

— Mda. Spuneţi-mi ceva, domnule, am auzit că aţi fost demis de organizaţia în care lucraţi. Poliţia Internaţională, nu?

— Interpol. Şi n-am fost demis. A fost o pensionare înainte de termen. Din motive de sănătate.

— E acelaşi lucru.

— Nu-i acelaşi lucru, *Monsieur!*

— Văd că sunteţi încă sensibil la acest aspect. Şi dacă eu, un amărât de procuror public, pot trezi o asemenea reacţie, cum veţi rezista înaintea strălucitului meu coleg, nawabul?

Budjinski se lăsă pe spate, înfrânt.

— *Touche.* Îmi cer scuze, domnule Singh. Fiica mea...

— Înţeleg, domnule. Ştiu în acelaşi timp că nu mă pot compara cu ilustrul meu coleg, şi cu tacticile lui. Totuşi n-am dezarmat, domnule. Mai am un as în mânecă.

— Care anume?

— Veţi vedea, domnule. Veţi vedea.

* * *

Budjinski stătea pe balconul vilei şi asculta răpăitul ploii pe frunzele bananierilor. Se scărpină nervos la subsuori şi pe spate, unde sudoarea devenise iritantă. Dincolo de gardul grădinii, strada era inundată de potop. Privi un bărbat suflecându-şi dhoti-ul şi traversând torentul, cu o umbrelă neagră deasupra capului.

Vremea i se potrivea stării sufleteşti.

Se întrebă dacă avea să se descurce ca martor.

Împinse într-o parte castronul cu porridge dulce şi orez negru şi privi perdeaua, cenuşie de ploaie. Se gândi iarăşi la Noelle, şi mânia clocoti din nou în el, iar mâinile i se încleştară în pumni. Nu mai exista nici o speranţă.

— Bună dimineaţa, René.

Ridică ochii. Era Engineer, rezervat şi distins într-o cămaşă albă de bumbac, deschisă la gât, şi pantaloni negri.

— *Bonjour,* Ravi.

— Ai văzut?

Indianul aruncă pe masă un exemplar din *Times of India.* Budjinski îl ridică.

— Citeşte pe prima pagină.

VALENTINE JARREAU VINE LA PROCES

— Iisuse! Au găsit-o!

— Nu. Engineer se aşează şi-şi turnă ceai. După cum scrie, ea a venit la ei. Indienii renunţaseră de multe luni.

— Nu-mi vine să cred.

— Nici mie. Îşi despături şervetul. Şi nici nawabului. Să vedem dacă-l poate convinge pe judecător că o femeie nu-l recunoaşte pe cel oare a încercat s-o omoare. Luă o felie de papaya şi începu să mănânce: Veştile bune îmi fac totdeauna poftă de mâncare.

52

Iniţial, Valentine Jarreau fusese dusă la spitalul din Varanasi. A doua zi însă, Budjinski aranjase să fie transportată în Delhi şi apoi la Paris. Vreme de două săptămâni, se zbătuse între viaţă şi moarte în secţia pentru arşi din Hôpital des Invalides.

Avea arsuri de gradul doi şi trei pe partea stângă: pe obraz, braţ, umăr şi pe spatele piciorului stâng. La fiecare patru ore, medicii îi administrau tetraciclină intra-muscular, pentru a opri infecţia streptococică ce ar fi putut-o ucide.

În primele două săptămâni, fata plutise pe o saltea moale de analgezice, protejând-o de durerile intense, dar pe jumătate conştientă de lumea din jur. Când îşi recapătă complet cunoştinţa, Valentine rămase tăcută şi retrasă. Nu vorbea absolut deloc, cu Budjinski, cu doctorii, cu infirmierele şi nici măcar cu prietenele ei.

Budjinski continuase s-o viziteze în spital, dar ea nu-i vorbea niciodată şi nici nu arătase vreun semn că l-ar fi recunoscut. Se temea că psihicul ei fusese definitiv afectat de cele ce i se întâmplaseră.

După alte trei luni, Valentine Jarreau dispăruse. Autorităţile indiene, care deschiseseră acţiune de urmărire, sub acuzaţia de tentativă de crimă, împotriva lui Michel Christian, speraseră să obţină o declaraţie completă şi acuzatoare din partea ei. Fuseseră obligate să continue ancheta fără fată.

Circulaseră diferite zvonuri. Că fusese internată într-o clinică particulară. Că locuia, cu o rudă îndepărtată, în sălbaticul Dordogne. De la Engineer, Budjinski auzise chiar că o tânără corespunzând semnalmentelor Valentinei fusese văzută la o

mănăstire budistă din Nepal.

Acum se întorcea. Budjinski se întrebă dacă avea să-l mai recunoască. Dorea cu disperare s-o revadă.

Voia s-o roage să-l ierte.

* * *

Sosi la tribunal la douăsprezece fără douăzeci. Străvechile clădiri erau imaginea mizeriei. Cerşetorii dormeau pe banchetele şi zidurile scunde din piatră, prunci goi scânceau pe pardosele, avocaţii îşi croiau drum prin mulţimile unde orbii şi schilozii cereau de pomană, iar bărbaţi cu chipuri disperate, strângând teancuri groase de documente, solicitau atenţia oricui îi asculta. Din când în când, câte un corb intra printr-o fereastră deschisă şi bătea din aripi, speriat, deasupra mulţimilor, precum un vestitor al nebuniei şi tragediei.

Budjinski se strecurase spre sala de judecată, îşi găsi locul în sectorul rezervat presei şi aşteptă.

Îl auzi pe Michel înainte de a-l vedea, auzi bocănitul bocancilor grei şi zăngănitul lanţurilor, apoi la intrare apăru falanga de soldaţi care-l înconjurau ca un zid kaki. Erau doisprezece militari, înarmaţi cu puşti.

Michel purta *dandaberi,* nişte cătuşe groase şi late din oţel, în jurul gleznelor, legate de o bară lungă de jumătate de metru fixată la brâu. Încheietura mâinii stângi era legată cu un lanţ, al cărui capăt îl ţinea un soldat. Michel nu părea însă înfrânt. Îl trăgea un soldat după el, în vreme ce escorta îi deschidea drum prin mulţime.

Îşi ocupă locul, pe scaunul din faţa judecătorului. Când îl zări pe Budjinski, buzele i se strâmbă într-un zâmbet batjocoritor.

Francezul se strădui să-şi mute privirea, simţind în stomac un ghem de furie neputincioasă.

Când se uită din nou, Michel discuta cu biograful american care, ghemuit lângă el, scria grăbit într-un carneţel. Se spunea că editura newyorkeză îi oferise cincizeci de mii de dolari pentru a-i publica amintirile.

— E nemaipomenit, este?

Budjinski întoarse capul. Înapoia lui stăteau două fete purtând tricouri occidentale şi blugi. Îl fixau pe Michel cu ochi strălucitori.

— E un ucigaş, rosti francezul.

Fetele îl priviră, surprinse şi neinteresate de intervenţia lui.

— E nevinovat, spuse una dintre ele.

Budjinski se întoarse la loc nervos. Michel le remarcase pe cele două tinere şi le zâmbea, trăsăturile întunecate ale chipului său încreţindu-se într-un surâs de o intensitate extraordinară.

— E nemaipomenit, murmură o fată. Nu se poate să fi făcut aşa ceva.

Francezul clătină din cap, dezgustat, dar şi impresionat de puterea pe care Michel o exercita asupra femeilor. „Slavă Domnului că judecătorul e un bărbat”, reflectă cu amărăciune.

„Şi slavă Domnului că vine Valentine”.

I se păru o răzbunare a sorţii ca lovitura finală să i-o dea o femeie.

* * *

— Acuzarea o cheamă pe martora Valentine Jarreau. Pentru prima dată după o săptămână, în sală se lăsă tăcerea. Până şi asistenţii cei guralivi amuţiră şi, aidoma spectatorilor înghesuiţi şi transpiraţi alături de ziarişti, întinseră gâturile ca s-o zărească pe femeia despre care auziseră şi citiseră atâtea.

Toţi din sală îşi ţinură respiraţia la unison.

Valentine purta un sari alb imaculat, brodat cu fir de aur. Capul şi chipul îi erau acoperite în tradiţia *chauderei* musulman. Pătrunse însoţită de un cordon kaki, şase soldaţi şi poliţişti deschizându-i cu greu calea.

Budjinski se strădui să o zărească, însă nu văzu decât o fulgerare de mătase albă şi, pentru o clipă, ochii uluitor de verzi, plecaţi în jos.

Fu condusă spre banchetă, pe locul rezervat între avocaţi. Până şi nawabul se sculase în picioare, privind curios.

Mohinder Singh aştepta, inexpresiv.

Budjinski îşi şterse transpiraţia de pe frunte. Acum, Valentine era cu spatele la el, pierdută în mulţimea mişcătoare de reporteri şi consilieri. În sală nu se auzea decât zumzetul ventilatoarelor.

Toţi amuţiseră, aşteptând senzaţionalul. Era un eveniment rar într-un tribunal indian. Martorul nu depusese iniţial mărturie în PRI. Cu excepţia procurorului, nimeni nu ştia ce avea să spună.

— Vă rugăm să ne spuneţi cum vă numiţi?

Valentine ridică mâna şi-şi îndepărtă vălul. În jur se auzi un suspin general. Budjinski simţi un fior. Ce mai rămăsese din frumuseţea ei?

Apoi, pe neaşteptate fata întoarse capul, căutând parcă pe cineva.

„Poate pe mine”, se gândi francezul.

— Dumnezeule, murmură el.

Jumătate din faţă era aşa cum şi-o reamintea: pometul înalt, pielea catifelată de culoarea mierii întunecate, buzele întredeschise senzual. Însă restul… cealaltă jumătate strălucea cu rozul crud al ţesutului nou grefat, astfel încât dispăreau liniile nasului şi obrazului. Aveai senzaţia că un sculptor modelase din ceară, capul unei zeiţe, dar lăsase lucrarea prea aproape de foc, şi o parte din chip se topise. Era jumătate perfecţiune şi jumătate eroare.

Budjinski simţi că ceva din sufletul lui moare. „E numai vina mea!”

După aceea fata se răsuci înapoi, lăsându-l paralizat, înfiorat şi clocotind, de mânie…

— Vă rugăm să ne spuneţi cum vă numiţi.

— Valentine Jarreau.

— Ce vârstă aveţi, domnişoară Jarreau?

— Douăzeci şi unu de ani.

— Naţionalitatea?

— Franceză.

Budjinski asculta cu jumătate de ureche cadenţa vocilor, cea a lui Mohinder, monotonă, iar a Valentinei, melodioasă, parcurgând obişnuitele formalităţi.

— De când îl cunoaşteţi pe acuzat?

— L-am întâlnit acum optsprezece luni în Paris.

— Şi ce legături aţi avut cu el?

Valentine se uită pentru prima dată la Michel. Erau îndeajuns de aproape ca să se poată atinge. Ochii lui Michel erau pe jumătate închişi, cu capul lăsat pe spate într-o postură de pasivitate arogantă, parcă ascultând un copil care citeşte o carte.

— Am fost amanţi.

— Este adevărat că, atunci când aţi fost cu acuzatul în Bangkok, aţi fost contactată de căpitanul René Budjinski de la Interpol din Paris, care v-a cerut să rămâneţi cu acuzatul, suspectat de mai multe crime?

— Obiecţie! sări în picioare nawabul.

Judecătorul se aplecă înainte:

— Întrebarea e justificată?

— Da, înălţimea voastră, răspunse procurorul. În vederea stabilirii mobilului.

— Obiecţia se respinge.

Nawabul se aşeză, ridicând chipul într-un gest teatral de implorare a divinităţii.

— Mi s-a spus că Michel era suspectat, spuse Valentine.

— Şi l-aţi urmat în Varanasi doar la sugestia căpitanului Budjinski?

— Nu, m-aş fi dus oricum.

Procurorul strânse din umeri, ignorând răspunsul.

— Ce s-a întâmplat când aţi ajuns în Varanasi?

— La hotel mă aştepta un mesaj de la Michel. Dorea să ne întâlnim a doua zi.

— Căpitanul Budjinski v-a sfătuit să mergeţi la întâlnire?

— Da. V-am zis însă, m-aş fi dus oricum.

— Ştiaţi că poliţia intenţionează să-l aresteze? Că fusese eliberat un mandat de arestare pentru…

Mohinder se aplecă să-şi examineze însemnările.

— Da, ştiam. L-am avertizat.

— L-aţi avertizat?! repetă surprins procurorul.

— Poliţia îl hărţuia. Eu îl consideram nevinovat. Când l-am văzut, i-am strigat că suntem urmăriţi şi să plece cât mai repede.

Mohinder ezită şi scotoci în buzunarul hainei, în căutarea batistei. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi-şi aranja ochelarii mai bine.

— După aceea v-a dus la pensiunea domnului Bedi.

— Da.

— Acolo v-a drogat.

Nawabul sări în picioare, alert, simţind o fisură.

— Obiecţie! Procurorul manipulează martorul!

— Obiecţia se acceptă.

Mohinder pufni nervos:

— Ne puteţi spune, cu cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat în pensiune.

— Michel şi cu mine am hotărât că ar fi mai bine să plecăm imediat din Varanasi.

Budjinski nu putea vedea chipul Valentinei, dar îl distingea limpede pe Mohinder. Sikhul transpira abundent, şi calmul vocii sale începuse să se destrame.

— Aţi hotărât ca *el* să plece?

— Da. Eu am decis să rămân. Dacă am fi încercat să părăsim

împreună Varanasi l-ar fi prins.

De acum, Mohinder era disperat. O privi pe fată, se şterse din nou cu batista şi şuieră:

— De ce minţi?

— Nu mint, răspunse cu glas tare Valentine.

Nawabul se lăsă pe spate şi aplaudă:

— Bravo! strigă el.

— Vă rugăm să ne spuneţi ce s-a întâmplat în continuare, rosti posac Mohinder.

— Cineva a intrat în camera noastră.

— Cine?

— Nu ştiu.

— Minţi!

Nawabul sări în picioare:

— Procurorul intimidează martorul! obiectă el.

Judecătorul Reddy era uluit. Avocatul apărării proteja un martor al acuzării. Se întoarse către Mohinder.

— Obiecţia se acceptă.

— Ce s-a întâmplat când această… această persoană necunoscută a intrat în camera dumneavoastră?

— Eu dormeam în pat. Mi-a pus o cârpă peste gură şi nas. Am simţit un miros ciudat, probabil cârpa era îmbibată cu ceva. Poate cu cloroform. Asta-i tot ce-mi amintesc. Cred că mi-am pierdut cunoştinţa. M-am trezit pe ghaturi. Bărbatul mă purta spre catafalc.

— Era acest bărbat! strigă Mohinder arătându-l pe Michel.

— Nu. Glasul Valentinei era calm, ba chiar senin. Nu, v-am spus, m-a purtat în braţe. Am putut să-l văd foarte clar. Era un indian. Nu era Michel. Era altcineva. Michel nu mi-ar fi făcut aşa ceva. El mă iubeşte. E nevinovat.

Sala de judecată izbucni ca într-o explozie. Capul de acuzare fusese anulat chiar de victimă. Procesul luase sfârşit.

Michel Christian avea să fie eliberat.

Ziariştii se năpustiră spre uşă, îmbrâncindu-se şi călcându-se pe picioare. Nawabul sări de pe banchetă şi o bătu pe spate pe Valentine.

— Bravo! Bravo! Azi s-a făcut dreptate!

Budjinski încercă s-o zărească pe fată prin mulţime, însă silueta ei fragilă, înveşmântată în alb, era pierdută printre avocaţi şi soldaţi. Mohinder Singh tremura de furie şi răcnea:

— Minte! Minte!

Francezul reuşi să-l vadă pe Michel, care continua să stea în scaun. Râdea.

Se întoarse şi-şi croi drum afară, orbit de disperare, de frustrare şi de o ură rece şi grea, care ştia că n-avea să-l părăsească decât după ce nenorocitul avea să moară.

„Valentine! De ce?”

De ce?

* * *

Limuzina Ambasador negru-galbenă opri în faţa vilei. Budjinski privea de pe verandă. Zări fata subţire în sari alb coborând din maşină, traversând grăbită grădina şi suind treptele.

— O s-o conducă Kapil, spuse Engineer. Te las singur, da, bătrâne?

— Mulţumesc.

Indianul ieşi. După câteva clipe, uşa se deschise şi intră Kapil conducând-o pe Valentine.

După ce se înclină, servitorul în livrea închise uşa înapoia lui.

— Bună ziua, căpitane.

Bărbatul păşi spre ea, cu dorinţa de-a o strivi în braţe. În loc s-o facă, rosti:

— Bună ziua, Valentine. Ia loc, te rog.

— *Merci.*

Alese unul din scaunele de trestie împletită, privindu-l dinapoia vălului străveziu. Pe masa din mahon sculptat se afla un ceainic de argint. Budjinski umplu două ceşti cu ceai neîndulcit.

— Nu credeam c-o să ne mai întâlnim. După ce-ai plecat din spital…

— Nu puteam rămâne în Franţa. Există un loc unde Michel m-a dus, o dată. În Nepal. Acolo am fost.

— Înţeleg…

Ea se întinse şi luă ceaşca.

— Tu ce mai faci?

— Bine. Apropo, mulţumesc că ai venit.

— Am auzit că voiai să mă vezi.

Stăvilarul se rupse.

— De ce-ai făcut-o? De ce?

— Nu vreau să mai discut despre asta.

Nu putea să-l mai iubească. Nu, după ceea ce-i făcuse.

— N-o să-l eliberez. Există cereri de extrădare din Singapore şi Filipine. Dacă n-o să-l condamne, îl omor cu mâinile mele.

— Te rog, căpitane...

— Nu mai sunt căpitan. M-au dat afară.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. N-aş fi putut acţiona altfel.

— Da, înţeleg. Nici eu n-aş fi putut. Aşa că, te rog, nu-mi cere să-ţi explic.

Budjinski îşi aprinse o ţigară.

— Hotărâsem să mă las de fumat. Noelle mă bătea mereu la cap s-o fac. Da-n ultimul an, n-am avut un singur moment ca lumea.

— Poate acum.

— Nu, nici ăsta nu mi se pare bun.

Rămaseră câteva minute într-o tăcere stânjenitoare.

— De ce voiai să mă vezi?

— Doream să ştiu de ce ai făcut ceea ce ai făcut azi dimineaţă.

— Îmi pare rău. Ţi-am zis deja: nu-ţi pot explica.

— Mai e ceva... Budjinski se ridică şi se apropie de balustradă. Uite, nu ştiu cum să zic... ceea ce ţi s-a întâmplat...

— Vrei să te absolv de vină?

— N-am fost niciodată un bun catolic, domnişoară. Doream numai să ştii că-mi pare rău.

— Ştii, când am fost cu Michel în Nepal, am mers într-un loc numit Koppan. Acolo există nişte occidentali, care trăiesc la fel ca şi călugării budişti. Am rămas cu ei o după-amiază întreagă şi mi-au explicat ce înseamnă kharma. Este ca un fel de datorie ce trebuie plătită. Poate că budiştii au dreptate. Oricum, indiferent de datorii, eu le-am achitat pe ale mele. Îşi atinse uşor obrazul cu vârfurile degetelor, de parcă ar fi fost un machiaj care s-ar fi putut şterge. Ceea ce am făcut a fost decizia mea, şi destinul meu.

— Dar Michel?

— Lasă-l pe Michel. Şi el îşi va plăti datoriile, când va fi timpul.

Se ridică în picioare.

— *Au revoir,* căpitane.

— Unde o să te duci?

— Nu ştiu. Depinde de ce se va întâmpla cu Michel.

— Apropo... Ştiai că poliţia parizianã a redeschis dosarul cu moartea tatălui tău?

Valentine păru că se clatină pe picioare. Pentru o clipă Budjinski crezu c-o să leşine.

Se sculă s-o sprijine, dar ea ridică mâna:

— N-am nimic.

— M-am gândit c-ar trebui să ştii.

— Michel?

Budjinski încuviinţă.

— Acum îl mai poţi iubi?

— Nu-ţi pot explica ceea ce simt pentru el, răspunse fata.

Uşa se închise încet înapoia ei.

53

Michel fu dus într-o celulă goală. Un gardian îl împinse pe bancheta de lemn tare din mijloc. Îl încătuşaseră din nou în *dandaberi,* ca să-şi primească vizitatorul, însă de acum se obişnuise cu viaţa din închisorile indiene.

În ultimul an trăise şi dormise într-o celulă lată de trei paşi şi lungă de cinci, cu o hrană care de-abia te ţinea în viaţă. În fiecare zi primea o chapati, jumătate de ceaşcă de lapte, adesea acru, o farfurie cu dal verzui şi apos şi nişte iahnie de fasole. Nu i se permisese să primească vizite, să citească ziare sau să deţină un aparat de radio. Dormise pe pardoseala din piatră, acoperit doar cu o pătură slinoasă, în timpul zilei suportând gemetele şi bolboroselile celor pe care temniţa îi înnebunise; iar noaptea, rezistând la atacurile haitelor de şobolani mari şi negri.

Dintr-un perete ieşea capătul unei ţevi ruginite şi, din când în când, pe acolo picura, o apă roşcat-maronie. Era însă singura pe care o căpăta, şi întotdeauna, indiferent de ora din zi sau din noapte, îşi făcea palmele căuş pentru această pomană sărăcăcioasă.

În timpul musonului, celula se inunda.

Din cauza cătuşelor de oţel care i se puneau ori de câte ori părăsea celula, gleznele şi încheieturile mâinilor îi erau carne vie. Trupul i se acoperise de ulcere, cauzate de infecţiile provocate de păduchi.

Şi nu exista nici o scăpare.

În adâncul sufletului, sperase că tribunalul avea să-l găsească vinovat. Să-l condamne la şapte ani de închisoare, sau poate la

zece, nu conta. Între timp avea să primească avansul pentru cartea aceea imbecilă pe care americanii doreau s-o publice, şi cu banii îşi putea cumpăra ieşirea din Tihar.

Acum însă apăruse pericolul ca Singapore, sau chiar Thailanda să aranjeze un proces rapid şi să-l execute înainte de-a putea să-şi plătească evadarea.

Avea nevoie de un miracol.

Se întrebă ce voia Valentine de la el.

* * *

Uşa se deschise şi fata intră, flancată de doi gardieni. Se aşeză la masă, vizavi de el, şi-şi scoase vălul.

Ochii verzi erau tot scânteietori şi pătrunzători, deşi cel stâng privea din mijlocul unei mase informe de ţesut. Un colţ al gurii era pe jumătate încremenit într-o crăpătură roz, iar celălalt coborât într-un zâmbet de regret.

— Bună, Michel, rosti ea în engleză.

— Eşti ultima persoană la care mă aşteptam să vină aici.

— De ce? Între noi doi există o legătură, *cheri.* Atâta vreme cât suntem în viaţă, legătura aceea nu poate fi ruptă.

— Ai venit să mă umileşti?

— Nu. Am venit… să-ţi spun că-mi pare rău.

— Pentru Bangkok? Sau pentru ziua de ieri?

— Pentru ieri?… Dar… Te-am ajutat. Te-am salvat.

— M-ai salvat? De cine m-ai salvat? De thailandezi?

— Thailandezi?

— O să fiu extrădat.

Fata vorbi imediat în franceză.

— Nu-i nimic. De aceea am şi venit. Am un plan.

Michel privi scurt spre gardieni. Îşi dădu seama că nu înţeleseseră nimic.

— Spune!

— Eu sunt vinovată că ai ajuns aici. Aşa că eu o să te scot.

— Cum?

— O să-ţi fac rost de o uniformă şi alte câteva lucruri ca să te deghizezi. În plus, nişte bani să-i mituieşti pe paznici. O să plătesc un gardian să-ţi aducă toate astea. După aceea, ieşi pur şi simplu.

— Eşti nebună.

— Crezi? Paznicii de aici câştigă trei sute de rupii pe lună. Cum

crezi că ar costa să nu mai pară o nebunie?

— Poţi aranja toate astea?

— Bineînţeles.

— Şi ce-o să se întâmple când… dacă ies?

— Te aştept la poarta principală. Mă ocup de transport şi ne îndreptăm direct spre graniţa nepaleză, la Raxaul.

— Când?

— Mâine noapte.

— La ce oră?

— La unsprezece. Până dimineaţa, nimeni n-o să-şi dea seama că ai evadat. Din Nepal zburăm în America de Sud. Am pregătit totul. Paşaport, haine, totul. În două zile vei fi în siguranţă şi putem începe o viaţă nouă.

Se aplecase înainte, cu ochii strălucind de entuziasm, aşteptând cu o nerăbdare copilărească, aprobarea lui.

— Te-am subestimat, rosti Michel.

— Timpul s-a terminat, vorbi în engleză un paznic.

Valentine se sculă în picioare.

— De ce faci asta? o întrebă Michel.

— Nu ştii?

— Am crezut că mă urăşti.

— Te-am urât. Mult timp, cât am stat în spital, voiam să te ucid. Nu făcusem nimic altceva decât să-mi închipui o mie de morţi diferite pentru tine. După aceea însă mi-am dat seama că dacă te-aş ucide, aş omorî o parte din mine. Te doresc, Michel. Te doresc înapoi.

Uşa se închise după ea.

Michel privi în urma ei. „Dumnezeule! Chiar crede că aş mai putea. După tot ce-a făcut… Şi arătând în halul *ăsta.”* Se înfiora la gândul de a face dragoste cu o asemenea oroare. Mai bine murea în dimineaţa aceea, în Varanasi…

Acum va trebui s-o ucidă cu adevărat.

* * *

Valentine se îndreptă spre Chandni Chowk, celebrul bazar dintre moscheea Jama Masjid şi Fortul Roşu, un labirint de străduţe acoperite şi pasaje întortocheate, unele harijanii îşi expuneau mărfurile pe zdrenţe murdare, şerpii verzui, micuţi, erau îmblânziţi în recipiente din alamă, iar vacile sacre se plimbau nestingherite pe lângă uşile pictate ale prăvăliilor. Se

simţea un miros puternic de tămâie, mirodenii şi excremente.

Cumpără uniforma kaki, galoanele aurite, peruca, barba, mustaţa şi turbanul din locuri diferite. Însemnele militare, panglicile şi medaliile le găsi într-un mic magazin de bijuterii de lângă Jama Masjid. Cele mai multe probleme le ridică ultimul obiect de pe listă. Îl descoperi de-abia într-o *havelis* dărăpănată din capătul unei fundături. Achiziţia fu costisitoare şi imposibil de transportat. Urma să vină mai târziu s-o ia.

Furgoneta costă mult mai puţin, şi i-o vându un jain cu dinţii îmbrăcaţi în aur. Valentine bănuia că fusese furată. Oricum, era lipsit de importanţă. Trebuia să-i servească doar pentru câteva ore.

În sfârşit, termină. Plăti cinci sute de rupii unui gardian din Tihar să-i ducă lădiţa de carton lui Michel.

În curând el avea să fie liber.

* * *

Paznicul descuie celula şi-l împrânci înăuntru pe Andy Kaplan. Uşa se închise după aceea cu zgomot.

Singura lumină provenea de la felinarul cu gaz atârnând pe peretele exterior al celulei, lângă fereastra zăbrelită. Michel dormea, ghemuit într-un colţ.

Andy înainta spre el.

— Michel!

Nici un răspuns. Se apropie mai mult.

— Michel!

Văzu o mişcare fulgerătoare, apoi se trezi brusc pe spate, cu Michel apăsându-l cu cotul pe beregată.

— Cum vrei să te ucid? Să-ţi frâng gâtul, sau să te sugrum încet?

Americanul încercă să strige. Trase cu disperare de braţul care îl sufoca.

— Nu… te rog… am ceva… fata…

Brusc, putu să respire din nou. Michel îl prinse de păr şi-l smuci de cap.

— Vorbeşte!

— Un paznic… mi-a dat ceva de la fată… Valentine… o cutie.

— Unde-i?

Andy se târî pe podea, prin întuneric. O găsi şi i-o împinse.

— N-am deschis-o. Jur!

Michel o trase sub fereastră în dreptul pătratului de lumină galbenă şi rupse sforile care o legau. Era tot ceea ce promisese Valentine. Până şi un ceas ieftin.

Deasupra era un bilet: „Poarta principală. Ora unsprezece. Aşteaptă claxonul. Unul lung, două scurte”.

— Michel, vorbi americanul de undeva din umbră. Iartă-mă pentru ceea ce a fost la proces. A trebuit s-o fac. Nu mai pot rezista aici. Ştiam că oricum o să găseşti o cale de evadare.

Michel nu răspunse.

— Am făcut bine, nu? I-am zis fetei c-o să-ţi aduc eu cutia.

Pumnul bărbatului ţâşni din beznă şi-l întinse pe Andy pe podea.

— Şterge-o!

— N-am avut ce face, suspină Andy. Au zis c-o să mă scoată de aici.

— Te-au minţit. Putrezi-ţi-ar oasele!

* * *

Michel privi ceasul trimis de Valentine. La unsprezece fără zece, îşi dezbrăcă tricoul murdar şi blugii, şi deschise cutia. Îmbrăcă haina şi pantalonii scurţi kaki.

Aveau un miros ciudat. Se întrebă de unde făcuse rost de ele fata. Probabil, din vreun bazar împuţit.

Goli cutia şi rânji. Exista chiar şi un tub cu pastă de lipit ca să-şi fixeze peruca, mustaţa şi barba. Puse turbanul, aranjându-şi banda elastică sub bărbie, apoi îmbrăcă moletierele kaki şi sandalele.

Era gata.

Aşteptă.

Peste câteva minute, auzi claxonul. Lung, scurt, scurt. Semnalul convenit.

Totul era pregătit. După plecarea lui Andy, Michel răcnise şi-i ceruse paznicului să-l aducă pe gardianul-şef. Când rămase numai cu acesta în celulă, îi dăduse cele douăzeci de mii de rupii, puse de Valentine pe fundul cutiei.

Indianul fusese impresionat. Banii echivalau cu salariul lui pe şase ani.

În schimbul lor, aranjase ca uşa celulei să rămână descuiată. Fără îndoială, după aceea avea să aresteze vreun amărât pentru neglijenţă.

Michel împinse uşa masivă din metal.

* * *

Din celulă se ieşea în curtea de exerciţii. Michel privi afară. Era linişte. Jos, deasupra zidurilor închisorii, luna era rotundă şi galbenă.

Închise uşa şi strecură sub braţ bastonul militar din trestie. „Un amănunt elegant”, îşi spuse. Valentine se gândise la tot.

Mai rămăsese poarta.

Porni într-acolo, paşii răsunând în curte. Simţea un fior de aţâţare. Peste câteva minute avea să fie afară.

Lângă poarta interioară se aflau două umbre, desluşindu-se vag în lumina felinarului. Când îl zăriră, gardienii ridicară puştile.

Înainte de a-l putea soma, Michel se răsti în hindi:

— Deschideţi poarta!

Cel doi ezitară. Michel se apropie, lovindu-se nervos cu bastonul peste gambă.

— Haide! Mai repede!

Unul din gardieni bâjbâi cu un inel de chei, şi poarta metalică scârţâi deschizându-se. Michel aşteptă. Nu voia să pară prea grăbit.

Îl cercetă cu privirea pe celălalt paznic, apoi cu un gest brusc îi luă puşca şi, demonstrativ, examină închizătorul. O trânti înapoi în braţele soldatului şi şuieră:

— Arma e murdară. S-o cureţi!

— Da, sahib.

Ieşii pe poartă. Fusese uşor. Foarte, foarte uşor.

* * *

Între zidul interior şi cel exterior se întindea o curte largă. Porţile principale se găseau sub o arcadă din piatră. Erau masive şi cu întăriturii din fier, fiecare înaltă de paisprezece metri şi lată de trei. Se deschideau rareori. Într-una din ele fusese tăiată o uşă de dimensiuni normale, şi pe aici erau aduşi noi deţinuţi şi — mai rar — alţii erau eliberaţi.

Erau păzite de un singur gardian. Michel îi zări sclipirea ţigării.

— Atenţie! răcni el.

Îl auzi pe indian icnind şi-l văzu aruncând ţigara. Puşca îi căzu zăngănind şi omul se aplecă s-o ridice.

— Cum te cheamă? latră Michel.

— Caporal Shastri, se bâlbâi paznicul.

— Mâine dimineaţă te prezinţi la raport. Acum deschide uşa!

Peste câteva clipe, Michel auzea uşa închizându-se îndărăt.

Reuşise! Era liber.

Privi strada pustie. Furgoneta era parcată la vreo cincizeci de metri, şi zări o siluetă în alb făcându-i semn. Valentine!

Alergă spre ea, azvârlind în sus bastonul, triumfător. Acesta căzu şi se rostogoli în rigolă.

Furgoneta semăna mult cu duba vopsită în culori de camuflaj care-l transportase zilnic la Tit Hizari. Era un Bedford vechi, fără geamuri. Valentine stătea lângă uşa din spate, ţinând-o deschisă.

— Repede! îi şuieră. Înăuntru!

Rânjind mulţumit, sări în furgonetă şi o auzi pe fată închizând uşa. Apoi se lăsă încet în genunchi, în întuneric, şi începu să râdă.

* * *

— Şi-acum… pleci la Paris? întrebă Engineer.

— Nu, până nu-l văd mort.

Indianul turnă restul berii în paharul lui Budjinski.

— Nu-ţi face griji. N-o să-i dea drumul. În cel mult două zile va fi extrădat.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Cum îl mai poate iubi după tot ce s-a întâmplat?

— E mult mai simplu în ţara noastră, bătrâne. Noi nu le lăsăm pe femei să ia hotărâri. Cu excepţia Indirei, bineînţeles.

— Mă-ntreb ce ar fi zis Noelle dacă ar fi fost aici? Probabil că şi ea l-ar fi iertat: „Lasă-l tată. N-a vrut să mă omoare. Era surescitat”. Poate că sunt singurul căruia îi pasă cu adevărat de ceea ce a făcut. Tu ce crezi, Ravi?

— Nu încerc să le înţeleg pe femei. Din fericire, în ţara asta nici nu-i necesar. Cred totuşi că-i mare păcat de fată. Trebuie să fi fost extrem de frumoasă.

— Da, încuviinţă Budjinski. A fost…

54

Michel simţi demarajul furgonetei.

„Eşti genială, *chérie",* se gândi. „Păcat că va trebui să te omor". Simţi ceva mişcându-se lângă el. În furgoneta fără ferestruici era întuneric beznă, şi miji ochii.

Zgomotul se repetă. Era un fel de târşâit, de parcă peste podeaua metalică se mişca un obiect foarte greu şi ud.

— Cine-i acolo? întrebă bărbatul.

Instinctiv, întinse mâna către uşă, pipăind în căutarea clanţei. Nu exista.

Împinse uşa cu putere. Era încuiată.

Auzi iarăşi sunetul şi se retrase într-un colţ, ghemuindu-se.

„Ce dracu era?"

— Valentine?

„Nu intra în panică. N-o să-ţi facă nici un rău. Tocmai te-a scos din Tihar, ce dracu!" Se târî până la peretele metalic al cabinei şi începu să bată cu pumnii în el.

— Valentine!

Zgomotul se auzi din nou. Mai aproape.

Sări într-o parte, izbindu-se cu tot trupul de celălalt colţ al furgonetei. „Iisuse Christoase!" Îl urmărea!

„Stai calm". Lovi iarăşi cu pumnii în perete. Valentine trebuie să-l fi auzit.

Nu se întrebase de ce fata îl pusese în compartimentul din spate. În primul moment i se păruse normal: o ascunzătoare.

Dar şi o capcană ucigaşă.

Şi-o aminti spunând: „Te doresc, Michel. Te doresc înapoi." Nu, nu i-ar fi făcut nici un rău. Avea nevoie de el. De asta refuzase să depună mărturie împotriva lui.

— Valentine! Opreşte maşina!

Auzi iarăşi sunetul. „Iisuse, ce era?"

Fugi în colţul opus, bâjbâind disperat după orice ar fi putut să-i slujească drept armă.

— Valentine!

„De ce nu oprea?"

— Valentine!

* * *

Şarpele fusese capturat în Birmania. Era un piton zebrat, unul dintre cei mai mari din familia pitonilor, având o lungime de zece

metri. În mod obişnuit, se temea de om.

Nu-l putea zări pe Michel. La început, îl simţiseră organele lui specializate în detectarea căldurii, iar apoi limba bifurcată depistase mirosul grăsimii de porc cu care fuseseră unse hainele bărbatului. De aceea, credea că în furgoneta era un porc, şi se pregătea să-l atace.

Foamea îi era aţâţată de vibraţiile puternice pe care le simţea prin podeaua metalică. Zgomotele erau transmise până la timpane prin intermediul osului cel mare şi maxilarului inferior, şi ştia că prada era neajutorată şi speriată.

Fălcile masive se deschiseră, dezvăluind peste o sută de colţi ascuţiţi ca nişte ace, îndepărtaţi spre spate, dispuşi în şase şiruri strălucitoare.

Ţâşni.

* * *

Michel simţi o muşcătură, şi urlă.

Ceva i se încolăci în jurul piciorului, un tentacul masiv, de grosimea braţului unui bărbat. Încercă să se smulgă, dar în zadar. Un laţ rece şi musculos îl strângea într-o menghină nemiloasă.

Începu să-l târască pe podea. Se auzi răcnind din nou, un zbierat ascuţit de teroare pură.

Un inel îl cuprinse de mijloc, un altul în jurul umerilor; încercă să mai strige, dar plămânii i se goliseră de aer. Colacii de oţel îl sufocau.

Lovi orbeşte, o dată, şi încă o dată. Nu nimerea însă nimic.

Inamicul nevăzut spori presiunea asupra pieptului şi pântecului său.

„Dumnezeule! O să explodez, o să pleznesc ca un fruct răscopt!”

Trase cu disperare de inelele din jurul trupului, neînţelegând ce anume îl ucidea.

Se gândi la Valentine. Se gândi la jumătatea de faţă surâzând angelic în închisoare şi spunându-i: „Te doresc, am nevoie de tine”, şi brusc înţelese, cu o claritate absolută, ce făcuse.

Izbi cu pumnii în gol, într-un ultim şi inutil protest. Auzi un troznet, şi-şi dădu seama că fusese una din coastele lui. În faţa ochilor îi explodară lumini albe, supernove orbitoare de durere. Nu putea crede că totul avea să se termine aşa.

În ultimele convulsii ale morţii, o zări pe Adrienne, înveşmântată în alb, chemându-l cu un deget cu unghia stacojie, s-o urmeze în neantul negru dinapoia uşii, iar când trecu pragul, uşa se izbi, închizându-se, şi deşi era beznă, îi putu desluşi faţa, şi-şi dădu seama că nu mai era frumoasă.

Deschise gura într-un ultim răcnet mut:

— Adrienne!

Îl trădase pentru ultima dată. Femeile…

Toate sunt nişte târfe.

* * *

Valentine îl ascultă murind. Urletele lui nu-i oferiră nici o satisfacţie. Crezuse că avea să fie un moment pe care să-l savureze. Se înşelase.

Fusese doar justiţie, justiţia perfectă, iar ea reprezentase instrumentul acesteia.

Se trezi gândindu-se la secţia de arşi din Hôpital des Invalides, o lume tăcută şi izolată, unde toţi purtau măşti şi halate lungi, verzi şi sterile, iar aerul era filtrat şi purificat. În primele două săptămâni, plutise pe norii albi şi moi ai morfinei.

Dar după aceea începuse durerea.

Era precum un soare fierbinte pârjolindu-i carnea lipsită de piele, în lungi valuri de agonie insuportabilă care o făceau să geamă, să ţipe şi să suspine până ce infirmiera de gardă nu mai putea rezista, şi Valentine simţea înţepătura acului în braţ, aducându-i o scurtă evadare din coşmarul suferinţei.

Îl auzi pe Michel strigând-o, într-un geamăt de groază teribilă. Lovea cu pumnii în peretele metalic. Conduse mai departe pe străzile tăcute ale nopţii. În curând avea să se termine.

Se gândi la ziua când îi scoseseră în sfârşit pansamentele, şi fusese nevoită să privească străina de coşmar care o fixa din oglindă cu o parte a feţei încremenită într-o mască grotescă, roz. Icnise de oroare, furie şi autocompătimire.

Îşi aminti chipul Magdalenei, când venise în vizită.

Privirea de repulsie, iute disimulată, deşi cu efort, şi transformată într-un zâmbet compătimitor. Ştiuse că de atunci înainte, toţi aveau s-o privească în felul acela.

Michel chiar crezuse că ea l-ar fi putut ierta? Era chiar atât de imbecil şi egoist să creadă că avea să înceteze a-l urî pentru tot restul vieţii?

Se gândi la Adrienne şi la teribilul secret ce o chinui se până la moarte. Acum, în cele din urmă, ştia ce-i tăinuise. Fără să reuşească însă s-o ferească de soarta ei. La urma urmei, ea şi Michel erau de acelaşi sânge. Destinele lor se întrepătrundeau.

Era un act de justiţie ca Valentine să scrie capitolul final. Păcatul mamei ei fusese ispăşit. Se achitaseră toate datoriile.

În cele din urmă se gândi la Jean Claude, vânat şi strivit, în morga parizianã. Pentru ceea ce i se întâmplase, parcă nici un fel de justiţie n-ar fi fost de-ajuns.

Răcnetele înăbuşite crescuseră pentru o clipă, apoi se auziră alte sunete: izbiturile convulsiilor finale, după aceea tăcere.

Se terminase. O făcuse. Totul luase sfârşit.

EPILOG

Lângă Mathura, pe drumul spre Agra.

Sunil Ramakrisnari cântări în mâna dreaptă levierul cel greu, apoi se apropie cu prudenţă de furgoneta Budford neagră. Rămase lângă uşa din spate. Sergentul Jagdish Singh verifică interiorul cabinei şi încuviinţă din cap.

— Deschide-o, zise el.

Sătenii spuseseră că furgoneta stătea acolo de o zi, probabil abandonată. Putea să existe o explicaţie extrem de nevinovată. În curând aveau să afle.

Ramakrisnari băgă vârful levierului între uşă şi marginea furgonetei şi începu să forţeze. Încuietoarea pocni cu zgomot.

Sergentul deschise uşa.

La început, Jagdish Singh crezu că era un colac de cablu foarte gros. După aceea văzu că se mişcă, şi-şi dădu seama la ce se uita. Păşi înapoi.

— *Shiva,* murmură el.

Pitonul încercase mai întâi să-şi reducă prada, dezarticulându-i încheieturile. Însă bărbatul se dovedise prea mare pentru el, şi jumătatea inferioară a trunchiului precum şi picioarele îi ieşeau din gură, acoperite cu o peliculă de salivă lipicioasă. Cu corpul umflat în mod obscen, şarpele îi privea pe poliţişti cu ochi portocalii, fără să clipească, neajutorat, prizonierul propriei sale victime.

Ramakrisnari se întoarse şi vomită. Sergentul clătină din cap. Se întrebă ce aveau să zică cei de la sediu.

Paris

René Budjinski rămase câteva minute lângă cruce. Era linişte aici; pâcla dimineţii înăbuşea zgomotele traficului. Noelle fusese îngropată sub un fag tânăr. În zilele senine, se putea vedea perfect panorama oraşului. I-ar fi plăcut şi ei.

Bărbatul îngenunche, scoase florile vechi din vasul de la piciorul crucii şi le înlocui cu trandafiri roşii. Degetele lui butucănoase erau destul de stângace, şi abia după un timp se declară mulţumit.

— Acum la mine locuieşte o fată, Noelle, şopti el. Nu, nu-i ceea ce crezi. Nu suntem amanţi. E mai tânără decât tine. Frumoasă? Da, foarte frumoasă. Exceptând cicatricele… nu-i este uşor… Mă ocup de ea. Este ca un pui de pasăre rănit, are nevoie să fie îngrijit înainte de a reveni în lume. Se ridică. Ai fi plăcut-o. Seamănă mult cu tine.

Scotoci prin buzunare, căutând ţigările, scoase una, apoi, păru că se răzgândeşte. O puse înapoi în pachet.

— Încearcă să mă convingă să mă las de fumat, spuse el. Ştiu că ai fi fost de acord cu ea.

Se întoarse şi privi spre poarta cimitirului. Pâcla începuse să se destrame, şi aerul dimineţii era înmiresmat.

— SFÂRŞIT —